

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS

EZRA TAFTS BENSONS

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS
EZRA TAFTS BENSONS

Izdevusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitijā, Jūtas štatā

Citas grāmatas sērijā *Baznīcas prezidentu mācības*

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits (grāmatas numurs 36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Baznīcas prezidentu mācības: Lorencs Snovs (36787)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Baznīcas prezidentu mācības: Džordžs Alberts Smits (36786)

Teachings of Presidents of the Church: Deivids O. Makajs (36492)

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Fildings Smits (36907)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spensers V. Kimbals (36500)

Baznīcas prezidentu mācības: Ezra Tafts Bensons (08860)

Lai pasūtītu šīs grāmatas, dodieties uz materiālu sadales vietējo centru vai apmeklējiet store.lds.org. Grāmatas ir pieejamas arī elektroniski: LDS.org.

Būsim pateicīgi par jūsu komentāriem un ierosinājumiem. Lūdzu, sūtiet tos uz adresi: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

E-pasts: cur-development@ldschurch.org

Lūdzu, norādiet savu vārdu, adresi, bīskapiju un stabu. Neaizmirstiet minēt grāmatas nosaukumu. Tad sniedziet savus komentārus un ierosinājumus par grāmatas priekšrocībām un to, ko varētu uzlabot.

© 2014 Intellectual Reserve, Inc.

Visas tiesības aizsargātas.

Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs

Angļu. val. teksta apstiprinājums: 3/11

Tulkojuma apstiprinājums: 3/11

Teachings of Presidents of the Church: Ezra Taft Benson tulkojums.

Latvian

08860 153

Saturs

Ievads	v
Vēsturiskais kopsavilkums	ix
Ezras Tafta Bensona dzīve un kalpošana	1
1 Augstākais bauslis — milēt To Kungu	37
2 Lūdz vienmēr	47
3 Izvēles brīvība — mūžīgs princips	59
4 Laimīga dzīve nemierpilnos laikos	69
5 Patiesas grēku nožēlošanas principi	79
6 Jēzus Kristus — mūsu Glābējs un Pestītājs	91
7 Džozefs Smits — darbarīks Tā Kunga rokās	105
8 Dieva vārda spēks	117
9 Mormona Grāmata — mūsu reliģijas noslēgakmens	127
10 Pasaules un mūsu dzīves piepildīšana ar Mormona Grāmatu	137
11 Tagadējā pravieša vārdu uzklausīšana	147
12 Meklējiet Garu it visā, ko darāt	157
13 Tā Kunga nama nenovērtējamās svētības	169
14 Laulība un ģimene ir Dieva noteiktas	181
15 Tēva un mātes svētais aicinājums	193
16 Gados vecāki cilvēki baznīcā	205
17 Šķīstības likuma ievērošana	219
18 Bīstieties lepnības	233
19 Vadība	245
20 „Gani Manas avis”	255
21 Laicīgās un garīgās labklājības principi	265
22 Evaņģēlija sludināšana pasaulē	279
23 Stabu stiprināšana	291
24 Uz Kristu vērsta dzīve	299
Attēlu saraksts	310
Alfabētiskais rādītājs	311

Gene W. Brown

Ievads

Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums izdod grāmatu sēriju *Baznīcas prezidentu mācības*, lai jums palīdzētu padziļināt savu izpratni par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju un tuvināties Tam Kungam. Baznīcai izdodot jaunas grāmatas šajā sērijā, jūs savās mājās izveidosit evaņģēlija grāmatu krājumu. Šīs sērijas grāmatas ir paredzētas lietošanai gan patstāvīgajās studijās, gan arī svētdienas nodarbību mācīšanai. Tās jums arī var palīdzēt sagatavot citas nodarbības vai runas un atbildēt uz jautājumiem par Baznīcas mācībām.

Šajā grāmatā atspoguļotas prezidenta Ezras Tafta Bensona mācības, kurš no 1985. gada 10. novembra līdz 1994. gada 30. maijam kalpoja par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.

Patstāvīgās studijas

Studējot prezidenta Ezras Tafta Bensona mācības, ar lūgšanu meklējiet Svētā Gara iedvesmu. Katras nodaļas beigās dotie jautājumi jums palīdzēs iedziļināties, saprast un pielietot prezidenta Bensona mācības savā dzīvē. Tālāk sniegtie ieteikumi var jums palīdzēt:

- Pierakstiet savas domas un sajūtas, ko studēšanas laikā iedvesmo Svētais Gars.
- Atzīmējiet tās rakstvietas, kuras vēlaties iegaumēt. Apsveriet iespēju iemācīties šīs rakstvietas no galvas vai atzīmēt tās savos Svētajos Rakstos, blakus saistītajiem pantiem.
- Izlasiet nodaļu vai rakstvietu vairāk par vienu reizi, lai jūs spētu to labāk izprast.
- Uzdodiet sev šādus jautājumus: Kā prezidenta Bensona mācības pilnīgo manu izpratni par evaņģēlija principiem? Ko Tas Kungs vēlas, lai es iegūtu no šīm mācībām?

- Dalieties tajā, ko esat iemācījies, ar saviem ģimenes locekļiem un draugiem.
- Jautājiet sev: kā šīs grāmatas mācības var man palīdzēt rast risinājumus maniem izaicinājumiem un bažām.

Mācot no šīs grāmatas

Šo grāmatu var lietot, lai mācītu mājās vai baznīcā. Tālāk sniegtie ieteikumi var jums palīdzēt mācīt no šīs grāmatas.

Sagatavojieties mācīt

Gatavojieties mācīt, meklējiet Svētā Gara vadību. Ar lūgšanu studējiet attiecīgo nodaļu, lai būtu pārliecināti, ka izprotat prezidenta Bensona mācības. Jūs mācīsī ar lielāku degsmi un spēku, ja viņa vārdi būs ietekmējuši jūs personīgi (skat. M&D 11:21).

Ja jūs mācāt Melhisedeka priesterības vai Palīdzības biedrības nodarbību, nenolieciet šo grāmatu malā un neizmantojiet citus materiālus, lai sagatavotos nodarbībai. No attiecīgās nodaļas ar lūgšanu izvēlieties tās mācības, kas, jūsu prāt, būs visnoderīgākās tiem, kurus jūs mācāt. Dažās nodaļās ir ietverts vairāk materiāla, nekā jūs spēsit pārrunāt nodarbības laikā.

Mudīniet dalībniekus studēt attiecīgo nodaļu pirms nodarbības un ņemt šo grāmatu sev līdzī uz baznīcu. Ja viņi tā darīs, viņi būs labāk sagatavoti piedalīties stundas pārrunās un iedvesmot cits citu.

Gatavojieties mācīt, īpašu uzmanību pievērsiet sadaļai „Ieteikumi studēšanai un mācīšanai”, kas atrodas katras nodaļas beigās. Šajā sadaļā ir iekļauti jautājumi, saistītās rakstvietas un ieteikumi studijām vai mācīšanai. Jautājumi un dotie Svēto Rakstu panti ir savstarpēji saistīti un attiecas uz nodaļu, kurā tie atrodas. Studēšanas padomi var jūs vadīt visos jūsu centienos — palīdzēt citiem rast prieku, mācoties evaņģēliju un dzīvojot saskaņā ar to.

Iepazīstiniet ar nodaļu

Iepazīstinot ar nodaļu, kā arī visas nodarbības laikā centieties radīt tādu gaisotni, kur Gars var aizskart to cilvēku sirdis un prātus, kurus jūs mācāt. Lai iesāktu nodarbību, palīdziet tiem, kurus mācāt, koncentrēties uz nodaļas mācībām. Apsveriet šādas idejas:

- Izlasiet un pārrunājiet sadaļu „No Ezras Tafta Bensonā dzīves” katras nodaļas sākumā.
- Pārrunājiet kādu attiecīgās nodaļas attēlu vai rakstvietu.
- Kopīgi nodziediet piemērotu garīgo dziesmu.
- Īsi dalieties personīgā pieredzē par mācību tematu.

Vadiet pārrunas par prezidenta Bensonā mācībām

Mācot no šīs grāmatas, aiciniet dalībniekus dalīties savās domās, uzdot jautājumus un mācīt citam citu. Dalībnieki vislabāk mācās un ir vairāk sagatavoti saņemt personīgu atklāsmi, ja aktīvi iesaistās. Ja norit labas pārrunas, nepārtrauciet tās, cenšoties pasniegt visas nodaļas mācības. Lai sekmētu pārrunas, izmantojiet nodaļas beigās dotos jautājumus. Jūs varat izdomāt arī savus jautājumus, pielāgotus jūsu nodarbības dalībniekiem.

Tālāk ir sniegtas dažas papildu idejas:

- Palūdziet dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir iemācījušies, studējot nodaļu patstāvīgi. Varētu būt lietderīgi nedēļas laikā sazināties ar dažiem dalībniekiem un palūgt viņiem sagatavoties dalīties tajā, ko viņi ir iemācījušies.
- Uz dodiet dalībniekiem izlasīt izvēlētos jautājumus, kas doti nodaļas beigās (vai nu individuāli, vai nelielās grupās). Lieciet viņiem sameklēt nodaļā ietvertās mācības, kas saistītas ar šiem jautājumiem. Tad aiciniet viņus dalīties savās domās un atklāsmēs ar pārējiem dalībniekiem.
- Kopā izlasiet kādas prezidenta Bensonā mācības no attiecīgās nodaļas. Palūdziet dalībniekus dalīties Svēto Rakstu un savas pašu dzīves piemēros, kas ilustrē šīs mācības.
- Palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu sadaļu un klusi to izlasīt. Aiciniet viņus pulcēties divu vai trīs cilvēku grupās, kas izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir iemācījušies.

Mudiniet dalīties un pielietot

Dalībnieki no prezidenta Bensonā mācībām iegūs visvairāk, ja dalīsies tajās ar citiem un pielietos tās savā dzīvē. Apdomājiet šādas idejas:

- Pavaicājiet dalībniekiem, kā viņi var pielietot prezidenta Bensonā mācības, veicot savus pienākumus mājās un baznīcā. Piemēram, palīdziet viņiem apdomāt un pārrunāt to, kā viņi var pielietot viņa mācības kā vīri, sievas, vecāki, dēli, meitas, mājskolotāji vai apmeklējošās māsas.
- Mudiniet dalībniekus dalīties prezidenta Bensonā mācībās ar ģimenes locekļiem un draugiem.
- Aiciniet dalībniekus pielietot to, ko viņi ir iemācījušies, un tad dalīties savā pieredzē nākamās stundas sākumā.

Pārrunu nobeigumā

Sniedziet stundas kopsavilkumu vai palūdziet, lai to izdara viens vai divi dalībnieki. Lieciniet par pārrunātajām patiesībām. Jūs varat arī aicināt citus dalīties savās liecībās.

Informācija par šajā grāmatā citētajiem avotiem

Mācības šajā grāmatā ir ņemtas no dažādām prezidenta Ezras Tafta Bensonā uzrunām, rakstiem, grāmatām, vēstulēm un dienasgrāmatām. Citātos no iespiestiem materiāliem ir saglabāts pieturzīmju lietojums, rakstība, lielo burtu lietojums un iedalījums rindkopās, tāpat kā pirmavotos, ja vien nav bijis nepieciešams veikt rediģējošas vai tipogrāfiskas izmaiņas, lai uzlabotu lasāmību. Šī iemesla dēļ jūs tekstā varat pamanīt nelielu neatbilstību. Piemēram, vārds Dievība dažos citātos ir ar mazo burtu, bet citos — ar lielo.

Vēl prezidents Bensons bieži izmantoja tādus terminus kā *cilvēki*, *cilvēks* vai *cilvēce*, attiecinot tos uz visiem cilvēkiem — gan vīriešiem, gan sievietēm. Viņš bieži izmantoja vietniekvārdus *viņš*, *viņa* (*vīr. dz. ģen.*) un *viņu* (*vīr. dz. akuz.*), attiecinot tos uz abiem dzimumiem. Tas bija raksturīgi viņa laikmeta valodai. Neskatoties uz šīm valodas paražām un to mūsdienu pielietojumu, prezidenta Bensonā mācības attiecas kā uz vīriešiem, tā uz sievietēm.

Vēsturiskais kopsavilkums

Šī hronoloģija sniedz īsu vēsturisko ieskatu prezidenta Ezras Tafta Bensona mācībās, kas ietvertas šajā grāmatā.

1899. g. 4. augusts Piedzimst netālu no Vitnijas, Aidaho štatā, Džordža Tafta Bensona, jaunākā, un Sāras Danklijas Bensones ģimenē.
1912. g. — 1913. g. Uzņemas daudzu pienākumu veikšanu mājās, kamēr tēvs kalpo misijā Amerikas Savienoto Valstu ziemeļdaļā.
1914. g. — 1919. g. Apmeklē un absolvē Oneīdas staba akadēmiju Prestonā, Aidaho štatā.
1918. g. Savā bīskapijā, Vitnijā, tiek aicināts kalpot par skautu vadītāja palīgu (jauno vīriešu vadītājs).
1920. g. Satiek Floru Smitu Amusenu — sievieti, kas vēlāk kļūst par viņa sievu.
1921. g. Apmeklē Jūtas Lauksaimniecības augstskolu (pašlaik Jūtas štata augstskola) Loganā, Jūtas štatā.
1921. g. 13. jūlijs Viņa tēvs ordinē viņu par elderu.
1921. g. 15. jūlijs — 1923. g. 2. novembris Kalpo par pilnlaika misionāru Britu misijā.
1924. g. 25. augusts — 1926. g. jūnijs Flora kalpo pilnlaika misijā Havaju salās.
1924. g. rudens Kopā ar savu brāli Orvalu iegādājas ģimenes saimniecību Vitnijā.
1926. g. pavasaris Absolvē Brigama Janga universitāti.

1926. g. 10. septembris Salaulājas ar Floru Soltleikas templī.
1926. g. septembris — 1927. g. jūnijs Apmeklē Aiovas štata lauksaimniecības un inženierzinātnes augstskolu (pašlaik Aiovas štata zinātnes un tehnoloģijas augstskola), absolvē ar maģistra grādu lauksaimniecības ekonomikā.
1927. g. jūnijs Atgriežas ģimenes lauku mājās, Vitnijā.
1929. g. Pieņem darba piedāvājumu un kļūst par apgabala lauksaimniecības pārstāvi Franklinā, Aidaho. Pārceļas no lauku mājām uz netālo Prestonu, Aidaho.
1930. g. — 1939. g. Strādā par lauksaimniecības ekonomistu un speciālistu Aidaho Universitātes filiālē.
1935. g. janvāris — 1938. g. novembris Kalpo par Boisī staba prezidenta pirmo padomnieku.
1938. g. novembris — 1939. g. marts Kalpo par Boisī staba prezidentu.
1939. g. — 1943. g. Strādā par izpildsekretāru Lauksaimnieku kooperatīvu nacionālajā padomē, Vašingtonā. Kopā ar ģimeni dzīvo Betsedā, Merilendā.
1940. g. jūnijs Aicināts kalpot par Vašingtonas staba prezidentu, Vašingtonā.
1943. g. 26. jūlijs Aicināts kalpot par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli.
1943. g. 7. oktobris Prezidents Hibers Dž. Grants ordinē un iesvēta par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli.
1946. g. janvāris — 1946. g. decembris Kalpo par Eiropas misijas prezidentu un palīdz sniegt laicīgu un garīgu stiprinājumu pēdējo dienu svētajiem pēc postošā 2. pasaules kara.
1946. g. 16. jūlijs Iesvēta Somiju evaņģēlija sludināšanai.

1953. g. janvāris — Kalpo par Amerikas Savienoto Valstu
1961. g. janvāris zemkopības ministru prezidenta Dvaita D. Eizenhauera vadībā.
1964. g. janvāris — Vēlreiz kalpo par Eiropas misijas
1965. g. septembris prezidentu.
1966. g. 10. novembris No jauna iesvēta Itāliju evaņģēlija sludināšanai.
1969. g. 14. aprīlis Iesvēta Singapūru evaņģēlija sludināšanai.
1969. g. 26. oktobris Iesvēta Indonēziju evaņģēlija sludināšanai.
1973. g. 30. decembris Tiek iesvētīts par Divpadsmit apustuļu kvorumu prezidentu.
1985. g. 10. novembris Tiek iesvētīts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.
1986. g. 24. oktobris Iesvēta Denveras, Kolorādo templi.
1987. g. 28. augusts Iesvēta Frankfurtes, Vācijas templi. (Kamēr viņš kalpoja par Baznīcas prezidentu, tika iesvētīti deviņi templi.)
1988. g. 2. oktobris Sniedz savu pēdējo uzrunu vispārējā konferencē. (Pēc 1988. g. oktobra, trauslās fiziskās veselības dēļ, viņš vairs nevarēja runāt vispārējā konferencē.) Viņa padomnieki Augstākajā prezidijā lasīja uzrunas viņa vietā vai citēja vēstījumus, ar kuriem viņš iepriekš bija uzstājies.)
1992. g. 14. augusts Sēro par savas sievas Floras nāvi.
1994. g. 30. maijs Aptuveni divus mēnešus pirms savas 95. dzimšanas dienas, nomirst savās mājās Soltleiksitijā, Jūtas štatā.

Bērniš, Ezra Tafts Bensons, 1900. gadā

Ezras Tafta Bensona dzīve un kalpošana

Autovadītāji, kas 1994. gada 4. jūnijā brauca pa automaģistrāli, ceļa posmā no Loganas, Jūtas, uz Vitniju, Aidaho, piedzīvoja kaut ko neparastu. Viņi redzēja cilvēkus stāvam ceļa malā visu šo 39 kilometru garumā. Elders Roberts D. Heilzs, no Divpadsmi apustuļu kvoruma, nākamajā dienā paskaidroja cilvēku sapulcēšanās iemeslu. Viņi gaidīja katafalku, kurā bija prezidenta Ezras Tafta Bensona mirstīgās atliekas un kurš, pēc bērū ceremonijas Soltleiksitijā, Jūtā, tika vests uz kapsētu savā dzimtajā pilsētā. Elders Heilzs raksturoja pieredzēto:

„Šis katafalka brauciens uz Vitniju, Aidaho, bija īpašs cieņas apliecinājums Dieva pravietim.

Baznīcas locekļi izrādīja cieņu, sastājoties ceļa malā un gaidot, kad tiem brauks garām katafalks. Daži šajā sestdienas pēcpusdienā bija uzvilkuši savas labākās izejamās drēbes. Citi pārtrauca savu darāmo, apturēja savu automašīnu un godbijīgi stāvēja, vērojot garāmbraucošo katafalku. Fermeri stāvēja uz sava lauka un noņēma cepuri, pieliekot to pie sirds. Varbūt zīmīgāk ir tas, ka jaunie zēni noņēma savu beisbola cepuri un pielika to pie savas sirds. Cilvēki atvadījās no pravieša arī ar karogiem savās rokās. Uz dažiem plakātiem bija uzraksti: „Mēs mīlam prezidentu Bensonu”, uz citiem bija rakstīts: „Lasiet Mormona Grāmatu.””¹

Šī mīlestības izpausme patiešām apliecināja cieņu, taču tas bija arī kas vairāk. Tas bija acīmredzams pierādījums, ka cilvēku dzīve ir mainījies, pateicoties tam, ka viņi ir sekojuši pravieša padomam. Cilvēki, kas sapulcējās ceļa malā, pārstāvēja vēl daudzus citus. No brīža, kad Ezra Tafts Bensons piedzima, netālu no Vitnijas, Aidaho, un līdz brīdim, kad viņš tika guldīts zemes klēpī, viņš kalpoja par darbarīku Tā Kunga rokās, ceļojot pa visu pasauli un palīdzot miljoniem cilvēku nākt pie Kristus.

Ģimenes lauku mājās apgūtās mācības

1899. g. 4. augustā Sārai Danklijai Bensonei un Džordžam Taftam Bensonam, jaunākajam, pasaulē nāca viņu pirmdzimtais bērns. Viņi deva tam vārdu — Ezra Tafts Bensons. Arī viņa vecvectēva vārds bija elders Ezra T. Bensons, kurš savulaik kalpoja par Divpadsmit apustuļu kворuma locekli.

Ezra piedzima divistabu lauku mājās, ko pirms gada bija uzcēlis viņa tēvs. Dzemdības bija garas un sarežģītas, un ārstējošais ārsts domāja, ka 5,3 kg smagais bērns neizdzīvos. Taču bērna vecāsmātes bija citās domās. Viņas piepildīja divus katlus ar ūdeni — vienu siltu, otru aukstu — un pārmaiņus iemērca savu mazdēlu katrā katlā, līdz viņš sāka raudāt.

Jaunais Ezra Tafts Bensons, ko ģimenes locekļi un draugi bieži dēvēja par „T”, bērniību aizvadīja fermā, kas atradās pie mājas, kurā viņš piedzima. Prezidents Gordons B. Hinklijs, kurš kalpoja ar prezidentu Bensonu Divpadsmit apustuļu kворumā un Augstākajā prezidijā gandrīz 33 gadus, pastāstīja par jaunā Ezras Tafta Bensona gūtajām mācībām:

„Viņš bija lauku zēns, kokvilnas auduma biksēs, kurš ļoti agrā vecumā ieguva pilnīgu izpratni par pļaujas likumu: „Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus” (Gal. 6:7).

Laikā, kad trūka iztikas līdzekļu, viņš saprata, ka bez smaga darba aug tikai nezāles. Lai būtu, ko pļaut, ir nepieciešams nemitīgi un pastāvīgi strādāt. Tādēļ rudenī un pavasarī tika arta zeme — tas ir sviedrains darbs, kad visu dienu ir jāiet pa vagu, sekojot spēcīgiem zirgiem. Tolaik izmantoja rokas arklu un bija nepieciešams nepārtraukti turēt tā spalvu, kas kustējās un kratījās, asajam arklam kārtīgi uzarot zemi. Šādas darbadienas galā zēns bija noguris un labi gulēja. Taču rīts pienāca ātri.

Augsnes irdināšanai un sēklas iestrādāšanai, lauku bija nepieciešams apstrādāt ar ecēšām, un arī to darīja ar zirgu. Stādīšana bija smags un mokošs darbs. Vēl bija nepieciešama zemes apūdeņošana. Bensonu ģimene dzīvoja sausā apvidū, un augsne varēja būt auglīga tikai pateicoties zemes apūdeņošanai. Šis apūdeņošanas process bija jāuzmana ne tikai pa dienu, bet arī naktī. Tolaik nebija elektriskās spuldzes vai propāna laternas. Bija tika petrolejas laternas, kas

izstaroja vāju un bāli dzeltenu gaismu. Bija ļoti būtiski, lai ūdens sasniegtu rindas beigas. Šīs zināšanas viņš vienmēr paturēja prātā.

Es varu iedomāties, kā mazais zēns, ar lāpstu pār plecu, dodas pa grāvjiem un laukiem, lai izkaltušo augsni nodrošinātu ar ūdeni.

Drīz vien pienāca laiks pļaut tūkstošiem akru lielo siena lauku. Strādnieku komanda devās pļaujmašīnai pa priekšu, bet jaunais zēns iekārtojās mašīnas vecajā tērauda krēslā, un ar sirpi tika nopļauta 1,5 metrus garā siena. Mušas un odi, kā arī putekļi un svelmainais karstums padarīja šo darbu īpaši smagu. Pēc tam siens bija jāsagrābj un ar dakšu palīdzību jāsaliek kūlišos, lai tas varētu izžūt. Bija svarīgi visu darīt pareizajā laikā. Kad bija pienācis laiks, siens tika iekrauts kravas ratos, kuriem bija liela, plakana pamatne. Lai vēlāk izkrautu sienu, tika izmantots īpašs zirgvilkmes celtnis, ar kura palīdzību no ratiem izcēla sienu, izveidojot lielu siena kaudzi. Tolaik nebija formēšanas mašīnu, nedz arī mehāniskas kraušanas iekārtu. Bija jāizlīdzas ar paša muskuļiem un siena dakšām.

. . . Nav brīnums, ka viņš bija spēcīgas miesasbūves un liela auguma vīrs. Mēs, kas viņu pazinām viņa brieduma gados, bieži pieminējam viņa lielo plaukstas locītavu izmēru. Stipra veselība, kurai pamats lielā mērā tika ielikts bērnībā, bija viena no viņa dzīves lielajām svētībām. Visu dzīvi, izņemot pēdējos dažus gadus, viņš bija vīrs ar ārkārtīgi lielu enerģiju.

Savas dzīves brieduma gados, satiekoties ar prezidentiem un karaļiem, viņš nekad nezaudēja saikni ar lauku mājās aizvadīto bērnību. Viņš nekad nezaudēja savas darbaspējas. Viņš nekad nezaudēja vēlmi celties, saulei austot, un strādāt ilgās darba stundas.

Taču tas bija kas vairāk, kā tikai pusaudža vecumā apgūts darba tikums. Viņā bija noteikts spēks, ko var saņemt no zemes. Viņa dzīve bija pastāvīgs atgādinājums par patiesību, ko, tiekot izdzītiem no dārza, saņēma Ādams un Ieva: „Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, līdz kamēr tu atkal atgriezīsies pie zemes” (1. Mozus 3:19). Cilvēki, kas apstrādāja zemi, prata būt pašpalāvīgi. Tolaik valdība nesubsidēja lauksaimniecības programmas, nebija arī nekāda cita atbalsta. Bija jāsamierinās ar gadalaiku kaprīzēm. Postoša salna, neparedzētas vētras, vējš un sausums — tie visi bija dzīves riska faktori, kas bija jāpieņem un pret kuriem apdrošināšana nebija

pieejama. Lai nebūtu jāpieredz bads, bija nepieciešams gatavoties nebaltām dienām. Vienīgais nemainīgais resurss pret dzīvības riskiem bija lūgšana — lūgšana mūsu mūžīgajam, mīlošajam Tēvam — Visuvarenajam Visuma Dievam.

Mājās, kas atradās Vitnijā, Aidaho, tika teiktas daudzas lūgšanas. Viņi lūdza kopā kā ģimene vakaros un no rīta, izsakot pateicību par dzīvi ar visiem tās izaicinājumiem un iespējām, kā arī lūdzot pēc spēka — paveikt ikdienas darbus. Viņi pieminēja tos, kas cieš no trūkuma, un pēc lūgšanas māte, kas bija bīskapijas Palīdzības biedrības prezidente, ielika ratos ēdienu, lai dalītos ar tiem, kam tā pietrūkst, un viņas vecākais dēls vadīja zirga pajūgu, lai tiem to nogādātu. Prezidents Bensons vienmēr atcerējās šīs apgūtās mācības.²

Iegūtās zināšanas no uzticīgajiem vecākiem

Uzcītīga strādāšana, ģimenes vienotība, kalpošana un dzīvošanas pēc evaņģēlija — šie principi kļuva vēl nozīmīgāki, kad kādu dienu 12–gadīgā Ezra vecāki pārradās mājās no baznīcas sanāksmes ar negaidītiem jaunumiem. Prezidents Bensons vēlāk atceras:

„Tēvam vadot zirgu pajūgu mājup, māte pārbaudīja pastkastīti un, viņiem par pārsteigumu, tajā bija vēstule no Soltleiksitijas — aicinājums doties misijā. Neviena viņiem nevaicāja, vai viņi ir gatavi, vai vēlas un spēj kalpot. Bīskapam tas bija jāzina, un viņu bīskaps bija vectēvs Džordžs T. Bensons — mana tēva tēvs.

Tēvam un mātei iebraucot pagalmā, viņu abu acīs bija asaras, — ko tādu mēs nekad agrāk savā ģimenē nebijām pieredzējuši. Mēs visi sapulcējāmies ap ratiem — tobrīd septiņi cilvēki — un jautājām viņiem, kas ir noticis.

Viņi teica: „Viss ir kārtībā.”

Tad kādēļ jūs raudat?” mēs vaicājām.

„Nāciet, dosimies dzīvojamā istabā, un mēs visu paskaidrosim.”

Mēs sapulcējāmies dzīvojamajā istabā, apkārt vecajam divānam, un tēvs mums pastāstīja par savu misijas aicinājumu. Pēc tam māte teica: „Mēs lepojamies, ka tēvs ir cienīgs, lai tiktu aicināts misijā. Mēs esam nedaudz noskumuši, jo apzināmies, ka divus gadus būsim šķirti. Jūs jau zināt, ka es un jūsu tēvs, mūsu laulības laikā, mēs nekad neesam bijuši šķirti ilgāk par divām naktīm, — mēs bijām

šķirti tajā reizē, kad tēvs bija kanjonā, lai iegūtu baļķus, apaļkokus un malku.”³

Laikā, kad tēvs bija misijā, Ezra uzņēmas lielu daļu atbildības par ģimenes fermu. Viņš „darīja vīrieša darbu, lai gan bija tikai zēns”, vēlāk atcerējās viņa māsa Mārgareta. „Viņš ieņēma tēva vietu gandrīz divu gadu garumā.”⁴ Sāras vadībā, Ezra un viņa brāļi un māsas kopā strādāja, kopā lūdza un kopā lasīja sava tēva rakstītās vēstules. Pēc septiņdesmit pieciem gadiem prezidents Bensons uzskaitīja svētības, ko viņa ģimene saņēma, pateicoties viņa tēva kalpošanai misijā:

„Es pieņemu, ka daži cilvēki varētu teikt, ka tēvs, atsaukdams uz šo aicinājumu, ir pierādījis, ka viņš patiesībā nemaz nemīl savu ģimeni. Atstāt septiņus bērnus un sievu, kas ir gaidībās, vienu pašu mājās uz diviem gadiem — kas gan tā ir par mīlestība?

Taču manam tēvam bija lielāka izpratne par mīlestību. Viņš zināja, ka „tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu” (Romiešiem 8:28). Viņš zināja, ka labākais, ko viņš varēja darīt savas ģimenes labā, ir paklausīt Dievam.

Lai arī mums pa šiem gadiem viņa ļoti pietrūka, un viņa prombūtnes dēļ mūsu ģimenei bija daudz izaicinājumu, izrādījās, ka viņa izvēle kalpot ir žēlsirdības dāvana. Tēvs, dodoties misijā, mājās atstāja māti ar septiņiem bērniem. (Astotais bērns piedzima, kad viņš misijā bija jau kalpojis četrus mēnešus.) Taču šo māju pārņēma misionāru gars, kas nekad to nepameta. Tomēr tas prasīja nelielu uzupurēšanos. Lai spētu finansēt savu misiju, tēvam vajadzēja pārdot daļu no mūsu vecās fermas — to daļu, kur augsne bija īpaši sausa. Viņam vajadzēja lūgt laulātu pāri ievākties pie mums mājās, lai tie parūpētos par labību, taču dēli un sieva bija atbildīgi par siena vākšanu, ganībām un nelielo slaucamo govju ganāmpulku.

Tēva rakstītās vēstules, patiesi, bija svētība mūsu ģimenei. Mums kā bērniem bija sajūta, ka šīs vēstules ir sūtītas no otras pasaules malas, taču tās tika sūtītas no Springfildas, Masačūsetsas; Čikāgas, Ilinoisas; Sidarrapidas un; Maršaltaunas, Aiovā. Jā, pateicoties mūsu tēva misijai, mūsu mājas piemeklēja misionāru gars, kas nekad tās nepameta.

Ar laiku ģimenē bija vienpadsmit bērni — septiņi dēli un četras meitas. Visi septiņi dēli kalpoja misijā un daži no viņiem — pat

divās un trīs misijās. Vēlāk, divas meitas kopā ar saviem vīriem kalpoja pilnlaika misijā. Citas divas māsas, kas bija kļuvušas par atraitnēm, — vienai bija astoņi bērni un otrai desmit bērni — kalpoja Birmingemā, Anglijā, būdamas misionāru pārinieces.

Tas ir mantojums, kas joprojām turpina svētīt Bensona ģimeni līdz trešajai un ceturtajai paaudzei. Vai šī patiesi nav mīlestības dāvana?”⁵

Kalpošana baznīcā jaunības gados

Iedvesmojies no savu vecāku piemēra un paša vēlmes — palīdzēt celt Tā Kunga valstību uz zemes, Ezra Tafts Bensons ar prieku pieņēma katru aicinājumu kalpot. Kad viņam bija 19 gadi, viņa bīskaps, kas bija arī viņa vectēvs, lūdza viņu kalpot par vienu no pieaugušo vadītājiem savas bīskapijas 24 gadus vecajiem vīriešiem. Jaunietis piedalījās Amerikas skautu programmā, un Ezra kalpoja par skautu vadītāja palīgu.

Viens no šī aicinājuma daudzajiem uzdevumiem, ko Ezram vajadzēja veikt, bija palīdzēt jaunajiem vīriešiem dziedāt korī. Viņa vadībā, jaunie vīrieši uzvarēja koru konkursā, kurā piedalījās citas staba bīskapijas, tādējādi kvalificējoties reģionālajam konkursam. Lai motivētu koristus aktīvi apmeklēt nodarbības un dūšīgi dziedāt, Ezra viņiem apsolīja: ja viņi uzvarēs reģionālajā konkursā, viņš viņus aizvedīs 56 kilometrus garajā pārgājienā pāri kalniem uz ezeru. Iecere tika īstenota, — jaunie vīrieši no Vitnijas uzvarēja.

„Mēs sākām sava pārgājiena plānošanu,” atceras prezidents Bensons, „un vienas sapulces laikā, kāds 12–gadīgs jaunietis pacēla savu roku un, pilns nopietnības, teica: „. . . Es vēlos ko ierosināt.” . . . Es teicu: „Labi, ko tieši?” Viņš teica: „Es vēlos ierosināt, lai mēs visi noskujam savus matus, lai mūsu pārgājiena laikā mums nebūtu jāuztraucas par ķemmēšanos un sukāšanos.”

Galu galā, gatavojoties pārgājenam, visi jaunie vīrieši piekrita īsam matu griezumam. Vēl lielāku sajūsmu viņos izraisīja viena no viņu ieteiktajām idejām — arī skautu vadītājiem būtu jānogriež īsi mati. Prezidents Bensons turpināja:

„Abi skautu vadītāji ieņēma savas vietas friziera krēslā, un frizieris ļoti liksmā noskaņojumā ar grieznēm apcirpa viņu matus. Kad viņš jau gandrīz darbu bija pabeidzis, viņš teica: „Ja jūs, draugi, man

ļautu pilnībā noskūt jūsu galvu, es to izdarītu par velti.” Un tā mēs devāmies pārgājienā, — 24 zēni ar ļoti īsu matu griezumu un divi skautu vadītāji ar pilnībā noskūtām galvām.”

Domājot par savu pieredzi ar savas bīskapijas jaunajiem vīriešiem, prezidents Bensons teica: „Viens no prieka avotiem, strādājot ar zēniem, ir tas, ka savu pūliņu augļus var redzēt laika gaitā. Gadu gaitā, diendienā strādājot ar viņiem, tev ir iespēja redzēt savas līderības augļus un to, kā viņi kļūst par uzticīgiem vīriešiem, ar degsmi pieņemot visus izaicinājumus un atbildību. Šādu prieku nevar nopirkt ne par kādu naudu; tas ir jānopelna ar kalpošanu un ziedošanos. Tas ir brīnišķīgi, ka ir iespēja kaut nedaudz palīdzēt veidot puisius par vīriešiem — īstiem vīriešiem.”⁶

Prezidents Bensons nekad neaizmirsā šos jauniešus un centās uzturēt kontaktus ar viņiem. Daudzus gadus pēc 56 kilometru garā pārgājiena, būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, viņš apciemoja Vitnijas bīskapiju un runāja ar dažiem no viņiem. Viņi zināja teikt, ka 22 no 24 joprojām ir palikuši uzticīgi baznīcas locekļi. Par atlikušajiem diviem viņi nemācēja teikt. Galu galā, prezidents Bensons atrada šos divus vīriešus, palīdzēja viņiem atgriezties Baznīcā, un veica viņu tempļa saistīšanas priekšrakstus.⁷

Satikšanās ar Floru

1920. gada rudenī Ezra devās uz Loganu, Jūtu, kas ir aptuveni 40 kilometru attālumā no Vitnijas, lai iestātos Jūtas Lauksaimniecības universitātē (tagad zināma kā Jūtas štata universitāte). Viņš bija kopā ar dažiem draugiem, kad viņa uzmanību piesaistīja kāda jauna sieviete. Viņš vēlāk atceras:

„Mēs bijām laukā, netālu no piena veikala, kad kāda ļoti pievilcīga un skaista jauna sieviete brauca mums garām ar nelielu mašīnu uz veikalu, lai nopirktu pienu. Kad puisi viņai pamāja, viņa pamāja pretī. Es vaicāju: „Kas ir šī sieviete”? Viņi teica: „Tā ir Flora Amusena.”

Es viņiem teicu: „Ziniet, man nupat bija sajūta, ka es viņu apprecēju.”

Flora Amusena — pirms laulībām ar Ezru Taftu Bensonu

Ezras draugi smējās par viņa teikto, apgalvojot: „Viņa ir pārāk populāra tādām lauku puisim.” Taču tas viņu neatturēja. „Tas visu padara vēl interesantāku,” viņš atbildēja.

Neilgi pēc šīs sarunas Flora un Ezra pirmo reizi satikās Vitnijā, kur viņa bija uzaicināta palikt ar vienu no Ezras māsiņām. Drīz pēc tam Ezra uzaicināja viņu uz dejām. Viņa pieņēma šo uzaicinājumu un citas satikšanās veidoja „brīnišķīgu pirmslaulību laikposmu”, kā viņi vēlāk to nosauca. Taču, Ezram saņemot aicinājumu kalpot par pilnlaika misionāru Britu misijā, viņu draudzība tika pārtraukta, lai gan daudzos veidos tika saistīta vēl ciešāk.

Gatavojoties Ezras misijai, viņš un Flora runāja par savām attiecībām. Viņi vēlējās turpināt savu draudzību, taču viņi arī saprata, ka Ezram ir nepieciešams nodoties misionāru darbam. „Pirms manas aizbraukšanas, es ar Floru vienojos, ka mēs rakstīsim viens otram [vēstules] tikai reizi mēnesī,” viņš teica. „Kā arī mēs nolēmām, ka

vēstulēs paudisim iedrošinājumu, uzticību un izklāstīsim jaunumus. Mēs tieši tā arī darījām.”⁸

Divi misionāri

Britu misija, kas iepriekš bija bijusi tik ļoti auglīga vieta agrīnajiem pēdējo dienu svēto misionāriem, bija savādāka elderam Bensonam un viņa pāriniekiem. Antagonisti Britu salās, tostarp daži garīdznieki, bija veicinājuši plašu naidu pret pēdējo dienu svētajiem, publicējot pret mormoņiem vērstus rakstus, romānus, lugas un filmas. Elders Bensons, bez šaubām, bija apbēdināts cilvēku slikto sajūtu dēļ pret atjaunoto evaņģēliju, taču viņš neļāva šiem pārbaudījumiem vājināt savu ticību. Patiesībā viņš ierakstīja savā dienasgrāmatā par vietējiem jauniešiem, kas zobojās par viņu un viņa pāriniekiem, saucot: „Mormoņi!” Viņa nepateiktā atbilde bija: „Paldies Tam Kungam, ka es esmu mormonis.”⁹

Vēl bez evaņģēlija sludināšanas cilvēkiem, kas nav baznīcas locekļi, elders Bensons, starp pēdējo dienu svētajiem Lielbritānijā, kalpoja par priesterības vadītāju un lietvedi. Šis dažādās kalpošanas iespējas bija jauka pieredze un liels kontrasts bieži pieredzētajām grūtībām. Elders Bensons kristīja un konfirmēja dažus cilvēkus, kā arī viņš palīdzēja daudziem citiem cilvēkiem tuvoties Tam Kungam. Piemēram, viņš pastāstīja par pieredzi, kad kādā īpašā sanāksmē, kuru bija rīkojuši uzticīgi baznīcas locekļi, viņš tika Svētā Gara vadīts runāt tā, lai palīdzētu baznīcas locekļu draugiem saņemt liecību, ka Džozefs Smits bija Dieva pravietis.¹⁰ Viņš pierakstīja, ka reiz viņš ar savu pārinieku deva priesterības svētību smagi slimai sievietei, kas aptuveni 10 minūtes vēlāk kļuva vesela.¹¹ Viņš priedzējās, kad būdams lietvedis, atrada svētos, kuru vārdi bija Baznīcas pierakstos, taču kuri vietējiem vadītājiem bija zuduši.¹² Viņam bija vērtīga vadības apmācība, strādājot divu misijas prezidentu vadībā, kas bija arī Divpadsmiit apustuļu kvoruma locekļi: elders Orsons F. Vitnijs un Deivids O. Makeijs.

Sludinot evaņģēliju, elders Bensons bija pateicīgs par Tā Kunga aizsardzību. Kādu vakaru viņu ar pārinieku ielenca bars vīru, kuri draudēja tos iemest upē. Viņš klusībā lūdza pēc palīdzības. Pēc tam viņš atceras: „Cauri pūlim, uz manu pusi spiedās liels, dūšīgs vīrs. Viņš ieskatījās man acīs un skaidri un skaļi pateica: „Jaunais cilvēks,

es ticu katram tavam šovakar teiktajam vārdam.” Viņam runājot, cilvēki nedaudz atkāpās. Es to uztvēru par tiešu atbildi uz lūgšanu. Uzreiz pēc tam parādījās britu policisti.”¹³

Kad elders Bensons nebija iesaistīts kalpošanā citiem, viņš „turpināja pilnveidoties, aizgūtnēm lasot Mormona Grāmatu, it sevišķi Mosijas dēlu pieredzi misionāru darbā”.¹⁴ Viņš guva mierinājumu un atbalstu arī vēstulēs no mājām, kuras, viņš teica, ka „tika lasījis atkal un atkal”. Atskatoties uz savu misiju, viņš teica: „Māte un tēvs vēstulēs man izlēja savu sirdi, un tas man kā jaunietim deva daudz spēka. Floras [vēstules] bija pilnas iedrošinājuma gara, un tajās nekad nebija nekā sentimentāla. Es domāju, ka tas vairoja manu mīlestību un atzinību pret viņu vairāk, nekā jebkas cits.”¹⁵

Elders Bensons tika atbrīvots no pilnlaika misionāra kalpošanas 1923. gada 2. novembrī. Viņš vilcinājās ar došanos prom, sakot, ka atvadīšanās no „dārgajiem, labajiem [britu] svētajiem” ir „[viņa] misijas grūtākā daļa”.¹⁶ Tomēr viņš jutās laimīgs, domājot par gaidāmo atkal satikšanos ar savu ģimeni, un ar nepacietību gaidīja tikšanos ar Floru.

Arī Flora ļoti priecājās par gaidāmo tikšanos ar Ezru. Taču viņa darīja ko vairāk — ne tikai gaidīja tūlītēju iespēju pavadīt laiku kopā ar viņu. Viņa raudzījās tālāk — viņa nākotnē un viņa potenciālā. No tā laika, kad viņa vēl bija pusaudze, viņa apgalvoja, ka „vēlas salaulāties ar zemnieku”,¹⁷ un viņa bija priecīga par Ezras acīmredzamo vēlmi apmesties uz dzīvi ģimenes lauku mājās Vitnijā, Aidaho. Tomēr viņa jūta, ka vispirms viņam vajadzētu pabeigt studijas un iegūt izglītību. Vēlāk viņa teica: „[Es] lūdzu un gavēju, lai Tas Kungs man dara zināmu, kā es vislabāk varu palīdzēt Ezram būt noderīgam viņa līdzcilvēkiem. Es saņēmu atbildi, ka, ja bīskaps uzskatīs mani par cienīgu, [viņš] mani aicinās kalpot misijā. Ezram baznīca bija pirmajā vietā, tāpēc es zināju, ka viņam nebūs iebildumu.”¹⁸

Pēc tam, kad Ezra ar Floru bija sācis atkal tikties, viņa viņam pateica, ka ir pieņēmusi aicinājumu — kalpot misijā Havaju salās. Ezra bija pārsteigts. Viņa tika iesvētīta 1924. gada 25. augustā un nākamajā dienā devās misijā. Uzreiz pēc viņas aizbraukšanas Ezra ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Mēs abi bijām laimīgi, jo jutām, ka mūs gaida brīnišķīga nākotne un ka šķirti pavadītais laiks mums vēlāk tiks atlīdzināts. Tomēr ir grūti noskatīties, kā tiek sagrautas

sākotnējās gaidas. Lai gan mums dažkārt nobira pa asarai, mēs no Viņa saņēmām apliecinājumu, ka viss būs labi.”¹⁹

Viss, patiešām, bija labi. Floras misijas prezidents teica, ka „viņa ir ļoti laba, enerģiska misionāre”,²⁰ kas atdeva savu „sirdi un dvēseli, laiku un talantus, darot Tā Kunga darbu”.²¹ Dažos misijas reģionos viņa uzraudzīja Sākumskolas organizāciju, mācīja bērnus pamatskolā, kalpoja templī un piedalījās vietējo pēdējo dienu svēto stiprināšanā. Kādu laiku viņa pat kalpoja pārniecībā kopā ar savu māti — Barbaru Amusenu, kas bija atraitne un kas tika aicināta misijā uz neilgu laiku. Māte un meita, būdamas pārinieces, sastapa vīrieti, kas pirms vairākiem gadiem, pateicoties Floras tēva, Karla Amusena, pūlīņiem, bija pievienojies baznīcai Amerikas Savienotajās Valstīs. Šis jaunpievērstais, kopš tā laika bija kļuvis neaktīvs, taču Flora un viņas māte sadraudzējās ar viņu un palīdzēja viņam atgriezties baznīcā.²²

Floras prombūtnes laikā Ezra bija aizņemts. Viņš un viņa brālis Orvals iegādājās ģimenes saimniecību un turpināja iegūt izglītību. Kādu laiku Ezra apmeklēja Brigama Janga universitāti Provo, Jūtā, kamēr Orvals palika Vitnijā, lai parūpētos par saimniecību. Viņi vienojās, ka Ezram beidzot skolu, viņš atgriezīsies fermā, lai Orvals varētu kalpot misijā un pabeigt savu izglītošanos. Apņēmies ātri pabeigt BJU, Ezram bija ļoti noslogots nodarbību grafiks. Viņš piedalījās arī universitātes rīkotajos pasākumos, to skaitā dejās, svinību sarīkojumos un teātra iestudējumos.

Lai gan Ezra tika ievēlēts par „BJU vispopulārāko vīrieti”, viņa pēdējā studiju gadā nevienam neizdevās novērst viņa uzmanību no Floras. Viņš vēlāk teica, ka tad, kad viņa pabeidza savu misiju 1926. gada jūnijā, viņš ļoti vēlējas viņu satikt, lai gan viņš uzstāja, ka viņas prombūtnes laikā viņš negaidīja viņas atgriešanos.²³ Viņš absolvēja universitāti ar izcilību tikai dažus mēnešus pirms viņas atgriešanās.

Kopdzīves sākums

Vienu mēnesi pēc Floras atgriešanās no misijas viņa un Ezra paziņoja par savu saderināšanos. Daži cilvēki turpināja apšaubīt Floras lēmumu. Viņi nevarēja saprast, kāpēc tik izglītota, turīga un populāra sieviete kā Flora izvēlas būt kopā ar puisī no laukiem. Taču viņa turpināja apgalvot, ka viņa „vienmēr ir gribējusi salaulāties ar zemnieku”.²⁴ Ezra „ir praktiķis, prātīgs un stabils”, viņa teica. Viņa

novēroja, ka „Viņš ir jauks pret saviem vecākiem, un es zināju, ka, ja viņš ciena viņus, tad viņš cienīs arī mani”.²⁵ Viņa saprata, ka viņš ir kā „nenoslīpēts dimants”, un viņa teica: „Es darišu visu, kas ir manos spēkos, lai palīdzētu viņam būt zināmam un lai cilvēki labi par viņu atsauktos ne tikai šajā nelielajā kopienā, bet visā pasaulē.”²⁶

1926. gada 10. septembrī Soltleikas templī Floru un Ezru saistīja elders Orsons F. Vitnijs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma. Nebija citu kāzu svinību, vienīgi brokastis kopā ar ģimeni un draugiem. Pēc brokastīm jaunais pāris nekavējoties devās prom ar savu T-modeļa Ford pikapa kravas mašīnu uz Eimsu, Aiovas štātā, kur Ezra tika uzņemts maģistratūrā lauksaimniecības ekonomikas programmā, Aiovas štata lauksaimniecības un inženierzinātnes augstskolā (pašlaik Aiova štata zinātnes un tehnoloģijas augstskola).

Liela daļa no viņu brauciena bija pa dubļainiem ceļiem un vietām ar mazu apdzīvotības blīvumu. Ceļā viņi pavadīja astoņas dienas, nakšņojot caurumainā teltī. Ierodoties Eimsā, viņi noīrēja dzīvokli vienu kvartālu no augstskolas pilsētiņas. Dzīvoklis bija mazs, un Bensoniem tajā bija jācīnās ar lielu tarakānu ģimeni, taču Ezra teica, ka „dzīvoklis drīz vien atgādināja omulīgāko kotedžu, ko kāds vien varētu iedomāties”.²⁷ Ezra atkal nodevās cītīgai studēšanai. Nepilnu gadu vēlāk, pēc neskaitāmām mācību stundām, lekcijām un rakstu darbiem, viņš pabeidza studijas, iegūstot maģistra grādu. Pāris, būdami sava pirmā bērniņa gaidībās, atgriezās Bensonu lauku mājās, Vitnijā.

Karjeras un baznīcas aicinājumu līdzsvarošana

Bensoniem atgriežoties Vitnijā, Ezra pilnībā nodevās nepieciešamajiem ikdienas saimniecības darbiem, to skaitā slauca govīs, audzēja cūkas un vistas, audzēja cukurbietes, labību, lucernu un citus kultūraugus. Orvals tika aicināts kalpot pilnlaika misijā Dānijā.

Nepilnus divus gadus vēlāk, vietējie pārvaldes vadītāji piedāvāja Ezram darbu — būt par apgabala pārstāvi lauksaimniecības jautājumos. Floras iedrošināts, Ezra pieņēma šo amatu, lai gan tas nozīmēja, ka ir jāatstāj saimniecība un jāpārceļas uz tuvējo Prestonas pilsētu. Viņš nolīga vietējo zemnieku saimniecības uzturēšanai — līdz Orvala atgriešanās laikam.

Ezra Tafts Bensons, absolvējot Brigama Janga universitāti 1926. gadā

Ezras jaunie pienākumi ietvēra vietējo zemnieku konsultēšanu jautājumos, kas saistīti ar viņu produktivitāti. Vairāk par visu viņš jūta, ka lauksaimniekiem ir nepieciešamas labākas mārketinga prasmes, — tas kļuva vēl svarīgāk, sākoties Lielajai depresijai, un šajā jautājumā, ieguvis izglītību lauksaimniecības ekonomikā, viņš varēja palīdzēt. Viņš skubināja lauksaimniekus iesaistīties lauksaimnieku kooperatīvu asociācijās, kas viņiem palīdzētu samazināt izmaksas un iegūt labāko cenu par savu darbu.²⁸

Ezra bija spējīgs lauksaimniecības vadītājs, tāpēc viņam tika izteikti aizvien jauni darba piedāvājumi. No 1930. gada līdz 1939. gadam viņš strādāja par lauksaimniecības ekonomistu un speciālistu Aidaho Universitātes filiāles nodaļā Boisī, Aidaho štata galvaspilsētā. Šo pienākumu pildīšana tika pārtraukta laikposmā no 1936. gada augusta līdz 1937. gada jūnijam, kad Bensoni pārcēlās uz dzīvi Kalifornijā, lai Ezra varētu studēt lauksaimniecības ekonomiku Kalifornijas Universitātē, Berklijā.

Neskatoties uz daudzajiem pienākumiem darbā un mājās, Ezra un Flora Bensoni atrada laiku, lai kalpotu baznīcā. Vitnijā, Prestonā un Boisī pilsētā, viņi tika aicināti mācīt un vadīt jauniešus.²⁹ Viņi pieņēma šos aicinājumus ar entuziasmu, uzskatot, ka „jaunieši ir mūsu nākotne”.³⁰ Ezram bija arī iespēja palīdzēt vietējā misionāru darba veikšanā.³¹ Boisī pilsētā Ezra tika aicināts kalpot par staba prezidenta padomnieku. Viņš turpināja pildīt šī aicinājuma pienākumus arī laikā, kad viņš ar ģimeni dzīvoja Kalifornijā. Boisī pilsētas stabs strauji auga, un 1938. gada novembrī elders Melvins Dž. Balards, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, no šī viena staba izveidoja trīs. Ezra Tafta Bensons tika aicināts kalpot par prezidentu vienā no šiem stabiem.

1939. gada janvāri Ezra bija pārsteigts par piedāvāto izpildsekretāra amatu Lauksaimnieku kooperatīvu nacionālajā padomē, Vašingtonā. Viņš apsprieda šo piedāvājumu ar Floru. Ņemot vērā, ka viņš bija iecelts par staba prezidentu tikai pirms diviem mēnešiem, viņš sazinājās arī ar Augstāko prezidiju, lai lūgtu viņu padomu. Augstākais prezidijs mudināja viņu pieņemt šo amatu, tādēļ 1939. gada martā viņš un viņa ģimene teica ardievas saviem draugiem Boisī un pārcēlās uz dzīvi Betsedā, Merilendā, kas atrodas netālu no Vašingtonas. 1940. gada jūnijā viņš atkal tika aicināts kalpot par staba prezidentu, šoreiz jaunizveidotajā Vašingtonas stabā, Vašingtonā.

Mīloša, vienota ģimene

Ezra un Flora Bensoni vienmēr atcerējās attiecību mūžīgo nozīmi — gan savstarpējās attiecībās, gan attiecībās ar bērniem, vecākiem, brāļiem un māsām. Viņu centieni uzturēt ģimenē vienotību bija kas vairāk par pienākuma apziņu, — viņi patiesi mīlēja cits citu, un viņi gribēja būt kopā gan šajā dzīvē, gan cauri visām mūžībām.

Ezra bieži bija ārpus mājām, jo pildīja daudzus baznīcas aicinājumus un bija aizņemts darbā. Reizēm mazo bērnu teiktais to spilgti raksturo. Piemēram, viņam dodoties uz baznīcas sanāksmi, svētdienas rītā, meitiņa Barbara teica: „Uz redzēšanos, tēt. Atgriezies un apciemo mūs vēl kādreiz.”³² Ņemot vērā, ka viņas vīrs bieži bija prom, audzināt sešus bērnus Florai bija liels izaicinājums, un laiku pa laikam viņa atzina, ka jūtas „vientulīgi un nedaudz noraizējusies”.³³ Tomēr, neskatoties uz visu, viņa loloja savu sievas un mātes

lomu un viņa bija priedīga par sava vīra ziedošanos Tam Kungam un ģimenei. Vēstulē Ezram viņa rakstīja: „Kā parasti, dienas šķiet kā mēneši, kopš tavas aizbraukšanas. . . . [Taču], ja visi cilvēki . . . mīlētu un dzīvotu pēc savas reliģijas, kā tu to dari, pasaulē būtu ļoti maz bēdu [un] ciešanu. . . . Tu vienmēr esi tik uzticīgs savai ģimenei un vienmēr gatavs palīdzēt citiem, kas nonākuši grūtībās.”³⁴

Kad Ezra bija mājās, viņš vienmēr parādīja savu pieķeršanos ģimenei. Viņš atrada laiku, lai smietos un spēlētos ar saviem sešiem bērniem, lai viņus uzklautu, lai lūgtu viņu viedokli par nozīmīgiem jautājumiem, lai mācītu evaņģēliju, lai palīdzētu ar mājsaimniecības darbiem un pavadītu laiku kopā ar katru no viņiem atsevišķi. Bērni rada mierinājumu un spēku savu vecāku vienotajā mīlestībā pret viņiem. (Šajā grāmatā ir iekļautas divas nodaļas ar Ezras Tafta Bensonu mācībām par šo tēmu, tieši ģimenes svarīguma dēļ viņa dzīvē. Šajās nodaļās, ar nosaukumu „Laulības un ģimene ir Dieva noteiktas” un „Tēva un mātes svētais aicinājums”, ir iekļautas Bensonu bērnu atmiņas par viņu bērnības mīlošajām mājām.)

Aicinājums būt par apustuļi

1943. gada vasarā, Ezra kopā ar savu dēlu Rīdu atstāja Merilendu, lai apceļotu vairākus lauksaimniecības kooperatīvus Kalifornijā, kas bija daļa no viņa pienākumiem Lauksaimnieku kooperatīvu nacionālajā padomē. Viņš arī plānoja tikties ar Baznīcas vadītājiem Soltleiksītijā un apciemot ģimenes locekļus Aidaho štatā.

26. jūlijā, izpildījuši visus sava ceļojuma uzdevumus, pirms došanās mājup, viņi atgriezās Soltleiksītijā. Viņi uzzināja, ka Ezru meklē prezidents Deivids O. Makeijs, ar ko viņš bija ticis pirms nepilnām divām nedēļām. Ezra piezvanīja prezidentam Makeijam, kas viņam paziņoja, ka prezidents Hībers Dž. Grants, kurš tobrīd bija Baznīcas prezidents, vēlas ar viņu tikties. Ezra un Rīds devās uz prezidenta Granta vasaras māju, kas atradās dažu minūšu attālumā no Soltleiksītijas centra. Kad viņi ieradās, „Ezra nekavējoties tika ievests prezidenta Granta guļamistabā, kur sirmmais pravietis atpūtās. Pēc prezidenta lūguma, Ezra aizvēra durvis un piegāja viņam klāt, apsēžoties uz krēsla, blakus gultai. Prezidents Grants paņēma Ezras labo rokas plaukstu abās savējās un asarām acīs, vienkāršiem vārdiem teica: „Brāli Benson, es tevi no visas sirds apsveicu un lūdzu

Dieva svētību pār tevi. Tu esi izvēlēts būt par Divpadsmi apustuļu padomes jaunāko locekli.”³⁵

Ezra aprakstīja šo pieredzi savā dienasgrāmatā:

„Šis paziņojums šķita neticams un bija grūti aptverams. . . . Vairāku minūšu garumā [es] nespēju pateikt neko citu kā tikai: „Ak, prezident Grant, vai tiešām?!” To es laikam atkārtāju vairākas reizes, līdz man izdevās sakopot savas domas, lai aptvertu notikušo. . . . Viņš turēja manu roku ilgu laiku, un mums abiem lija asaras. . . . Mēs bijām divatā vairāk par vienu stundu, un lielāko daļu laika mūsu rokas bija sirsnīgā satvērienā. Lai gan [viņš bija] vājš fiziski, viņa prāts bija skaidrs un možs, un viņa jaukais, labsirdīgais un pazemīgais gars uz mani atstāja dziļu iespaidu, viņam šķietami ielūkojoties manā dvēselē.

Es jutos tik vājš un necienīgs, un par viņa mierinājuma vārdiem un atkārtotiem apliecinājumiem, kas tiem sekoja, biju divtik pateicīgs. Cita starpā viņš norādīja: „Tas Kungs rod veidus, kā stiprināt tos, kuri tiek aicināti vadītāja amatos.” Kad savā vājumā es varēju pateikt, ka es mīlu Baznīcu, viņš teica: „Mēs to zinām, un Tas Kungs vēlas cilvēkus, kas Viņa darbam ir gatavi atdot visu.”³⁶

Pēc šīs intervijas Ezra un Rīds devās uz prezidenta Makeija mājām. Esot ceļā, Ezra par savu pieredzēto sarunu ar prezidentu Grantu neko neteica, un Rīds neko nejautāja. Kad viņi aizbrauca uz Makeija mājām, prezidents Makeijs pavēstīja Rīdam jaunumus. Pēc tam Ezra un Rīds apskāvās.

Tonakt Ezra bija nemierīgs, kopā ar Rīdu vilcienā uzsākot ceļu mājup. Nākamajā dienā viņš piezvanīja Florai un pastāstīja viņai par savu aicinājumu apustuļu kvorumā. „Viņa teica, ka tas ir brīnišķīgi un pauda pārliecību, ka es spēšu pildīt šī aicinājuma pienākumus,” viņš atceras. „Sarunas ar viņu mani iedrošināja. „Viņa vienmēr ir bijusi pārliecinātāka par manām spējām, nekā es pats.”³⁷

Tuvākajās nedēļās Ezra un Flora gatavojās pārcelties uz dzīvi Jūtā, un Ezra darīja visu, ko varēja, lai viņa pēctecim Lauksaimnieku kooperatīvu nacionālajā padomē nodrošinātu vieglu darba uzsākšanu. Viņš un Spensers V. Kimbals tika atbalstīti par Divpadsmi apustuļu kvoruma locekļiem 1943. gada 1. oktobrī, un viņi tika ordinēti par apustuļiem 7. oktobrī. Pirmo ordinēja elderu Kimbalu.

Divpadsmit apustuļu kvorums, laikposmā no 1950. gada oktobrim līdz 1951. gada aprīlim. Kājās no kreisās puses: Delberts L. Staplijs; Henrijs D. Moils; Matejs Kovlijs; Marks E. Pētersons; Harolds B. Lī; Ezra Tafts Bensons; Spensers V. Kimbals. Sēdus no kreisās: Džons A. Vaidsons; Stīvens L. Ričards; Deivids O. Makeijs, Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents; Džozefs Fildings Smits, prezidenta vietas izpildītājs; Džozefs F. Merils; Alberts E. Bovens.

Un tā elders Ezra Tafts Bensons sāka kalpot par vienu no „īpašajiem Jēzus Kristus Vārda lieciniekiem visā pasaulē” (M&D 107:23).

Apgādāja ar ēdienu, apgērbu un sniedza cerību pēckara Eiropā

1945. gada 22. decembrī prezidents Džordžs Alberts Smits, tā brīža Baznīcas prezidents, sasauca īpašu sanākumi Augstākajam prezidijam un Divpadsmit apustuļu kvorumam. Viņš paziņoja, ka Augstākais prezidijs ir saņēmis iedvesmu — nosūtīt apustuli, lai prezidētu Eiropas misijā un tur uzraudzītu Baznīcas veikto darbu. 2. pasaules karš bija beidzies šī gada sākumā, un daudzas Eiropas valstis tikai bija sākušas atkopties no plaši izplatītā un nomācošā kara posta. Augstākais prezidijs uzskatīja, ka elders Ezra Tafts Bensons ir vispiemērotākais vīrs šim darbam.

Elderam Bensonam, kurš bija jaunākais kvoruma loceklis, šī ziņa bija kā „liels šoks”. Tāpat kā viņa tēvam misijas aicinājuma pildīšana pirms 34 gadiem, arī šis uzdevums nozīmēja nošķirtību no savas jaunās ģimenes. Augstākais prezidijs nevarēja pateikt, cik ilgi viņš būs prom. Tomēr viņš viņiem apliecināja, ka viņa sieva un bērni viņu atbalstīs un viņš pauda pilnīgu gatavību kalpot.³⁸ Viņš vēlāk raksturoja šo uzdevumu, ko bija apņēmis paveikt:

„Šī darba apjoms šķita neaptverami liels. Viņi [Augstākais prezidijs] mums deva uzdevumus četrās jomās: pirmkārt, pievērsties Baznīcas garīgajiem jautājumiem Eiropā; otrkārt, parūpēties, lai mūsu cietušajiem, svētajiem, visā Eiropā būtu pieejams ēdiens, apģērbs un gultasveļa; treškārt, vadīt dažādu Eiropas misiju reorganizēšanu; un ceturtkārt, sagatavot visu nepieciešamo, lai šajās valstīs varētu atgriezties misionāri.”³⁹ Taču prezidents Smits viņam deva šo mierinošo apsolījumu: „Par tevi es nemaz neraizējos. Ja tu rūpēsies par sevi, tu būsi tikpat lielā drošībā kā jebkur citur pasaulē un tu varēsi paveikt lielu darbu.”⁴⁰

Elders Bensons atceras, kā viņš pavēstīja jaunumus savai sievai un ģimenei: „Jaukā un brīnišķīgā sarunā ar sievu, ko caurvija asaru iesvētīšana, Flora izteica mīlošu pateicību un apliecināja savu pilnīgo atbalstu. Pie vakariņu galda es pastāstīju jaunumus bērniem, kas bija izbrīnīti, ieinteresēti un pilnībā lojāli.”⁴¹

Kad elders Bensons un viņa pārinieks Frederiks V. Babels ieradās Eiropā, viņus apbēdināja slimības, nabadzība un posts, ko viņi redzēja visapkārt. Piemēram, kādā vēstulē Florai, elders Bensons pastāstīja par mātēm, kas bija pateicīgas dāvanā saņemt ziepes, adatas, diegus un apelsīnu. Tādas lietas viņi nebija redzējušas gadiem. Elders Bensons to varēja saprast, ņemot vērā nepietiekamo pārtikas daudzumu, kas viņām iepriekš ir bijis, un to, ka, „būdamas īstenas mātes, viņas badojās, cenšoties un dodot vairāk ēdiena saviem bērniem”.⁴² Viņš stāstīja par baznīcas sanāksmēm, kas notika „sabombardētās ēkās” un „gandrīz pilnīgā tumsā”.⁴³ Viņš stāstīja par bēgļiem — „nabaga, nevēlamām dvēselēm, . . . kas bija padzīti no mājām, kur reiz dzīvoja laimīgi, uz nezināmu galamērķi”.⁴⁴ Viņš stāstīja arī par brīnumiem, ko varēja pieredzēt, neskatoties uz šaušalīgā kara rezultātu.

Viens brīnums bija acīmredzams pēdējo dienu svēto dzīvēs visā Eiropā. Ceļā uz turieni elders Bensons domāja, kā svētie viņu uzņems. „Vai viņu sirdis būs pilnas rūgtuma? Vai cilvēki būs naidīgi noskaņoti? Vai cilvēki būs apvainojušies uz Baznīcu?” Pieredzētais viņu iedvesmoja:

„Daudzi no šiem svētajiem bija ģērbusies skrandās, daži basām kājām, viņi bija bāli un tievi, taču, skatoties uz viņu augšupvērstajām sejām, es redzēju ticības gaismu viņu acīs, viņiem liecinot par šo dievišķo, diženo pēdējo dienu darbu un paužot savu pateicību par Tā Kunga svētībām. . . .

Mēs atklājām, ka mūsu baznīcas locekļi ir bijuši apbrīnojami izturīgi. Viņu ticība bija stipra, viņu uzticība vēl lielāka, un viņu lojalitāte nepārspējama. Cilvēkos gandrīz nebija sarūgtinājuma vai izmisuma. Cilvēki bija draudzīgi, un dažādās misijās uzturēja brālīgas attiecības cits ar citu, un, kad mēs apciemojām svētos, viņi lūdza nodot sveicienus viņu brāļiem un māsām citās valstīs, lai gan viņu valstis tikai pirms pāris mēnešiem bija iesaistītas karā.” Pat bēgļi „dziedāja Ciānas dziesmas ar . . . degsmi” un „nometās ceļos kopīgai lūgšanai gan rītā, gan vakarā, un liecināja . . . par evaņģēlija svētībām”.⁴⁵

Vēl viens brīnums bija prasmīgi izveidotā Baznīcas labklājības programma. Šī programma, kuru izveidoja pirms nepilniem 10 gadiem, izglāba daudzu pēdējo dienu svēto dzīves Eiropā. Svētie bija svētīti, jo, uzkrādami pārtiku, arī viņi ievēroja labklājības principu. Viņi palīdzēja cits citam viņu vajadzībās, daloties ēdienā, apģērbā un citos piederumos, un viņi pat iekopa dārzus sabombardētajās ēkās. Viņi bija svētīti, arī pateicoties pēdējo dienu svētajiem citās pasaules valstīs, kas ziedoja līdzekļus, lai tiem palīdzētu ar aptuveni 2000 tonnām krājumu. Elders Bensons stāstīja par Baznīcas vadītājiem, kas raudāja, ieraugot pārtikas pamatproduktus, ko viņi var izdalīt vietējiem baznīcas locekļiem, un viņš teica, ka viņš ir stāvējis draudžu priekšā, kurās, pēc aplēsēm, 80 procenti visu cilvēku apģērbu tika atsūtīti caur labklājības programmu.⁴⁶ Vispārējās konferences uzrunā, kuru viņš dalījās neilgi pēc atgriešanās, viņš teica: „Mani brāļi un māsas, vai jums ir nepieciešami vēl kādi pierādījumi tam, ka šī programma ir nepieciešama un izveidota, saņemot iedvesmu? . . . Es jums saku — šo programmu vada Dievs. Tā ir Dieva iedvesmota!”⁴⁷

No labās: elders Bensons pārbauda labklājības krājumus Bergenā, Norvēģijā.

Elders Bensons un brālis Babels pieredzēja vēl vienu brīnumu, Tam Kungam rodot iespēju viņiem ceļot pa Eiropas kara plosītajām valstīm. Elderam Bensonam atkal un atkal bija jālūdz armijas virsnieku atļauja, lai varētu ieiet noteiktos reģionos, satīkties ar svētajiem un nodot viņiem ziedoto. Atkal un atkal viņš saņēma būtībā vienu un to pašu atbildi, no šiem vadītājiem un citiem: „Vai jūs nesaprotat, ka šeit ir bijis karš? Ceļotājiem nav atļauts iebraukt.” Atkal un atkal, viņam ieskatoties šo vadītāju acīs un mierīgi paskaidrojot savu misiju, viņam ar brāli Babelu tika atļauts ceļot un paveikt, ko Tas Kungs vēlējās, lai viņi paveiktu.⁴⁸

Aptuveni pēc 11 mēnešiem elderu Bensonu aizstāja elders Alma Sons, Divpadsmito palīgs, kurš Eiropā kalpoja kopā ar savu sievu Leonu. Brālis Babels palika, lai palīdzētu Sonu pārim. No tā laika, kad elders Bensons aizbrauca no Soltleiksītijas, 1946. gada 29. janvārī, līdz brīdim, kad viņš atgriezās 1946. gada 13. decembrī, viņš kopumā bija veicis 98 500 kilometrus lielu attālumu. Elders Bensons bija pārliecināts, ka viņa misija ir bijusi veiksmīga, taču viņš atzina: „Es zinu šo mūsu darba panākumu patieso iemeslu. Nekad, nevienu brīdi es neesmu domājis, ka es vai mani kolēģi spētu paveikt šo

misiju, kurā mēs tikām nozīmēti, bez Visuvarenā vadības spēka.”⁴⁹ Baznīcas spēks jaunizveidotajās un augošajās Eiropas valstīs bija mūsu misijas panākumu apliecinājums. Apliecinājumus panākumiem varēja redzēt arī atsevišķu svēto dzīvē — piemēram, daudzus gadus vēlāk baznīcas sanāksmē Saksijā, Vācijā, kāds vīrietis uzrunāja prezidentu Tomasu S. Monsonu. Viņš lūdza prezidentu Monsonu nodot sveicienus Ezram Taftam Bensonam. Tad viņš teica: „Viņš izglāba manu dzīvību. Viņš man deva ēdienu, ko ēst, un apģērbu, ko valkāt. Viņš deva man cerību. Lai Dievs viņu svētī!”⁵⁰

*Patriotisms, valstiskums un kalpošana
Amerikas Savienoto Valstu valdībā*

Laikā, kad elders Bensons bija prom no mājām, viņš atcerējās kaut ko, ko bija lolojis jau kopš savas jaunības: savu Amerikas Savienoto Valstu pilsonību. Viņš iemācījās mīlēt savu dzimteni un principus, pēc kuriem tā tika izveidota, no sava tēva Džordža Tafta Bensona, jaunākā. Viņš zināja, ka Amerikas Savienoto Valstu konstitūciju jeb dokumentu, kas reglamentē valsts likumus, ir izveidojuši iedevoti vīrieši. Viņš novērtēja tiesības vēlēt, un viņš vienmēr atcerējās sarunu ar tēvu pēc kādām vēlēšanām. Džordžs bija publiski paudis atbalstu vienam konkrētam kandidātam un pat lūdza Dievu par šo vīrieti ģimenes lūgšanās. Kad Džordžs uzzināja, ka cilvēks, ko viņš atbalstīja vēlēšanās, ir zaudējis, Ezra dzirdēja viņu lūdzam Dievu par otru vīrieti, kurš bija uzvarējis vēlēšanās. Ezra jautāja savam tēvam, kāpēc viņš lūdz par kandidātu, kurš nebija viņa izvēle. „Dēls,” Džordžs atbildēja, „es domāju, ka viņam būs nepieciešamas mūsu lūgšanas vēl vairāk nekā manis atbalstītajam kandidātam.”⁵¹

1948. gada aprīlī elders Bensons sniedza savu pirmo no daudzajām uzrunām vispārējā konferencē un runāja par Amerikas Savienoto Valstu „pravietisko misiju” un brīvības nozīmi. Viņš liecināja, ka Tas Kungs ir sagatavojis Amerikas Savienotās Valstis „kā brīvības šūpuli” evaņģēlija atjaunošanai.⁵² „Mēs esam Miera valdnieka sekotāji,” viņš teica savas uzrunas noslēgumā, un „mums no jauna vajadzētu apņemties savā dzīvē izplatīt patiesību un taisnīgumu, . . . kā arī aizsargāt brīvību un neatkarību.”⁵³ Savās turpmākajās uzrunās viņš runāja par Amerikas Savienotajām Valstīm „kā vietu, no kuras šajās pēdējās dienās Tas Kungs vadīs Savu darbu”.⁵⁴

Elders Bensons brīdināja par brīvības apdraudējumu Amerikas Savienotajās Valstīs un visā pasaulē. Viņš bieži pauda stingru nostāju pret „cilvēku izveidotām organizācijām citu pakļaušanai” un valdīšanu, „kas ir pretrunā mūžīgajiem principiem”.⁵⁵ Viņš brīdināja arī par citām ietekmēm, kas apdraud brīvību, tostarp amorālu izklaidi, sabata dienas nepietiekamu godāšanu, pašapmierinātību un maldu mācībām.⁵⁶ Viņš mudināja pēdējo dienu svētos visā pasaulē izmantot savu ietekmi, lai palīdzētu īstenot gudru un labu cilvēku ievēlšanu valsts pārvaldē.⁵⁷ Viņš teica: „Efektīva evaņģēlija sludināšana var tikai palīdzēt veicināt brīvības gara izplatīšanos. Jā, mēs visi sakām, ka mīlam brīvību. Taču ar to nepietiek. Mums ir jāaizsargā un jāaizsargā tas, ko mēs mīlam. Mums ir jānosargā brīvība.”⁵⁸

1952. gada 24. novembrī eldera Bensonā stingrā iestāšanās par patriotismu tika pārbaudīta, saņemot uzaicinājumu — kalpot savai valstij. Saņēmis uzaicinājumu no Dvaita D. Eizenhauera, kurš tikko bija ievēlēts par Amerikas Savienoto Valstu prezidentu, viņš devās uz Ņujorkas pilsētu. Ievēlētais prezidents Eizenhauers vēlējās, lai elders Bensons strādā kopā ar viņu, — lai viņš ir viens no galvenajiem padomdevējiem un ieņem zemkopības ministra amatu, un risina valstiski svarīgus jautājumus. Saņēmis šo piedāvājumu, elders Bensons jutās pagodināts. „Taču,” viņš vēlāk teica, „es negribēju šo darbu. . . . Nevienš, būdams pie pilna prāta, es sev teicu, nevēlētos būt par zemkopības ministru šādā brīdī. Es zināju, ko šī amata pildīšana nozīmē: šķēpu laušanu dažādu jautājumu risināšanā, lielu spiedienu un sarežģītas problēmas. . . .

Taču mani nesatrauca tikai problēmas un spiediens. Mēs visi to pieredzam. Tāpat kā daudzi amerikāņi, es negribēju iesaistīties aktīvajā politikā. Protams, ka es vēlējos, lai ievēlētie valdības vadītāji ir ar augstiem ideāliem un labu slavu, taču tik lielā mērā es nebiju gatavs iesaistīties. . . .

Vēl būtiski ir tas, ka es biju vairāk nekā apmierināts ar darbu, būdams viens no Divpadsmit padomes locekļiem. Man nebija ne vēlēšanās, ne plānu kaut ko mainīt.”⁵⁹

Pirms došanās uz tikšanos ar ievēlēto prezidentu Eizenhaueru, elders Bensons lūdza padomu prezidentam Deividam O. Makeijam, kas tobrīd bija Baznīcas prezidents. Prezidents Makeijs viņam teica: „Brāli Benson, es zinu, kā tev ir jārīkojas. Ja šis piedāvājums tiek

izteikts ar pareizu attieksmi, es domāju tev vajadzētu to pieņemt.”⁶⁰ Šis atklātais padoms un eldera Bensonas patiesā vēlme „efektīvi cīnīties par [savu] amerikāņu pārliecību”, radīja viņā „dziļas iekšējas pārdomas”.⁶¹

Kad Eizenhauera kungs tikās ar elderu Bensonu pirmo reizi, nepagāja ilgs laiks, līdz ievēlētais prezidents elderam Bensonam piedāvāja zemkopības ministra amatu. Elders Bensons uzreiz uzskaitīja iemeslus, kādēļ viņš nav īstais cilvēks šim darbam, taču ievēlētais prezidents Eizenhauers nepadevās. Viņš sacīja: „Mums ir darāms darbs. Atklāti sakot, es negribēju būt par prezidentu, kad sāku izjust spiedienu. *Taču tu nevari atteikties no kalpošanas Amerikai.* Es vēlos, lai tu esi manā komandā, un tu nevari noraidīt šo piedāvājumu.”⁶²

„Viņa teiktais mani pārliecināja,” atceras elders Bensons. „Prezidenta Makeija nosacījumi tika izpildīti. Lai gan es domāju, ka no savas Baznīcas biju saņēmis lielāku pagodinājumu, nekā valdība spētu man izrādīt, un es viņam to pateicu, es piekritu pildīt zemkopības ministra pienākumus un kalpot ne mazāk par diviem gadiem, — ja viņš vēlas mani tik ilgu laiku.”⁶³

Uzreiz pēc apņemšanās pildīt šī amata pienākumus, elders Bensons pievienojās ievēlētajam prezidentam Eizenhaueram preses konferencē, kurā nācijai tika paziņots par viņa iecelšanu amatā. Tiklīdz konference bija beigusies, viņš atgriezās savā viesnīcā. Viņš piezvanīja Florai un pastāstīja, ka ievēlētais prezidents Eizenhauers ir lūdzis viņu kalpot un ka viņš ir pieņēmis šo uzaicinājumu.

Viņa atbildēja: „Es zināju, ka viņš tevi aicinās. Un es zināju, ka tu piekritīsi.”

Viņš paskaidroja: „Tā ir ļoti liela atbildība, un tas mums abiem sagādās daudz problēmu.”

„Es zinu,” viņa teica, „taču, šķiet, ka tā ir Dieva griba.”⁶⁴

Kā to bija paredzējis elders Bensons, strādāšana par zemkopības ministru viņam un viņa ģimenei bija trauksmaina pieredze. Taču viņš uzsvēra, ka necenšas „uzvarēt popularitātes konkursā” un ka viņš vienkārši vēlas „kalpot lauksaimniecībai un kalpot Amerikai”.⁶⁵ Un viņš turpināja rīkoties saskaņā ar savu apņemšanos: „Darīt to, kas ir pareizi, ir labi arī tad, kad tas nav populāri.” „Varbūt man

būtu jāsaka, īpaši tad, kad tas nav populāri.”⁶⁶ Labi, ka viņš nebija uztraucies par popularitāti, jo, paliekot nemainīgs un uzticīgs savai pārliecībai, viņa popularitāte starp politiķiem un iedzīvotājiem bija ļoti nepastāvīga. Reizēm cilvēki vēlējās, lai viņu atstādina no zemkopības ministra amata.⁶⁷ Taču reizēm cilvēki teica, ka viņš varētu būt labs kandidāts Amerikas Savienoto Valstu viceprezidenta amatam.⁶⁸

Arī būdams valdības vadītājs, elders Bensons brīvi pauda savu kristieša pārliecību, savu liecību par evaņģēlija atjaunošanu un savu uzticību Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai. Kreiz, kad viņš vadīja sanākumi, kopā ar saviem kolēģiem zemkopības ministrijā, tā sākās ar lūgšanu.⁶⁹ Viņš nosūtīja prezidentam Eizenhaueram Mormona Grāmatas fragmentus, kur tiek praviēti Amerikas Savienoto Valstu liktenis, un prezidents vēlāk teica, ka viņš lasīja šos fragmentus „ar vislielāko interesi”.⁷⁰ Elders Bensons iedeva Mormona Grāmatas eksemplārus arī daudziem citiem pasaules vadītājiem.⁷¹ 1954. gadā Edvards R. Marovs, ievērojams televīzijas ziņu reportieris Amerikas Savienotajās Valstīs, lūdza eldera Bensonu atļauju pastāstīt par Bensonu ģimeni piektdienas vakara pārraidē „Person to Person” (Vaigu vaigā). Sākotnēji elders un māsa Bensoni atteicās, taču vēlāk piekrita, paklausot savu dēlu Rīdu, kurš šo uzacīnājumu uzlūkoja, kā lielisku iespēju dalīties evaņģēlijā. 1954. gada 24. septembrī cilvēki visā valstī tiešraidē vēroja nesamākslotu Bensonu ģimenes mājvakaru. Šis pārraides rezultātā Marova kungs saņēma vairāk vēstuļu no faniem, nekā viņš bija saņēmis par jebkuru citu pārraidi. Cilvēki no visas valsts un ar dažādu reliģisko pārliecību rakstīja, lai pateiktos Bensoniem par viņu spilgtu piemēru.⁷²

Elders Bensons pildīja zemkopības ministra pienākumus astoņus gadus, un visu šo laiku Amerikas Savienotās Valstīs vadīja prezidents Eizenhauers. Prezidents Makeijs teica, ka eldera Bensonu paveiktais darbs „netiks aizmirsts un būs par pagodinājumu gan Baznīcai, gan valstij”.⁷³ Elders Bensons atskatījās uz šiem, valsts uzmanības centrā aizvadītajiem, gadiem un teica: „Es mīlu šo diženo valsti. Man bija gods kalpot.”⁷⁴ Viņš arī piebilda: „Ja man būtu iespēja darīt visu no jauna, es rīkotos līdzīgi.”⁷⁵ Raugoties uz savu turpmāko apustuļa pienākumu pildīšanu, viņš teica: „Tagad [es] veltīšu savu laiku vienīgai lietai, ko es mīlu vairāk par lauksaimniecību.”⁷⁶

Elders Bensons dod zvērestu galvenajam tiesnesim Fredam M. Vinsonam, kļūstot par Amerikas Savienoto Valstu zemkopības ministru. Kopā ar viņiem ir prezidents Dvaitis D. Eizenhauers.

Lai gan 1961. gadā elders Bensons beidza savu kalpošanu valdībā, viņš turpināja mīlēt savu valsti un brīvības principus. Viņš runāja par šīm tēmām daudzās no savām vispārējās konferences uzrunām. Runājot par Amerikas Savienotajām Valstīm, viņš teica, ka tā ir „valsts, ko es mīlu no visas sirds”.⁷⁷ Viņš arī teica: „Es loļoju patriotismu un mīlestību pret valsti visās zemēs.”⁷⁸ Dodot padomu visiem pēdējo dienu svētajiem mīlēt savu valsti, viņš teica: „Patriotisms ir kas vairāk par karoga vicināšanu un drosmīgiem vārdiem. Tas ir veids, kā mēs reaģējam uz sabiedrībai aktuāliem jautājumiem. Apņemsimies būt patrioti šī vārda vispatiesākajā nozīmē.”⁷⁹ „Pretēji politiskiem oportunistiem, patiesam valstsvīram princips ir svarīgāks par popularitāti, un viņš strādā, lai šie gudrie un pareizie politikas principi iegūtu popularitāti.”⁸⁰

Īpašais Kristus Vārda liecinieks

Kā Tā Kunga, Jēzus Kristus, apustulis, elders Ezra Tafts Bensons paklausīja pavēlei „[iet] pa visu pasauli un pasludināt evaņģēliju

visai radībai” (Marka 16:15), un „[atvērt] durvis, pasludinot Jēzus Kristus evaņģēliju” (M&D 107:35). Viņš kalpoja daudzās pasaules vietās, apmeklējot misijas un mācot cilvēkus.

Viņš novērtēja iespēju tikties ar pēdējo dienu svētajiem. Kādā vispārējās konferences uzrunā viņš teica: „Reizēm, atgriežoties no viesošanās kādā stabā, es esmu teicis savai sievai, ka es īsti nezinu, kādas būs debesis, taču es nevaru prasīt neko vairāk par to baudu un prieku, ko es izjūtu, satiekoties ar tiem vīriešiem un sievietēm, kas ir starp Ciānas stabu, bīskapiju un misiju vadītājiem. Mēs, patiesi, esam bagātīgi svētīti.”⁸¹ Citā reizē viņš teica: „Baznīcā valda patiesa brālība un sadraudzība. Lai gan to nevar aptaustīt, tas ir ļoti spēcīgi izjūtams. Es, tāpat kā mani sabiedrotie, to jūtam, ceļojot pa Ciānas stabiem, bīskapijām un visām pasaules misijām. . . . Sadraudzības un brālības sajūtas vienmēr ir klātesošas. Mums ir šīs brīnišķīgās sajūtas, pateicoties piederībai Baznīcai un Dieva valstībai.”⁸²

Elderam Bensonam ļoti patika dalīties savā liecībā par Glābēju ar cilvēkiem no citām ticībām. Piemēram, 1959. gadā viņš kopā ar māsu Bensoni un četriem Amerikas Savienoto Valstu Zemkopības ministrijas pārstāvjiem devās uz septiņām valstīm, tostarp uz Padomju Savienību. Lai gan viņš bija devies vizītē tikai kā zemkopības ministrs, viņa apustuliskā liecība aizskāra daudzu cilvēku sirdis. Viņš atceras:

„Ceļā uz lidostu [mūsu] pēdējā vakarā Maskavā, es izteicu savu vilšanos vienam no mūsu gidjiem, ka mums Krievijā nebija iespēja apmeklēt nevienu baznīcu. Viņš pateica dažus vārdus šoferim, mašīna ielas vidū apgriezās braukšanai pretējā virzienā, un galu galā mēs apstājāmies pie veca apmetuma ēkas, tumšā, šaurā ielā ar bruģakmens segumu, netālu no Sarkanā laukuma. Tā bija centrālā baptistu baznīca.

Tas bija lietains, vēss un nepatīkams oktobra vakars. Taču, ieejot baznīcā, mēs atskārtām, ka tā ir pilna — cilvēki stāvēja vestibilā, pie ieejas un pat uz ielas. Mēs uzzinājām, ka tikpat daudz cilvēku sanāksmes apmeklē katru svētdienu, otrdienu un ceturtdienu.

Es aplūkoju sanākušos cilvēkus. Daudzi no viņiem bija pusmūža cilvēki un vecāki, taču pārsteidzoši daudz bija arī jauniešu. Aptuveni

četri no pieciem cilvēkiem bija sievietes, lielākajai daļai no viņām ap galvu bija apsiets lakats. Mūs ievēda kādā vietā aiz kanceles. . . .

Mācītājs teica dažus vārdus un tad ieskanējās ērģeles, kuru pavadījumā visi klātesošie, kā viens, dziedāja garīgo dziesmu. Šī iespēja — dzirdēt 1000 līdz 1500 balsu — kļuva par vienu no brīnišķīgākajām visas manas dzīves pieredzēm. Viņi vērsās pie mums kā kristiešiem ar kopīgiem uzskatiem, ar vēstījumu, kas spēja pārvarēt visas valodas, valdību un vēstures atšķirības. Kamēr es centos atgūties no šīs emocionālās pieredzes, mācītājs, ar tulka starpniecību, lūdza mani uzrunāt visus klātesošos.

Man bija jāuzvar iekšējā cīņā, lai spētu kontrolēt savas sajūtas un piekristu. Pēc tam es teicu: „Tas ir ļoti laipni no jūsu puses, ka lūdzat mani uzrunāt visus sanākušos.

„Es sūtu jums sveicienus no miljoniem un miljoniem Baznīcas cilvēku Amerikā un visā pasaulē.” Tad pēkšņi, ļoti dabiskākā veidā, es sāku ar šiem kristiešiem runāt par svētākajām, cilvēcei zināmajām patiesībām.

„Mūsu Debesu Tēvs nav tālu. Viņš var būt ļoti tuvu mums. Dievs dzīvo, es zinu, ka Viņš ir dzīvs. Viņš ir mūsu Tēvs. Jēzus Kristus, pasaules Izpircējs, pieskata šo Zemi. Viņš vadīs visus notikumus. Neesiet nobijušies, turiet Viņa baušļus, mīliet cits citu, lūdziet pēc miera, un viss būs labi.”

Katram teikumam tiekot pārtulkotam visiem klātesošajiem, es pamanīju, ka sievietes paņēma kabatlakatiņus un, kāda vērotāja vārdiem, „māja mums kā māte, atvadoties no sava vienīgā dēla”. Viņas enerģiski māja ar galvu un vaidot teica: „*Jā, jā, jā.* (Jā, jā, jā!)” Tad es pirmoreiz pamanīju, ka pat lukta bija pilna un daudzi cilvēki stāvēja pie sienas. Es paskatījos lejup, uz priekšā stāvošu, vecu sievieti, kuras galvu sedza vienkāršs, vecs lakats, kurai ap pleciem bija šalle un viņas vecā grumbainā seja bija rāma ticībā. Es runāju tieši uz viņu.

„Šī dzīve ir tikai daļa no mūžības. Pirms došanās šeit, uz Zemi, mēs dzīvojām kā Dieva garīgie bērni. Atstājot šo dzīvi, mēs atkal dzīvosim. Kristus pārrāva nāves saites un tika augšāmcelts. Mēs visi augšāmcelsimies.

Es ļoti stipri ticu lūgšanai. Es zinu, ka ir iespējams sajust Neredzamo spēku, kas dara mūs stiprus un ir kā enkurs grūtā brīdī.” Pēc katra teikuma, ko es pateicu, šī vecā sieviete piekritoši māja ar galvu. Neskatoties uz viņas vecumu, nevarīgumu un grumbām, šī sieviete bija skaista savā uzticībā.

Es neatceros visu, ko es teicu, taču es atceros, ka jutos pacilāts, un mani iedvesmoja klātesošo ciešā klausīšanās, — šie vīrieši un sievietes, kas tik nelokāmi pierāda savu ticību Dievam, kuram tie kalpo un mīl.

Nobeigumā es teicu: „Kā Baznīcas kalps daudzu gadu garumā, es atstāju jums savu liecību, ka patiesība pastāvēs. Laiks ir patiesības pusē. Lai Dievs jūs svētī un jūs pasargā visu jūsu dzīvi, es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.”

Es noslēdzu šo neplānoto, nelielo uzrunu, jo vairāk man nekas sakāms nebija, un apsēdos. Pēc tam visa draudze vienojās manas bērņības vismīļākajā dziesmā „Dievs būs līdzās, kad mēs tiksimies”. Viņiem dziedot un mums mājot ardievas ar kabatlakatiņiem, mēs devāmies prom pa dievnama viduseju, — bija sajūta, ka, mums aizejot, māj visi 1500 cilvēki.

Man ir bijusi privilēģija uzstāties daudzās baznīcās, visās pasaules malās, taču šīs pieredzes ietekmi ir gandrīz neiespējami aprakstīt. Kamēr vien dzīvošu, es nekad neaizmirsīšu šo vakaru.

Tik lielu cilvēces vienotību un neremdināmas cilvēka sirds ilgas pēc brīvības, kā tajā brīdī, es esmu izjutis ļoti reti. . . .

Es pārrados [mājās] apņēmības pilns — stāstīt šo stāstu bieži, jo tas parāda, ka par spīti visiem centieniem to iznīcināt, brīvības, brālības un reliģijas gars tomēr pastāv.”⁸³

Divpadsmit apustuļu kворuma prezidents

1973. gada 26. decembrī elders Bensons saņēma negaidītu ziņu, ka miris Baznīcas prezidents Harolds B. Lī. Prezidentam Lī aizejot mūžībā, padomnieki Augstākajā prezidijā ieņēma savu vietu Divpadsmit apustuļu kворumā. Pēc četrām dienām Spensers V. Kimbals tika iesvētīts par Baznīcas prezidentu, un Ezra Tafts Bensons tika iesvētīts par Divpadsmit apustuļu kворuma prezidentu. Līdz ar šo atbildību, prezidents Bensons uzņēmas papildu

administratīvos pienākumus. Viņš prezidēja iknedēļas kvoruma sanāksmēs un koordinēja savu brāļu darbu, tostarp viņu uzdevumus — prezidēt staba konferencēs, apmeklēt misijas un aicināt staba patriarhus. Viņam bija arī zināma uzraudzības atbildība pār citiem Augstākajiem pilnvarotajiem. Administratīvais personāls rūpējās par biroja uzdevumiem, lai palīdzētu viņam un viņa brāļiem organizēt darbu.⁸⁴

Tiekoties ar Divpadsmit apustuļu kvorumu, prezidents Bensons dalījās savās domās par kalpošanu jaunajā aicinājumā: „Es esmu ļoti noraizējies par šo lielo atbildību, — tā nav baiļu sajūta, jo es zinu, ka mēs nevaram ciest neveiksmi šajā darbā, . . . ja mēs darām visu, kas ir mūsu spēkos. Es zinu, ka Tas Kungs mūs stiprinās, taču jūtos ļoti satraukts būt par vadītāju tādiem vīriem kā jūs — īpašiem, Tā Kunga, Jēzus Kristus, lieciniekiem.”⁸⁵

Prezidents Bensons apvienoja šo pazemību ar sev raksturīgo tiešumu un neatlaidīgo prasību — smagi strādāt. Viņš bieži deleģēja pienākumus citiem, lai viņiem būtu iespējas kalpot. Viņš sagaidīja, ka tie, kurus viņš vada, būs uzdevuma augstumos, tāpat kā viņš pats darīja visu iespējamo. Lai gan viņš bija prasīgs, viņš bija laipns. Viņš uzklusēja savu brāļu viedokļus, kvoruma sanāksmēs veicinot atklātu diskusiju. Elders Boids K. Pekers, Rasels M. Nelsons un Dalins H. Oukss, kas bija jaunākie Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļi viņa vadībā, apliecinā, ka viņš vienmēr viņus ir iedrošinājis izteikt savu viedokli, arī tad, ja viņu domas bija atšķirīgas.⁸⁶

Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļi novēroja, ka prezidenta Benson vadība bija balstīta uz nemainīgiem principiem. Piemēram, viņš bieži atkārtoja: „Atcerieties, brāļi, ka šajā darbā vislielākā nozīme ir Svētajam Garam.”⁸⁷ Kā arī viņam bija viens vērtēšanas kritērijs, ar kura palīdzību viņš izvērtēja visus kvoruma lēmumus, — viņš jautāja: „Kas būtu vislabākais Valstībai?” Elders Marks E. Pītersons, kurš kalpoja kopā ar viņu Divpadsmit apustuļu kvorumā, teica: „Atbilde uz šo jautājumu bija izšķirošais faktors katram svarīgam lēmumam, ar ko prezidents Ezra Tafts Bensons savā dzīvē saskārās.”⁸⁸

Baznīcas prezidents

Prezidents Spensers V. Kimbals nomira 1985. gada 5. novembrī, ilgstošas slimības rezultātā. Divpadsmit apustuļu kvorumam ar

prezidentu Ezru Taftu Bensonu, kā kvoruma prezidentu un vecāko tā locekli, tagad vajadzēja uzņemties Baznīcas vadību. Piecas dienas vēlāk svinīgā un godbijīgā Divpadsmīt apustuļu kvoruma sanāksmē Soltleikas templī, prezidents Bensons tika iesvētīts par Baznīcas prezidentu. Viņš bija iedvesmots lūgt prezidentu Gordonu B. Hinkliju kalpot par viņa pirmo padomnieku Augstākajā prezidijā un prezidentu Tomasu S. Monsonu kalpot par viņa otro padomnieku.

Prezidents Bensons zināja par prezidenta Kimbala slikto veselības stāvokli, taču viņš cerēja, ka viņa draugs atgūs savu fizisko spēku. „Es nevēlējos, lai šī diena pienāk tik ātri,” prezidents Bensons sacīja preses konferencē īsi pēc tam, kad viņš bija iesvētīts par Baznīcas prezidentu. Mana sieva, Flora, un es esam nepārtraukti lūguši Dievu, lai prezidenta Kimbala dienas tiktu paildzinātas uz šīs Zemes, un viņa labā tiktu veikts vēl viens brīnums. Tagad, kad Tas Kungs ir runājis, mēs darīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai Viņa vadībā virzītu šo darbu uz priekšu.”⁸⁹

Būdams Baznīcas prezidents, prezidents Bensons savā pirmajā vispārējās konferences uzrunā atklāja, kam viņš pievērsīs lielāko uzmanību, virzot Tā Kunga darbu uz priekšu. „Mūsdienās,” viņš teica, „Tas Kungs ir atklājis, ka no jauna ir nepieciešams uzsvērt Mormona Grāmatas nozīmīgumu.”⁹⁰

Kā Divpadsmīt apustuļu kvoruma loceklis, prezidents Bensons daudz runāja par Mormona Grāmatas nozīmīgumu.⁹¹ Kā Baznīcas prezidents, viņš pievērsa šai tēmai vēl lielāku vērību. Viņš teica, ka „visa Baznīca ir zem nosodījuma”, jo pēdējo dienu svētie nestudē Mormona Grāmatu pietiekami vai nepievērš pietiekamu vērību tās mācībām. Viņš sacīja: „Mormona Grāmata nav bijusi un joprojām nav jūsu patstāvīgo studiju, ģimenes apmācību, sludināšanas un misionāru darba pamatā. Par to mums ir jānožēlo grēki.”⁹² Viņš bieži citēja pravieša Džozefa Smita teikto, ka „cilvēks, dzīvojot pēc tās norādījumiem, nokļūs tuvāk Dievam, nekā pēc jebkuras citas grāmatas”,⁹³ un viņš izskaidroja šo apsolījumu. „Šajā grāmatā ir spēks,” viņš teica, „kas sāks ieplūst jūsu dzīvē tajā brīdī, kad jūs sāksiet šo grāmatu nopietni studēt.”⁹⁴ Viņš skubināja pēdējo dienu svētos „piepildīt zemi un [savu] dzīvi ar Mormona Grāmatu”.⁹⁵

Pēdējo dienu svētie visā pasaulē ņēma vērā šo sava pravieša padomu. Tā rezultātā viņi tika stiprināti gan atsevišķi, gan visi kopā.⁹⁶

Prezidents Bensons ar saviem padomniekiem Augstākajā prezidijā: prezidents Gordons B. Hinklijs (pa kreisi) un prezidents Tomass S. Monsons (pa labi)

Prezidents Hovards V. Hanters sacīja: „Vai būs kāda paaudze, ieskaitot tos, kas vēl nav dzimuši, kas, atskatoties uz prezidenta Ezras Tafta Bensonu kalpošanas laiku, to tūlītēji nesaistīs ar viņa mīlestību pret Mormona Grāmatu? Iespējams, ka neviens Baznīcas prezidents, kopš pravieša Džozefa Smita, nav darījis vairāk, lai mācītu Mormona Grāmatas patiesības, lai visi baznīcas locekļi ik dienas nodotos tās studēšanai un lai, to izplatot, tiktu „piepildīta zeme”.⁹⁷

Prezidenta Bensonu liecība par Mormona Grāmatu bija cieši saistīta ar viņa liecību par Jēzu Kristu. Kad daudzi cilvēki noraidīja „Glābēja dievišķumu”, viņš uzsvēra, ka „ši dievišķi iedvesmotā grāmata ir noslēgākmenis, kas visai pasaulei liecina, ka Jēzus ir Kristus”.⁹⁸ Kopš 1943. gada, kad prezidents Bensons tika ordinēts par apustuļi, viņš ir uzcītīgi kalpojis par Glābēja dzīvās realitātes liecinieku. Kā Baznīcas prezidents, ar jaunu spar un neatlaidību viņš liecināja par Jēzu Kristu un Viņa Izpirkšanu. Viņš aicināja svētos būt „Kristus vadītiem” un ar „Kristus pārņemtiem”,⁹⁹ „dzīvot uz Kristu vērstu dzīvi”.¹⁰⁰ Runājot par Glābēju, viņš teica: „Es Viņu mīlu, ar visu savu dvēseli”.¹⁰¹

Arī citus tematus prezidents Bensons mācīja ar lielu neatlaidību un spēku. Viņš brīdināja par briesmām, ko rada lepnība. Viņš liecināja par ģimenes mūžīgo nozīmi. Viņš mācīja ticības un grēku nožēlošanas principus un uzsvēra nepieciešamību ziedoties misio-nāru darbam.

Lai gan viņš nerunāja par Amerikas Savienotajām Valstīm tik bieži kā iepriekš savas kalpošanas laikā, viņš atzīmēja ASV konstitūcijas parakstīšanas 200. gadskārtu, runājot par šo tematu 1987. gada oktobra Baznīcas vispārējā konferencē. Viņš turpināja mīlēt brīvību un patiesu patriotismu visā pasaulē. 1980-to gadu beigās un 1990-to gadu sākumā viņš priecājās, uzzinot par Berlīnes mūra krišanu un to, ka cilvēki Krievijā un Austrumeiropā ir ieguvuši lielāku brīvību, izveidojoties valdībām, kas ir vairāk atvērtas reliģijai.¹⁰²

Prezidents Bensons vairākkārt uzrunāja konkrētas baznīcas locekļu grupas. Sākot ar 1986. gada aprīli, viņš sagatavoja runas, kas bija paredzētas jaunajiem vīriešiem, jaunajām sievietēm, mātēm, mājskolotājiem, tēviem, neprecētiem pieaugušiem vīriešiem, neprecētām pieaugušām sievietēm, bērniem un sirmgalvjiem. Prezidents Hovards V. Hanters teica: „Viņš runāja ar katru un rūpējās par visiem. Viņš uzrunāja Baznīcas sievietes un vīriešus. Viņš uzrunāja sirmgalvjus. Viņš uzrunāja neprecētos, jauniešus, un viņam ļoti patika baznīcā runāt ar bērniem. Viņš sniedza brīnišķīgu, personīgu padomu visiem baznīcas locekļiem, neatkarīgi no viņu apstākļiem. Apdomājot šīs uzrunas, vēl daudzus gadus tās mūs turpinās atbalstīt un vadīt.”¹⁰³

Prezidents Bensons raudāja, saņemot vēstuli no kādas ģimenes, kuru bija ietekmējusi viena no šīm uzrunām. Vēstulē jaunais tēvs skaidroja, ka viņš un viņa sieva pa televizoru skatījās vispārējo konferenci. Viņu trīsgadīgais dēls spēlējās netālu esošajā istabā, kur konferences runas bija dzirdamas radio. Kad tēvs un māte bija noklausījušies prezidenta Bensonu vēstījumu bērniem, viņi iegāja istabā, kur spēlējās viņu dēls. Mazais zēns „pilns satraukuma, teica: „Tas vīrs, kas runāja pa radio, teica, ka mūsu Debesu Tēvs mūs mīl pat tad, ja mēs kļūdāmies.” Šis vienkāršais paziņojums,” teica tēvs, „uz mūsu mazo dēlu ir atstājis paliekošu un nozīmīgu iespaidu. Arī šodien pajautājot, ko prezidents Bensons teica, es varu saņemt to

pašu entuziasma pilno atbildi. Zināšanas par to, ka viņam ir laipns un mīlošs Tēvs debesīs, sniedz viņam mierinājumu.”¹⁰⁴

Drīz pēc 1988. gada oktobra vispārējās konferences prezidentu Bensonu ķēra trieka, kā rezultātā viņš vairs nevarēja publiski uzstāties. Kādu laiku viņš apmeklēja vispārējās konferences un citus publiskus pasākumus. 1989. gada konferencēs viņa padomnieki lasīja viņa sagatavotās uzrunas. Sākot ar 1990. gadu, viņa padomnieki pauda viņa mīlestību pret svētajiem un citēja viņa iepriekšējās uzrunas. Pēdējā konference, kuru viņš apmeklēja, bija 1991. gada aprīlī. Kopš tā laika viņš fiziski nespēja neko vairāk darīt, kā tikai vērot notiekošo televīzijā.¹⁰⁵

Prezidents Gordons B. Hinklijs atceras: „Kā jau tas bieži vien notiek, viņa ķermenis ar gadiem palika vājš. Viņš nevarēja staigāt, kā to darīja kādreiz. Viņš vairs nevarēja runāt, kā to darīja kādreiz. Viņa veselība pakāpeniski pasliktinājās, taču viņš joprojām, tik ilgi kamēr vien dzīvos, būs Tā Kunga izvēlētais pravietis.”¹⁰⁶ Prezidents Hinklijs un prezidents Tomass S. Monsons vadīja Baznīcu, ar prezidenta Bensonu deleģētajām pilnvarām, taču Baznīca nekad neuzsāka neko jaunu bez prezidenta Bensonu ziņas un apstiprinājuma.¹⁰⁷

Prezidentam Bensonam kļūstot fiziski vājākam, pasliktinājās arī Floras veselība, un viņa nomira 1992. gada 14. augustā. Nepilnus divus gadus vēlāk, 1994. gada 30. maijā, viņš viņai pievienojās un tika apglabāts viņai blakus, viņu mīļajā Vitnijas pilsētā. Prezidenta Bensonu bērēs, prezidents Monsons dalījās atmiņās: „Reiz viņš man teica: „Brāli Monson, atceries, neskatoties uz to, ko citi varētu teikt, es vēlos tikt apglabāts Vitnijā, Aidažo štatā.” Prezident Benson, mēs šodien izpildām tavu lūgumu. Viņa ķermenis dosies mājās uz Vitniju, taču viņa mūžīgais gars ir devies mājās pie Dieva. Viņš, bez šaubām, liksmo kopā ar savu ģimeni, saviem draugiem un savu mīļoto Floru. . . .

Lauku puisis, kas kļūva par Dieva pravieti, ir devies mājup. Lai Dievs svētī viņa piemiņu.”¹⁰⁸

Atsauces

1. Roberts D. Heilzs, „A Testimony of Prophets”, 1994. g. 5. jūn. speeches. byu.edu; skat. arī Tvila Van Lira, „Church Leader Buried beside Wife, Cache Pays Tribute as Cortege Passes”, *Deseret News*, 1994. g. 5. jūn.
2. Gordons B. Hinklijs, „Farewell to a Prophet”, *Ensign*, 1994. g. jūl., 37–38.
3. Ezra Tafts Bensons, „Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, 1986. g. nov., 46.

4. Mārgareta Bensone Kellere, Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 34.
5. Ezra Tafts Bensons, „Godly Characteristics of the Master”, 47–48.
6. Ezra Tafts Bensons, „Scouting Builds Men”, *New Era*, 1975. g. febr., 15–16.
7. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 44.
8. Skat. „After 60 Years ‘Still in Love’”, *Church News*, 1986. g. 14. sept., 4, 10.
9. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 58.
10. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 55. Skat. arī šīs grāmatas 7. nodaļu.
11. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
12. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
13. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 62.
14. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 59.
15. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 53.
16. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 63.
17. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 75.
18. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 79.
19. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 79.
20. Jūdžins Dž. Nefs, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 84.
21. Jūdžins Dž. Nefs, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
22. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
23. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 87.
24. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 96.
25. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 88.
26. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 89.
27. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 92.
28. Frensiss M. Gibons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 85–89.
29. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 99–100, 101, 115.
30. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 115.
31. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 100.
32. Barbara Bensone Valkere, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 130.
33. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 121.
34. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 121.
35. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 174.; to skaitā citāti no Ezra Tafta Bensona personīgajiem pierakstiem, 1943. g. 26. jūl.
36. Ezra Tafta Bensona personīgie pieraksti, 1943. gada 26. jūl.; *Ezra Taft Benson: A Biography*, 174–175.; pareizrakstība standartizēta.
37. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 176.
38. Skat. Ezra Tafts Bensons, *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989), 7.
39. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1947. g. apr., 152–153.
40. Džordžs Alberts Smits, *A Labor of Love*, 7.
41. Ezra Tafts Bensons, *A Labor of Love*, 7–8.
42. Ezra Tafts Bensons, *A Labor of Love*, 120.
43. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1947. g. apr., 154.
44. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1947. g. apr., 155.
45. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1947. g. apr., 153–155.
46. Skat. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1947. g. apr., 155–156.
47. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1947. g. apr., 156.
48. Skat. Frederiks V. Babels, *On Wings of Faith* (1972), 28–33, 46–47, 106–108, 111–112, 122, 131–134, 136, 154.
49. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1947. g. apr., 152.
50. Tomass S. Monsons, „President Ezra Taft Benson — A Giant among Men”, *Ensign*, 1994. g. jūl., 36.
51. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 37.
52. Skat. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1948. g. apr., 83.
53. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1948. g. apr., 86.
54. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1962. g. apr., 104.
55. Skat. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1948. g. apr., 85.
56. Skat. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1962. g. apr., 104–105.

57. Skat. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1954. g. okt., 121.
58. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1962. g. okt., 19.
59. Ezra Tafts Bensons, *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962), 3–4.
60. Deivids O. Makeijs, *Cross Fire*, 5.
61. Ezra Tafts Bensons, *Cross Fire*, 10.
62. Dvaitis D. Eizenhauers, *Cross Fire*, 12.
63. Ezra Tafts Bensons, *Cross Fire*, 12.
64. Ezra Tafts Bensons, *Cross Fire*, 13.
65. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 355.
66. Ezra Tafts Bensons, Šerija Djū, „President Ezra Taft Benson: Confidence in the Lord”, *New Era*, 1989. g. aug., 36.
67. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 313, 345.
68. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 331.
69. Skat. 2. nodaļu šajā grāmatā.
70. Dvaitis D. Eizenhauers, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 292.
71. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 292.
72. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 297–299.
73. Deivids O. Makeijs, *Cross Fire*, 519.
74. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1961. g. apr., 113.
75. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 358.
76. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 355.
77. Ezra Tafts Bensons, „A Witness and a Warning”, *Ensign*, 1979. g. nov., 31.
78. Ezra Tafts Bensons, „The Constitution — A Glorious Standard”, *Ensign*, 1976. g. maijs, 91.
79. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1960. g. apr., 99.
80. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1968. g. apr., 17.
81. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1948. g. okt., 98.
82. Ezra Tafts Bensons, Conference Report, 1950. g. okt., 143–144.
83. Ezra Tafts Bensons, *Cross Fire*, 485–488.
84. Skat. Frensis M. Gibons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 270–271.
85. Ezra Tafts Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430–431.
86. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 429–430.
87. Ezra Tafts Bensons, Tomass S. Monsons, „A Provident Plan — A Precious Promise”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 63.
88. Marks E. Pētersons, „President Ezra Taft Benson”, *Ensign*, 1986. g. janv., 2–3.
89. Ezra Tafts Bensons, *Church News*, 1985. g. 17. nov., 3.
90. Ezra Tafts Bensons, „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 78.
91. Skat., piemēram, „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, 1975. g. maijs, 63–65; „A New Witness for Christ”, *Ensign*, 1984. g. nov., 6–8; skat. arī *Ezra Taft Benson: A Biography*, 491–493.
92. Ezra Tafts Bensons, „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 5–6.
93. Džozefs Smits, citēts Mormona Grāmatas ievadā.
94. Ezra Tafts Bensons, „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, *Ensign*, 1986. g. nov., 7.
95. Ezra Tafts Bensons, „Beware of Pride”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 4.
96. Skat. 10. nodaļu šajā grāmatā.
97. Hovards V. Hanters, „A Strong and Mighty Man”, *Ensign*, 1994. g. jūl., 42.
98. Ezra Tafts Bensons, „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, 4, 5.
99. Ezra Tafts Bensons, „Born of God”, *Ensign*, 1989. g. jūl., 4.
100. Ezra Tafts Bensons, „Come unto Christ”, *Ensign*, 1987. g. nov., 84.
101. Ezra Tafts Bensons, „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, *Ensign*, 1990. g. jūn., 6.
102. Skat. Rasels M. Nelsons, „Drama on the European Stage”, *Ensign*, 1991. g. dec., 16.
103. Hovards V. Hanters, „A Strong and Mighty Man”, 42.
104. Tomass S. Monsons, „The Lord Bless You”, *Ensign*, 1991. g. nov., 87.
105. Skat. Frensis M. Gibons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 315.
106. Gordons B. Hinklijs, „Farewell to a Prophet”, 40.
107. Skat. Frensis M. Gibons, *Statesman, Patriot, Prophet of God*, 317–318.
108. Tomass S. Monsons, „President Ezra Taft Benson — A Giant among Men”, *Ensign*, 1994. g. jūl., 36.

*Glābējs mācīja bagātajam jauneklīm, ka mēs izrādām mīlestību pret
To Kungu, palīdzot citiem cilvēkiem (skat. Mateja 19:16–21).*

Augstākais bauslis — mīlēt To Kungu

*„Ja liekam Dievu pirmajā vietā, viss
pārējais nostājas savās vietās pats no sevis
vai arī pagaist no mūsu dzīves.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Prezidenta Ezras Tafta Bensona dzīvesgājumā atspoguļojas viņa mīlestība pret To Kungu un nelokāmā apņemšanās — dzīvot saskaņā ar evaņģēliju. Kā reiz teica kāds no viņa radniekiem: „Ezram un viņa ģimenei reliģija ir dzīvesveids, — viņi dzīvo saskaņā ar to septiņas dienas nedēļā. Tas ir pirmais, par ko viņš domā, kad nākas pieņemt kādu lēmumu.”¹

Arī Bensonu ģimenei nepiederoši cilvēki bija pamanījuši, cik ļoti prezidents Bensons mīl To Kungu. 1939. gadā, kad prezidents Bensons kalpoja par staba prezidentu, viņš tika uzaicināts uz Vašingtonu, lai tiktos ar Nacionālās Lauksaimnieku asociācijas padomi. „Pēc iepazīšanās ar viņa dzīvesgājumu un pamatīgas iztaujāšanas pilnvaroto padome piedāvāja viņam organizācijas izpilddirektora amatu. . . . Viņš priecājās par šādu negaidītu darba piedāvājumu, tomēr nevēlējās to pieņemt. Viņaprāt, amata pienākumos ietilptu nodarbošanās ar lobēšanu, apmeklējot kokteiļvakarus, kas nesakrita ar viņa reliģiskajiem uzskatiem.

„Bensona kungs,” teica padomes vadītājs, tiesnesis Džons D. Millers, „tieši tādēļ jau mēs jūs izvēlējāmies. Mēs zinām, kādi ir jūsu standarti.” Dzirdējis padomes apliecinājumu tam, ka no viņa netiks sagaidīta zemkopības problēmu risināšana pie kokteiļglāzes, viņš ar prieku pieņēma piedāvāto amatu, taču tikai pēc tam, kad bija konsultējies ar Augstāko prezidiju un savu sievu.”²

Prezidents Bensons mācīja, ka mēs izrādām mīlestību pret To Kungu, esot gatavi pildīt Tā Kunga gribu. Viņš sacīja: „Es vēlētos, kaut katrs pēdējo dienu svētais varētu teikt no visas savas sirds: „Es iešu, kur vēlēšies. Es teikšu, ko vēlēšies. Tāds būšu, kā vēlēšies. [Skat. *Garīgās dziesmas*, nr. 168.] Ja vien mēs visi to spētu, mēs nodrošinātu sev visu iespējamo laimi šeit un paaugstināšanu Dieva celestiālajā valstībā pēc šīs dzīves.”³

1988. gada aprīļa vispārējās konferences uzrunā, uz kuras balstīta šī nodaļa, prezidents Bensons pievēršas pirmajam un augstākajam bauslim: mīlēt Dievu. Runājot par šo sprediķi, elders Frensiss M. Gibsons, no Septiņdesmitajiem, saka: „Šajā sprediķī iemiesots viss, kā labā prezidents Ezra Tafts Bensons pūlējās, viss, par ko viņš iestājās, un viss, uz ko viņš cerēja, domājot par sevi, savu ģimeni un visu baznīcu.”⁴

Ezras Tafta Bensona mācības

1.

Pirmais un augstākais bauslis māca mīlēt To Kungu.

Lielākais pārbaudījums mūsu dzīvē ir paklausība Dievam. „Mēs ar to viņus pārbaudīsim,” saka Tas Kungs, „lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs.” (Ābrahāma 3:25.)

Augstākais šīs dzīves uzdevums ir izzināt Tā Kunga gribu un pēc tam to pildīt.

Augstākais bauslis mūsu dzīvē ir mīlēt To Kungu.

„Nāciet pie Kristus,” savā pēdējā liecībā mudina Moronijs, „. . . un [mīliet] Dievu ar visu savu spēku, prātu un sirdi.” (Moronija 10:32.)

Šis tad arī ir pirmais un augstākais bauslis: „Tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka.” (Marka 12:30; skat. arī Mateja 22:37; 5. Mozus 6:5; Lūkas 10:27; Moronija 10:32; M&D 59:5.)

Mormona Grāmata apliecina, ka tīrā Kristus mīlestība, saukta par žēlsirdību, ir lielākā no visām, — tā nekad nebeidzas un paliek mūžīgi. To vajadzētu iegūt ikvienam cilvēkam, jo bez tās mēs neesam nekas (skat. Moronija 7:44–47; 2. Nefija 26:30).

„Tādēļ, mani mīlotie brāļi,” Moronijs lūdzas, „lūdziet Tēvu ar visu savas sirds spēku, lai jūs varētu tikt piepildīti ar šo mīlestību, ko Viņš ir dāvājis visiem tiem, kas ir patiesie Viņa Dēla, Jēzus Kristus, sekotāji; lai jūs varētu kļūt par Dieva dēliem; lai, kad Viņš parādīsies, mēs varētu būt līdzīgi Viņam.” (Moronija 7:48.)

Abos gadījumos — noslēdzot pierakstus par Jarediešiem un arī par nefijiešiem — Moronijs raksta, ka, ja cilvēkiem nav šīs tīrās Kristus mīlestības, viņi nevar iemantot vietu, kuru Kristus viņiem sagatavojis Sava Tēva mājokļos jebšu tikt glābti Dieva valstībā (skat. Etera 12:34; Moronija 10:21).

Tas auglis, ko Lehijs nobaudīja savā vīzijā un kas piepildīja viņa dvēseli ar ārkārtīgi lielu prieku kā visiekārojamākais no visām lietām, bija Dieva mīlestība.⁵

Domājot par žēlsirdību, man . . . jādomā par savu tēvu un dienu, kad viņš tika aicināts misijā [skat. 4.–6. lpp.]. Iespējams, daži no pasaulīgajiem ļaudīm teiks, ka, pieņemot šo aicinājumu, viņš apliecināja, ka patiesībā nemaz nemīl savu ģimeni. Atstāt septiņus bērnus un sievu gaidībās — vienus uz veseliem diviem gadiem —, vai tad tas liecina par patiesu mīlestību? Taču manam tēvam bija dižāka izpratne par mīlestību. Viņš zināja, ka „tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu” (Romiešiem 8:28). Viņš zināja, ka paklausība Dievam ir labākais, ko viņš var darīt savas ģimenes labā.⁶

Mīlēt Dievu no visas savas sirds, dvēseles, prāta un spēka — tā ir visaptveroša nodarbe, kas prasa visus mūsu spēkus. Tā nav remdena nodarbe. Tā ir pilnīga apņemšanās pakļaut visu savu būtību — gan fizisko, gan mentālo, gan emocionālo, gan garīgo — mīlestībai pret To Kungu.

Šai dziļajai un visaptverošajai mīlestībai pret Dievu vajadzētu ietekmēt katru mūsu dzīves jomu. Mūsu vēlmēm — vai tās būtu garīgas vai laicīgas — būtu jāizriet no mīlestības pret To Kungu. Mums vajadzētu vērst savas domas un sirds jūtas pret To Kungu. „Lai visas tavas domas būtu vērstas uz To Kungu,” saka Alma, „jā, lai visa tava sirds mīlestība būtu nolikta Tam Kungam mūžīgi.” (Almas 37:36.)⁷

*Jāzepe no Ēģiptes labprātāk izvēlējās doties cietumā,
nekā izrādīt neuzticību Dievam.*

2.

**Mēs parādām savu mīlestību pret Dievu,
liekot Viņu pirmajā vietā.**

Kādēļ Dievs atklāja šo pirmo bausli kā pirmo? Viņš zināja, ka, ja vien mēs patiesi Viņu mīlēsim, tad vēlēsimies ievērot arī visus pārējos bausļus. „Jo šī ir [mīlestība uz Dievu],” saka Jānis, „ka turam Viņa bausļus.” (1. Jāņa 5:3; skat. arī 2. Jāņa 1:6.)

Mums jāliek Dievu pirmajā vietā mūsu dzīvē — augstāk par visu citu. Dievam jābūt pirmajā vietā, gluži kā Viņš pasludinājās pirmajā no Saviem desmit bausļiem: „Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.” (2. Mozus 20:3.)

Ja liekam Dievu pirmajā vietā, viss pārējais nostājas savās vietās pats no sevis vai arī pagaist no mūsu dzīves. Mīlestība pret To Kungu nosaka, kam mēs pieķeramies, kā pavadām laiku, ar kādām interesēm aizraujamies un kā nosakām savas prioritātes.

Mums vajadzētu likt Dievu pirmajā vietā savā dzīvē — augstāk par *visiem pārējiem*.

Kāda bija Jāzēpa dzīves prioritāte, dzīvojot Ēģiptē, — Dievs, viņa darbs vai Potifara sieva? Kad viņa mēģināja pavadināt Jāzēpu, tas atbildēja, sakot: „Kā lai es darītu tik lielu ļaunumu un grēkotu pret Dievu?” (1. Mozus 39:9.)

Jāzēps tika iemests cietumā, jo pirmajā vietā lika Dievu. Kuram mēs izrādītu lojalitāti līdzīgas izvēles priekšā? Vai mēs spējam likt Dievu augstāk par personīgo drošību un mieru, savām iegribām, labklājību un cilvēku pagodinājumiem?

Spiests izvēlēties, Jāzēps daudz dedzīgāk vēlējās izpatikt Dievam nekā darba devēja sievai. Kad tiekam nostādīti izvēles priekšā, — vai mūsu vēlme izpatikt Dievam ir lielāka par vēlmi izpatikt priekšniekam, skolotājiem, kaimiņiem vai kārtējai simpātijai?

Tas Kungs ir teicis: „Kas tēvu vai māti vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts, un, kas dēlu vai meitu vairāk mīl nekā Mani, tas Manis nav vērts.” (Mateja 10:37.) Viens no grūtākajiem pārbaudījumiem mūsu dzīvē ir brīdis, kad nākas izvēlēties starp izpatikšanu Dievam un izpatikšanu kādam, kuru mīlam un cienām, sevišķi, ja runa ir par mūsu ģimenes locekli.

Nefijs sastapās ar šo pārbaudījumu, kad viņa krietnais tēvs īslaicīgi kurnēja uz To Kungu, un izturēja to godam (skat. 1. Nefija 16:18–25). Ījabs saglabāja uzticību Tam Kungam, kaut viņa sieva mudināja viņu nolādēt Dievu un mirt (skat. Ījaba 2:9–10).

Svētie Raksti saka: „Godini savu tēvu un savu māti” (2. Mozus 20:12; skat. arī Mosijas 13:20). Dažkārt cilvēkam jāizvēlas, kuru godāt vairāk — Debesu Tēvu vai laicīgo tēvu.

Mums vajadzētu atvēlēt Dievam, sava gara Tēvam, pašu īpašāko un godājamāko vietu savā dzīvē. Viņam kā Debesu vecākam ir galvenā teikšana mūsu mūžīgās labklājības nodrošināšanā, kas paceļas pāri visām cilvēkus vienojošajām saitēm šeit un pēc šīs dzīves.

Dievs — mūsu Tēvs —, Jēzus — mūsu vecākais Brālis un Pestītājs — un Svētais Gars — Liecinieks — ir nevainojami. Viņi pazīst mūs labāk un mīl vairāk nekā jebkurš cits, un darīs visu, lai nodrošinātu

mūsu mūžīgo labklājību. Vai arī mums no savas puses nevajadzētu mīlēt un godāt Viņus vairāk par visu citu?

Starp mums ir uzticīgi baznīcas locekļi, kuri, par spīti radnieku iebildumiem, pievienojušies baznīcai. Liekot Dievu pirmajā vietā, daudzi no viņiem sākuši kalpot par darbarikiem, lai vestu šos savus mīļos tuviniekus uz Dieva valstību.

Jēzus ir teicis: „Kas [Dievam] labpatīk, to Es daru vienumēr.” (Jāņa 8:29.)

Kā ir mūsu mājās? Vai arī mēs cenšamies izpatīkt Tam Kungam un likt Viņu pirmajā vietā?

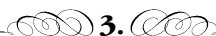
Tēvi, vai Tam Kungam nebūtu tīkami, ja jūsu mājās tiktu teiktas ģimenes lūgšanas un lasīti Svētie Raksti? Un kā ar iknedēļas ģimenes mājvakariem un regulāru laika pavadīšanu individuāli ar sievu un katru no bērniem? Un, kā jūs domājat, — ja jūsu bērns uz laiku noietu no ceļa, vai Tam Kungam nebūtu tīkami, ja jūs pūlētos dzīvot priekšzīmīgi, turpinātu pastāvīgi lūgt un bieži gavēt par šo bērnu, kā arī iekļautu sava dēla vai meitas vārdu tempļa aizlūgumu sarakstā? Vai gan Dievs negodātu jūsu pūliņus?

Mātes, kurām uzticēts īpašs pienākums taisnīgi audzināt Ciānas jaunatni, — vai jūs liekat Dievu pirmajā vietā, godājot savu dievišķo aicinājumu? . . . Mūsu mātes liek Dievu pirmajā vietā, pildot savu augstāko misiju pašu mājās.

Bērni, vai jūs lūdzat par saviem vecākiem? Vai jūs cenšaties palīdzēt viņiem to cēlajos pūliņos? Arī viņi mēdz pieļaut kļūdas, tāpat kā jūs, taču viņiem ir jāpaveic dievišķa misija jūsu dzīvē. Vai jūs viņiem tajā palīdzēsiet? Vai jūs pagodināsiet viņu vārdu un kļūsiet par atbalstu un mierinājumu vecumdienās?

Ja kāds vēlas laulāties ar jums, nedodoties uz templi, kam jūs centīsities izpatīkt — Dievam vai šim mirstīgajam? Uzstājot uz tempļa laulībām, jūs iepriecināsiet To Kungu un svētīsiet savu otro pusīti. Kā? Šis cilvēks vai nu sagatavosies būt cienīgs, lai dotos uz templi, kas nāks par svētību jums abiem, vai arī atstās jūs, kas arī var tikt uzskatīta par svētību, jo nevienam no jums nevajadzētu būt ar mieru tikt „nevienlīdzīgi iejūgtam” (skat. 2. korintiešiem 6:14).

Jums vajadzētu būt tempļa kalpošanas cienīgiem. Tad jūs zināsiet, ka neviens nav gana labs, lai laulātos ar jums ārpus tempļa. Ja šis cilvēks būs gana labs, viņš sagatavosies, lai varētu laulāties ar jums templī.⁸

Ja mēs izvēlamies likt Dievu pirmajā vietā, Viņš dāvā mums bagātīgas svētības.

Tie vīrieši un sievietes, kas nodos savu dzīvi Dieva rokās, atklās, ka Viņš var paveikt viņu labā vairāk, nekā viņi spētu paši saviem spēkiem. Viņš padziļinās viņu prieku, paplašinās viņu sapratni, atdzīvinās viņu prātu, stiprinās viņu muskuļus, pacilās viņu garu, vairo viņu svētības un iespējas, mierinās viņu dvēseli, palīdzēs iegūt draugus un piepildīs ar mieru. Tas, kurš pazaudēs sevi kalpībā Dievam, atradīs mūžīgo dzīvi.⁹

Dievs prasīja, lai Ābrahāms upurē Īzāku. Vai Ābrahāms būtu piekritis, ja mīlētu Īzāku vairāk par Dievu? Kā Tas Kungs norāda Mācībā un Derībās, — gan Ābrahāms, gan Īzāks šobrīd sēd troņos kā dievi (skat. M&D 132:37). Viņi bija ar mieru upurēt vai tikt upurēti saskaņā ar Dieva prasību. Un tagad izjūt vēl lielāku mīlestību un cieņu viens pret otru, jo abi vēlējas likt Dievu pirmajā vietā.

Mormona Grāmata māca, ka „ir vajadzīgs, lai būtu pretstats visās lietās” (2. Nefija 2:11), un tā tik tiešām ir. Pretstats paver izvēles iespējas, un izvēlei ir sekas — vai nu labas, vai ļaunas.

Mormona Grāmatā paskaidrots, ka cilvēki var „brīvi izvēlēties brīvību un mūžīgo dzīvi caur lielo visu cilvēku Starpnieku, vai izvēlēties gūstu un nāvi, saskaņā ar velna gūstu un varu” (2. Nefija 2:27).

Dievs mūs mīl, velns mūs ienīst. Dievs vēlas, lai mēs iegūtu prieka pilnību, gluži kā Viņš. Velns vēlas, lai mēs justos nelaimīgi, tāpat kā viņš. Dievs dod mums baušļus, lai mūs svētītu. Velns vēlas, lai mēs pārkāptu šos baušļus un tiktu nolādēti.

Mēs pastāvīgi, katru dienu izdarām izvēli, ar savām vēlmēm, domām un rīcību, izvēloties tikt svētīti vai nolādēti, būt laimīgi vai justies nožēlojami. Viens no pārbaudījumiem, ar kuru mums jāsastopas šajā dzīvē, nosaka, ka parasti paiet zināms laiks, līdz saņemam visas svētības par savu taisnīgumu vai pilnīgu sodu par ļaundarību.

Mēs varam būt droši, ka tas notiks, taču bieži vien mums ir jāgaida, kamēr paiet zināms periods, kā tas bija ar Ījabu un Jāzepu.

Tikmēr ļaundari domā, ka ir izsprukuši no sekām. Taču Mormona Grāmata māca, ka ļaundariem „būs prieks par saviem darbiem uz laiku, un ar laiku nāks gals, un viņi tiks nocirsti un iemesti ugunī, no kurienes nav atgriešanās” (3. Nefija 27:11).

Šajā pārbaudījumā laikā taisnīgajiem jāturpina mīlēt Dievu un paļauties uz Viņa solījumiem, būt pacietīgiem un nešaubīties, ka, runājot dzejnieka vārdiem, „tas, kurš strādā Dieva labā, saņems Dieva algu”. . . .

Es liecinu jums, ka Dieva alga ir pati labākā alga, kāda jebkad redzēta šajā vai jebkurā citā pasaulē. Un visā pilnībā to saņem vienīgie tie, kuri mīl To Kungu un liek Viņu pirmajā vietā.

Lielākais pārbaudījums mūsu dzīvē ir paklausība Dievam.

Augstākais šīs dzīves uzdevums ir izzināt Tā Kunga gribu un pēc tam to pildīt.

Augstākais bauslis mūsu dzīvē māca: „Tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka.” (Marka 12:30.)

Lai Dievs svētī mūs ar spēju likt pirmo bausli pirmajā vietā, lai mēs tādējādi iegūtu mieru šajā dzīvē un mūžīgo dzīvi, un prieka pilnību pēc šīs dzīves!¹⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- 1. nodaļā prezidents Bensons māca par „pirmo un augstāko bausli” (Mateja 22:38). Kā jums šķiet, kādēļ šim bauslim vajadzētu būt pirmajam bauslim mūsu dzīvē? Kādas atziņas jūs gūvat, redzot, kā prezidents Bensons sasaista šo bausli ar žēlsirdību?
- Ko jums nozīmē — „likst Dievu pirmajā vietā”? (Piemērus skat. 2. sadaļā.) Kā jūsu dzīvē apliecinājies tas, ka, liekot Dievu pirmajā vietā, „viss pārējais nostājas savās vietās pats no sevis vai arī pagaiš no mūsu dzīves”?

- Padomājiet par prezidenta Bensonu solījumu tiem, kuri „nodod savu dzīvi Dieva rokās” (3. sadaļa). Vai jūs esat redzējuši, kā cilvēki nodod savu dzīvi Dieva rokās? Miniet piemērus! Kā Dievs ir palīdzējis šiem cilvēkiem kļūt labākiem, nekā viņi spētu paši saviem spēkiem?

Saistītās rakstvietas

Jozuas 24:14–15; Mateja 6:33; 7:21; Jāņa 14:15, 21–24; 17:3; 1. korintiešiem 2:9; 1. Nefija 3:7; Moronija 10:32.

Ieteikums skolotājam

„Uzmanies, lai nesāktu domāt, ka tu esi „īstenais skolotājs”. Citādi pieļausi lielu kļūdu. . . . Uzmanies, lai nekļūtu par traucēkli. Skolotāja galvenais uzdevums ir sagatavot ceļu, lai cilvēki varētu gūt garīgu pieredzi saziņā ar To Kungu.” (Gene R. Cook, citāts no *Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 41. lpp.)

Atsauces

1. *Descendants of the George T. Benson Jr. Family* (1968. g.), nepublicēts materiāls.
2. Merlo J. Pusey, „Ezra Taft Benson: A Living Witness for Christ”, *Improvement Era*, 1956. g. apr., 269. lpp.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988. g.), 344. lpp.
4. Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996. g.), 313. lpp.
5. Citāts no Conference Report, 1988. g. apr., 3. lpp.; skat. arī *Ensign*, 1988. g. maijs, 4. lpp.
6. „Godly Characteristics of the Master”, *Ensign*, 1986. g. nov., 47.–48. lpp.
7. Conference Report, 1988. g. apr., 3. lpp.; skat. arī *Ensign*, 1988. g. maijs, 4. lpp.
8. Citāts no Conference Report, 1988. g. apr., 3. lpp.; skat. arī *Ensign*, 1988. g. maijs, 4.–6. lpp.
9. „Jesus Christ — Gifts and Expectations”, *Ensign*, 1988. g. dec., 4. lpp.
10. Citāts no Conference Report, 1988. g. apr., 5.–6. lpp.; skat. arī *Ensign*, 1988. g. maijs, 6. lpp.; Denis A. McCarthy dzejoļa rindiņa, kas citēta Ralph S. Cushman grāmatā *The Message of Stewardship* (1922. g.), 191. lpp.

*„Ja vēlamies kļūt svētāki — iegūt lielāku labvēlību
Dieva acīs —, nekā nespēj aizstāt lūgšanu.”*

Lūdz vienmēr

„Es vēlos pazemīgi mudināt visus . . . uzturēt ciešu saziņu ar savu Debesu Tēvu caur lūgšanu.”

No Ezras Tafta Bensona dzīves

„No visiem ieteikumiem, kurus esmu saņēmis sava mūža garumā, visaugstāk esmu vērtējis ieteikumu paļauties uz lūgšanu,” teicis prezidents Ezra Tafts Bensons. „Tā ir kļuvusi par daļu no manas būtības, par enkuru, neizslikstošu spēka avotu un pamatu manām zināšanām par visu dievišķo.

„Paturi prātā — lai ko tu darītu, lai kur tu būtu, tu nekad neesi viens,” — šādu padomu man bērnbārā mēdza dot mans tēvs. „Mūsu Debesu Tēvs vienmēr ir līdzās. Tu vari vērsties pie Viņa un saņemt palīdzību caur lūgšanu.” Es esmu pārliecinājies, ka tā ir patiesība. Paldies Dievam, mēs varam vērsties pie Viņa un saņemt šo neredzamo spēku, bez kura neviens cilvēks nespētu paveikt to labāko.”¹

Prezidents Bensons klausīja šim padomam visās savas dzīves jomās. Tiekot iecelts par ASV lauksaimniecības ministru, viņš „rūpīgi, ar lūgšanu” izvēlējās cilvēkus, ar kuriem strādāt komandā, „lūdzot, lai Dievs [viņam] dāvātu sapratnes dāvanu”.² Pirmajā tikšanās reizē viņš pavaicāja, „vai nevienam nav iebildumu uzsākt kopīgās tikšanās ar lūgšanu. Neviens neiebilda. Un tā aizsākās paradums, kuru [viņš] turpināja veselus astoņus gadus. Viņš aicināja, lai katrs no darbiniekiem pa kārtai teiktu sākuma lūgšanu”.³ Viņa kolēģi sāka novērtēt šo kārtību, kaut arī sākumā, iespējams, tādēļ jutās neērti. Viens no darbiniekiem vēlāk atzina, ka daži no vīriem nebija lūguši balsi kopš bērnu dienām. „Mēs stomījāmies un centāmies atrast vārdus,” viņš teica, „bet mūsu priekšnieks [prezidents Bensons] nekad neizrādīja, ka būtu ko manījis. Un pēc dažiem mēģinājumiem neviens vairs nesatraucās. Vai tas palīdzēja? Nu, es teiktu, ka, iesākot tikšanos šādi,

cilvēki vairs nejūtas tik vareni, lai paliktu tikai pie sava viedokļa. Viņi diezgan ātri vienojas par to, kas *būtu* darāms ikvienā situācijā.”⁴

Arī prezidenta Bensona kolēģi Augstākajā prezidijā un Divpadsmit apustuļu kvorumā guva labumu no viņa nodošanās lūgšanai. Prezidents Gordons B. Hinklijs, kurš kalpoja par prezidenta Bensona pirmo padomnieku Augstākajā prezidijā, teica:

„Esmu meties ceļos kopā ar viņu un dzirdējis, kā viņš lūdz.

Viņa lūgšanas allaž bija interesantas. Tās gandrīz bez izņēmuma galvenokārt sastāvēja no pateicības paušanas. Viņš lūdza ļoti maz. Viņš pateicās par ļoti daudzām lietām.

Viņš pateicās Tam Kungam par dzīvi, par ģimeni, par evaņģēliju, par ticību, par saulesgaismu un lietu, par dabas veltēm un cilvēku dabisko tieksmi pēc mīlestības un brīvības. Viņš pateicās Dievam par draugiem un darbabiedriem. Viņš pauda mīlestību pret Glābēju un pateicību par Viņa Izpiršanas upuri. Viņš pateicās Tam Kungam par iespēju kalpot cilvēkiem.”⁵

Prezidents Bensons ar sievu Floru iekārtoja mājas, kur ikviens lūdza — gan personīgi, gan kopā ar pārējiem. Viņu dēls Marks stāsta: „Kad tēvs noietās ceļos, lai lūgtu, viņš nesteidzās. Viņš tiešām runāja no sirds. Visiem bija pilnīgi un nepārprotami skaidrs, ka viņš sarunājas ar mūsu Tēvu debesīs.”⁶ Prezidents un māsa Bensone mācīja saviem bērniem lūgt pēc personīgās vadības un spēka, kā arī lūgt citam par citu. Kāda ģimenes draudzene pamanīja, cik ļoti šī mācība viņus ietekmējusi, kopā ar Bensoniem apmeklējot kādu vispārējās konferences sesiju. Viņa raksta:

„Kādā aprīļa dienā . . . es atklāju vienu no mūsu Augstākā pilnvarotā spēka avotiem.

Es sēdēju līdzās sešiem eldera Ezras Tafta Bensona bērniem, — viena no viņa meitām bija mana koledžas istabiņas biedrene. Kad prezidents [Deivids O.] Makejs piecēlās un pieteica nākamo runātāju, mana interese pieauga. Es cieņpilni noskatījos, kā elders Bensons, ar kuru vēl nebiju tikusies, dodas pie mikrofona. Viņš bija ražens vīrs — krietni vīrs sešām pēdām. Viņš bija . . . starptautiski zināms kā Amerikas Savienoto Valstu lauksaimniecības ministrs un Tā Kunga īpašais liecinieks — vīrs, kurš šķita rāms un pārliecināts, kurš bija uzrunājis cilvēkus visā pasaulē. Pēkšņi kāda roka pieskārs

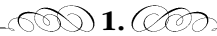
manējai. Maza meitenīte paliecās uz manu pusi un steigšus pačukstēja: „Lūdz par tēti!”

Nedaudz pārsteigta, nodomāju: „Šī ziņa tiek nodota uz priekšu pa šo rindu, un man tā jānodod tālāk. Vai man teikt: „Lūdz par elderu Bensonu!”? Vai man teikt: „Tev jālūdz par savu tēvu.”? Jūtot, ka steidzami jārikojas, es paliecos uz priekšu un pačukstēju vienkārši: „Lūdz par tēti!”

Noskatījos, kā šis čuksts tiek nodots tālāk pa rindu līdz vietai, kur sēdēja māsa Bensone, kuras galva jau bija noliekta lūgšanā. . . .

Gadiem ejot, vispārējām konferencēm nākot un ejot, katru reizi, kad prezidents Bensons ceļas kājās, lai runātu, es nodomāju: „Viņa bērni dažādās kontinenta malās šobrīd vienojas lūgšanā par savu tēvu.”⁷

Ezras Tafta Bensona mācības

Jēzus Kristus ir mācījis, ka mums vajadzētu lūgt vienmēr.

Kalpojot uz šīs Zemes, Jēzus mācīja mums, kā lūgt:

„Tāpēc jums būs tā lūgt: mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top Tavs Vārds.

Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.

Mūsu dienišķo maizi dod mums šodien.

Un piedodi mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem.

Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna. Jo Tev pieder Valstība, spēks un gods mūžīgi. Āmen.” (Mateja 6:9–13.)

Vēlāk Viņš norādīja: „[Cilvēkiem] aizvien būs lūgt Dievu un nebūs pagurt.” (Lūkas 18:1.)

„Esiet modrīgi un lūdziet Dievu,” Viņš teica, „ka jūs neiekrītat kārdināšanā.” (Mateja 26:41.)

Šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā Viņš mudina: „Lūdz vienmēr, lai ļaunajam nebūtu varas pār tevi un vara izstumt tevi no tavas vietas.” (M&D 93:49.)

Glābējs ir pasludinājis Džozefam Smitam: „Un nekā cilvēks neaizvaino Dievu, jeb ne pret vienu Viņa dusmas nav iedegušās, kā vien pret tiem, kas neatzīst Viņa roku visās lietās un neklausā Viņa pavēlēm.” (M&D 59:21.)

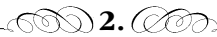
Mums ir Tā Kunga norādījumi, kurus Viņš deva pēc augšāmcelšanās, kalpojot starp nefijiešu ļaudīm Rietumu puslodē: „Jums jābūt modriem un vienmēr jālūdz, lai jūs netiktu velna sakārdināti un viņš jūs neaizvestu gūstā. . . .

Jums ir jābūt modriem un vienmēr jālūdz, lai jūs nekristu kārdinājumā, jo Sātans grib jūs iegūt, lai viņš varētu sijāt jūs kā kviešus.

Tādēļ jums vienmēr būs lūgt Tēvu Manā Vārdā;

un visu, ko jūs lūgsit Tēvam Manā Vārdā, kas ir taisnīgi, ticot, ka jūs saņemsit, lūk, tas jums taps dots.” (3. Nefija 18:15, 18–20.)⁸

Ja vēlamies kļūt svētāki — iegūt lielāku labvēlību Dieva acīs —, nekas nespēj aizstāt lūgšanu. Un tādēļ es dedzīgi lūdzu, lai jūs ierādītu lūgšanai — dienišķajai lūgšanai, klusajai lūgšanai — vissvarīgāko vietu savā dzīvē. Lai bez tās nepaietu ne diena. Saziņa ar Visvareno ir bijusi spēka, iedvesmas un apgaismības avots tiem vīriešiem un sievietēm, kuri cilvēces vēstures gaitā veidojuši atsevišķu cilvēku un valstu likteņus, ietekmējot tos uz labu.⁹

2.

Ģimenes, kuras kopīgi lūdz, tiek svētītas ar ciešākām mīlestības saitēm un debesu mieru.

Tas Kungs norāda, ka vecāki ir atbildīgi par to, lai mācītu saviem bērniem lūgt [skat. M&D 68:28]. Tas neattiecas tikai uz personīgajām lūgšanām. Esmu pārliecināts, ka tas nozīmē mācīt, rādot piemēru ģimenes lūgšanā. Mums ir nepieciešama tā svētījošā ietekme, kas izriet no dievbijības izpausmes mājas dzīvē — ģimenes lūgšanas.¹⁰

Mums jāmetas ceļos kopā ar ģimeni, vienojoties ģimenes lūgšanā gan vakaros, gan no rīta. Ar dažiem papildus vārdiem, kas teikti, svētot maltīti, un dažkārt jau kļūst par ieradumu, nepietiks. Mums jāmetas ceļos, lai lūgtu un paustu pateicību.¹¹

Lūgšana ir bijusi un vēl joprojām kalpo par mūsu enkuru un nezūdošo spēka avotu, kas vada mūs visās mūsu ģimenes nodarbēs. Es atceros, kā metos ceļos pie mūsu bērniņu gultām, palīdzot

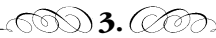
*„Mums ir nepieciešama tā svētījošā ietekme,
kas izriet no . . . ģimenes lūgšanas.”*

viņiem teikt lūgšanas, kamēr viņi vēl bija maziņi, un vēlāk skatījos, kā vecākie brāļi un māsas palīdz jaunākajiem. Mēs lūdzām kopā ar ģimeni katru rītu un vakaru, dodot bērniem iespēju lūgt un visi kopā lūdzot par konkrētām problēmām. Mēs, piemēram, pieminējām savās ģimenes lūgšanās bērņus, kuriem bija jāpilda uzdevumi [baznīcā]. . . . Mēs lūdzām pēc palīdzības, kad kādam no bērņiem bija gaidāms sarežģīts vidusskolas eksāmens. Mēs īpaši pieminējām ģimenes locekļus, [kuru nebija] klāt. . . . Tas, ka savās ģimenes lūgšanās pieminējām konkrētas lietas, dāvāja pārliecību, paļāvību un spēku ģimenes locekļiem, kuri saskārās ar sarežģītām problēmām un uzdevumiem.¹²

Visas dienišķās nesaskaņas un aizkaitinājums pagaist, kopā ar ģimeni vērsoties pie debesu troņa. Cilvēki kļūst vienotāki. Mīlestības un pieķeršanās saites kļūst ciešākas, un viņu sirdīs ieplūst debesu miers.

Šādās mājās saimes locekļi katru rītu un vakaru saka klusas lūgšanas. Personīgās un ģimenes problēmas tiek risinātas apzinīgi, pēc tam, kad piesaukta debesu labvēlība. Pateicoties dalībai šādos ģimenes svētbrīžos, jauniešu sirdis atbrīvojas no ļauniem nodomiem, pirms viņi dodas vakara izklaidēs. Šie [jaunieši] varēs ietekmēt un atturēt savus biedrus no vilinošiem kārdinājumiem. Vecāki, kuri ieskauj savus bērnus dienišķas pielūgsmes attīrošajā ietekmē, pastiprina savu māju aizsardzību.¹³

Mēs varam pilnveidot savu saziņu ar Debesu Tēvu.

Šeit sniegti pieci ieteikumi, kā pilnveidot saziņu ar Debesu Tēvu:

1. *Mums vajadzētu lūgt bieži.* Mums vajadzētu pavadīt laiku vienatnē ar Debesu Tēvu vismaz divreiz vai tīssreiz dienā — „rītā, pusdienā un vakarā” —, kā norādīts Svētajos Rakstos (Almas 34:21). Papildus tam, mums ir teikts, lai mēs lūgtu vienmēr (skat. 2. Nefija 32:9; M&D 88:126). Tas nozīmē, ka mūsu sirdīm vajadzētu būt lūgšanu pilnām, nepārtraukti vērsties lūgšanā pie mūsu Debesu Tēva (skat. Almas 34:27).

2. *Mums vajadzētu sameklēt piemērotu vietu, kur meditēt un lūgt.* Mums ir ieteikts, ka par šādu vietu vajadzētu kļūt „[mūsu] kambāriem, [mūsu] slēptuvēm un [mūsu] tuksnešiem” (Almas 34:26). Tas nozīmē, ka tai vajadzētu būt nošķirtai vietai, kur nekas nenovērs mūsu uzmanību (skat. 3. Nefija 13:5–6).

3. *Mums vajadzētu sagatavoties lūgšanai.* Ja mums negribas lūgt, mums vajadzētu lūgt, līdz sākam to vēlēties. Mums vajadzētu būt pazemīgiem (skat. M&D 112:10). Mums vajadzētu lūgt pēc piedošanas un žēlastības (skat. Almas 34:17–18). Mums jāpiedod ikvienam, pret kuru mums ir sliktas jūtas (skat. Marka 11:25). Taču Svētie Raksti brīdina, ka mūsu lūgšanas būs veltas, ja „[novērsisimies] no trūcīgā un kailā, un [neapmeklēsim] slimo un nomocīto, un ja [nedosim] no savas mantas” (Almas 34:28).

4. *Mūsu lūgšanām vajadzētu būt jēgpilnām un dotajai situācijai atbilstošām.* Mums vajadzētu atturēties no vēlmes ikreiz lūgšanā izmantot vienas un tās pašas frāzes. Ikviens no mums justos aizvainots, ja draugs katru dienu teiktu vienu un to pašu, uztverot sarunu

ar mums par pienākumu un nespējot vien sagaidīt, kad tā beigsies, lai varētu ieslēgt televīziju un aizmirst par mums. . . .

Par ko mums vajadzētu lūgt? Mums vajadzētu lūgt par savu darbu, par aizsardzību no velna un mūsu ienaidnieku varas, par savu labklājību un par apkārtējo cilvēku labklājību. Mums vajadzētu apspriesties ar To Kungu par visiem saviem lēmumiem un nodarbēm (skat. Almas 37:36–37). Mums vajadzētu būt pietiekami pateicīgiem, lai paustu pateicību par visu, kas mums dots (skat. M&D 59:21). Mums vajadzētu atzīt Viņa roku visas lietās. Nepateicība ir viens no mūsu lielākajiem grēkiem.

Tas Kungs ir pasludinājis caur mūsdienu atklāsni: „Un tas, kurš pieņem visu ar pateicību, tiks darīts godības pilns; un šīs zemes lietas tiks piemestas, jā, pat simtkārt vairāk.” (M&D 78:19.)

Mums vajadzētu lūgt pēc tā, kas mums vajadzīgs, piesargājoties, lai neprasītu to, kas mums var kaitēt (skat. Jēkaba v. 4:3). Mums vajadzētu lūgt spēku, lai mēs varētu pārvarēt savas problēmas (skat. Almas 31:31–33). Mums vajadzētu lūgt, lai Dievs dāvā iedvesmu un labklājību baznīcas prezidentam, Augstākajiem pilnvarotajiem, mūsu staba prezidentam, mūsu bīskapam, mūsu kvoruma prezidentam, mūsu mājskolotājiem, ģimenes locekļiem un laicīgajiem vadītājiem. Šajā ziņā varētu tik doti vēl citi ieteikumi, taču ar Svētā Gara spēku mēs zināsim, par ko mums vajag lūgt (skat. Romiešiem 8:26–27).

5. Ja esam kaut ko savā lūgšanā prasījuši, mums ir pienākums rīkoties, lai tas varētu īstenoties. Mums vajadzētu ieklausīties. Var gadīties, ka Tas Kungs vēlas dot mums padomu, kamēr esam uz ceļiem.¹⁴

4.

Dievs gādā par mums un ir gatavs atbildēt uz mūsu lūgšanām, ja vien mēs uz Viņu paļaujamies un rīkojamies pareizi.

Lūgšanām ir spēks. Caur lūgšanu ir iespējams pilnīgi viss. Pateicoties lūgšanai, atvērās debesis šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā. Pateicoties četrpadsmit gadīga zēna lūgšanai, Svētajā birzī aizsākās jauns evaņģēlija atklāšanas laikmets un parādījās vīzija, kurā zēns, Džozefs, skatīja godības pilnas debesu būtnes — Tēvu un Dēlu [skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:11–17].¹⁵

Es liecinu, mani brāļi un māsas, un draugi, ka Dievs tik tiešām dzird lūgšanas un atbild uz tām. Es nekad par to neesmu šaubījies. Jau kopš mazotnes, kad pirmoreiz mācījos lūgt pie mātes ceļiem, kā jaunielis savos pusaugu gados, kā misionārs svešās zemēs, kā tēvs, kā baznīcas vadītājs un valsts ierēdnis — es pavisam noteikti zinu, ka vīrieši un sievietes var pazemīgi, caur lūgšanu vērsties pie Neredzamā Spēka un gūt atbildes. Cilvēks nekad nav viens jeb, pareizāk sakot, viņam nav jābūt vienam. Lūgšana atvērs durvis, lūgšana novāks šķēršļus, lūgšana mazinās spriedzi, lūgšana sniegs iekšēju mieru un mierinājumu spriedzes, stresa un grūtību brīžos. Paldies Dievam par lūgšanu!¹⁶

Pat pārbaudījumu un satraukumu stundā mēs varam tuvoties Tam Kungam, lai sajustu Viņa ietekmi un atbalstošo spēku, — mēs nekad neesam vieni, ja vien pazemīgi nākam Visvarenā priekšā. Es esmu pateicīgs par šo liecību, par šo pārlicību.¹⁷

Pateicoties personīgajai pieredzei, es zinu, cik efektīva un iedarbīga ir lūgšana. . . .

1946. gadā prezidents Džordžs Alberts Smits sūtīja mani uz kara sagrauto Eiropu, lai atjaunotu mūsu misijas no Norvēģijas līdz pat Dienvidāfrikai un iedibinātu programmu humānās palīdzības sadalei.

Mēs izveidojām galveno mītņi Londonā. Pēc tam norunājām vairākas tikšanās ar šī kontinenta militārpersonām. Viens no pirmajiem, kuru vēlējos satikt, bija Amerikas militāro spēku virspavēlnieks Eiropā. Viņš bija nosūtīts uz Frankfurti, Vācijā.

Ierodoties Frankfurtē, mēs ar pārinieku devāmies norunāt tikšanos ar ģenerāli. Atbildīgais virsnieks teica: „Kungi, jums nebūs iespējas satikt ģenerāli, vismaz tuvāko trīs dienu laikā ne. Viņš ir ļoti aizņemts, un viņa plānotājs ir pilns.”

Es viņam teicu: „Mums ir ļoti svarīgi viņu satikt, bet mēs nevaram tik ilgi gaidīt. Mūs rīt gaida Berlīnē.”

„Man žēl,” viņš atbildēja.

Mēs izgājām no ēkas, devāmies uz savu mašīnu, noņēmām ce-pures un vienojāmies lūgšanā. Tad mēs atkal devāmies uz ēku, atbildīgajā postenī sastopot citu virsnieku. Nepagāja ne piecpadsmit

minūtes, un mēs tikām pie ģenerāļa. Mēs tikām lūguši, lai varētu sastapt viņu un mīkstināt viņa sirdi, zinot, ka tolaik visām, no jebkura avota sūtītajām humānās palīdzības precēm bija jātiek nodotām militārpersonu rokās, lai tās varētu tikt izdalītas. Mūsu mērķis, kā mēs to izskaidrojām ģenerālim, bija pašiem izdalīt savas preces, caur saviem pašu kanāliem nododot tās saviem pašu cilvēkiem, kā arī ziedot vispārējai bērnu ēdināšanai.

Mēs paskaidrojām, kas ir labklājības programma un kā tā darbojas. Visbeidzot viņš teica: „Labi, kungi, dodieties un pakojiet savas preces, un līdz laikam, kamēr jūs to darīsiet, mūsu politika, iespējams, mainīsies.” Mēs teicām: „Ģenerāli, mūsu preces jau ir savāktas, tās allaž ir gatavībā. Divdesmit četru stundu laikā, pēc tam, kad nosūtīsim ziņu baznīcas Augstākajam prezidijam Soltleiksītijā, uz Vācijas izbrauks precēm piekrautas mašīnas. Mums ir daudz noliktavu, piepildītu ar pirmās nepieciešamības precēm.”

Tad viņš atbildēja: „Nekad neesmu dzirdējis par cilvēkiem, kuriem būtu tāda vīzija.” Viņa sirds tika mīkstināta, kā tikām lūguši. Pirms iziešanas no viņa biroja mums tika izsniegta rakstiska pilnvara pašiem izdalīt savas preces, caur saviem pašu kanāliem nododot tās saviem pašu cilvēkiem.

Ir tik mierinoši apzināties, ka Dievs par mums gādā un ir gatavs atbildēt, ja vien mēs Viņam uzticamies un rīkojamies pareizi. Bailēm nav vietas starp vīriešiem un sievietēm, kuri paļaujas uz Visvareno un nevilcinās pazemīgi nākt Viņa priekšā, caur lūgšanu meklējot dievišķu vadību. Kaut arī pret mums var tikt vērstas vajāšanas un mūs var piemeklēt neveiksmes, caur lūgšanu mēs varam atgūt pārliecību, jo Dievs sniegs mieru mūsu dvēselēm. Šis miers, šis rāmais gars ir lielākā svētība mūsu dzīvē.

Zēna gados, kā Ārona priesterības nesējs, iemācījos šo mazo dzejoliņu par lūgšanu. Kopš tā laika tas palicis man prātā:

*Nav skaidrs man, kā notiek tas,
Bet uzklausa Dievs lūgšanas.
Kā Rakstos varam lasīt mēs —
Viņš lūgsnām vienmēr atbildēs.
Kad iegūšu es to, kas lūgts?
Vai tas pēc mana prāta būs?*

*Elders Ezra Taft Bensons un viņa pārinieki lūdza pēc vadības,
sniedzot palīdzību Eiropai pēc Otrā pasaules kara.*

*Es nezinu, bet gaidīšu,
Jo lūgto vienmēr saņemšu.
Par manu prātu pārāka
Ir Dieva griba — varenā.
Es zinu, — dos Viņš mīloši
Man svētīgāko atbildi.*

. . . Es liecinu jums, mani mīļotie brāli un māsas, ka Dievs dzīvo. Viņš nav miris. . . . Es liecinu, ka debesis ir Dievs, kurš mūs uzklausa un atbild uz mūsu lūgšanām. Es zinu, ka tā ir patiesība. Es vēlos pazemīgi mudināt visus . . . uzturēt ciešu saziņu ar savu Debesu Tēvu caur lūgšanu. Nekad vēl šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā nav bijusi lielāka vajadzība pēc lūgšanas kā tagad. Es sirsnīgi lūdzu, kaut mēs pastāvīgi paļautos uz savu Debesu Tēvu un apzinīgi censtos pilnveidot savu saziņu ar Viņu.¹⁸

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons ir teicis, ka nevajadzētu paiet ne dienai bez personīgās lūgšanas (skat. 1. sadaļu). Kādas svētības jūs esat saņēmuši, pateicoties personīgajai lūgšanai?
- 2. sadaļā prezidents Bensons min vairākas svētības, ko iegūst ģimenes, kuras regulāri notur ģimenes lūgšanas. Vai jūs esat pieredzējuši, kā īstenojas šīs svētības, lūdzot kopā ar savu ģimeni? Miniet piemērus! Kā mēs varam padarīt ģimenes lūgšanu par prioritāti?
- Padomājiet par prezidenta Bensona ieteikumiem 3. sadaļā. Kā katrs no tiem var mums palīdzēt „pilnveidot savu saziņu ar Debess Tēvu”? Padomājiet, ko jūs darīsiet, lai sekotu šim padomam.
- Kā 4. sadaļā minētie prezidenta Bensona vārdi var palīdzēt cilvēkam, kurš apšaubā lūgšanu spēku? Kādu liecību jūs varat sniegt, papildus prezidenta Bensona teiktajam?

Saistītās rakstvietas

Jēkaba v. 1:5–6; Ēnosa 1:1–8; 3. Nefija 14:7–8; M&D 10:5; 19:38; 88:63.

Ieteikums studijām

Princips ir patiesība, kas nosaka mūsu lēmumus un rīcību. „Lasot, pavaicājiet sev: „Kāds evaņģēlija princips tiek mācīts šajā rakstvietā? Kā es varētu to pielietot savā dzīvē?”” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 17. lpp.)

Atsauces

1. „Prayer”, *Ensign*, 1977. g. maijs, 32. lpp.
2. *Cross Fire: The Eight Years with Eisenhower* (1962. g.), 31. lpp.
3. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987. g.), 268. lpp.
4. Citāts no *Ezra Taft Benson: A Biography*, 268. lpp.
5. Gordon B. Hinckley, „Farewell to a Prophet”, *Ensign*, 1994. g. jūlijs, 40. lpp.
6. Citāts no *Ezra Taft Benson: A Biography*, 140. lpp.
7. Elaine S. McKay, „Pray for Dad”, *New Era*, 1975. g. jūnijs, 33. lpp.
8. „Pray Always”, *Ensign*, 1990. g. feb., 2. lpp.
9. Citāts no Conference Report, 1966. g. apr., 131. lpp.
10. Citāts no Conference Report, 1947. g. okt., 24. lpp.
11. Citāts no Conference Report, 1950. g. okt., 147. lpp.
12. „Family Joys”, *New Era*, 1973. g. jan., 4. lpp.

2. NODAĻA

13. Conference Report, 1949. g. apr., 197.–198. lpp.
14. „Pray Always”, 2., 4. lpp.
15. Citāts no Conference Report, 1956. g. okt., 108. lpp.
16. Citāts no Conference Report, 1956. g. okt., 104. lpp.
17. Citāts no Conference Report, 1953. g. apr., 39. lpp.
18. „Prayer”, 33.–34. lpp.; Eliza M. Hickok dzejolis „Prayer”, citēts no *Best Loved Religious Poems*, red. James Gilchrist Lawson (1933. g.), 160. lpp.

Izvēles brīvība — mūžīgs princips

„Mums ir dota rīcības brīvība, lai mēs varētu pieņemt svarīgus lēmumus, no kuriem atkarīga mūsu glābšana. Šie lēmumi iespaido to, cik laimīgi būsīm mūžībā.”

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Dzīvojot un strādājot lauksaimniecībā, Ezra Tafts Bensons redzēja, kādu labumu dod krietni lēmumi. Viņš atceras: „Es uzaugu, ticot, ka veiksmīgas lauksaimniecības pamatā ir vēlme un spēja strādāt. Veiksmes atslēga ir smags, saprātīgs darbs. Pielietojiet to, un jums ir labas izredzes gūt panākumus.”¹ Ezra jau kopš mazotnes saprata: ja viņi ar ģimeni izlems rūpēties par savu dārzu, viņiem būs vairāk ēdamā. Ezra saprata: ja viņš vēlas, lai ģimene gūtu panākumus pienācīgā, viņam jāpieņem lēmums — katru dienu agri celties, lai izslauktu govīs.² Viņš redzēja, ka, pateicoties šim lēmumam — čakli strādāt, vietējie lauksaimnieki vēlas noligt viņu biešu retināšanas un siena vākšanas darbiem.³ Lai gan Ezra zināja, ka pārbaudījumi piemeklē pat uzticīgos, viņš redzēja, ka atsevišķi cilvēki un ģimenes var izlemt pārvarēt šos pārbaudījumus tā, lai, pateicoties tiem, kļūtu laimīgāki un veiksmīgāki.⁴

Dažkārt mazais Ezra Tafts Bensons krietno lēmumu augļus varēja mērīt piena kannās vai kravās, kas piekrautas ar sienu, citkārt — dāsnā atalgojumā par smagu dienas darbu. Citas lietas bija grūtāk izmērāmas, taču paliekošākas. Piemēram, raugoties uz vecākiem, viņš varēja redzēt, kādu prieku, mieru un spēku bauda ģimenes locekļi, kuri izvēlas palikt uzticīgi cits citam un Tam Kungam.⁵ Viņš iemācījās, ka ražas likums — „ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus” (Galatiešiem 6:7) — attiecas gan uz garīgajiem centieniem, gan fizisku darbu.

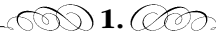

Pirmszemes dzīvē Jēzus Kristus sekoja Debesu Tēva pestīšanas iecerei, kas paredzēja mūsu izvēles brīvības saglabāšanu.

Ņemot par pamatu šo savu pieredzi, prezidents Ezra Tafts Bensons bieži atgādināja pēdējo dienu svētajiem un arī pārējiem, cik svarīga ir rīcības brīvība — brīvība „izvēlēties savu dzīves ceļu”.⁶ Viņa mācības par rīcības brīvības principu ietvēra ko vairāk par vienkāršu atgādinājumu — „izvēlēties starp pareizo un nepareizo”.⁷ Viņš runāja par rīcības brīvību kā spēju „pieņemt svarīgus lēmumus, no kuriem atkarīga mūsu glābšana” un kuri „iespaido to, cik laimīgi būsīm mūžībā”.⁸ Viņš mudināja pēdējo dienu svētos un pārējos cilvēkus izmantot savu rīcības brīvību, lai „rīkotos pašiem”, negaidot, ka viņiem tiks pavēlēts visās lietās.⁹ Rīcības brīvības princips, pēc viņa vārdiem, „ir kā zelta pavediens, kas caurauž Tā Kunga evaņģēlija ieceri, nākot par svētību Viņa bērniem”.¹⁰

Ezras Tafta Bensonā mācības

1.

Rīcības brīvība jeb izvēles brīvība ir Dieva dots, mūžīgs princips.

Es liecinu, ka mēs esam mīloša Dieva, mūsu Debesu Tēva, gara pēcnācēji (skat. Apustuļu darbi 17:29; 1. Nefija 17:36). Viņam ir dižena pestīšanas iecere, pateicoties kurai, Viņa bērni var tikt pilnveidoti, kļūstot kā Viņš, un iegūt to prieka pilnību, kuru bauda Viņš (skat. 1. Nefija 10:18; 2. Nefija 2:25; Almas 24:14; 34:9; 3. Nefija 12:48; 28:10).

Es liecinu, ka mūsu pirmszemes stāvoklī mūsu vecākais gara Brālis, Jēzus Kristus, tika izvēlēts par Glābēju, kas īstenos Tēva pestīšanas ieceri (skat. Mosijas 4:6–7; Almas 34:9). Viņš ir mūsu pestīšanas īstenotājs un vienīgais ceļš, pa kuru varam atgriezties pie mūsu Tēva Debesīs, lai iegūtu šo prieka pilnību (skat. Ebrejiem 2:10; Mosijas 3:17; Almas 38:9).

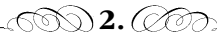
Es liecinu, ka arī Lucifers piedalījās debesu padomē. Viņš mēģināja iznīcināt cilvēka rīcības brīvību. Viņš sacēlās (skat. Mozus gr. 4:3). Debesīs izcēlās karš, trešdaļa debesu pulku tika gāzta un viņiem tika liegts iegūt ķermeni (skat. Jāņa atkl. 12:7–9; M&D 29:36–37). Lucifers ir visa taisnīgā ienaidnieks un tiecas pēc tā, lai visa cilvēce būtu nelaimīga (skat. 2. Nefija 2:18, 27; Mosijas 4:14).¹¹

Centrālais jautājums pirmszemes padomē skanēja šādi: vai Dieva bērniem vajadzētu atvēlēt neierobežotu rīcības brīvību attiecībā uz sava dzīves ceļa izvēli, neatkarīgi no tā, vai tas labs vai ļauns, vai arī viņus vajadzētu piespiest paklausīt ar varu? Kristus un visi, kuri sekoja Viņam, iestājās par pirmo priekšlikumu — izvēles brīvību —, Sātans iestājās par otro — piespiešanu ar varu.¹²

Svētie Raksti skaidro, ka debesīs izcēlās liels karš — cīņa par brīvības principu jeb tiesībām izvēlēties (skat. Mozus gr. 4:1–4; M&D 29:36–38; 76:25–27; Jāņa atkl. 12:7–9).¹³

Karš, kas par šo jautājumu izcēlās debesīs, vēl nav galā. Šis konflikts turpinās arī laicīgās dzīves karalaukā.¹⁴

Izvēles brīvība ir Dieva dots, mūžīgs princips. Evaņģēlija iecere ir diženā brīvības iecere. Tajā netiek pielietoti nekādi piespiedu līdzekļi, vara vai iebiedēšana. Cilvēkam ir dota brīvība — pieņemt vai noraidīt evaņģēliju. Viņš var pieņemt to, bet pēc tam atteikties pēc tā dzīvot, vai arī pieņemt un dzīvot pilnīgā saskaņā ar to. Taču Dievs nekad nespiedīs mūs dzīvot pēc evaņģēlija. Viņš centīsies mūs pārliecināt caur Saviem kalpiem. Viņš aicinās un vadīs mūs, Viņš mūs pārliecinās un iedrošinās, un Viņš svētīs mūs, ja izrādīsim atsaucību, taču Viņš nekad nepakļaus brīvo gribu (skat. *Garīgās dziesmas*, 2013. g., nr. 150.).¹⁵

2.

Šī dzīve ir pārbaudījumu laiks, kad mums dota brīva izvēle starp labo un ļauno.

Ābrahāmam tika parādīti Debesu Tēva bērni — pirms viņu nākšanas pasaulē. Viņam tika parādīta arī Zemes radīšana, un Tas Kungs viņam teica: „Mēs ar to viņus pārbaudīsim, lai redzētu, vai viņi darīs visu, ko Tas Kungs viņu Dievs tiem pavēlēs.” (Ābrahāma 3:25.) Šajos dievišķajos vārdos iemiesota arī izvēles brīvība.¹⁶

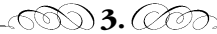
Šī dzīve ir pārbaudes laiks — pārbaudes laiks, kurā mēs visi parādām savu gara spēku, pārbaudes laiks, kam būs mūžīgas sekas ikviena dzīvē. Un pašlaik ir pienācis mūsu laiks un stunda (kā tas bijis ikvienai paaudzei) — apgūt un izpildīt savus pienākumus.¹⁷

Tam Kungam netiek ļaundarība, tas ir tiesa. Arī tas, ka Viņš vēlētos kaut tā nekad netiktu īstenota, ir tiesa. Tas, ka Viņš palīdzēs tiem,

kuri tai pretojas, ir tiesa. Taču tas, ka Viņš vispār pieļauj, ka starp Viņa bērniem šajā laicīgajā dzīvē tiek īstenota ļaundarība, ir pierādījums tam, ka Viņš dāvājis tiem izvēles brīvību, paturot tiesības spriest pēdējo tiesu.¹⁸

Nav ļaundarību, ko [Jēzus Kristus] nespētu apturēt. Visas lietas ir Viņa rokās. Šī Zeme ir Viņa likumīgajā pārvaldījumā. Tomēr Viņš pieļauj ļaundarību, lai mēs varētu izvēlēties starp labo un ļauno.¹⁹

Dzīve ir cilvēka mūžīgās eksistences pārbaudījumu laiks, kad tam dotas . . . tiesības izvēlēties starp pareizo un nepareizo. . . . Šīm izvēlēm ir ārkārtīgi būtiskas sekas ne vien šajā dzīvē, bet, kas vēl svarīgāk, — arī pēc šīs dzīves. Pastāv robežas, kuras Sātans nevar pārkāpt. Taču šo robežu ietvaros viņam pagaidām ir atļauts piedāvāt netaisnīgas alternatīvas Dieva taisnīgajiem principiem, ļaujot cilvēkiem izvēlēties starp labo un ļauno un tādējādi pašiem noteikt, kādu stāvokli viņi ieņems pēc šīs dzīves.²⁰

Mēs izmantojam savu rīcības brīvību, lai pieņemtu lēmumus, kuri nosaka, cik laimīgi būsīm šobrīd un cauri visai mūžībai.

Dievs mīl jūs, tāpat kā katru un ikvienu no Saviem bērniem, un Viņa vēlme, mērķis un godība ir palīdzēt jums atgriezties pie Viņa — šķīstiem un neaptraipītiem, pierādījušiem, ka esat cienīgi baudīt mūžīgu laimi Viņa klātbūtnē.

Jūsu Tēvs debesīs par jums gādā. Viņš ir devis jums baušļus, lai vadītu un disciplinētu jūs. Viņš ir dāvājis jums arī rīcības brīvību jeb izvēles brīvību, „lai redzētu, vai [jūs darīsiet] visu, ko [Viņš] pavēlēs” (Ābrahāma 3:25). Viņa valstība šeit, uz Zemes, ir labi organizēta, un jūsu vadītāji ir apņēmušies jums palīdzēt. Ziniet, ka mēs nerimstoši mīlam jūs, pastāvīgi gādājam un lūdzam par jums.

Arī Sātans domā par jums. Viņš ir apņēmies jūs iznīcināt. Tā vietā, lai disciplinētu jūs ar baušļu palīdzību, viņš piedāvā brīvību — „darīt, ko vēlaties”. . . . Sātana programma skan: „Izkļaidējies šodien, maksā rīt!” Viņš tiecas pēc tā, lai visi būtu nelaimīgi, līdzīgi viņam pašam [skat. 2. Nefija 2:27]. Tā Kunga programma paredz šī brīža laimi un mūžīgu prieku, dzīvojot pēc evaņģēlija.²¹

Mēs varam brīvi izvēlēties, taču mēs nespējam mainīt savu izvēļu sekas.²²

Skaidrs, ka, saņemot pilnīgu un tūlītēju atalgojumu par katru labu darbu un sodu par katru grēku, mūsu ticība netiktu īsti pārbaudīta. Taču nav nekādu šaubu, ka galu galā katram no mums nāksies norēķināties.²³

Kaut arī cilvēks var gūt īslaicīgu prieku grēkojot, galu galā viņš būs nelaimīgs. „Bezdievība nekad nav bijusi laime.” (Almas 41:10.) Grēks liedz dzīvot saskaņā ar Dievu un nomāc mūsu garu. Tādēļ ikvienam cilvēkam nāktu par labu izvērtēt savu dzīvi, lai pārliecinātos, ka viņš dzīvo saskaņā ar visiem Dieva likumiem. Katrs no šiem likumiem, ja to ievēro, nes noteiktas svētības. Pārkāpjot kādu no šiem likumiem, mēs nodarām sev atbilstošu kaitējumu. Izmisuma nomāktajiem vajadzētu nākt pie Tā Kunga, jo viņa jūgs ir patīkams un Viņa nasta — viegla (skat. Mateja 11:28–30).²⁴

Lēmumu pieņemšana ir katra cilvēka svarīgākais dzīves uzdevums. Lai gan tiesības izvēlēties ir viena no lielākajām dāvanām, kuru Dievs devis cilvēkam, jāņem vērā, ka viņš ir uzticējies mums atbildību par šīm izvēlēm. . . . Mēs paši ievirzām savu dzīvi panākumu vai neveiksmes gultnē. Mēs izvēlamies ne vien savus augstākos mērķus, bet daudzos gadījumos paši varam noteikt un izlemt, kādus līdzekļus izmantot, lai tos sasniegtu, un, pateicoties uzticīgam darbam vai bezdarbībai, arī to, cik ātri tos sasniegsim. Tas prasa individuālu piepūli un enerģiju, un tas nenotiek bez pretestības un konfliktiem.²⁵

Cilvēces un visas civilizācijas liktenis ir atkarīgs no tā, vai cilvēki izmantos savu . . . rīcības brīvību, lai kontrolētu savu rīcību, vai arī ignorēs mūžīgos likumus, apdraudot sevi un ciešot no sekām. Tādēļ lielākās mūsdienu problēmas nav ekonomiska vai politiska rakstura. Tās ir garīgas, ar to domājot, ka cilvēkam jāiemācās pakļauties likumiem, kurus cilvēcei devis Dievs.²⁶

Mums ir dota rīcības brīvība, lai mēs varētu pieņemt svarīgus lēmumus, no kuriem atkarīga mūsu glābšana. Šie lēmumi iespaido to, cik laimīgi būsīm mūžībā.²⁷

Mūsu lēmumi ir padarījuši mūs par to, kas esam. Mūsu mūžīgo likteni noteiks lēmumi, kurus vēl pieņemsim.²⁸

 4.

Īpaši nozīmīgu lēmumu pieņemšana prasa lūgšanu pilnu piepūli.

Ja vēlamies pieņemt pienācīgus, Kristum raksturīgus lēmumus, mums pirmām kārtām jādzīvo tā, lai spētu vērsties pie Dieva un saņemt to neredzamo spēku, bez kura neviens cilvēks nevar pieņemt labākos lēmumus.

Viens no pašiem dižākajiem šī laikmeta lēmumiem tika pieņemts brīdī, kad Džozefs Smits nolēma sekot Jēkaba pamudinājumam: „Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies, jo, kas šaubās, līdzinās vēja dzītam un mētātam jūras vilnim.” (Jēkaba v. 1:5–6.)

No šī lēmuma ir atkarīga miljoniem vīriešu un sieviešu glābšana šajā evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetā! Mums jāpatur prātā, ka ikviens cilvēks ir nozīmīgs un ka ikviena pieņemtie lēmumi var ārkārtīgi ietekmēt citu cilvēku dzīvi.²⁹

Tas Kungs ir teicis: „Klauvējiet, un jums taps atvērts.” (3. Nefija 14:7; Mateja 7:7.) Citiem vārdiem, vajadzīga piepūle no mūsu puses.³⁰

Gudri lēmumi parasti tiek pieņemti pēc smaga darba, iekšējiem cīņiem un lūgšanu pilniem pūliņiem. Tas kļūst skaidrs, izlasot, ko Tas Kungs teica par Olivera Kauderija neefektīvajiem centieniem: „Bet lūk, Es saku tev, ka tev ir jānoskaidro tas savā prātā; tad tev ir jāprasa Man, vai tas ir pareizi, un, ja tas ir pareizi, Es likšu, lai tava sirds tevī degtu; tādējādi tu jutīsi, ka tas ir pareizi.” (M&D 9:8.)

Tādēļ sāksim, sakot, ka dedzīga vēršanās pie mūsu Tēva debesīs, ticot, ka Viņš atbildēs uz mūsu lūgšanām, ir mierinošs izejas punkts. . . . Tas Kungs nesmels ūdeni no sausas akas, mums ir jādara sava daļa. Dažkārt, lai pieņemtu pareizu lēmumu, mums jāiegulda milzīga enerģija, jāstudē un pacietīgi jāgaida.³¹

Īpaši nozīmīgu lēmumu pieņemšanā dziļu garīgu izpratni varam gūt, apvienojot lūgšanu ar gavēni.³²

*Tas Kungs vēlas, lai mēs izmantotu savu rīcības brīvību,
„dedzīgi nododoties labai lietai” (M&D 58:27).*

5.

Mēs paši esam noteicēji pār savu likteni, un Tas Kungs sagaida, ka mēs darīsim labu paši pēc savas brīvas gribas.

1831. gadā Tas Kungs teica Savai baznīcai:

„Jo lūk, tas nav pareizi, ka Man ir jāpavēl visās lietās, jo tas, kas visās lietās tiek piespiests, tas ir kūtrs un nav gudrs kalps, tādēļ viņš nesaņem algu.

Patiesi Es saku, cilvēkiem ir dedzīgi jānododas labai lietai un daudz kas jādara pašiem pēc savas brīvas gribas, un jāīsteno daudz taisnīguma;

jo viņos ir spēks, ar ko viņi rīkojas paši. Un ciktāl cilvēki dara labu, viņi savu algu nezaudēs nekādā ziņā.

Bet tas, kas nedara neko, līdz viņam tiek pavēlēts, un pieņem pavēli ar šaubu pilnu sirdi, un tur to ar kūtrumu, tas tiek nosodīts.” (M&D 58:26–29.)

Tā Kunga nolūki — diženie mērķi — vēl aizvien ir tie paši: Viņa bērnu glābšana un paaugstināšana.

Parasti Tas Kungs dod mums vispārīgus mērķus, uz kuriem tiek ties, un dažas vadlīnijas, kurām sekot, sagaidot, ka mēs paši izstrādāsim vairumu detaļu un metožu. Šīs metodes un procedūras parasti tiek izstrādātas, studējot, lūdzot un dzīvojot tā, lai spētu saņemt Gara norādījumus un sekot tiem. Garīgi mazattīstītākiem cilvēkiem, tādiem kā Mozus laikos, bija jāpavēl daudzās lietās. Mūsdienās garīgi modri cilvēki palūkojas uz mērķiem, apdomā Tā Kunga un Viņa praviešu nospraustās vadlīnijas, lūdz un rīkojas, negaidot, ka viņiem tiks pavēlēts „visās lietās”. Šāda attieksme palīdz tuvināties dievišķumam. . . .

Dažkārt Tas Kungs cer un gaida, lai Viņa bērni rīkotos paši, un, ja tas nenotiek, viņi zaudē dižāko balvu. Tas Kungs vai nu atmet ar roku visai šai lietai un ļauj viņiem ciest no sekām, vai arī Viņam nākas izskaidrot uzdevumu detalizētāk. Baidos, ka parasti, jo vairāk Viņam nākas skaidrot, jo mazāka ir mūsu atlīdzība.³³

Mums vajadzētu „dedzīgi nodoties” labiem mērķiem un atstāt šo pasauli labāku, nekā tā bija pirms mums.³⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kas, jūsuprāt, liecina par to, ka „karš, kas . . . izcēlās debesīs, vēl nav galā”? (Skat. 1. sadaļu.) Kā mēs varam turpināt iestāties par rīcības brīvības principu?
- Cilvēki bieži prāto, kādēļ Dievs pieļauj, ka pasaulē pastāv ļaunums. Kā prezidenta Bensaona mācības šīs nodaļas 2. sadaļā palīdz atbildēt uz šo jautājumu?
- Kā mēs varam palīdzēt bērniem un jauniešiem izprast 3. sadaļā minētos patiesos principus? Kā mēs varam palīdzēt bērniem un jauniešiem apzināties, kāda ietekme ir viņu pieņemtajiem lēmumiem?
- Apdomājiet prezidenta Bensaona padomu par „pienācīgu, Kristum raksturīgu lēmumu” pieņemšanu (skat. 4. sadaļu). Ko jūs esat mācījušies attiecībā par lēmumiem, kas pieņemti, apvienojot lūgšanu ar uzcītīgiem pūliņiem?

- Ko, jūsuprāt, nozīmē „dedzīgi nodoties labai lietai”? Kā mainās jūsu dzīve, kad jūs rīkojaties „[paši] pēc savas brīvas gribas”, nevis gaidāt, kamēr jums tiks pavēlēts? (Skat. 5. sadaļu.)

Saistītās rakstvietas

5. Mozus 11:26–28; Jozuas 24:15; 2. Nefija 2:14–16; Almas 42:2–4; Helamana 14:30–31; M&D 29:39–45; 101:78.

Ieteikums skolotājam

Pārrunas nelielās grupās „daudziem paver iespēju iesaistīties nodarbībā. Darbojoties nelielā grupā, cilvēki, kuri parasti vilcinās iesaistīties, var atļauties dalīties domās, kuras neuzdrīkstētos paust visu sanākušo priekšā” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 161. lpp.).

Atsauces

1. Citāts no Gene Allred Sessions, *Latter-day Patriots* (1975. g.), 77.–78. lpp.
2. Skat. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987. g.), 18.–19., 34. lpp.
3. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 40.–41. lpp.
4. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 19.–20. lpp.
5. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 17., 22., 25.–26., 29.–31., 34.–37. lpp.
6. „The Constitution—A Glorious Standard”, *Ensign*, 1987. g. sept., 6. lpp.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1975. g.), 402. lpp.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988. g.), 24. lpp.
9. Skat. Conference Report, 1965. g. apr., 122. lpp.
10. Citāts no Conference Report, 1966. g. okt., 121. lpp.
11. „I Testify”, *Ensign*, 1988. g. nov., 86. lpp.
12. „The Constitution — A Glorious Standard”, 6. lpp.
13. Citāts no Conference Report, 1966. g. okt., 121. lpp.
14. „The Constitution — A Glorious Standard”, 6. lpp.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 82. lpp.
16. *So Shall Ye Reap* (1960. g.), 221. lpp.
17. Citāts no Conference Report, 1967. g. apr., 59. lpp.
18. *Strength for the Battle: An Address Given by Ezra Taft Benson at the New England Rally for God, Family and Country* (1966. g.), 14.–15. lpp.
19. *Come unto Christ* (1983. g.), 132. lpp.
20. *God, Family, Country*, 402. lpp.
21. „A Message to the Rising Generation”, *Ensign*, 1977. g. nov., 30. lpp.
22. *Come unto Christ*, 40. lpp.
23. *God, Family, Country*, 326. lpp.
24. „Do Not Despair”, *Ensign*, 1986. g. okt., 2. lpp.
25. *God, Family, Country*, 145. lpp.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 83.–84. lpp.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 24. lpp.
28. *God, Family, Country*, 143. lpp.
29. *God, Family, Country*, 144. lpp.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 451. lpp.
31. *God, Family, Country*, 149. lpp.
32. *God, Family, Country*, 152. lpp.
33. Citāts no Conference Report, 1965. g. apr., 121.–122. lpp.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 676.–677. lpp.

Laimīga dzīve nemierpilnos laikos

„Laimīga dzīve šeit un tagad atkarīga no tā, vai brīvi, mīloši un priekpilni atzīstam Dieva gribu mūsu dzīvē, darot to visur un visās lietās — gan lielās, gan mazās.”

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Viens no prezidenta Ezras Tafta Bensona pirmajiem apustuļa uzdevumiem bija palīdzības sniegšana Eiropas svētajiem pēc Otrā pasaules kara. Ceļojot pa Vāciju, viņš sastapa uzticīgus cilvēkus, kuri spēja pacelties pāri apkārtējai postažai. Savā dienasgrāmatā viņš rakstīja:

„Šodien manām acīm pavērās lielākā postaža, kas līdz šim pieredzēta. . . . Braucot pa [Berlīnes] ielām un ejot caur vietām, kur nevarēja izbraukt ar auto, es . . . redzēju sievietes, kuras pusbadā dedzīgi maksā pārmērīgu cenu par kartupeļu mizām. . . . Es redzēju, kā veci vīri un sievas ar nelieliem nazīšiem nepacietīgi kapā koku celmus un saknes, pūloties sadabūt mazdrusciņ kurināmā, lai pēc tam vilktu to uz mājām, iedami jūdzēm tālu un izmantodami visu, kas ripo, sākot ar diviem nelieliem ritenīšiem, kas palikuši pāri no bērnu ratiņiem, līdz nelieliem ratiem, kuros paši iejūgušies lopiņu vietā.

Vēlāk es tikos ar 480 uzticīgiem pēdējo dienu svētajiem, kuri, nosaluši un pusbadā, bija sanākuši uz konferenci sabombardētas ielas trešā stāva aukstajā, pussagruvušajā auditorijā. Bija tik iedvesmojoši redzēt viņu ticības gaismu. . . . Tur nebija ne vēsts no rūgtuma vai dusmām, vienīgi jauka domu apmaiņa, paužot ticību evaņģēlijam.¹

Neviens no baznīcas locekļiem ne vismazākajā mērā nesūdzējās par saviem apstākļiem, par spīti tam, ka bija uzskatāmi redzams — daži no viņiem bada dēļ ir pavisam tuvu nāvei.

Prezidents Ezra Tafts Bensons rādīja priekšpilnas dzīves piemēru.

. . . Mūsu svētie . . . ir cerības, drosmes un ticības pilni, un it visur viņi priecīgi raugās nākotnē, paužot visdziļāko ticību evaņģēlijam un dalībai baznīcā. Tā bija viena no dzižākajām patieso evaņģēlija augļu izpausmēm, ko mums nācies pieredzēt vīriešu un sieviešu dzīvē.”²

Prezidents Bensons skatīja cerību un optimisma piemērus arī tuvāk mājām, kur daudzi no viņa biedriem, lauksaimniekiem, nezau-dēja optimismu, pat saskaroties ar milzīgām grūtībām. Viņš stāsta:

„Atceros kādu tikšanos netālu no Benkroftas, Aidaho štatā. . . . Mums bija brīnišķīga tikšanās, un, kad tā bija noslēgusies, es sa-sveicinājos ar dažiem apbrīnojamiem lauksaimniekiem, kuri bija to apmeklējuši. Viņu starpā bija kāds vīrs, vārdā brālis Josts, un es teicu: „Brāli Jost, kā klājas jūsu saimniecībā?” Brālis Josts atbildēja: „Ak, viss ir labi, brāli Benson, lai gan esmu par 20 000 dolāru naba-gāks nekā pirms trim gadiem.” Es jautāju: „Kas par lietu — vēl viena salna?” Viņš teica: „Jā, tā uznāca, kad kvieši sāka nobriest, un jūs jau zināt, ko tas nozīmē.” Viņš piebilda: „No rīta mēs laidīsim darbā pļaujmašīnas, taču viss ir kārtībā. Mūsu apcirknī vēl ir nedaudz graudu, un mums ir atlikti krājumi vismaz pusgadam. Mums nebūs jābadojas, un drīz būs jauna raža.” Kad bijām šķīrušies, es teicu savai sievai: „Kas par apbrīnojamu garu!”

Mēs braucām uz Loganu [Jūtas štata pilsētu, aptuveni 80 jūdžu jeb 130 kilometru attālumā no Benkroftas]. Bijām paņēmuši līdzī bērņus, tālab apstājāmie Meinas ielā, lai ieietu veikalā un nopirktu mazajiem dažus cepumus. Un kuru gan es satiku uz ietves, ja ne brāli Jostu? Es vaicāju: „Ko jūs darāt tik tālu no mājām?” Viņš atbil-dēja: „Brāli Benson, šī ir mūsu tempļa apmeklējuma diena.” Un es teicu: „Jūs nu gan neļaujiet neveiksmēm nomākt jūsu garu, ne tā?” Tad viņš deva man mācību. Viņš teica: „Brāli Benson, kad piemeklē neveiksmes, mums templis ir vēl nepieciešamāks.”³

Gluži kā prezidentu Bensonu stiprināja citu svēto piemērs, arī citus cilvēkus iedvesmoja tas, kā viņš attiecas pret savām paša lik-stām. Elders Nīls A. Maksvels, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, raksturo prezidentu Bensonu kā „rūpīgu notikumu vērotāju, [kurš] saglabā tādu dzīvesprieku un možu garu, ka būtu labi ņemt viņu par piemēru. Šāds dzīvesprieks,” kā teicis elders Maksvels, „izriet nevis no apkārt notiekošā ignorēšanas, bet gan no tā, ka, pamanot

to, turpinām skatīties uz priekšu — uz apsolījumiem attiecībā uz to, ka šī valstība galu galā uzvarēs.”⁴

Ezras Tafta Bensona mācības

1.

Ticot mūsu Debesu Tēvam, mēs varam rast cerību uz nākotni, saglabāt optimismu attiecībā uz saviem šī brīža uzdevumiem un gūt iekšēju mieru.

Mūs visus gaida vilšanās un mazdūšības pilni brīži, — tā ir daļa no šīs dzīves. Taču, ja mums būs ticība, mūsu likstas ilgs tikai īsu brīdi, un šķietamās neveiksmes izvērtīsies panākumos. Mūsu Debesu Tēvs spēj paveikt brīnumus caur ikvienu no mums, ja vien mēs uz Viņu paļaujamies un uzticamies Viņam.⁵

Tā ir liela svētība, ja strīdu un cīņu laikā, bēdu un neveiksmju brīžos mūsos valda sirdsmiers, pārliecība, rāms un mierīgs gars. Ir tik mierinoši apzināties, ka Dievs visu kontrolē, ka Viņš gādā par Saviem bērniem un ka mēs varam Viņam pilnībā uzticēties.⁶

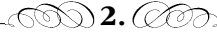
Lūgšana — pastāvīga lūgšana — ļauj uzturēt saziņu ar Dievu, mūsu dižāko padomdevēju un mierinājuma avotu. „Lūdz vienmēr, lai tu varētu iznākt kā uzvarētājs.” (M&D 10:5.) „[Es sakopuju] visus savus spēkus, lai piesauktu Dievu atbrīvot mani,” tā jaunais Džozefs Smits raksturo metodi, kuru izmantoja Svētajā birzī, neļaujot ienaidniekam sevi iznīcināt (Džozefs Smits — Vēsture 1:16).⁷

Bez ticības mūsu Debesu Tēvam mēs nevaram gūt panākumus. Ticība paver mums vīziju par to, kas varētu notikt, dāvā cerību uz nākotni un palīdz saglabāt optimismu, pildot pašreizējos uzdevumus. Tur, kur valda ticība, nav jāšaubās par to, ka beigu beigās darba iznākums būs veiksmīgs.⁸

No visiem cilvēkiem mums kā pēdējo dienu svētajiem vajadzētu būt visoptimistiskākajiem, ar vismazāko pesimisma devu. Lai gan mēs zinām, ka „miers tiks paņemts prom no zemes un velnam būs vara pār viņa paša valdījumu”, mums ir ticis apliecināts, ka „Tam Kungam būs vara pār Viņa svētajiem un Tas valdīs viņu vidū” (M&D 1:35–36).

Uzklausot apstiprinājumu tam, ka baznīca paliks neskarta un ka Dievs vadīs to cauri nemierpilnajiem laikiem, kas gaida nākotnē,

mēs katrs personīgi nesam atbildību par to, lai paliktu uzticīgi baznīcai un tās mācībām. „Tas, kas paliks nelokāms un netiks pieveikts, tas tiks izglābts.” (Skat. Džozefs Smits — Mateja 1:11.)⁹

Laime jānopelna no dienas dienā, taču šie pūliņi ir tā vērti.

Mums nav nekāda iemesla patiesi raizēties. Dzīvojiet pēc evaņģēlija, ievērojiet baušļus. Lūdziet savās mājās rītos un vakaros. Turpiniet ievērot baznīcas standartus. Centieties to darīt un dzīvojiet mierīgi un dzīvespriecīgi. . . . Laime jānopelna no dienas dienā. Taču šie pūliņi ir tā vērti.¹⁰

Laikā, kad Džordžs A. Smits bija smagi slimš, viņu apmeklēja brālēns — pravietis Džozefs Smits. Ciešanu nomocītais vīrs stāstīja: „Viņš [pravietis] teica, ka man nekad nevajadzētu ieslīgt mazdūšībā, lai ar kādām grūtībām nāktos saskarties. Pat ja es būtu iekritis Jaunskotijas dziļākajā aizā un vīrs manis būtu sagruvuši visi Klinšu kalni, man nevajadzētu zaudēt drosmi, bet turēties, pielietot ticību, drosmīgi turpināt, un es izrāptos šīs grēdas virsotnē.” . . .

Dzīvē gadās brīži, kad vienkārši taisnīgi un pacietīgi jāturas, gaidot, kad velna nomācošais gars no mums atstāsies. Kā Tas Kungs teica pravietim Džozefam Smitam: „Tavas likstas un tavas ciešanas būs, bet tikai mazu brītiņu;

un tad, ja tu tās labi izturēsi, Dievs tevi paaugstinās augstumos.” (M&D 121:7–8.)

Turpinot ceļu un savus cēlos pūliņus pat depresijas mākoņu ieskāvējumā, jūs galu galā pacelsieties kalngalā, izkļūstot saulītē. Pat mūsu Skolotājs, Jēzus Kristus, izciezdams augstāko pārbaudījumu, kad Tēvs atstāja Viņu pie krusta vienu pašu, turpināja darboties cilvēkārņu labā un drīz pēc tam tika kronēts ar godību, saņemot prieku pilnību. Ejot cauri saviem pārbaudījumiem, jūs varat atsaukt atmiņā iepriekšējās uzvaras un uzskaitīt savas svētības, ar drošu cerību uz vēl lielākām svētībām, kuras saņemsiet, ja paliksiet uzticīgi. Un jūs varat būt pilnīgi pārliecināti, ka pēc kāda laika Dievs noslaucīs visas jūsu asaras, zinot — „ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl” (1. korintiešiem 2:9).¹¹

*„Laimīga dzīve nozīmē — pieaugšanu garīgajā spēkā,
tuvojoties pilnībai.”*

Saglabāriet dzīvesprieku visā, ko darāt. Dzīvojiet liksmi. Dzīvojiet priecīgi. Dzīvojiet ar entuziasmu, zinot, ka Dievs nemīt nomāktībā un melanholijā, bet gan gaismā un mīlestībā.¹²

3.

Debesu Tēvs vēlas, lai mēs būtu laimīgi, un Viņš svētīs mūs, ja pakļausimies Viņa gribai attiecībā uz mums.

„Cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku” (2. Nefija 2:25). Mūsu Debesu Tēvs vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Viņš sagaida, ka mēs būs laimīgi. Taču, ja pazemināsim savus standartus, mūs negaidīs laime. Mēs nebūsim laimīgi, ja nedzīvosim saskaņā ar savu pārlicību, saskaņā ar savām zināšanām par to, kas ir pareizi. Ir tik viegli izstrādāt ieradumu — būt paviršam pret dažām lietām. Ir tik vienkārši aiz ieraduma vainot un kritizēt citus vai dziļi sirdi izturēties rezervēti pret atsevišķiem jautājumiem baznīcā. Ir tik vienkārši, sajūtot nelielu

sarūgtinājumu, kultivēt to, saskumt un staigāt apkārt skumju seju. Neviena ar skumju skatu nekad nav uzvarējis ne kaujas laukā, ne mīlas frontē.¹³

Vai mēs maz saprotam, ka laimīga dzīve šeit un tagad atkarīga no tā, vai brīvi, mīloši un priekpilni atzīstam Dieva gribu mūsu dzīvē, darot to visur un visās lietās — gan lielās, gan mazās? Dzīvot nevainojami nozīmē — dzīvot laimīgi. Laimīga dzīve nozīmē pieaugšanu garīgajā spēkā, tuvojoties pilnībai. Katra darbība, kuru darām saskaņā ar Dieva gribu, veicina šo izaugsmi. Nenošķirsim atsevišķas dzīves jomas! Dzīvosim viengabalaini, nicinot viltus pagodinājumus un slavu, kuru nepavada Dieva atzinība. Paturēsim prātā, ka no patiesā spēka un laimes avota nevar pasmelt ar cilvēku vai apstākļu starpniecību.¹⁴

Mums atkal un atkal jāmācās, ka vienīgi, pieņemot un dzīvojot pēc Skolotāja mācītā mīlestības evaņģēlija un tikai darot Viņa gribu, mēs varam saraut neziņas un šaubu pinekļus, kas mūs sasaista. Mums jāapgūst šī vienkāršā, slavas pilnā patiesība, lai varētu baudīt saldus Gara priekus tagad un mūžīgi. Mums jāpazaudē sevi, darot Viņa gribu. Mums jāliek Viņš pirmajā vietā savā dzīvē. Un, jā, mūsu svētības daudzkārsosies, daloties Viņa mīlestībā ar savu tuvāko.¹⁵

„Brāļi,” teica Pāvils, „aizmirsdams to, kas aiz manis, stiepdamies pēc tā, kas priekšā,

es dzenos pretīm mērķim, goda balvai — Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” (Filipiešiem 3:13–14.)

Piepildiet savas domas ar mērķi — līdzināties Tam Kungam, un, dedzīgi cenšoties iepazīt Viņu un darīt Viņa gribu, jūs izstumsiet no sava prāta visas depresīvās domas. „Savā starpā turiet tādu [prātu],” saka Pāvils (Filipiešiem 2:5). „[Vērsieties] pie Manis katrā domā,” saka Jēzus (M&D 6:36). Un ko mēs tādējādi iegūsim? „Tu dod mieru, tiešām mieru [tiem, kuri] paļaujas uz Tevi!” (Jesajas 26:3.)¹⁶

Ja dzīvosim tā, kā mums vajadzētu dzīvot, mēs nekad nebūsim vieni — mūsu Tēvs allaž būs mums līdzās, lai mūs svētītu. Viņš vēlas, lai mēs gūtu panākumus. Viņš vēlas, lai mēs būtu laimīgi. Viņš vēlas, lai mēs sasniegtu krietnos mērķus, kurus esam izvirzījuši. Viņš darīs Savu daļu, ja mēs darīsim savējo.¹⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā jums šķiet, kādēļ ticība Dievam dāvā mums „cerību uz nākotni un palīdz saglabāt optimismu, pildot pašreizējos uzdevumus”? Ko no 1. sadaļā minētā jūs izmantotu, lai palīdzētu kādam, kurš ilgojas pēc sirdsmiera? Kādēļ jūs izvēlētos tieši šos vārdus?
- Pārskatiet 2. sadaļu un atsauciet atmiņā laiku, kad jums, par spīti likstām, vajadzēja „taisnīgi un pacietīgi turēties”. Padomājiet, ko jūs esat guvuši no šīs pieredzes. Kā Tas Kungs mums palīdz, ja esam ar mieru uzticīgi pārciest pārbaudījumus?
- Kas jums ir palīdzējis saprast, ka Debesu Tēvs vēlas, lai jūs būtu laimīgi un gūtu panākumus? Dalieties pieredzē! Kā jums šķiet, kādēļ „laimīga dzīve šeit un tagad atkarīga no tā, vai . . . atzīstam Dieva gribu mūsu dzīvē”? (Skat. 3. sadaļu.)

Saistītās rakstvietas

Mateja 11:28–30; Jāņa 14:27; 16:33; Galatiešiem 5:22; Mosijas 2:41; Moronija 9:25–26; M&D 101:11–16.

Ieteikums studijām

„Centies gūt pārskatu par kopainu, vai nu ātri pārļausot attiecīgo grāmatu, nodaļu vai fragmentu, vai arī pārskatot nodaļu aprakstus. Centies izprast attiecīgā fragmenta kontekstu un priekšvēsturi.” (*Shudini Manu evaņģēliju* [2004. g.], 23. lpp.). Tu varētu izlasīt šo nodaļu vai atsevišķus paragrāfus vairākkārt, lai gūtu padziļinātu izpratni. Tādējādi tu varēsi gūt būtiskas atziņas.

Atsauces

1. *A Labor of Love: The 1946 European Mission of Ezra Taft Benson* (1989. g.), 64., 65. lpp.
2. *A Labor of Love*, 65. lpp.
3. „Receive All Things with Thankfulness”, *New Era*, 1976. g. nov., 7.–8. lpp.
4. Neal A. Maxwell, *Wherefore, Ye Must Press Forward* (1977. g.), 69. lpp.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988. g.), 68. lpp.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 68. lpp.
7. „Do Not Despair”, *Ensign*, 1986. g. okt., 2. lpp.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 67. lpp.
9. „Do Not Despair”, 2. lpp.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 342. lpp.
11. „Do Not Despair”, 4.–5. lpp.; Džozefa Smita vārdi atrodami grāmatā *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 233. lpp.

12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 339. lpp.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 361. lpp.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 339. lpp.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 360. lpp.
16. „Do Not Despair”, 5. lpp.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 385. lpp.

Tas Kungs ir teicis: „Mana labvēlība ir pietiekama visiem cilvēkiem, kas pazemojas Manā priekšā.” (Etera 12:27.)

Patiesas grēku nožēlošanas principi

*„Tiem, kuri maksā prasīto cenu, patiesi
nožēlojot savus grēkus, tiek nešaubīgi apsolīts: jūs
atkal varat būt tīri. Jūsu izmisums var tikt gaisināts.
Jūsu dzīvē ieplūdīs saldais piedošanas miers.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Savā pirmajā vispārējās konferences uzrunā, uzstājoties kā baznīcas prezidents, prezidents Ezra Tafts Bensons pasludināja: „Tiecoties saņemt Tā Kunga vadību, manam prātam un sirdij no jauna atklājās Tā Kunga paziņojums: „Neteic neko, kā vien grēku nožēlošanu šai paaudzei.” (M&D 6:9; 11:9.) Tāds bijis katra pēdējo dienu pravieša vēstījums.”¹

Prezidents Bensons padarīja grēku nožēlošanu par svarīgu savas kalpošanas vēstījumu vēl pirms baznīcas prezidenta aicinājuma saņemšanas. Viņam to ieteica Džordžs Alberts Smits — toreizējais Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents. Kādā vēstulē, neilgi pēc prezidenta Bensona aicināšanas par apustuli, prezidents Smits teica: „No šī brīža tavas misijas uzdevums ir rast veidus un līdzekļus, kā izplatīt patiesību un, cik vien laipni iespējams, brīdināt tos ļaudis, ar kuriem tu sastapsies, ka grēku nožēlošana ir vienīgā panaceja šīs pasaules ligām.”²

Prezidents Bensons uzticīgi pildīja šo uzdevumu, mācot evaņģēliju visā pasaulē. Viņš mācīja, ka „labāk laikus sagatavoties un novērst, nekā vēlāk labot un nožēlot”.³ Taču viņš secināja arī to, ka „mums visiem nepieciešams nožēlot grēkus”.⁴ Viņš uzsvēra „vareno sirds pārmaiņu”, kas pavada grēku nožēlu (skat. Almas 5:12–14), un izskaidroja, kāda ir Glābēja loma šo pārmaiņu īstenošanā:

„Tas Kungs strādā ar sirdi. Pasaule strādā ar ārējiem apstākļiem. Pasaule pūlas izvest cilvēkus no graustiem. Kristus novāc graustus cilvēku sirdīs, un tad viņi paši izkļūst no graustiem. Pasaule veido cilvēku, mainot apkārtējo vidi. Kristus maina cilvēkus, kuri pēc tam paši maina apkārtējo vidi. Pasaule var mainīt cilvēka uzvedību, bet Kristus spēj mainīt cilvēka dabu. . . .

Jā, Kristus maina cilvēkus, un šie cilvēki var mainīt pasauli.”⁵

Ezras Tafta Bensona mācības

1.

Lai patiesi nožēlotu savus grēkus, pirmām kārtām jāapzinās, ka evaņģēlija iecere ir laimes iecere.

Parasti ar *baznīcas locekļa statusu* saprot to, ka cilvēka vārds oficiāli iekļauts baznīcas reģistrā. . . .

Taču Tas Kungs definē Savas valstības locekli pavisam citādāk. 1828. gadā Viņš caur pravieti Džozefu Smitu pavēstīja: „Lūk, šī ir Mana mācība — katrs, kas nožēlo grēkus un nāk pie Manis, *tas ir Mana baznīca*.” (M&D 10:67; slīpraksts pievienots.) Tam, kura baznīca šī ir, baznīcas locekļa statuss nozīmē daudz vairāk par iekļaušanu reģistrā.

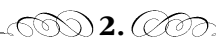
Tādēļ es vēlētos izklāstīt dažus svarīgus jēdzienus, kuri jāizprot un jāpiemēro, ja vēlamies patiesi nožēlot grēkus un nākt pie Tā Kunga.

Viens no Sātana visbiežāk izmantotajiem maldināšanas paņēmieniem ir pieņēmums, ka Dieva baušļi domāti tam, lai ierobežotu mūsu brīvību un mazinātu iespēju justies laimīgiem. Īpaši gados jauni cilvēki dažkārt jūtas tā, it kā Tā Kunga standarti iegrozotu vai savažotu viņus, liedzot piedalīties, viņuprāt, liksmākajās dzīves aktivitātēs. Taču patiesībā ir tieši pretēji. Evaņģēlija iecere ir *tā* iecere, pateicoties kurai, cilvēki var iegūt prieka pilnību. Tas ir pirmais jēdziens, ko vēlos uzsvērt. Evaņģēlija principi ir tie soļi un vadlīnijas, kas palīdz rast patiesu laimi un prieku.

Izprotot šo jēdzienu, psalmists izsaucas: „Cik Tava bauslība man ir mīļa! . . . Gudrāku par maniem ienaidniekiem mani dara Tavi baušļi. . . . Tavs vārds ir manu kāju spīdekļi un gaišums uz maniem

ceļiem. . . . Tavas liecības ir mans mūžīgs ieguvums, jo tās ir mans sirdsprieks.” (Psalmi 119:97–98, 105, 111.)

Ja vēlamies patiesi nožēlot savus grēkus un nākt pie Viņa, lai varētu tikt saukti par Viņa baznīcas locekļiem, mums pirmkārt un galvenokārt jāizprot šī mūžīgā patiesība: evaņģēlija iecere *ir* laimes iecere. *Bezdievība nekad nav nesusi, nenes un nekad nenesīs* mums laimi [skat. Almas 41:10]. Dieva likumu pārkāpšana nes sev līdzī vienīgi izmisumu, jūgu un tumsību.⁶

Patiesa grēku nožēla prasa ticību Kristum.

Otrais jēdziens, ko būtu svarīgi izprast, ir saistība starp grēku nožēlošanu un ticības principu. Grēku nožēlošana ir otrais evaņģēlija pamatprincips. Pirmais ir tas, ka mums jātic Tam Kungam, Jēzum Kristum. Kādēļ tā? Kādēļ, pirms nožēlot grēkus, vajag ticēt Tam Kungam?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, mums jāizprot daži Skolotāja īstnotās Izpirkšanas upura aspekti. Lehijs mācīja, ka „šeit nav nevienas radības, kas var dzīvot ar Dievu, kā tikai caur Svētā Mesijas nopelniem un žēlastību, un labvēlību” (2. Nefija 2:8). Pat vistsainīgākais un krietnākais cilvēks nevar glābt sevi, pateicoties tikai paša nopelniem, jo, kā teicis apustulis Pāvils, „visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības” (Romiešiem 3:23).

Ja nebūtu nevainojamās, bezgrēcīgās Glābēja dzīves, kuru Viņš labprātīgi atdeva par mums, nevarētu būt nekādas grēku piedošanas.

Tādēļ grēku nožēlošana nozīmē vairāk par vienkāršām pārmaiņām uzvedībā. Daudzi vīrieši un sievietes visā pasaulē parāda milzīgu gribasspēku un pašdisciplīnu, atmetot kaitīgus ieradumus un miesiskas vājības, tajā pašā laikā nemaz nedomājot par Skolotāju un dažkārt pat atklāti noraidot Viņu. Šādas pārmaiņas uzvedībā, pat ja tās ir pozitīvas, nepalīdz patiesi nožēlot grēkus.

Ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum, ir nepieciešamais pamats, uz kura būvēt patiesu un jēgpilnu grēku nožēlu. Ja mēs patiesi cenšamies atnest grēkus, mums pirmām kārtām jāskatās uz Viņu — mūsu pestīšanas iesācēju.⁷

3.

Grēku nožēlošana ietver varenu sirds pārmaiņu.

Trešais svarīgais princips, kas jāizprot, ja vēlamies kļūt par īstiem baznīcas locekļiem, ir tas, ka grēku nožēla prasa mainīt ne vien savu rīcību, bet arī sirdi.

Kad ķēniņš Benjamīns noslēdza savu ievērojamo uzrunu Zarahemlas zemē, visi ļaudis izsaucās vienā balsī, pauzdami ticību viņa vārdiem. Viņi nešaubīgi zināja, ka ķēniņa solījumi par pestīšanu ir patiesi, jo, kā viņi teica: „Tā Visvarenā Kunga [Gars ir] radījis mūsos jeb mūsu sirdīs varenu pārmaiņu, ka [pievērsiet uzmanību šim!] mums vairs nav tieksmes darīt ļaunu, bet nepārtraukti darīt labu.” (Mosijas 5:2.)⁸

Vai cilvēka sirds var mainīties? Bet protams! Tas notiek katru dienu, pateicoties dižajam baznīcas misionāru darbam. Tas ir viens no izplatītākajiem Kristus brīnumiem mūsdienās. Ja tas nav noticis ar jums, tad tam vajadzētu notikt.

Mūsu Kungs teica Nikodēmam: „Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.” (Jāņa 3:3.) . . .

Alma paziņoja: „Un Tas Kungs sacīja uz mani: Nebrīnies, ka visai cilvēcei, jā, vīriem un sievietēm, visām tautām, ciltīm, valodām un tautībām ir jāpiedzimst no jauna; jā, jāpiedzimst no Dieva, izmainoties no viņu miesīgā un kritušā stāvokļa uz taisnīguma stāvokli, būdami Dieva pestīti, kļūdami Viņa dēli un meitas;

un tā viņi top jaunas radības; un, kamēr viņi to neizdara, viņi nekādā ziņā nevar iemantot Dieva valstību.” (Mosijas 27: 25–26.) . . .

Almas ceturtajā nodaļā aprakstīts periods nefījiešu vēsturē, kad „baznīcas attīstība sāka pavājināties” (Almas 4:10). Alma atsaucās uz šo izaicinājumu, atsakoties no sava augstākā soģa krēsla valdībā „un pilnībā nodevās Augstajai priesterībai”, kas ietilpa viņa pienākumos (Almas 4:20).

Alma pienesa „skaidru liecību” pret šiem ļaudīm (Almas 4:19) un piecpadsmitajā nodaļā uzdeva tiem vairāk nekā četrdesmit būtiskus jautājumus. Atklāti uzrunājot baznīcas locekļus, viņš paziņo: „Es vaicāju jums, mani baznīcas brāļi, vai jūs esat garīgi dzimuši no

*Nožēlojot grēkus, Alma, jaunākais, pieredzēja
brīnumainu sirds pārmaiņu.*

Dieva? Vai jūs savā izskatā tiecaties pēc līdzības Viņam? Vai jūs esat piedzīvojuši šo vareno pārmaiņu savās sirdīs?” (Almas 5:14.)

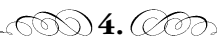
Viņš turpina: „Ja jūs esat piedzīvojuši pārmaiņu sirdī un ja jūs esat jutuši vēlēšanos dziedāt dziesmu par mīlestību, kas pestī, es gribu vaicāt, vai jūs varat izjust to tagad?” (Almas 5:26.)

Vai mūsdienu baznīca nepiedzīvotu ārkārtīgi lielu izaugsmi, palielinoties garīgi atdzimušo skaitam? Vai jūs varat iztēloties, kas notiktu mūsu mājās? Vai jūs varat iztēloties, kas notiktu, ja arvien lielāks Mormona Grāmatas eksemplāru skaits nonāktu arvien lielāka misionāru skaita rokās, kuri zinātu, kā to izmantot, un būtu atdzimuši no Dieva? Kad tas notiks, mēs iegūsim bagātīgo dvēseļu ražu, kuru Tas Kungs mums apsolījis. Alma — „no Dieva piedzimušais” misionārs — tik efektīvi izplatīja vārdu, ka arī daudzi citi piedzima no Dieva (skat. Almas 36:23–26).⁹

Piedzīvojot šo vareno pārmaiņu, kas var notikt vienīgi caur ticību Jēzum Kristum un pateicoties Gara darbībai mūsos, šķiet, ka esi

kļuvis par jaunu cilvēku. Tālab šī pārmaiņa tiek pielīdzināta atdzimšanai. Tūkstošiem no jūsu vidus ir piedzīvojuši šo pārmaiņu. Jūs esat atmetuši grēkpilno dzīvi, dažkārt atmetot smagus un aizskarošus grēkus, un, attiecinādami uz savu dzīvi Kristus asinis, tikuši darīti tīri. Jūsos vairs nav tieksmes pievērsties vecajiem ceļiem. Jūs patiesi esat kļuvuši par jauniem cilvēkiem. Tas tad arī tiek domāts ar sirds pārmaiņu.¹⁰

Dievišķas skumjas vedina uz patiesu grēku nožēlu.

Kā ceturto no jēdzieniem vēlos uzsvērt to, kas Svētajos Rakstos nodēvēts par „dievišķām skumjām”, kuras izjūtam par saviem grēkiem. Pasaulē ir pa pilnam vīriešu un sieviešu, kuri nožēlo, ka rīkojušies nepareizi. Tas nav nekas neparasts. Dažkārt tā notiek tādēļ, ka viņu rīcība apbēdinājusi vai darījusi nelaimīgus viņus pašus vai viņu mīļos. Dažkārt šo nožēlu izraisa tas, ka viņi pieķerti un tikuši sodīti par savu nodarījumu. Šādas pasaulīgas izjūtas nevar aizstāt „dievišķās skumjas”.

. . . Nefijiešu nācijas pēdējās dienās Mormons teica par saviem ļaudīm: „Viņu bēdas nebija grēku nožēlošanai Dieva labestības dēļ; bet tās drīzāk bija nolādēto bēdas, jo Tas Kungs [ne vienmēr pieļāva, lai tie gūtu] laimi grēkā.

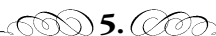
Un viņi nenāca pie Jēzus ar salauztām sirdīm un nožēlas pilnu garu, bet viņi nolādēja Dievu un vēlējās mirt.” (Mormona 2:13–14.)

Austrumu puslodē apustulis Pāvils darbojās starp Korintas ļaudīm. Kad viņu sasniedza ziņojumi par nopietnām problēmām starp svētajiem, ieskaitot netikumību (skat. 1. korintiešiem 5:1), Pāvils uzrakstīja skarbu vēstuli, lai viņus norātu. Ļaudis uz to pienācīgi atsaucās, un acīmredzot šīs problēmas tika novērstas, jo otrajā vēstulē Pāvils viņiem rakstīja: „Tagad es priecājos ne par to, ka jūs tapāt skumdināti, bet par to, ka jūs tapāt skumdināti, [vedinot uz grēku nožēlu]; jo jūs esat skumdināti [dievišķā veidā]. . . .

Jo dievišķas skumjas [nes grēku nožēlas] svētību, ko neviens ne-nožēlos; bet pasaulīgās skumjas nes nāvi.” (2. korintiešiem 7:9–10.)

Abās šajās rakstvietās dievišķās skumjas tiek definētas kā skumjas, kas vedina mūs nožēlot grēkus.

Dievišķās skumjas ir Gara dāvana. Tā ir dziļa atskārsme par to, ka mūsu rīcība aizskārusi mūsu Tēvu un mūsu Dievu. Tā ir skaudra un griezīga apziņa, ka mūsu rīcība ir likusi Glābējam — Viņam, kurš nepazīna grēka, diženākajam no visiem — iziet caur ciešanām un mokām. Mūsu grēki lika Viņam asiņot katrā porā. Šis īstenās mentālās un garīgās mokas Svētajos Rakstos tiek sauktas par „salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu”. (Skat. 3. Nefija 9:20; Moronija 6:2; M&D 20:37; 59:8; Psalmi 34:18; 51:17; Jesajas 57:15.) Šāds gars ir absolūti nepieciešams, lai patiesi nožēlotu grēkus.¹¹

Debesu Tēvs un Jēzus Kristus dedzīgi vēlas, lai mēs mainītu savu dzīvi, un Viņi mums palīdzēs.

Nākamais princips, kuru vēlos apspriest, ir šāds: nav neviena, kurš dedzīgāk vēlētos, kaut mēs mainītu savu dzīvi, kā Tēvs un Glābējs. Atklāsmes grāmatā iekļauts spēcīgs un pamatīgs Glābēja aicinājums. Viņš saka: „Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa.” (Jāņa atkl. 3:20.) Pievērsiet uzmanību, — Viņš nesaka: „Es stāvu durvju priekšā un gaidu, kad jūs klausīnāsīt.” Viņš aicina, prasa un lūdzas, lai mēs vienkārši atdarām savas sirdis un ielaižam Viņu.

Šis princips vēl skaidrāk izklāstīts Moronija lieliskajā sprediķī par ticību. Tas Kungs viņam teica: „Ja cilvēki nāks pie Manis, Es parādīšu tiem viņu vājības. Es dodu cilvēkiem vājības, lai tie varētu būt pazemīgi; un Mana labvēlība ir pietiekama visiem cilvēkiem.” Nav svarīgi, kādi ir mūsu trūkumi, vājības vai nepilnības. Viņa dāvanas un spēks ir pietiekami, lai pārvarētu tās visas.

Moronijs turpina, sakot Tā Kunga vārdus: „Mana labvēlība ir pietiekama visiem cilvēkiem, kas pazemojas Manā priekšā; jo, ja tie pazemojas Manā priekšā un tiem ir ticība Manī, *tad Es darišu, ka vājības kļūs tiem par spēku.*” (Etera 12:27; slīpraksts pievienots.)

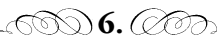
Kāds apsolījums no Tā Kunga! Mūsu nedienu cēlonis var tikt izmainīts, pārveidots un padarīts par ieguvumu un spēka avotu. Šis apsolījums tādā vai citādā veidā parādās vēl daudzos citos pantos. Jesaja saka: „Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem.” (Jesajas 40:29.) Pāvilam Tas Kungs saka: „Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.”

(2. korintiešiem 12:9.) Mācībā un Derībās mēs lasām: „Tas, kas tric zem Mana spēka, tiks darīts stiprs un nesīs uzslavas un gudrības augļus.” (M&D 52:17; skat. arī 1. Nefija 17:3; 2. Nefija 3:13; M&D 1:28; 133:58–59.)¹²

Viena no Sātana visiedarbīgākajām stratēģijām attiecībā uz tiem, kurus viņš ir ievilinājis grēkā, ir čukstēt tiem pie auss, ka viņi nav cienīgi lūgt Dievu. Viņš jums teiks, ka Debesu Tēvs ir tik ļoti neapmierināts ar jums, ka nekādā gadījumā neuzklausīs jūsu lūgšanas. Tie ir meli, viņš saka tā, lai jūs maldinātu. Grēkam ir milzīgs spēks. Ja mēs vēlamies atbrīvoties no tā, sevišķi smagu grēku gadījumā, mums nepieciešams daudz vairāk spēka, nekā piemīt mums pašiem.

Nav neviena, kurš vēl dedzīgāk vēlētos palīdzēt jums glābties no grēka — kā jūsu Debesu Tēvs. Vērsieties pie Viņa! Atzīstiet savus grēkus, izsūdziet savu kaunu un vainu un pēc tam lūdzieties pēc Viņa palīdzības. Viņš spēs palīdzēt jums gūt uzvaru.¹³

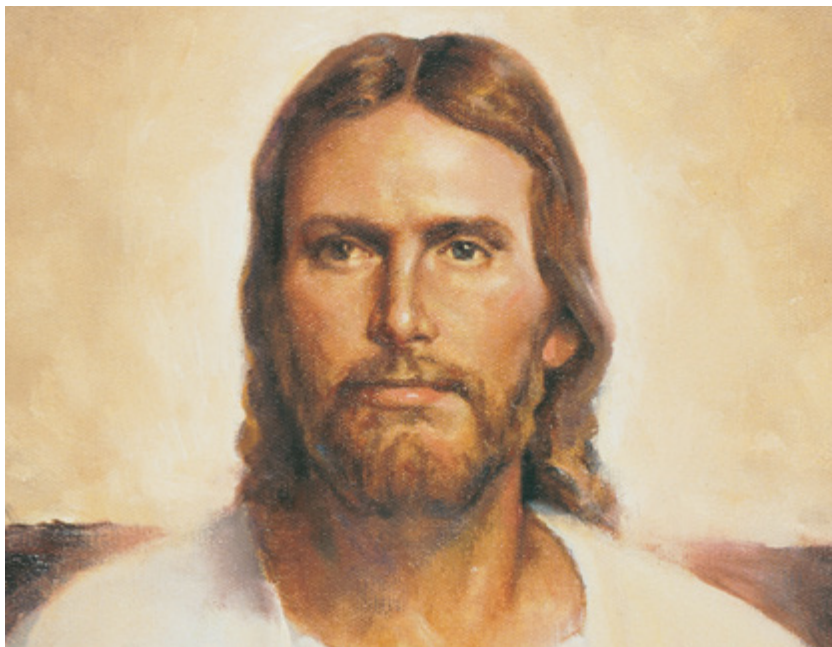
Brāļi un māsas, mums vajag izsūdzēt savus grēkus Tam Kungam caur pazemīgu un skumju pilnu grēku nožēlu. Mums vajag lūgt pēc spēka tos atnest. Mēs varam droši paļauties uz Viņa apsoliņumiem. Viņš nāks mums talkā. Mēs iegūsim spēku, lai mainītu savu dzīvi.¹⁴

Mēs nedrīkstam zaudēt cerību un atnest ar roku centieniem — līdzināties Kristum.

Sestā un pēdējā lieta, ko vēlos pieminēt, runājot par grēku nožēlas procesu, ir tas, ka mums jāuzmanās, lai, cenšoties kļūt arvien dievišķākiem, neieslīgtu mazdūšībā un bezcerībā. Pūliņi līdzināties Kristum ir visa mūža nodarbe, — ļoti bieži izaugsme un pārmaiņas noris lēni, gandrīz nemanāmi. Svētajos Rakstos iekļauti apbrīnojami stāsti par cilvēkiem, kuru dzīve mainījies pavisam dramatiski, šķietami acumirkļi: Alma, jaunākais, Pāvils, ceļā uz Damasku, Ēnos, kurš lūdza Dievu līdz vēlai naktij, ķēniņš Lamonijs. Šādi pārsteidzoši piemēri, kuri liecina par spēku, kas var mainīt pat tos, kas dziļi iestīguši grēkā, apliecina, ka Izpirkšana var palīdzēt pat visdziļākā izmisuma māktajiem.

Taču mums jābūt piesardzīgiem, apspriežot šos apbrīnojamos piemērus. Kaut arī tie ir patiesi un iespaidīgi, uz tiem jālūkojas vairāk kā uz izņēmumu, nevis normu. Uz katru Pāvilu, Ēnosu un

*„Patiesa grēku nožēla balstās uz ticību Tam Kungam,
Jēzum Kristum, un izriet no tās. Cita ceļa nav.”*

ķēniņu Lamoniju ir simtiem un tūkstošiem cilvēku, kam grēku nožēlošanas process ir daudz liegāks un nemanāmāks. Viņi tuvinās Tam Kungam no dienas dienā, pat neapzinādamies, ka tādējādi liek pamatus dievišķai dzīvei. Viņi dzīvo klusas labestības, kalpošanas un apņemšanās pilnu dzīvi. Viņi līdzinās lamaniešiem, kuri, runājot Tā Kunga vārdiem, „tapa kristīti ar uguni un ar Svēto Garu, *un neapzinājās to*” (3. Nefija 9:20; slīpraksts pievienots).

Mēs nedrīkstam zaudēt cerību. Cerība kalpo par enkuru cilvēka dvēselei. Sātans vēlas, lai mēs šo enkuru aizsviestu. Tādējādi viņš varētu laupīt mums drosmi un piespiest padoties. Taču mēs nedrīkstam zaudēt cerību. Tas Kungs priecājas par katru mūsu pūliņu, pat pavisam nelieliem, dienišķiem centieniem līdzināties Viņam. Kaut arī mums redzams, ka līdz pilnībai vēl tāls ceļš ejams, mēs nedrīkstam zaudēt cerību.¹⁵

Tiem, kuri maksā prasīto cenu, patiesi nožēlojot savus grēkus, tiek nešaubīgi apsolīts: jūs atkal varat būt tīri. Jūsu izmisums var tikt gaisināts. Jūsu dzīvē ieplūdis saldais piedošanas miers.

Tā Kunga vārdi, kas atklājas caur Jesaju, apliecina: „Tad nāciet, turēsīm tiesu, saka Tas Kungs. Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna.” (Jesajas 1:18.)

Arī šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā Tas Kungs ir izteicies tikpat skaidri, sakot: „Lūk, tam, kurš nožēlojis savus grēkus, tam tiek piedots, un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieminu.” (M&D 58:42.)¹⁶

Es ceru, ka mēs nedzīvosim pagātnē. Tos, kuri dzīvo pagātnē, negaida īpaši spoža nākotne. Mēs jūtam spēcīgu tieksmi vaimanāt par saviem zaudējumiem, par reiz pieņemtajiem lēmumiem, kas šobrīd, atskatoties uz bijušo, var šķist nepareizi. Mēs izjūtam spēcīgu tieksmi skumt par saviem šī brīža apstākļiem, domājot, ka mums varētu klāties labāk, ja vien mēs būtu lēmuši citādi. Mēs varam gūt mācību no līdzšinējās pieredzes. Taču nešķiedīsim laiku, raizējoties par līdz šim pieņemtajiem lēmumiem un kādreiz pieļautajām kļūdām. Dzīvosim tagadnē un nākotnē.¹⁷

Mani mīļotie brāļi un māsas, cenšoties kļūt par cienīgiem Kristus baznīcas locekļiem tādā izpratnē, kādā šo terminu lieto Viņš pats, — par baznīcas locekļiem, kuri ir nožēlojuši savus grēkus un tuvinās Viņam, — paturēsīm prātā šos sešus principus. Pirmkārt, evaņģēlijs ir Tā Kunga laimes iecere, un grēku nožēla ir paredzēta tam, lai palīdzētu mums būt laimīgiem. Otrkārt, patiesa grēku nožēla balstās uz ticību Tam Kungam, Jēzum Kristum, un izriet no tās. Cita ceļa nav. Treškārt, patiesa grēku nožēla prasa mainīt ne vien savu uzvedību, bet arī sirdi. Ceturkārt, daļa no šīs varenās sirds pārmaiņas nozīmē — just dievišķas skumjas par saviem grēkiem. Tieši tas tad arī tiek domāts, runājot par salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu. Piektkārt, Dieva dāvanas ir pietiekamas, lai palīdzētu mums atnest jebkurus grēkus un pārvarēt visas vājības, ja vien mēs vērsāmiem pie Viņa pēc palīdzības. Visbeidzot, mums jāpatur prātā, ka lielākoties grēku nožēla neparedz emocionālas vai dramatiskas pārmaiņas, drīzāk tas ir ceļš, ko speram soli pa solim, pastāvīgi un konsekventi tuvinoties dievišķumam.

Ja centīsimies iedzīvināt šos principus savā dzīvē, īstenojot tos dienu no dienas, mēs kļūsim par kaut ko vairāk nekā tikai reģistrā iekļautiem Jēzus Kristus baznīcas locekļiem. Kā īsteni baznīcas locekļi, mēs varēsīm pretendēt uz Viņa apsolījumu: „Kats, kas ir no

Manas baznīcas un pastāv Manā baznīcā līdz galam, to Es celšu uz Manas klints, un elles vārtiem tos nebūs uzvarēt.” (M&D 10:69.)

Es lūdzu par to, lai katrs no mums iegūtu šo apsolījumu.¹⁸

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Saskaņā ar prezidenta Bensonu teikto, lai patiesi nožēlotu savus grēkus, mums pirmām kārtām jāapzinās, ka „evaņģēlija iecere ir laimes iecere” un ka bezdievība „*nekad* nenesīs mums laimi” (1. sadaļa). Kā jums šķiet, kādēļ šai izpratnei ir tik izšķiroša loma grēku nožēlas procesā?
- Kādēļ, tiecoties nožēlot grēkus, nepietiek vienīgi ar pārmaiņām uzvedībā? (Skat. 2. sadaļu.) Kādēļ, jūsuprāt, lai spētu patiesi nožēlot, nepieciešams vērsties pie Jēzus Kristus?
- Kā jūs esat piedzīvojuši „vareno sirds pārmaiņu”, kas aprakstīta 3. sadaļā? Miniet piemērus! Kā mēs varam palīdzēt citiem, lai arī viņi piedzīvotu šo pārmaiņu?
- Kā „dievišķas skumjas” atšķiras no nožēlas, ko daži izjūt, kad rīkojušies nepareizi? (Skat. 4. sadaļu.) Kā vecāki vai bīskaps var izmantot 4. sadaļā minētās mācības, lai palīdzētu kādam, kam nepieciešams nožēlot grēkus?
- Kuras no 5. sadaļā minētajām mācībām jums šķiet īpaši mierinošas? Kādēļ tās sniedz jums mierinājumu?
- Liecinot par Glābēja īstenotās Izpirkšanas spēku, prezidents Bensons teica: „Mēs nedrīkstam zaudēt cerību.” (Skat. 6. sadaļu.) Kuras no 6. sadaļā minētajām mācībām par Izpirkšanu dāvā jums cerību?

Saistītās rakstvietas

Lūkas 15:11–32; Mosijas 4:10–12; 26:30–31; Almas 34:17–18; 3. Nefija 27:19–20; M&D 18:10–16; 19:15–19.

Ieteikums skolotājam

„Tev pirmām kārtām jā rūpējas par to, lai palīdzētu citiem apgūt evaņģēliju, nevis sniegtu iespaidīgu prezentāciju. Tas nozīmē — dot iespēju studentiem mācīt citam citu.” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 64. lpp.)

Atsauces

1. „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 4. lpp.
2. Citāts no Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987. g.), 184. lpp.
3. „The Law of Chastity”, *New Era*, 1988. g. jan., 6. lpp.
4. Citāts no Conference Report, 1955. g. apr., 47. lpp.
5. „Born of God”, *Ensign*, 1989. g. jūl., 4. lpp.
6. „A Mighty Change of Heart”, *Ensign*, 1989. g. okt., 2. lpp.
7. „A Mighty Change of Heart”, 2. lpp.
8. „A Mighty Change of Heart”, 2., 4. lpp.
9. „Born of God”, 2., 4. lpp.
10. „A Mighty Change of Heart”, 4. lpp.
11. „A Mighty Change of Heart”, 4. lpp.
12. „A Mighty Change of Heart”, 4.–5. lpp.
13. „The Law of Chastity”, 7. lpp.
14. „A Mighty Change of Heart”, 5. lpp.
15. „A Mighty Change of Heart”, 5. lpp.
16. „The Law of Chastity”, 7. lpp.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988. g.), 387. lpp.
18. „A Mighty Change of Heart”, 5. lpp.

Jēzus Kristus — mūsu Glābējs un Pestītājs

„Mēs pasludinām Jēzus Kristus dievišķumu. Mēs raugāmies uz Viņu kā uz vienīgo savas glābšanas avotu.”

No Ezras Tafta Bensona dzīves

„Es neatceros tādu laiku, kad nebūtu ticējis Jēzum Kristum,” stāstīja prezidents Ezra Tafts Benson. „Šķiet, ka Viņa dzīves, nāves un augšāmcelšanās realitāte allaž bijusi daļa no manis. Mani uzaudzināja uzticīgi vecāki, kuri dedzīgi ticēja Kristum un liecināja par Viņu, par ko esmu bezgala pateicīgs.”¹

Uz šo liecību par Jēzu Kristu balstījās visa prezidenta Bensona dzīve. Tā palīdzēja noteikt prioritātes, pieņemt lēmumus un pārvarēt grūtības. Tā pavēra skatījumu uz šīs laicīgās dzīves jēgu un deva pārliecību par mūžīgās dzīves apsolījumiem un svētībām.

Kalpojot par apustuli un Jēzus Kristus īpašo liecinieku, prezidents Benson bieži liecināja par Glābēju. Atzīstot, ka „dažkārt tiek vaicāts: „Vai mormoņi ir kristieši?”, viņš liecināja:

„Mēs pasludinām Jēzus Kristus dievišķumu. Mēs raugāmies uz Viņu kā uz vienīgo savas glābšanas avotu. Mēs cenšamies dzīvot pēc Viņa mācībām un ilgojamies pēc tā brīža, kad Viņš atkal nāks uz šo Zemi, lai valdītu un vadītu kā ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs. Runājot Mormona Grāmatas pravieša vārdiem, mēs sakām . . . : „[Nav neviena cita vārda, ne cita ceļa, ne veida], kā glābšana varētu nākt pie cilvēku bērniem, kā vien iekš un caur Kristus, Tā Visvarenā Kunga, Vārdu.” (Mosijas 3:17.)”²

Pasludinot Jēzus Kristus dievišķumu, prezidents Benson bieži atsaucās uz Mormona Grāmatu.³ „Atklājot Mormona Grāmatu, Dievs mūsdienās dāvājis mums taustāmu pierādījumu tam, ka Jēzus ir

*„Nav tāda notikuma atsevišķu cilvēku un veselu nāciju pastāvēšanā,
kas būtu svarīgāks par Skolotāja augšāmcelšanos.”*

Kristus,” viņš teica.⁴ Viņš mācīja, ka Mormona Grāmatas „galvenā misija” ir pārliecināt cilvēkus par šo patiesību.⁵ „Vairāk nekā puse no visiem Mormona Grāmatas pantiem atsaucas uz mūsu Kungu,” viņš atzīmē. „Mormona Grāmatā Viņš tiek dēvēts vairāk nekā simts dažādos vārdos. Šiem vārdiem ir īpaša nozīme Viņa dievišķās dabas raksturošanā.”⁶

Prezidenta Bensonā liecība par Glābēju atklāj to, cik tuvs viņš Tam jutās:

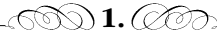
„Es mīlu Viņu ar visu savu dvēseli.

Es pazemīgi liecinu, ka Viņš vēl joprojām ir tas pats mīlošais, līdzjūtīgais Kungs, kurš staigāja pa Palestīnas putekļainajiem ceļiem. Viņš ir līdzās Saviem kalpiem uz šīs Zemes. Viņš gādā par mums visiem un mīl ikvienu no mums. Par to varat nešaubīties.

Viņš arī šobrīd dzīvo kā mūsu Kungs, mūsu Skolotājs, mūsu Glābējs, mūsu Pestītājs un mūsu Dievs.

Dievs, svētī mūs visus, lai mēs spētu ticēt Viņam, pieņemt Viņu, pielūgt Viņu, pilnībā uzticēties un sekot Viņam!”⁷

Ezras Tafta Bensonā mācības

1.

Aiz bezgalīgas mīlestības pret mums Jēzus Kristus pestīja mūs no laicīgās un garīgās nāves.

Nekam uz šīs Zemes nav bijusi lielāka ietekme kā Jēzus Kristus dzīvei. Mēs nemaz nevaram iedomāties, kāda būtu mūsu dzīve bez Viņa mācībām. Bez Viņa mēs maldītos starp iluzorām ticībām un reliģijām, kas cēlušās no bailēm un tumsības, kur dominē miesiski un materiālistiski uzskati. Kaut arī mēs vēl esam ļoti tālu no Viņa uzstādītā mērķa, mēs nedrīkstam izlaist to no acīm, un mēs nedrīkstam aizmirst, ka mūsu garais ceļš pretī gaismai, pretī pilnībai nebūtu iespējams bez Viņa mācībām, Viņa dzīves, Viņa nāves un Viņa augšāmcelšanās.⁸

Lai spētu novērtēt un izjust pateicību par to, ko [Jēzus Kristus] paveica mūsu labā, mums jāatceras šī būtiskā patiesība:

Jēzus nāca pasaulē, lai pildītu mūsu Tēva gribu.

Viņš nāca, apzinoties, ka Viņam būs jānes mūsu visu grēku nasta.

Viņš zināja, ka tiks pacelts krustā.

Viņš bija dzimis, lai kļūtu par visas cilvēces Glābēju un Pestītāju.

Viņš *spēja* īstenot Savu misiju, jo bija Dieva Dēls, kuram piemīt Dieva spēks.

Viņš *vēlējās* īstenot Savu misiju, jo Viņš mūs mīl.

Nevienai citai mirstīgai būtnei nav piemītis tāds spēks un vara, lai atpestītu visus mirstīgos no viņu zudušā un kritušā stāvokļa, un neviens cits nav spējis labprātīgi atdot savu dzīvību, īstenojot visu mirstīgo vispārēju augšāmcelšanos.

Vienīgi Jēzus Kristus spēja un vēlējās veikt šo pestījošo mīlestības darbu.⁹

Jēzus Kristus . . . nāca šai pasaulē iepriekš izraudzītā laikā, caur karalisku pirmdzimību saglabājot Savu dievišķumu. Viņa iedabā apvienojās Viņa mātes cilvēciskās īpašības un Viņa Mūžīgā Tēva dievišķās īpašības un spēks.

Unikālā iedzimtība ļāva Viņam iemantot godājamu titulu — Dieva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Kā Dieva Dēls, Viņš iemantoja tādu spēku un intelektu, kāds nekad nav piemītis un nepiemītis nevienam citam cilvēkam. Viņš pavisam burtiskā veidā bija Imanuēls, kas nozīmē — „Dievs ar mums”. (Skat. Jesajas 7:14; Mateja 1:23.)

Lai gan Jēzus tika sūtīts šajā pasaulē kā Dieva Dēls, Tēva dievišķā iecere paredzēja, ka Viņš tiks pakļauts visām laicīgās dzīves grūtībām un pārbaudījumiem. Tādējādi Viņš tika pakļauts kārdinājumiem, izsalkumam, slāpēm un nogurumam. (Mosijas 3:7.)

Lai Jēzus būtu cienīgs kļūt par visu mūsu Tēva bērnu *Pestītāju*, Viņam bija jāizrāda nevainojama paklausība, ievērojot visus Dieva likumus. Pateicoties tam, ka Jēzus pakļāvās Tēva gribai, Viņš ieguva labvēlību pēc labvēlības, līdz saņēma visu Tēva spēka pilnību. Tādējādi Viņš saņēma „visu varu gan debesīs, gan uz zemes”. (M&D 93:13, 17.)¹⁰

Tā kā [Jēzus] bija Dievs — Dieva Dēls —, Viņš spēja uzņemties visu cilvēku grēku smago nastu. Jesaja pravietoja [par] mūsu Glābēja vēlmi īstenot to, sakot šādus vārdus: „Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, . . . Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku

„Nekam uz šīs Zemes nav bijusi lielāka ietekme kā Jēzus Kristus dzīvei.”

dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jesajas 53:4–5.)

Šis svētais, nesavtīgais darbs, ko Viņš paveica, labprātīgi uzņemas visu citu cilvēku grēkus, tiek saukts par Izpirkšanu. Tas, kā *Viņš viens* varēja panest visu pārējo grēkus, nav mirstīga cilvēka prātam aptverams. Taču es zinu to, ka Viņš uzņemas visu cilvēku grēkus, darot to aiz nebeidzamas mīlestības pret ikvienu no mums. Viņš ir teicis: „Jo lūk Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus. . . . Šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri, un izvairīties.” (M&D 19:16, 18.)

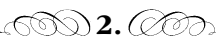
Par spīti šim mokošajam pārbaudījumam, Viņš ņēma un izdzēra šo biķeri. Viņš izcietā sāpes par visiem cilvēkiem, lai mums nebūtu jācieš. Viņš pacieta Savu vajātāju pazemojumus un apvainojumus bez žēlabām un atmaksas. Viņš panesa šausmīgu un pēc tam arī apkaunojošu un nežēlīgu nāves sodu pie krusta.¹¹

Ģetzemanē un Golgātā [Jēzus] istenoja bezgalīgu un mūžīgu Grēku Izpirkšanu. Tas ir dižākais mīlestības apliecinājums visā cilvēces rakstu vēsturē. Pēc tam sekoja Viņa nāve un augšāmcelšanās.

Tā Viņš kļūva par mūsu Pestītāju, atpestījot mūs visus no laicīgās nāves, kā arī pestījot no garīgās nāves tos, kuri paklausīs evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem.¹²

Šajā laicīgajā dzīvē mēs nekad nesapratīsim un neaptversim, *kā* Viņš paveica to, ko paveica, taču mums vajadzētu saprast, *kālab* Viņš paveica to, ko paveica.

Visu, ko Viņš darīja, Viņš paveica aiz nesavtīgas un bezgalīgas mīlestības pret mums.¹³

Jēzus Kristus piecēlās no kapa un šobrīd dzīvo kā augšāmcelta būtne.

Par dižākajiem notikumiem vēsturē uzskatāmi tie, kas visilgākajā laika periodā ietekmējuši vislielāko cilvēku skaitu. Spriežot pēc šī standarta, nav tāda notikuma atsevišķu cilvēku un veselu nāciju pastāvēšanā, kas būtu svarīgāks par Skolotāja augšāmcelšanos.

Nav šaubu, ka ikviena dvēsele, kas jekad dzīvojusi un mirusi uz šīs Zemes, pavisam burtiski augšāmcelsies, un mums noteikti rūpīgi jāsaprotas šim notikumam. Godības pilnam augšāmcelšanās brīdim vajadzētu kļūt par ikviena vīrieša un sievietes mērķi, jo augšāmcelšanās pavisam noteikti notiks.

Nekas nav tik vispārējs kā augšāmcelšanās. Katra dzīva būtne tiks augšāmcelta. „Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.” (1. korintiešiem 15:22.)

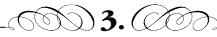
Svētie Raksti vēsta mums, ka trešajā dienā pēc Jēzus krustā sišanas izcēlās liela zemestrīce. Akmens kapa priekšā tika novelts. Dažas no sievietēm, kuras bija starp Jēzus uzticīgākajām sekotājām, nāca ar svaidāmajām zālēm „un Tā Kunga Jēzus miesas neatrada”.

Viņām parādījās eņģeļi, kas vienkārši pavēstīja: „Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem? Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies.” (Lūkas 24:3–6.) Nekas visā cilvēces vēsturē nav pielīdzināms šim iespaidīgajam paziņojumam: „Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies.”

Mūsu Kunga augšāmcelšanās faktu apstiprina *daudzi* uzticami liecinieki. Pēc augšāmcelšanās Tas Kungs parādījās vairākām sievietēm, diviem mācekļiem ceļā uz Emavu, Pēterim, apustuļiem un „pēc tam”, kā vēsta Pāvils, „Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē. . . . Kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī [Pāvilam]”. (1. korintiešiem 15:6, 8.) . . .

Kā viens no Viņa lieciniekiem šajās pēdējās dienās, es liecinu, ka Viņš vēl joprojām dzīvo. Viņš ir augšāmcelta būtne. Viņš ir mūsu Glābējs, mūsu Kungs, paša Dieva Dēls. Es liecinu, ka Viņš nāks atkal kā mūsu godības pilnais, augšāmceltais Kungs. Tā diena nav tālu. Visiem, kuri pieņem Viņu kā savu Glābēju un Kungu, Viņa burtiskā augšāmcelšanās nozīmē to, ka dzīve nebeidzas ar nāvi, jo Viņš ir apsolījis: „Jo Es dzīvoju, un jums būs dzīvot.” (Jāņa 14:19.)¹⁴

Viņam vienīgajam bija pa spēkam augšāmcelties. Un tā, trešajā dienā pēc apbedīšanas Viņš dzīvs piecēlās no kapa un parādījās daudziem. . . . Kā viens no [Viņa] īpašajiem lieciniekiem, kā tas tagad tiek dēvēts, es liecinu jums, ka Viņš dzīvo. Viņš dzīvo ar augšāmceltu ķermeni. Nav tik patiesa fakta, par kuru es būtu vēl pārliecinātāks vai drošāks, kā mūsu Kunga burtiska augšāmcelšanās.¹⁵

Mums jābūt drosmīgiem savā liecībā par Jēzu Kristu.

Visnenovērtējamākā svētība, kas pieejama visiem baznīcas locekļiem, ir liecība par Jēzus Kristus dievišķumu un Viņa baznīcu. Liecība ir viena no nedaudzajām, mums piederošajām lietām, ko varam paņemt līdzi, atvadoties no šīs dzīves.

Iegūt liecību par Jēzu nozīmē caur Svēto Garu uzzināt, ka Jēzum Kristum ir dievišķa misija.

Liecība par Jēzu nozīmē zināšanas par Tā Kunga piedzimšanas dievišķo dabu — pārliecību par to, ka Viņš tik tiešām ir *Vienpiedzimušais* Dēls miesā.

Liecība par Jēzu nozīmē zināt, ka Viņš ir apsolutais Mesija un ka Viņš paveica daudz varenu brīnumu, dzīvojot starp cilvēkiem.

Liecība par Jēzu nozīmē zināt, ka likumi, kurus Viņš ieviesa, pasludinot Savu mācību, ir patiesi, un dzīvot pēc šiem likumiem un priekšrakstiem.

Liecība par Jēzu Kristu nozīmē zināt, ka Ģetzemanes dārzā Viņš labprātīgi uzņēmās visas cilvēces grēkus, kas lika Viņam ciest gan miesā, gan garā un asiņot katrā porā. To visu Viņš darīja, lai mums nevajadzētu ciest, ja vien mēs nožēlosim savus grēkus. (Skat. M&D 19:16, 18.)

Liecība par Jēzu nozīmē zināt, ka Viņš uzvaroši piecēlās no kapa, iegūstot fizisku, augšāmceltu ķermeni. Un, tā kā Viņš ir dzīvs, tad dzīvos arī visa pārējā cilvēce.

Liecība par Jēzu nozīmē zināt, ka Dievs Tēvs un Jēzus Kristus patiesi parādījās pravietim Džozefam Smitam, uzsākot jaunu Kristus evaņģēlija atklāšanas laikmetu, lai pirms Viņa atnākšanas glābšana varētu tikt sludināta visām tautām.

Liecība par Jēzu nozīmē zināt, ka baznīca, kuru Viņš nodibināja laika zenītā un atjaunoja mūsdienās, ir, kā pasludinājis Tas Kungs, „vienīgā patiesā un dzīvā baznīca uz visas zemes virsmas”. (M&D 1:30.)

Šādai liecība ir izšķiroša nozīme. Taču vēl būtiskāk ir būt stipriem šajā liecībā.

Liecība par Jēzu nozīmē to, ka mēs pieņemam Jēzus Kristus dievišķo misiju, dzīvojam saskaņā ar Viņa evaņģēliju un darām Viņa darbus. Tas nozīmē arī to, ka mēs pieņemam Džozefa Smita un viņa pravietiskā darba turpinātāju misiju un sekojam viņu padomiem. Kā teicis Jēzus: „Vai ar Manu paša balsi, vai ar Manu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats.” (M&D 1:38.)

Runājot par tiem, kuri beigu beigās iegūs celestiālās valstības svētības, Tas Kungs Džozefam Smitam teica:

„Viņi ir tie, kas pieņēma Jēzus liecību un ticēja Viņa Vārdam, un tapa kristīti pēc Viņa apglabāšanas veida, tikdami apglabāti ūdenī Viņa Vārdā, un tas saskaņā ar pavēli, ko Viņš ir devis.” (M&D 76:51.)

Tie ir tie, kuri ir stipri savā liecībā par Jēzu, kuri, kā pasludinājis Tas Kungs: „Uzvar ar ticību un tiek apzīmogoti ar apsolījuma Svēto Garu, ko Tēvs izlej pār visiem tiem, kas ir taisnīgi un patiesi.” (M&D 76:53.)¹⁶

4.

Ticība Jēzum Kristum ietver pilnīgu paļaušanos uz Viņu un sekošanu Viņa mācībām.

Mūsu reliģijas pamatprincips ir ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum. Kādēļ, runājot par paļāvību, cerību un uzticēšanos, būtu noderīgi pievērsties vienai vienīgai būtnei? Kādēļ ticība Viņam ir tik nepieciešama, lai iegūtu sirdsmieru šajā dzīvē un cerību uz dzīvi pēc nāves?

No atbildes uz šiem jautājumiem atkarīgs tas, vai raugāties nākotnē drosmīgi, cerīgi un optimistiski, vai arī pesimistiski, ar bažām un satraukumu.

Mans vēstījums un liecība skan šādi: vienīgi Jēzus Kristus ir cieņīgs un spējīgs dāvat mums to cerību, pārliecību un spēku, kas nepieciešams, lai mēs varētu uzveikt pasauli un pacelties pāri savām cilvēcīgajām kļūdām. Lai to paveiktu, mums jātic Viņam un jādzīvo saskaņā ar Viņa likumiem un mācībām. . . .

Ticība Viņam prasa vairāk, nekā tikai atzīt, ka Viņš dzīvo. Tā prasa vairāk par atklātu uzskatu paušanu.

Ticība Jēzum Kristum prasa pilnīgu paļaušanos uz Viņu. Kā Dievam, Viņam piemīt bezgalīgs spēks, saprāts un mīlestība. Nav tādas cilvēcīgas problēmas, kuru Viņš nespētu atrisināt. Tā kā Viņš ir pazemojies zem visa (skat. M&D 122:8), Viņš zina, kā palīdzēt mums pacelties pāri dienišķām grūtībām.

Ticēt Viņam nozīmē ticēt, ka, lai arī mēs nesaprotam pilnīgi visu, Viņš saprot. Tādēļ mums jāvēršas pie Viņa katrā domā — nešauboties un nebaidoties. (M&D 6:36.)

Ticēt Viņam nozīmē paļauties uz to, ka Viņam ir visa vara pār visiem cilvēkiem un visām tautām. Nav ļaundarību, ko [Jēzus Kristus] nespētu apturēt. Visas lietas ir Viņa rokās. Šī Zeme ir Viņa likumīgajā pārvaldījumā. Tomēr Viņš pieļauj ļaundarību, lai mēs varētu izdarīt izvēli starp labo un ļauno.

Viņa evaņģēlijs ir nevainojams līdzeklis pret visām cilvēku problēmām un sociālajām nebūšanām.

Taču Viņa evaņģēlijs būs efektīvs tikai tad, ja pielietosim to savā dzīvē. Tādēļ mums vajag „[baudīt] Kristus vārdus; jo lūk, Kristus vārdi pateiks [mums] visu, kas [mums] jādara” (2. Nefija 32:3).

„Sekojiet Man!” (Skat. Marka 1:17.)

Ja vien mēs *nerīkojamies* saskaņā ar Viņa mācībām, mēs neizrādām ticību Viņam.

Padomājiet, kā mainītos pasaule, ja visa cilvēce rīkotos tā, kā Viņš saka: „Tev būs Dievu, savu Kungu, milēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. . . . Tev būs milēt savu tuvāko kā sevi pašu.” (Mateja 22:37, 39.)

Kā tad lai atbild uz jautājumu: „Kā lai atrisinām mūsdienu problēmas un dilemmas, ar kurām saskaras indivīdi, vietējā sabiedrība un veselas nācijas?” Šeit būs vienkāršs līdzeklis:

„Ticiet Dievam; ticiet, ka Viņš ir un ka Viņš ir visu radījis gan debesīs, gan uz zemes; ticiet, ka Viņam ir *visa* gudrība un *visa* vara gan debesīs, gan uz zemes; ticiet, ka cilvēks nesaprot visu to, ko Tas Kungs var saprast. . . .

Un turklāt ticiet, ka jums ir jānožēlo savi grēki un jāatmet tie, un jāpazemojas Dieva priekšā; un lūdziet ar patiesu sirdi, lai Viņš jums piedotu; un tagad, ja jūs ticat visām šīm lietām, *raugiet, lai jūs tās darītu.*” (Mosijas 4:9–10; slīpraksts pievienots.)¹⁷

5.

Mēs jūtamies vissvētītākie un priekpilnākie tad, kad cenšamies līdzināties Jēzum Kristum.

Viens no šīs dzīves mērķiem ir tikt pārbaudītiem, lai parādītu, vai mēs darīsim visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums pavēlēs. (Ābrahāma 3:25.) Īsumā, mums vajag izzināt un pildīt Tā Kunga gribu. Mums vajag sekot Jēzus Kristus paraugam un būt kā Viņam.

Par būtiskāko jautājumu mūsu dzīvē vajadzētu kļūt tam, ko uzdeva Pāvils: „Kungs, ko Tu vēlies, lai es darītu?” (Apustuļu darbi 9:6; skat. Bībeli angļu valodā.) . . .

Mums vajag vairāk kristīgu vīriešu un sieviešu, kuri vienmēr atcerēsies Kristu un pildīs Viņa baušļus, kurus Viņš tiem ir devis. Par labāko veiksmes indikatoru kalpo tas, cik precīzi katru savas dzīves brīdi ejam Viņa pēdās.¹⁸

Daži . . . ir ar mieru mirt savas ticības dēļ, taču nevēlas visā pilnībā dzīvot saskaņā ar to. Kristus gan dzīvoja, gan nomira mūsu dēļ. Caur Viņa īstenoto Izpirkšanu, ejot Viņa pēdās, mēs varam iegūt vislielāko dāvanu no visām — mūžīgo dzīvi jeb tādu dzīvi, kādu dzīvo dižais un mūžīgais mūsu Tēvs Debesis.

Kristus uzdeva jautājumu: „Kādiem vīriem jums jābūt?” Un pēc tam atbildēja, sakot, ka mums jābūt tādiem kā Viņš. (3. Nefija 27:27.)

Tas [cilvēks], kura dzīve visvairāk līdzinās Kristus paraugam, tad arī būs pats dižākais, svētītākais un priekpilnākais cilvēks pasaulē. Tam nav nekāda sakara ar laicīgo labklājību, varu vai prestižu. Vienīgais, īstenais veids, kā noteikt cik diženi, svētīti un laimīgi esam, ir tas, cik lielā mērā spējam līdzināties Skolotājam Jēzum Kristum. Viņš ir pareizais ceļš, patiesības pilnība un dzīves piepildījums.

Tādēļ par jautājumu, kas allaž nodarbina mūsu domas, atkal un no jauna atgriežoties prātā un caurstrāvojot ikvienu mūsu domu un darbu, būtu jākļūst šim: „Kungs, ko Tu vēlies, lai es darītu?” (Apustuļu darbi 9:6; skat. Bībeli angļu valodā.) Atbildi uz šo jautājumu var saņemt vienīgi caur Kristus gaismu un Svēto Garu. Laimīgi tie, kuri dzīvo tā, lai viņu sirds varētu tikt piepildīta ar šiem abiem. . . .

Paturot prātā visu, ko [Jēzus Kristus] ir darījis un vēl joprojām dara mūsu labā, ir kas tāds, ko mēs varam dot pretī.

Kristus dzīve un upuris ir Viņa dižā dāvana mums visiem. Vai mums nevajadzētu pasniegt Viņam mazu dāvanu — savu dzīvi un upurus ne tikai šobrīd, bet arī nākamībā?¹⁹

[Tie, kuri] seko Kristus vadībai, kļūst par daļu no Kristus. . . . Viņu griba pārklājas ar Kristus gribu (skat. Jāņa 5:30). Viņi allaž dara to, kas ir tīkami Tam Kungam (skat. Jāņa 8:29). Viņi ne vien ir ar mieru mirt Tā Kunga labā, bet, kas vēl svarīgāk, viņi grib dzīvot tā, kā to vēlas Viņš.

Ienāciet viņu mājās — attēli pie sienām, grāmatas plauktos, atskaņotā mūzika, viņu vārdi un rīcība atklāj, ka viņi ir kristieši. Viņi stāv kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās (skat. Mosijas 18:9). Viņu prātu nodarbina Kristus, jo tie vēršas pie Viņa katrā savā domā (skat. M&D 6:36). Viņu sirdis ir Kristus, jo tie ir pieķērušies Viņam uz mūžiem (skat. Almas 37:36).

Viņi gandrīz katru nedēļu pieņem Svēto Vakarēdienu, no jauna apliecinot savam Mūžīgajam Tēvam, ka ir ar mieru pieņemt Viņa Dēla vārdu, vienmēr atcerēties Viņu un pildīt Viņa baušļus (skat. Moronija 4:3).

Runājot Mormona Grāmatas vārdiem, viņi bauda Kristus vārdus (2. Nefija 32:3), runā par Kristu (2. Nefija 25:26), priecājas par Kristu (2. Nefija 25:26), tiek darīti dzīvi Kristū (2. Nefija 25:25) un gavilē savā Jēzū (skat. 2. Nefija 33:6). Īsumā, viņi pazaudē sevi Tai Kungā un rod mūžīgo dzīvi (skat. Lūkas 17:33).²⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons mācīja, ka, lai gan mēs nekad pilnībā nesapratīsim, *kā* Glābējs īstenoja Grēku Izpirkšanu, mēs varam saprast, *kālab* Viņš to paveica (skat. 1. sadaļu). Kā šī izpratne iespaido jūsu dzīvi?
- Studējot 2. sadaļu, padomājiet par to, kā mūs iespaido Glābēja augšāmcelšanās. Kā Viņa augšāmcelšanās iespaido jūsu dzīvi?

- Kādēļ, jūsuprāt, liecība par Jēzu Kristu ir „visnenovērtējamākā svētība”? (Skat. 3. sadaļu.) Ko jums nozīmē būt stipriem liecībā par Glābēju?
- Padomājiet par prezidenta Bensonu vārdiem attiecībā uz ticību Jēzum Kristum (skat. 4. sadaļu). Kā viņa sniegtais ticības apraksts palīdz jums saprast, ka ticība Kristum „prasa vairāk, nekā tikai atzīt, ka Viņš dzīvo”?
- Prezidents Bensons saka, ka cilvēki, kuri „seko Kristus vadībai”, ir ne vien „ar mieru mirt Tā Kunga labā, bet, kas vēl svarīgāk, grib dzīvot tā, kā to vēlas Viņš” (skat. 5. sadaļu). Ko jums nozīmē dzīvot tā, kā to vēlas Glābējs?

Saistītās rakstvietas

Jāņa 10:17–18; 2. Nefija 9:20–24; 31:20–21; Mosijas 16:6–11; 3. Nefija 27:20–22; Moronija 7:33; M&D 19:1–3, 16–19; 76:22–24; Ticības apliecinājumi 1:3.

Ieteikums studijām

„Izjutot prieku, ko sniedz izpratne par evaņģēliju, tu jutīsi vēlmi pielietot apgūto. Centies dzīvot saskaņā ar to, ko esi apguvis un sapratis. Tādējādi pieaugs gan tavas zināšanas, gan tava ticība un liecība.” (Skat. *Sludini Manu evaņģēliju* [2004. g.], 19. lpp.)

Atsauces

1. „The Meaning of Easter”, *Ensign*, 1992. g. apr., 2. lpp.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988. g.), 10. lpp.
3. Skat. „Come unto Christ”, *Ensign*, 1987. g. nov., 83.–85. lpp.; „I Testify”, *Ensign*, 1988. g. nov., 86.–87. lpp.
4. „I Testify”, 86. lpp.
5. „Come unto Christ”, 83. lpp.; skat. arī „Born of God”, *Ensign*, 1989. g. jūl., 2. lpp.
6. „Come unto Christ”, 83. lpp.
7. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, *Ensign*, 1990. g. jūn., 6. lpp.
8. „Life Is Eternal”, *Ensign*, 1991. g. aug., 4. lpp.
9. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, 4. lpp.
10. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, 2. lpp.
11. „Jesus Christ: Our Savior, Our God”, *Ensign*, 1991. g. apr., 2., 4. lpp.
12. „Keeping Christ in Christmas”, *Ensign*, 1993. g. dec., 4. lpp.
13. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, 4. lpp.
14. „The Meaning of Easter”, 2., 4. lpp.
15. „Jesus Christ: Our Savior, Our God”, 4. lpp.
16. „Valiant in the Testimony of Jesus”, *Ensign*, 1987. g. feb., 2. lpp.
17. „Jesus Christ: Our Savior and Redeemer”, 2., 6. lpp.
18. „In His Steps”, *Ensign*, 1988. g. sept., 5., 6. lpp.
19. „Jesus Christ—Gifts and Expectations”, *Ensign*, 1988. g. dec., 2., 4. lpp.
20. „Born of God”, 4.–5. lpp.

*Pirmās vīzijas vēstījums ir paredzēts „visiem mūsu
Tēva bērniem, kuri dzīvo uz Zemes virsas”.*

Džozefs Smits — darbarīks Tā Kunga rokās

*„Džozefs Smits — pēdējo dienu pravietis —
kalpoja par darbarīku Tā Kunga rokās, atklājot
jaunu evaņģēlija atklāšanas laikmetu, — pēdējo un
dižāko no visiem evaņģēlija atklāšanas laikmetiem.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

1920—to gadu sākumā, kalpojot par pilnlaika misionāru Anglijā, elders Ezra Tafts Bensons kopā ar saviem pāriniekiem pieredzēja, viņa paša vārdiem sakot, „milzīgu pretestību baznīcai”. Kā viņš vēlāk stāstīja:

„Visu Lielbritāniju pārpludināja avīžu un žurnālu raksti un pat pret mormoņiem vērstas kustīgās bildes [filmas].” Tā kā šī pretdarbība sasniedza tik lielus apmērus, daļa no misionāru darba, piemēram, mācīšana uz ielas un bukletu dalīšana tika pārtraukta. „Taču Anglijas ziemeļdaļā, kur strādājām mēs,” viņš teica, „bija kāda ļoti uzticama, dievbijīgu un ārkārtīgi lojālu cilvēku grupa no Dienvidšildas draudzes, kas lūdza, lai mēs ar pārinieku uzstājamies viņu dievkalpojumā. Viņi teica: „Daudzi no mūsu kaimiņiem netic tiem meliem, ko publicē laikrakstos. Ja jūs atnāksiet, mēs piepildīsim mūsu mazo lūgšanu zāli.”

Tā nu mēs pieņēmām šo uzaicinājumu un sākām gatavoties, un es sāku studēt par Atkrišanu. Man patika šī tēma, man šķita, ka viņiem vajadzētu par to dzirdēt, un es strādāju un studēju, domājot, ka varētu uzstāties par to kādas 15 minūtes.

Mēs devāmies uz mazo lūgšanu zāli, un tā bija pilna. Visi bija priecīgi. Pēc dievkalpojuma atklāšanas runāja mans pārinieks, un pēc tam runāju es, uzstājoties tik brīvi kā nekad agrāk savā dzīvē. Un, kad apsēdos un ieskatījos pulkstenī, atklāju, ka esmu

norunājis 25 minūtes, nemaz nepieminot Atkrišanu. Es pat nebiju iedomājies par Atkrišanu. Es runāju par Džozefu Smitu un liecināju, ka viņš bija Dieva praviets un ka es to zinu. Es stāstīju par to, kā nāca klajā Mormona Grāmata — jauna liecība par Kristu —, un liecināju par to. Kad sapratu, kas bija noticis, nespēju valdīt asaras.

Sanāksmes noslēgumā daudzi no svētajiem pienāca pie mums, lai pateiktos, ka bijām pastāstījuši kaut ko par Džozefu Smitu. Viņi teica: „Vairāki no mūsu kaimiņiem mums ir teikuši: „Mēs varam pieņemt visu, kas attiecas uz šo baznīcu, izņemot Džozefu Smitu.”” Un vēlāk daži no tiem pašiem kaimiņiem pienāca pie mums un teica: „Tagad mēs esam gatavi. Šovakar mēs esam gatavi. Mēs esam saņēmuši liecību, ka Džozefs Smits ir Dieva praviets.””¹

Prezidents Bensons turpināja izmantot iespēju — dalīties savā liecībā par Džozefa Smita aicinājumu visas dzīves garumā. Piemēram, kad viņš kalpoja par ASV lauksaimniecības ministru, kāda raidstacija aicināja viņu izvēlēties vienu no savām iemīļotākajām rakstvietām, lai to nolasītu un translētu pa radio, un viņš izvēlējās citātu no Džozefa Smita vēstures, kas iekļauta Dārgajā Pērlē.²

Turklāt, viņš regulāri dalījās nešaubīgā un spēcīgā liecībā ar saviem biedriem — svētajiem. „Džozefs Smits bija dzīvā Dieva praviets,” viņš paziņoja, „viens no dižākajiem praviešiem, kas dzīvojis uz šīs Zemes. Viņš bija darbarīks Dieva rokās, kurš pieteica diženo evaņģēlija atklāšanas laikmetu — visdziženāko visā vēsturē un pēdējo no visiem, kas gatavo mūs Skolotāja Otrajai atnākšanai.”³

Ezras Tafta Bensonā mācības

1.

Džozefa Smita Pirmā vizija ir dižākais notikums uz šīs Zemes — kopš Jēzus Kristus augšāmcelšanās.

Jaunekļa gados Džozefs Smits meklēja patiesību. Jūtoties apjucis un nezīnot, kuru no pastāvošajām baznīcām izvēlēties, viņš nolēma prasīt Dievam, kura no tām ir patiesa. Džozefs apgalvoja, ka par atbildi uz šo lūgšanu viņam parādījies spožas gaismas stabs. Šie ir Viņa vārdi:

„Kad gaisma apstājās virs manis, es ieraudzīju divas personas stāvam virs manis gaisā, kuru spožumu un godību nav pat iespējams

aprakstīt. Viena no viņām uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā un, norādot uz otro, sacīja: „Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklauti viņu!” (DžS — V 1:17.)

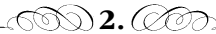
Džozefs vaicāja otrai personai, kas bija Jēzus Kristus, kura no kristīgajām konfesijām ir pareizā. Viņam tika teikts, ka nevajag pievienoties nevienai no tām, jo tās visas ir nepatiesas.⁴

Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, parādīšanās uz Zemes, kā tas notika 1820. gadā, kad viņi parādījās jaunajam pravietim Džozefam Smitam, neattiecas tikai uz dažiem. Viņu vēstījums un Viņu sniegtās atklāsmes ir domātas visiem mūsu Tēva bērniem, kas dzīvo uz Zemes virsas. Šis notikums ir dižākais notikums uz šīs Zemes — kopš Skolotāja augšāmcelšanās. Dažkārt man šķiet, ka uztveram šo notikumu par tik pašsaprotamu, ka īsti nenovērtējam tā milzīgo iespaidu un nozīmību.⁵

Džozefa Smita Pirmā vīzija ir mūsu baznīcas mācību pamats.⁶

Visuzskatāmākā patiesība, kas atklājās caur pravieša pieredzi 1820. gadā, ir tā, ka Dievs patiešām eksistē un ka Jēzus Kristus patiesi ir augšāmcēlies. Pravietis redzēja viņus kā atsevišķas, individuālas, godības pilnas personas, kuras runāja ar viņu, kā cilvēks ar cilvēku.⁷

Es izjūtu pazemīgu pateicību par to, ka zinu: Dievs Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, no jauna nāca uz šo Zemi mūsdienās, šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā, kā godības pilnas būtnes un ka Viņi patiesi parādījās gados jaunajam pravietim. . . . Tā ir godības pilnākā Dieva Tēva un Dēla atklāšanās, kas rodama cilvēces pierakstos.⁸

2.

Saskaņā ar Jaunajā Derībā ietverto pareģojumu — Džozefs Smits saņēma jaunas atklāsmes un viņu apciemoja eņģeļi.

Vispārēji zināms, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļu ticība balstās uz apgalvojumu, ka Džozefs Smits ir Dieva pravietis, kurš pasludinājis, ka Mormona Grāmata nākusi klajā, pateicoties eņģeļu apmeklējumiem no 1823. līdz 1827. gadam.

Daži, uzzinot par šo apgalvojumu, apstrīd to, sakot, — šķiet absurdi, ka eņģeļi varētu apmeklēt Zemi šajā modernajā laikmetā.

Bībele liecina, ka Dievs ir vadījis Savu baznīcu uz šīs Zemes caur atklāsmēm vairāk nekā četrūkstoš gadu garumā un, ja bijis nepieciešams, — arī ar debesu sūtņu starpniecību.

Aprakstot notikumus, kas gaidāmi pēdējās dienās pirms Jēzus Kristus Otrās atnākšanas, Jānis Jaunajā Derībā pravietoja, ka pirms Glābēja atgriešanās pasaule tiks brīdināta par Dieva tiesas stundas tuvošanos. Šo brīdinājumu nodos debesu eņģelis, kurš pasludinās „mūžīgu evaņģēliju”. Uz klausiet viņa vārdus:

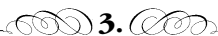
„Es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām;

viņš sauca stiprā balsī: „Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Jāņa atkl. 14:6–7.)

Ja cilvēks pieņem Jāņa—atklājēja liecību, tad viņam vajadzētu gaidīt, kad Zemei tiks dota jauna atklāsme un mūs apmeklēs debesu sūtnis.

Mēs svētsvinīgi liecinām, ka šis eņģeliskais vēstnesis parādījās pravietim Džozefam Smitam 19. gs. sākumā. Šis paziņojums, ka mūsdienu pravietim parādījies Dieva eņģelis, visā pilnībā saskan ar Jaunajā Derībā ietvertajiem pravietojumiem, tādēļ tam būtu jāsaista ikviena sirsnīga patiesības meklētāja interese.⁹

1823. gada 21. septembra vakarā pravietim Džozefam Smitam parādījās eņģelis. Šo eņģeli sauca Moronijs. Viņš nāca kā pēdējais garajā sendienu praviešu rindā, kuri pārstāvējuši divas diženas civilizācijas, kas pirms daudziem gadsimtiem dzīvoja . . . Amerikas kontinentā.¹⁰

Mormona Grāmata ir vispārlicinošākais pierādījums tam, ka Džozefs Smits tika aicināts par pravieti.

Vispārlicinošākais pierādījums Džozefa Smita apgalvojumam, ka viņš ir Visvarenā Dieva runasvīrs, ir Svēto pierakstu — Mormona Grāmatas — iznākšana.

Mormona Grāmatā ietverti seno Amerikas iedzīvotāju pieraksti, kas vēsta par Jēzus Kristus parādīšanos un kalpošanu šī kontinenta

*Moronijs apmeklēja Džozefu Smitu,
piepildot pravietojumu.*

ļaudīm pēc Viņa debesbraukšanas Jeruzālemē. Šo pierakstu galvenais nolūks ir pārliecināt turpmākās paaudzes, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls. Tādējādi Mormona Grāmata kalpo par vēl vienu apliecinājumu Jēzus Kristus dievišķumam, līdztekus Bībelei.

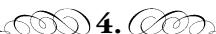
Džozefs Smits ieguva šos senos pierakstus no debesu sūtņa, tieši, kā to pravietoja Jānis. Šis eņģelis parādījās viņam, lai atklātu, kur atrodas senie pieraksti, kuri bija iegravēti uz metāla plāksnēm un noglabāti akmens kastē. Noteiktā laikā jaunajam pravietim tika nodotas šīs plāksnes un līdzekļi, ar kurām tās pārtulkot. Šī grāmata tika izdota visiem pasaules ļaudīm kā kanonizēti Svētie Raksti.

Turklāt, saskaņā ar Jāņa pravietojumu, šī grāmata ietver „mūžīgo evaņģēliju”. Šobrīd mūsu misionāri sludina to visā pasaulē.

Mēs aicinām jūs pārbaudīt, cik pamatota ir mūsu liecība par Mormona Grāmatas izcelsmi. Jūs to varat izdarīt, lasot šo grāmatu un vaicājot mūsu Debesu Tēvam, vai tā ir patiesa. Es apsolu, — ja jūs darīsiet to ar patiesu nolūku, tad caur Svēto Garu saņemsiet

apliecinājumu, ka tā ir patiesa. Miljoniem cilvēku apzināti un sirsnīgi liecina, ka zina, — tā nāk no Dieva.¹¹

Ja Mormona Grāmata ir patiesa, tad Jēzus ir Kristus, Džozefs Smits bija Viņa pravietis, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir patiesa un to joprojām vada mūsdienu pravietis, kurš saņem atklāsmes.¹²

Dievs atjaunoja Savu valstību uz Zemes caur pravieti Džozefu Smitu.

Kristīgo konfesiju pārstāvji no visas pasaules gadsimtiem ilgi lūgušies par to, lai nāk Dieva valstība [skat. Mateja 6:10]. Mēs no visas sirds visiem paziņojam: tā diena ir klāt!¹³

Ar četrpadsmit gadīga zēna lūgšanu Svētajā birzī tika uzsākts jauns evaņģēlija atklāšanas laikmets.¹⁴

Dievs no jauna nodibināja uz šīs Zemes Savu valstību, piepildot pravietojumu. . . .

Dievs aicināja Džozefu Smitu atjaunot šo valstību — Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Es liecinu, ka Džozefs paveica šo darbu, ka viņš lika šīs baznīcas pamatus un uzticēja tai visas atslēgas un varu, kas nepieciešama, lai turpinātu diženo pēdējo dienu darbu, ko viņš uzsāka Visvarenā Dieva vadībā.¹⁵

Džozefam Smitam parādījās vēl citas būtnes, tai skaitā Jānis Kristītājs, kā arī Pēteris, Jēkabs un Jānis, kuri piešķīra viņam pilnvaras — rīkoties Dieva vārdā (skat. DžS — V 1:68–72; M&D 27:5–13). Šajās pēdējās dienās tika atjaunota baznīca jeb Dieva valstība — Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca — ar visām agrāko dienu baznīcas dāvanām, tiesībām, spēku, mācībām, vadītājiem un svētībām (skat. M&D 65; 115:3–4).¹⁶

Pravietim Džozefam tika pavēlēts darboties kā darbarīkam Dieva rokās un organizēt baznīcu, publicējot pasaules ļaudīm vēl vienu liecību par Jēzus Kristus dievišķumu — Mormona Grāmatu, kura ņemta no Svētiem pierakstiem. . . .

Šī evaņģēlija atjaunošana, gaismas un patiesības atgriešana pasaulē ir paredzēta visu Dieva bērnu labumam un svētībai. Un tā, mūsu misionāri pazemīgi un pateicīgi dodas pasaulē, lai pasludinātu

tai — par spīti tam, ka notikusi atkrišana no patiesības, pateicoties Dieva labvēlībai, debesis atkal ir atvērušās, no jauna atklājot ļaudīm evaņģēliju caur pravieti Džozefu Smitu.¹⁷

5.

Džozefs Smits bija uzticīgs un patiess līdz pat nāvei.

Līdztekus baznīcas agrīnajai izaugsmei pieņēmas spēkā pretestība un vajāšanas gars. Lai kur tika iedēstīta mazitiņā „sinepju sēkliņa”, cilvēki centās apturēt tās izaugsmi.¹⁸

Četrpadsmit gadīgais zēns pastāvēja par patiesību visas pasaules priekšā. Dievs labi pazina šo Savu dēlu jau tad, kad tas tika izraudzīts. Viņš zināja, ka tas paliks uzticīgs un patiess līdz pat nāvei.¹⁹

Daži izturējās pret [Džozefa Smita] liecību ar lielu nicinājumu un sāka musināt ļaudis, izplatot nepatiesus stāstus un uzkurinot pret viņu vērstas vajāšanas. Jaunais pravietis, tāpat kā sendienu Pāvils, neatteicās no savas liecības, bet pastāvēja uz saviem apgalvojumiem, sakot:

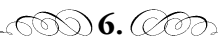
„Es biju redzējis vīziju; es to zināju, un es zināju, ka Dievs to zina, un es to nevarēju noliegt, nedz arī iedrošinājos to darīt; vismaz es zināju, ka tā darot, es apvainotu Dievu un tīktu nosodīts.” (Džs — V 1:25.)²⁰

Pravietis Džozefs Smits labprātīgi devās nāvē. Viņš apzīmogoja savu liecību ar savu nāvi — savām paša asinīm. Tajā liktenīgajā dienā Navū, Ilinoisā, mērojot ceļu uz Kārtidžas cietumu un dodoties pretim mocekļa nāvei, viņš atskatījās uz savu pilsētu un ļaudīm, kurus mīlēja, paziņodams: „Šī ir jaukāka vieta un labākie cilvēki zemes virsū; viņi nemaz nenojauš, kādi pārbaudījumi viņus sagaida.” [*History of the Church*, 6:554.]

Vēlāk pravietis izjusti, bet tajā pašā laikā rimti un drosmīgi teica: „Es eju kā jērs uz nokaušanu, bet es esmu kluss kā vasaras rīts; mana sirdsapziņa ir tīra Dieva un visu cilvēku priekšā. Ja viņi atņems man dzīvību, es miršu kā nevainīgs cilvēks un manas asinis no zemes dzilēm sauks pēc atmaksas, un par mani tiks teikts: „Viņš tika aukstasinīgi noslepkavots.”” [*History of the Church*, 6:555.]²¹

Tā pravietis Džozefs Smits beidza savu dzīvi uz šīs Zemes, piepildot savas dievišķi noteiktās misijas laicīgo daļu. Viņš tika

paskaidrojis, ka šī laicīgā misija nebeigsies, kamēr nebūs pilnībā izpildīta. Tāpat kā ar Glābēja — „[pirms] pasaules radīšanas nokautā Jēra” [skat. Jāņa atkl. 13:8] — misiju, arī Džozefs tika priekšlaikus izraudzīts savas dižās misijas veikšanai.²²

Džozefs Smits vēl joprojām ir šī pēdējā un visdižākā evaņģēlija atklāšanas laikmeta vadītājs.

Es zinu, ka, lai gan Džozefs Smits tika nogalināts, mirstot mocekļa nāvē par patiesību, viņš joprojām dzīvo un turpinās mūžīgi mūžos vadīt šo evaņģēlija atklāšanas laikmetu — visdižāko no visiem evaņģēlija atklāšanas laikmetiem.²³

Džozefa Smita vēstījums, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas vēstījums un mormonisma vēstījums ir vissvarīgākais vēstījums pasaulē. Un pravietim Džozefam Smitam, kurš vēl joprojām dzīvo, arvien ir svarīga loma šī darba vadīšanā šeit, uz Zemes.²⁴

Lai gūtu priekšstatu, cik milzīga ietekme bijusi pravieša laicīgajai misijai, mums jāpalūkojas uz to no mūžīgās perspektīvas. Viņš bija starp „dižciltīgajiem un dižajiem”, kurus Ābrahāms apraksta, sakot:

„Tad nu Tas Kungs bija man, Ābrahāmam, parādījis saprātus, kas tika organizēti pirms pasaule bija; un starp tiem visiem bija daudzi dižciltīgi un diži;

un Dievs redzēja šīs dvēseles, ka tās bija labas, un Viņš stāvēja to vidū un Viņš sacīja: Šos Es darīšu par Saviem valdniekiem; jo Viņš stāvēja starp tiem, kas bija gari, un Viņš redzēja, ka tie bija labi; un Viņš sacīja uz mani: Ābrahām, tu esi viens no tiem; tu biji izraudzīts pirms tu piedzimi.” (Ābrahāma 3:22–23.)

Tā notika arī ar Džozefu Smitu. Viņš bija tur. Viņš piedalījās padomē kopā ar dižciltīgajiem un dižajiem. Ņemot vērā, ka Džozefs ieņēma tik augstu, ievērojamu un godpilnu stāvokli, viņš neapšaubāmi palīdzēja plānot un pildīt Tā Kunga dižo darbu — „īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi” jeb visu mūsu Tēva bērnu glābšanu [skat. Mozus gr. 1:39]. Viņa misija bija ietekmējusi un tai bija jāietekmē visus, kuri nākuši pasaulē pirms viņa, visus, kuri tolaik dzīvoja uz Zemes, un miljoniem vēl nedzimušo.

Pravietis Džozefs Smits izskaidroja šo mūžīgo aspektu, sakot: „Katrs cilvēks, kam dots aicinājums kalpot pasaules iedzīvotājiem, tika ordinēts šim nolūkam Lielajā debesu apspriedē pirms šīs pasaules pirmsākumiem. Es pieņemu, ka šajā Lielajā apspriedē tiku ordinēts šai kalpošanai. Tā ir liecība, kuru vēlos saglabāt, — ka esmu Dieva kalps un ka šie ļaudis ir Viņa ļaudis [skat. *History of the Church*, 6:364]. . . .

Pati dižākā nodarbe šajā pasaulē un mūžībā saistās ar darbu un misiju, kuru veica Džozefs Smits — cilvēks ar ievērojamu sūtību, Dieva pravietis. Šis darbs ir cilvēku glābšana un mūžīgā dzīve. Šajā dižajā nolūkā tika radīta šī Zeme, aicināti Dieva pravieši, sūtīti debesu vēstneši un svētos, svarīgos brīžos pats Dievs, mūsu visu Tēvs, nāk lejup uz Zemi, lai pieteiktu Savu mīļoto Dēlu.

Pravietis Džozefs Smits ne vien bija viens no „dižciltīgajiem un dižajiem”, bet pievērsa un vēl joprojām no debesu augstumiem turpina pievērst uzmanību būtiskām lietām, kas notiek šeit, uz Zemes. Jo pēc Tā Kunga ieskatiem, kurš Tēva vadībā turpina kā Dievs valdīt pār šo pasauli, tā visa ir viena dižena un mūžīga iecere, kurā pravietis Džozefs Smits spēlē svarīgu lomu, pielietojot Dieva mūžīgo priesterību un pilnvaras.²⁵

Es liecinu jums, ka Džozefs Smits bija un ir Dieva pravietis — viens no visu laiku patiesi dižākajiem praviešiem, vīrs ar ievērojamu sūtību, vīrs ar raksturu, vīrs, kam piemīt drosme un izteikts garīgums, Tā Kunga pravietis, kurš līdzinās Dievam, viens no visu laiku patiesi dižciltīgākajiem un dižākajiem.²⁶

Jā, Džozefs Smits — pēdējo dienu pravietis — kalpoja par darbarīku Tā Kunga rokās, atklājot jaunu evaņģēlija atklāšanas laikmetu — pēdējo un dižāko no visiem evaņģēlija atklāšanas laikmetiem.²⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādēļ, jūsuprāt, Džozefa Smita Pirmā vīzija ir „dižākais notikums . . . kopš Skolotāja augšāmcelšanās”? (Skat. 1. sadaļu.) Kā šis notikums ir ietekmējis jūsu dzīvi?

- Ko jums dod zināšanas par Jāņa-atklājēja pravietojumiem atiecībā uz to, ka Džozefu Smitu apmeklēs Moronijš? (Skat. 2. sadaļu.)
- Prezidents Bensons ir teicis, ka Mormona Grāmata ir „vispārlicenošākais pierādījums tam”, ka Džozefs Smits ir pravietis (skat. 3. sadaļu). Kā Mormona Grāmatas studijas ir iespaidojušas jūsu liecību par Džozefa Smita misiju?
- Padomājiet par 4. sadaļā ietverto prezidenta Bensona liecību. Kādas svētības, pateicoties evaņģēlija atjaunošanai, esat saņēmuši jūs un jūsu ģimenes?
- Ko jūs varat mācīties no 5. sadaļas par stāšanos pretī vajāšanām? Ko mēs varam mācīties no Džozefa Smita piemēra par to, kā rīkoties, ja kāds apstrīd mūsu liecību?
- Runājot par Džozefa Smita izraudzīšanu, prezidents Bensons teica: „Viņa misija bija ietekmējusi un tai bija jāietekmē visus, kuri nākuši pasaulē pirms viņa, visus, kuri tolaik dzīvoja uz Zemes, un miljoniem vēl nedzimušo.” (6. sadaļa.) Kā Džozefa Smita misija ir ietekmējusi visus, kuri dzīvojuši uz šīs Zemes? Kādu iespaidu tā atstājusi uz jums personīgi?

Saistītās rakstvietas

Jesajas 29:13–14; 2. Nefija 3:3–15; 3. Nefija 21:9–11; M&D 5:9–10; 135; Džozefs Smits — Vēsture.

Ieteikums skolotājam

„Lūdz studentiem dalīties tajā, ko viņi apguvuši, studējot šo nodaļu patstāvīgi. Iespējams, būtu lietderīgi nedēļas laikā sazināties ar dažiem studentiem un palūgt, lai viņi sagatavojas dalīties apgūtajā.” (Skat. vii lpp. šajā grāmatā.)

Atsauces

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988. g.), 206., 207. lpp.
2. Skat. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987. g.), 292. lpp.
3. Citāts no Conference Report, 1961. g. apr., 114. lpp.
4. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, *Ensign*, 1981. g. nov., 61.–62. lpp.
5. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974. g.), 57. lpp.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 101. lpp.
7. *Come unto Christ* (1983. g.), 74. lpp.
8. Citāts no Conference Report, 1958. g. apr., 60. lpp.
9. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, 61. lpp.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 46. lpp.

11. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, 61. lpp.
12. „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, 1988. g. jan., 4. lpp.
13. „May the Kingdom of God Go Forth”, *Ensign*, 1978. g. maijs, 34. lpp.
14. Citāts no Conference Report, 1956. g. okt., 108. lpp.
15. „A Message to the World”, *Ensign*, 1975. g. nov., 34. lpp.
16. „I Testify”, *Ensign*, 1988. g. nov., 86. lpp.
17. Citāts no Conference Report, 1949. g. okt., 27.–28. lpp.
18. *Come unto Christ*, 81. lpp.
19. *God, Family, Country*, 38. lpp.
20. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, 62. lpp.
21. *God, Family, Country*, 37.–38. lpp.
22. *God, Family, Country*, 29. lpp.
23. „A Message to the World”, 34. lpp.
24. *God, Family, Country*, 40.–41. lpp.
25. *God, Family, Country*, 30.–31. lpp.
26. *God, Family, Country*, 37. lpp.
27. *God, Family, Country*, 39. lpp.

Prezidents Ezra Tafts Bensons bieži liecināja par Dieva vārda spēku.

Dieva vārda spēks

*„Dieva vārds, kas dots caur Svētajiem Rakstiem,
mūsdienu praviešu vārdi un personīgās atklāsmes
spēj stiprināt svētos un apbruņot tos ar Garu,
lai viņi varētu pretoties ļaunumam, cieši
turēties pie labā un rast šajā dzīvē prieku.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

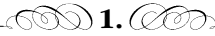
Kalpojot par prezidenta Ezras Tafta Bensona otro padomnieku Augstākajā prezidijā, prezidents Tomass S. Monsons dalījās novērojumos: „Prezidents Bensons ātri vien aptver lietu būtību, izskatot jautājumus, kas prasa viņa uzmanību. Viņam nav sevišķi ilgi jādomā, lai saņemtu Tā Kunga iedvesmu lēmumu pieņemšanā. Ņemot vērā mūsdienu baznīcas izplatību visā pasaulē un lērumu jautājumam, kurus jārisina Augstākajam prezidijam, šai spējai atnest nebūtisko un pievērsties jautājumam pēc būtības ir izšķiroša nozīme baznīcas administratīvā darba īstenošanā.”¹

1984. gada 4. aprīlī prezidents Bensons prezidēja īpašā priesterības vadītāju sanāksmē, kas notika saistībā ar viņa pirmo vispārējo konferenci baznīcas prezidenta amatā. Sanākušie brāļi ievēroja šo viņa spēju — „atnest nebūtisko un pievērsties jautājumam pēc būtības”. Uzrunājot sanākušos, viņš pieminēja daudzus izaicinājumus, ar kuriem nākas saskarties pēdējo dienu svētajiem, piemēram, dažādus kārdinājumus, problēmas ģimenē, grūtības ievērot baušļus un pildīt pienākumus baznīcā, un paskaidroja, kāds, viņaprāt, būtu šo problēmu risinājums.

Šajā priesterības vadītāju sanāksmē prezidents Bensons uzstājās tikai ar daļu no savas uzrunas, tālab prasīja, lai viss viņa sprediķis tiktu iekļauts konferencei veltītajā baznīcas žurnālā. Šajā nodaļā visā pilnībā ietverta viņa uzruna. Lai gan prezidents Bensons adresēja

šos vārdus priesterības vadītājiem, viņa mācītie principi attiecas uz visiem baznīcas locekļiem.

Ezras Tafta Bensona mācības

Saskaroties ar milzīgajiem mūslaiku izaicinājumiem, mums vajag stingri turēties pie Dieva vārda.

Mani dārgie brāļi, cik saviļņojoši uzlūkot šo priesterības vadītāju pulku, apzinoties, cik daudziem tūkstošiem svēto jūs kalpojat un cik lielu nodošanos un uzticību jūs visi kopā parādāt! Šobrīd pasaulē nav nevienas citas cilvēku grupas, kura pulcētos tādā pašā taisnīgā nolūkā, un nav nevienas citas grupas — politiskas, reliģiskas vai militāras —, kurai būtu uzticēts tāds spēks kā jums šovakar.

Mēs dzīvojam milzīgu izaicinājumu laikmetā. Mēs dzīvojam laikā, par kuru Tas Kungs runāja, sakot: „Miers tiks paņemts prom no zemes un velnam būs vara pār viņa paša valdījumu.” (M&D 1:35.) Mēs dzīvojam laikā, par kuru Jānis-atklājējs pravietoja, sakot: „Pūķis sadusmojās [uz] sievu un gāja karot ar [viņas cilts atlikumu], kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu.” (Jāņa atkl. 12:17.) Šis pūķis ir Sātans, un sieva simbolizē Jēzus Kristus baznīcu. Sātans karo pret baznīcas locekļiem, kuriem ir liecība un kuri cenšas ievērot baušļus. Un, lai gan daudzi no mūsu baznīcas locekļiem turpina būt uzticīgi un stipri, daži sāk svārstīties. Daži krīt. Citi kalpo par apliecinājumu Jāņa pravietojumam, ka daži no svētajiem tiks uzveikti karā ar Sātanu. (Skat. Jāņa atkl. 13:7.)

Arī pravietis Lehijs redzēja mūsdienu savā dižajā, pravietiskajā sapnī par dzīvības koku. Viņš redzēja, ka daudzi ļaudis akli maldīsies tumsības miglā, kas simbolizē velna kārdinājumus (skat. 1. Nefija 12:17). Viņš redzēja, ka daži atkritīs „aizliegtajās takās”, citi nosliks netīrajās ūdeņos un vēl citi aizklidīs „svešos ceļos” (1. Nefija 8:28, 32). Lasot par narkotiku lāsta izplatīšanos un postošajiem pornogrāfijas un netiklības plūdiem, vai gan kāds no mums vēl šaubās, ka šis ir tās aizliegtās takas un netīrie ūdeņi, par kuriem runā Lehijs?

Ne visi no tiem, kurus Lehijs redzēja ejam bojā, bija pasaulīgi ļaudis. Daži no viņiem bija atnākuši līdz kokam un nobaudījuši augli.

Citiem vārdiem, arī daži no mūslaiku baznīcas locekļiem ir starp tām dvēselēm, kuras Lehijs redzēja pazūdam.

Arī apustulis Pāvils redzēja mūsdienu. Viņš runāja par šo laiku, pieminot, ka zels un plauks tādas lietas kā zaimošana, negodīgums, nežēlība, pretdabiskas tieksmes, lepnība un tiekšanās pēc baudām (skat. 2. Timotejam 3:1–7). Viņš brīdināja arī par to, ka „ļaudi cilvēki un krāpnieki iestīgs arvien lielākā ļaunumā, maldinādami un maldīdami” (2. Timotejam 3:13).

Šādas baigas seno praviešu prognozes varētu iedvest milzīgas bailes un laupīt drosmi, ja vien tajā pašā laikā šie paši pravieši nebūtu piedāvājuši risinājumu. Viņu iedvesmotajā padomā mēs varam rast izeju no mūsu laikmeta garīgās krīzes.

Savā sapnī Lehijs redzēja dzelzs margu, kas ved cauri tumsības miglai. Viņš redzēja, ka, stingri turoties pie margas, ļaudis var izvairīties no netīrajiem ūdeņiem, turēties pa gabalu no aizliegtajām takām un neaizklejot svešos ceļos, kas ved postā. Vēlāk viņa dēls Nefijs paskaidroja, ko simbolizē šī dzelzs marga. Kad Lamans un Lemuēls prasīja: „Ko nozīmē tā marga no dzelzs?”, Nefijs atbildēja: „Tas [ir] Dieva vārds; un *tie, kas paklausīs Dieva vārdam un stingri turēsies pie tā, tie nekad neies bojā; ne arī kārdinājumi un pretinieka ugunīgās bultas varēs tos uzveikt, padarot tos aklus un novedot iznīcībā.*” (1. Nefija 15:23–24; slīpraksts pievienots.) Dieva vārds ne vien aizvedīs mūs pie augļa, kas ir visiekārojamākais no visiem, bet Dieva vārdā un ar tā palīdzību mēs varēsim rast spēku pretoties kārdinājumiem un izjaukt Sātana un viņa sūtņu centienus.

Pāvils vēsta to pašu, ko Lehijs. Attēlojot briesmīgo bezdievību, kas gaida nākotnē — nākotnē, kas mums kļuvusi par tagadni, — viņš vērsās pie Timoteja, sacīdams: „Bet tu paliec mācībā, ko esi mācījies un par ko esi pārliecinājies; . . .

tu no mazām dienām zini svētos rakstus, *kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai.*” (2. Timotejam 3:14–15; slīpraksts pievienots.)

Mani dārgie brāļi, šis ir risinājums milzīgajām mūslaiku grūtībām. Dieva vārds, kas dots caur Svētajiem Rakstiem, mūsdienu praviešu vārdi un personīgās atklāsmes spēj stiprināt svētos un apbruņot tos ar Garu, lai viņi varētu pretoties ļaunumam, cieši turēties pie labā un rast šajā dzīvē prieku.²

2.

Ja atsevišķi baznīcas locekļi un ģimenes iedzīlinās Svēto Rakstu studijās, automātiski tiek veicināta arī pārējo reliģiskās aktivitātes jomu īstenošana.

Tagad mēs sakām jums, priesterības vadītāji, — ieklausieties Lehija, Pāvila un viņiem līdzīgo praviešu padomā! Šis padoms sniegs risinājumu izaicinājumiem, ar kuriem sastopaties, mēģinot pasargāt savus ganāmpulkus no „plēsīgajiem vilkiem”, kas tos aplenkuši (skat. Mateja 7:15; Apustuļu darbi 20:29). Mēs zinām, ka arī jūs ļoti uztraucaties par savu bīskapiju un stabu locekļiem un veltāt viņiem milzum daudz laika un pūļu. Mēs ļoti daudz prasām no jums — izraudzītajiem vadītājiem. Mēs uzkraujam jūsu pleciem smagas nastas. Jums tiek prasīts vadīt baznīcas programmu īstenošanu, intervēt un dot padomus baznīcas locekļiem, uzraudzīt stabu un bīskapiju finanšu lietas, īstenot labklājības projektus, celt ēkas un iesaistīties vēl pulka citās laukietilpīgās nodarbēs.

Lai gan nevienu no šīm nodarbēm nedrīkstētu ignorēt vai atlikt, tas nav pats svarīgākais, ko jūs varat darīt to cilvēku labā, kuriem kalpojat. Pēdējo gadu laikā mēs atkal un atkal dalāmies ieteikumos, skaidrojot jums, ka dažas nodarbes nes lielākus garīgus augļus nekā citas. Jau 1970. gadā prezidents Harolds B. Lī uzrunāja reģionālos pārstāvjus, sakot:

„Mēs esam pārliecināti, ka mūsu baznīcas locekļi ir izsalkuši pēc tīra evaņģēlija ar tā patiesības un atziņu pārpilnību. . . . Daži, šķiet, aizmirsuši, ka visefektīvākie ieroči, kurus Tas Kungs mums devis pret visu ļauno, ir Viņa paša paziņojumi — skaidrās un vienkāršās pestīšanas doktrīnas, kas ietvertas Svētajos Rakstos.” (Regional Representatives’ Seminar, 1970. g. 1. okt., 6. lpp.)

1976. gada Augstākā prezidija paziņojumā prezidents [Spensers V. Kimbals] teica:

„Es esmu pārliecināts, ka ikvienam no mums kaut kad savā dzīvē jāatklāj Svētie Raksti personīgi sev un jāatklāj ne tikai vienreiz, bet atkal un atkal. . . .

Tas Kungs neniekojas, dodot mums šīs lietas, jo „no katra, kam daudz dots, daudz prasīs” (Lūkas 12:48). Tas, ka mums dota pieeja šīm lietām, nozīmē, ka esam par to atbildīgi. Mums jāstudē Svētie

„Ja atsevišķi baznīcas locekļi un ģimenes regulāri un pastāvīgi iedzīlināsies Svēto Rakstu studijās”, viņi saņems lielas svētības.

Raksti saskaņā ar Tā Kunga pavēli (skat. 3. Nefija 23:1–5); un jāvadās pēc tiem savā dzīvē.” (*Ensign*, 1976. g. sept., 4.–5. lpp.)

1982. gada aprīlī elders Brūss R. Makonkijs uzrunāja reģionālos pārstāvjus, stāstot, cik prioritāra vieta savā darbā jāatvēl Svētajiem Rakstiem. Viņš teica: „Mēs esam tik ļoti pārņemti ar dažādām programmām, statistiskajiem rādītājiem un tendencēm, īpašumiem, teritorijām un laicīgajām bagātībām, tiecoties pēc mērķiem, kas aplicinātu mūsu pūliņu izcilību, ka esam atmetuši pašu svarīgāko. . . . Lai kādu talantu cilvēki izrādītu administratīvās lietās, lai cik daiļrunīgi paustu savus uzskatus, lai cik mācīti viņi būtu pasaulīgajās lietās, tiem tiks liegti jaukie Gara čuksti, ko viņi varētu saklausīt, ja vien būtu maksājuši vajadzīgo cenu, studējot, gremdējoties pārdomās un lūdzot par Svētajiem Rakstiem.” (Regional Representatives’ Seminar, 1982. g. 2. apr., 1.–2. lpp.)

Todien stabu prezidentus un reģionālos pārstāvjus uzrunāja arī elders Boids K. Pekers. Viņš teica: „Ēkas, budžets, atskaites, programmas un procedūras ir ļoti svarīgas. Taču tās, pašas par sevi, nesniedz to būtisko garīgo spēcīgumu, kas nepieciešams, lai paveiktu darbu, ko Tas Kungs mums uzticējis. . . . Pareizās lietas — tās, kuras sniedz patiesu garīgo spēcīgumu, izriet no Svētajiem Rakstiem.” (Meeting with Stake Presidents and Regional Representatives, 1982. g. 2. apr., 1.–2. lpp.)

Es pievienojos šiem gudrajiem un iedvesmotajiem brāļiem, sakot, ka viena no vissvarīgākajām lietām, ko jūs kā priesterības vadītāji varat darīt, ir nodošanās Svēto Rakstu studijām. Studējiet tos citīgi. Baudiet Kristus vārdus. Apgūstiet doktrīnu. Apgūstiet tajā ietvertos principus. Nav daudz tādu pūliņu, kas sniegtu lielāku ieguldījumu jūsu aicinājuma veikšanā. Nav daudz tādu ceļu, kas ļautu gūt lielāku iedvesmu, kalpojot savā aicinājumā.

Taču ar to vien, lai arī cik tas būtu vērtīgi, nepietiks. Jums vajadzētu virzīt savus centienus un aktivitātes uz to, lai mudinātu uz jēgpilnām Svēto Rakstu studijām arī pārējos baznīcas locekļus. Mēs bieži vien pieliekam lielas pūles, lai paceltu aktivitātes līmeni savos stabos. Mēs uzcītīgi darbojamies, lai paceltu procentuālos dievkalpojumu apmeklētības rādītājus. Mēs strādājam, lai lielāks procents jauno vīriešu dotos misijā. Mēs cenšamies palielināt tempļa laulību skaitu. Tie visi ir teicami pūliņi, kas sniedz būtisku devumu valstības izaugsmē. Taču, ja atsevišķi baznīcas locekļi un ģimenes regulāri un pastāvīgi iedziļināsies Svēto Rakstu studijās, automātiski tiks veicināta arī šo pārējo reliģiskās aktivitātes jomu īstenošana. Liecības tiks stiprinātas. Pieaugs apņēmība. Ģimenes kļūs stiprākas. Sekos personīgas atklāsmes.³

3.

Studējot Dieva vārdu, mēs saņemam norādījumus ikdienas dzīvei, mūsu dvēseles tiek dziedinātas, un mēs spējam atpazīt maldus un pretoties kārdinājumiem.

Pravietis Džozefs Smits teica, ka „Mormona Grāmata ir vispareizākā no visām grāmatām uz zemes un mūsu reliģijas noslēgākmenis, un *cilvēks, dzīvojot pēc tās norādījumiem, nokļūs tuvāk Dievam, nekā pēc jebkuras citas grāmatas*”. (Mormona Grāmatas ievads;

slīpraksts pievienots.) Vai tas nav tas, ko mēs vēlam savu bīskapiju un stabu locekļiem? Vai tad mēs nevēlamies, lai viņi tuvinātos Dievam? Tad mudiniet viņus visos iespējamajos veidos iedziļināties šajā apbrīnojamajā pēdējo dienu liecībā par Kristu.

Jums jāpalīdz svētajiem saprast, ka Svēto Rakstu studēšana un iedziļināšanās tajos nav slogs, ko Tas Kungs viņiem uzlicis, bet gan apbrīnojama svētība un iespēja. Pievērsiet uzmanību tam, ko Tas Kungs pats teicis par ieguvumiem no Sava vārda studēšanas. Viņš sacīja dižajam pravietim un vadītājam Jozuam:

„Lai tava mute nepamet šo bauslības grāmatu, bet apdomā dienām un naktīm, ka tu vari turēt un darīt visu, kas tur ir rakstīts, *tad tavi ceļi tev labi izdosies un tad tev laimēsies.*” (Jozuas 1:8; slīpraksts pievienots.)

Tas Kungs nesolīja Jozuam laicīgo labklājību un slavu, bet gan to, ka viņam veiksies viņa taisnīgajās iecerēs un tajā, kas dzīvē ir visvarīgākais, tas ir, centienos rast patiesu laimi (skat. 2. Nefija 2:25).

Vai jūsu stabos ir tādi baznīcas locekļi, kuru dzīvi izpostījis grēks vai traģēdija, kuri nonākuši izmisumā un zaudējuši jēlkādu cerību? Vai jūs esat ilgojušies pēc veida, kā palīdzēt dziedināt rētas un mierināt satrauktās dvēseles? Pravietis Jēkabs piedāvā ceļu, dodot šo ievēribas cienīgo apsolījumu: „Viņi ir nākuši šurp, lai dzirdētu iepriecinošu Dieva vārdu, jā, *vārdu, kas dziedē ievainotu dvēseli.*” (Jēkaba gr. 2:8; slīpraksts pievienots.)

Mūsdienu pasaulē ir pa pilnam vilinošu un pievilcīgu ideju, kas var novest pie kļūdām un maldiem pat labākos no mūsu baznīcas locekļiem. Reizēm universitāšu studentu prāti ir tik pārpildīti ar pasaulīgajām doktrīnām, ka viņi sāk apšaubīt evaņģēlija doktrīnas. Kā lai jūs kā priesterības vadītāji palīdzat stiprināt savus baznīcas locekļus, pasargājot no šīm maldinošajām mācībām? Glābējs atbildēja uz šo jautājumu Savā dižajā uzrunā Eļļas kalnā, apsolut: „*Un tas, kurš paglabā prātā Manus vārdus, netiks maldināts.*” (Skat. Džozefs Smits — Mateja ev. 1:37; slīpraksts pievienots.)

Svētajos Rakstos ir pa pilnam līdzīgu apsolījumu, kas uzsver dievārdu vērtību. Vai jūsu pārziņā ir baznīcas locekļi, kas ilgojas pēc virziena un vadības savā dzīvē? Psalmi vēsta: „Tavs vārds ir manu

kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem” (Psalmi 119:105), un Nefijs sola — ja mēs baudīsim Kristus vārdus, tie pateiks mums visu, kas mums jādara (2. Nefija 32:3).

Vai jūsu ganāmpulkā ir baznīcas locekļi, kuriem jāizraujas no dziļiem grēka atvāriem? Helamans apsola viņiem: „Jā, mēs redzam, ka katrs, kurš grib, var tverties pie Dieva vārda, kas ir dzīvs un spēcīgs, kas [pāršķēls pušu] visas velna viltības un lamatas, un [vīlinājumus].” (Helamana 3:29.)

Panākumi taisnīgās iecerēs, spēja atpazīt maldus un pretoties kārdinājumiem, vadība mūsu ikdienas dzīvē, dvēseles dziedināšana — tie ir tikai daži no solījumiem, ko Tas Kungs devis tiem, kuri izzinās Viņa vārdu. Vai Tas Kungs dod solījumus, kurus nepiepilda? Ja Viņš saka, ka mēs iegūsim šīs lietas, stingri turoties pie Viņa vārda, tad mums nav jāšaubās, ka mēs varam saņemt šīs svētības. Bet, ja mēs to nedarīsim, tad šīs svētības var tikt zaudētas. Lai arī cik centīgi mēs būtu citās jomās, atsevišķas svētības varēsime iegūt vienīgi tad, ja studēsim Svētos Rakstus — izzināsim Tā Kunga vārdu un stingri turēsimies pie tā, mērojot ceļu cauri tumsības miglai pie dzīvības koka.⁴

4.

Tā Kunga vārds ir vērtīga dāvana, un mēs nedrīkstam izturēties pret to nevērīgi.

Ja mēs ignorēsim to, ko Tas Kungs mums devis, varam zaudēt spēku un svētības, pēc kurām tiecamies. Tas Kungs svētsvinīgi brīdināja agrīno dienu svētos attiecībā uz Mormona Grāmatu: „Jūsu prāti iepriekš ir bijuši aptumšoti neticības dēļ, un tādēļ, ka jūs esat nevērīgi izturējušies pret to, ko jūs esat saņēmuši —

ši uzpūtība un neticība ir novedusi visu baznīcu zem nosodījuma.

Un šis nosodījums gulstas uz visiem Ciānas bērniem, patiesi visiem.

Un viņi paliks zem šī nosodījuma, līdz viņi nožēlos grēkus un atcerēsies jauno derību, tieši Mormona Grāmatu.” (M&D 84:54–57.)

Ak, mani brāļi, neizturēsimies nevērīgi pret to, kas mums dots ar Tā Kunga roku! Viņa vārds ir viena no vērtīgākajām dāvanām, ko

Viņš mums devis. Es mudinu jūs no jauna apņemties studēt Svētos Rakstus. Iedziļinieties tajos ik dienas, lai Svētā Gara spēks varētu palīdzēt jums jūsu aicinājumos. Lasiet tos kopā ar savu ģimeni un palīdziet saviem bērniem iemīlot un novērtēt tos. Pēc tam lūdziet un apspriedieties ar pārējiem, lai izmantotu katru iespēju mudināt baznīcas locekļus sekot jūsu piemēram. Ja jūs to darīsiet, jūs atklāsiet, gluži kā Alma, ka vārdam ir tieksme pārliecināt ļaudis darīt to, kas ir taisnīgi, — jā, tam ir spēcīgāka ietekme uz ļaužu prātiem nekā zobenam vai jebkam citam, kas ar tiem notiek (skat. Almas 31:5).

Es saku jums, tāpat kā Alma: „[Ir] nepieciešams, lai [jūs] izmēģinātu Dieva vārda iedarbību.” (Almas 31:5.)⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Padomā par prezidenta Bensona atklāto „risinājumu milzīgajām mūsdienu grūtībām” (1. sadaļa). Kā šis risinājums var palīdzēt mums tikt galā ar saviem izaicinājumiem?
- Pievērs uzmanību tam, kāds labums, pēc prezidenta Bensona teiktā, būs no tā, „ja atsevišķi baznīcas locekļi un ģimenes regulāri un pastāvīgi iedziļināsies Svēto Rakstu studijās” (2. sadaļa). Kādēļ, jūsuprāt, Svēto Rakstu studijas nes šādu labumu?
- Prezidents Bensons teica, ka Svēto Rakstu studijas ir svētība, nevis slogs (skat. 3. sadaļu). Kādas svētības, pateicoties Svēto Rakstu studijām, esat saņēmuši jūs un jūsu ģimenes? Kādu padomu jūs dotu kādam, kas Svēto Rakstu studijas uzskata par slogu?
- Kas draud tiem, kas būs nevērīgi pret Dieva vārdu? (Skat. 4. sadaļu.) Ko mēs varētu darīt, lai pievērstu Dieva vārdam pastiprinātu uzmanību? Miniet piemērus!

Saistītās rakstvietas

Apustuļu darbi 17:11; 2. Timotejam 3:16–17; 1. Nefija 19:23–24; Almas 32:21–43; M&D 18:33–36; 21:4–6; 68:1–4.

Ieteikums studijām

„Daudzi uzskata, ka labākais laiks studijām ir no rīta, pēc naktsmiera. . . . Citi dod priekšroku studijām klusākā laikā, kad

darbdiena ar tās rūpestiem beigusies. . . . Laikam jau svarīgākais ir nevis tas, kad studējam, bet gan ka atvēlam noteiktu laiku regulārām studijām.” (Howard W. Hunter, „Reading the Scriptures”, *Ensign*, 1979. g. nov., 64. lpp.)

Atsauces

1. Thomas S. Monson, citāts no Sheri L. Dew grāmatas *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987. g.), 487.–488. lpp.
2. „The Power of the Word”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 79.–80. lpp.
3. „The Power of the Word”, 80.–81. lpp.
4. „The Power of the Word”, 81.–82. lpp.
5. „The Power of the Word”, 82. lpp.

Mormona Grāmata — mūsu relīģijas noslēgakmens

„Vai tad dziļi mūsu sirdī nemīt ilgas pēc Dieva un vēlme tuvināties Viņam? . . . Ja jā, tad Mormona Grāmata palīdzēs mums to izdarīt labāk par jebkuru citu grāmatu.”

No Ezras Tafta Bensonā dzīves

1986. gada 5. janvārī prezidents Ezra Tafts Bensons prezidēja staba konferencē Anandeilā, Virdžīnijā, — savā pirmajā staba konferencē, esot baznīcas prezidentam. Klātesošie pēdējo dienu svētie bija „acīmredzami aizkustināti”, klausoties viņa runā. Savā sprediķī „viņš liecināja par Mormona Grāmatas spēku — izmainīt cilvēku dzīvi un vadīt tos pie Kristus”. Viņš deva „enerģisku izaicinājumu — studēt šo Svēto Rakstu grāmatu”.¹

Šis vēstījums nebija jaunums prezidenta Bensonā kalpošanā. Kā Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, viņš bieži mudināja pēdējo dienu svētos studēt Mormona Grāmatu un rīkoties saskaņā ar tās mācībām.² Taču baznīcas prezidenta lomā viņš sajuta iedvesmu vēl vairāk uzsvērt šo vēsti. Viņš sacīja: „Tas Kungs iedvesmoja Savu kalpu Lorencu Snovu no jauna uzsvērt desmitās tiesas principu, lai izglābtu baznīcu no finanšu jūga. . . . Tagad, mūsu dienās, Tas Kungs ir atklājis nepieciešamību no jauna uzsvērt Mormona Grāmatu.”³ Prezidents Bensons liecināja par Mormona Grāmatu it visur, kur devās: misionāru sanāksmēs, stabu un reģionu konferencēs, vispārējās konferencēs un sapulcēs ar Augstākajiem pilnvarotajiem.⁴

Savā pirmajā vispārējās konferences uzrunā, esot baznīcas prezidenta lomā, prezidents Bensons dalījās vienā iemeslā par šīs vēsts steidzamību. „Ja vien mēs nelasīsim Mormona Grāmatu un neņemsim vērā tās mācības,” viņš brīdināja, „Tas Kungs ir paziņojis

Praviētis Džozefs Smits teica, ka Mormona Grāmata ir „mūsu reliģijas noslēgākmens”.

Mācības un Derību 84. nodaļā, ka visa Baznīca ir zem nosodījuma: „Un šis nosodījums gulstas uz visiem Ciānas bērniem, patiesi visiem” [M&D 84:56]. Tas Kungs turpina: „Un viņi paliks zem šī nosodījuma, līdz viņi nožēlos grēkus un atcerēsies jauno derību, tieši Mormona Grāmatu un iepriekšējās pavēles, ko Es tiem esmu devis, ne tikai runāt, bet rīkoties atbilstoši tam, ko Es esmu rakstījis” [M&D 84:57].⁵

Tālāk dotie citāti, kas ņemti no prezidenta Bensonā sprediķiem, kurus viņš teica, esot baznīcas prezidents, sniedz pārskatu par viņa brīdinājumiem un solījumiem saistībā ar Mormona Grāmatu:

„Mums ir ne tikai vairāk *jārunā* par Mormona Grāmatu, bet mums ir vairāk *jādara* saskaņā ar to. Kāpēc? Tas Kungs atbild: „Lai viņi varētu nest Tēva valstībai pienācīgu augli, savādāk tur paliek pletne un sods, kas tiks izlieti pār Ciānas bērniem.” [M&D 84:58.] Mēs esam sajutuši šo pletni un sodu!

. . . Mormona Grāmata nav bijusi un joprojām nav mūsu patstāvīgo studiju, ģimenes mācīšanas, sludināšanas un misionāru darba centrā. Tas mums ir jānožēlo.”⁶

„Mēs neesam lietojuši Mormona Grāmatu tā, kā mums vajadzētu. Mūsu mājas nav tik stipras, ja vien mēs to nelietojam, lai vadītu savus bērnus pie Kristus. Mūsu ģimenes var samaitāt pasaulīgas tendences un mācības, ja vien mēs nezinām, kā lietot šo grāmatu, lai atmaskotu un apkarotu nepatiesību. . . . Mūsu misionāri nav tik efektīvi, ja vien [nemāca] no tās. Sociālā, ētiskā, kultūras vai izglītības ziņā ticībai pievērstie neizturēs dienas karstumu, ja vien viņu saknes nebūs laistas evaņģēlija pilnībā, ko satur Mormona Grāmata. Mūsu baznīcas stundas nav tik piepildītas ar Garu, ja vien mēs neturam Mormona Grāmatu augstu kā karogu.”⁷

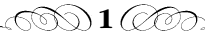
„Es svētu jūs ar lielāku sapratni par Mormona Grāmatu. Es apsolu jums, ka, sākot ar šo brīdi, ja mēs katru dienu baudīsim tās lappušu saturu un dzīvosim saskaņā ar tās principiem, Dievs izlies pār katru Ciānas bērnu un baznīcu kopumā līdz šim neredzētu svētību, un mēs lūgsimies Tam Kungam, lai Viņš sāktu noņemt nosodījumu — pletni un sodu. Par šo es svinīgi liecinu.”⁸

„Es pilnībā nezinu, kāpēc Dievs ir saglabājis manu dzīvību līdz šādam vecumam, taču es zinu vienu: uz šo brīdi Viņš ir atklājis man absolūto nepieciešamību tagad izplatīt tālāk Mormona Grāmatu

brīnumainā veidā. Jums ir jāpalīdz ar šo nastu un svētību, ko Viņš ir uzlicis visai baznīcai, pat visiem Ciānas bērniem.

Mozus nekad neienāca apsolītajā zemē. Džozefs Smits nekad nedzēja Ciānas pestīšanu. Daži no mums var nenodzīvot līdz dienai, kad Mormona Grāmata pārpludinās Zemi un kad Tas Kungs noņems Savu nosodījumu. (Skat. M&D 84:54–58.) Taču ar Dieva palīdzību es grasos pavadīt visas savas atlikušās dienas, veicot šo dižo darbu.”⁹

Ezras Tafta Bensona mācības

Mormona Grāmata ir mūsu reliģijas noslēgakmens.

Cik nozīmīga ir Mormona Grāmata? Džozefs Smits to nosauca par „mūsu reliģijas noslēgakmeni”. (*History of the Church*, 4:461.) „Paņemiet prom Mormona Grāmatu un atklāsmes,” viņš teica, „un kur ir mūsu reliģija? Mums tādas nav.” (*History of the Church*, 2:52.)¹⁰

Noslēgakmens ir arkas vidējais akmens. Tas satur visus pārējos akmeņus, un, ja to izņem, arka sabrūk.

. . . Līdzīgi kā sagraust arka, ja izņem tās noslēgakmeni, arī visa Baznīca stāv vai krīt atkarībā no Mormona Grāmatas patiesuma. Baznīcas ienaidnieki to ļoti labi saprot. Tieši tādēļ viņi tik ļoti nopūlas, lai atspēkotu Mormona Grāmatas patiesumu, jo, apšaubot to, tiek apšaubīts arī pravietis Džozefs Smits. Un tāpat tiks apšaubīti arī mūsu apgalvojumi par priesterības atslēgām, atklāsmēm un atjaunoto Baznīcu. Un analogiski, — ja Mormona Grāmata ir patiesa (un tagad jau miljoniem ļaužu ir liecinājuši, ka viņiem ir Svētā Gara liecība, ka tā patiešām ir patiesa), tad jāpieņem arī mūsu apgalvojumi par evaņģēlija atjaunošanu un visu citu, kas no tā izriet.¹¹

Iespējams nav nekā, kas skaidrāk liecinātu par šīs Svēto Rakstu grāmatas nozīmīgumu, kā tas, ko par to ir teicis pats Tas Kungs.

Ar Savu paša muti Viņš sniedza liecību, 1) ka tā ir patiesa (M&D 17:6), 2) ka tā satur patiesību un Viņa vārdus (M&D 19:26), 3) ka tā tika pārtulkota ar spēku no augšienes (M&D 20:8), 4) ka tā satur Jēzus Kristus evaņģēlija pilnību (M&D 20:9; 42:12), 5) ka tā tika dota ar iedvesmu un ir apstiprināta ar eņģeļu kalpošanu (M&D 20:10), 6) ka tā pierāda, ka Svētie Raksti ir patiesi, (M&D 20:11) un 7) ka tie, kas pieņems to ticībā, saņems mūžīgo dzīvi (M&D 20:14).¹²

2

Mormona Grāmata liecina par Jēzu Kristu un tuvina mūs Dievam.

Galvenā Mormona Grāmatas misija, kā rakstīts tās titullapā, ir pārliecināt „jūdu un citticībnieku, ka Jēzus ir Kristus, Mūžīgais Dievs, kurš pasludina Sevi visām tautām”.

Ja īstens patiesības meklētājs ar lūgšanu pārdomās Mormona Grāmatas iedvesmotos vārdus, viņš iegūs liecību, ka Jēzus ir Kristus.¹³

Vai mēs atceramies jauno derību — Mormona Grāmatu? Bībelē mums ir Vecā Derība un Jaunā Derība (angļu val. — Old Testament un New Testament). Vārds *testaments* (angļu val. — testament) ir tulkojums no grieķu valodas, ko var tulkot arī kā *derība*. Vai tieši šo Tas Kungs vēlējās pateikt, kad nosauca Mormona Grāmatu par „jauno derību”? Tā patiesi ir vēl viena liecība par Jēzu. Šis ir viens no iemesliem, kādēļ mēs nesen Mormona Grāmatas virsrakstam pievienojām vārdus — „vēl viena liecība par Jēzu Kristu”. . . .

Mormona Grāmata ir noslēgatkmens mūsu liecībai par Jēzu Kristu, un Viņš ir stūrakmens visam, ko mēs darām. Tā spēcīgi un skaidri sniedz liecību par Viņa realitāti. Atšķirībā no Bībeles, kuras tekstu daudzu paaudžu laikā ir mainījuši pārrakstītāji, tulkotāji un samaitāti garīdznieki, Mormona Grāmata no rakstītāja pie lasītāja ir nonākusi tikai caur viena cilvēka iedvesmotu tulkojumu. Tādēļ tās liecība par Skolotāju ir skaidra, nepārprotama un spēcīga. Taču tā ir kas vairāk. Daudzi cilvēki mūsdienu kristīgajā pasaulē noliedz Glābēja dievišķumu. Tie apšaubā Viņa brīnumaino piedzimšanu, Viņa nevainojamo dzīvi un Viņa slavas pilnās Augšāmcelšanās realitāti. Mormona Grāmatā par visu šo lietu patiesumu tiek mācīts skaidri un nekļūdīgi. Tā sniedz arī Izpirkšanas doktrīnas vispilnīgāko skaidrojumu. Šī dievišķi iedvesmotā grāmata patiešām ir noslēgatkmens liecības sniegšanā pasaulei, ka Jēzus ir Kristus.¹⁴

Pravietis Džozefs Smits . . . teica: „Es pateicu brāļiem, ka Mormona Grāmata ir vispareizākā no visām grāmatām uz zemes un mūsu reliģijas noslēgatkmens, un cilvēks, dzīvojot pēc tās norādījumiem, nokļūs tuvāk Dievam, nekā pēc jebkuras citas grāmatas” [*History of the Church*, 4:461]. . . . Vai tad dziļi mūsu sirdī nemīt

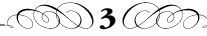
Mormona Grāmatā liecība par Jēzu Kristu ir „skaidra, nepārprotama un spēcīga”.

ilgas pēc Dieva un vēlme tuvināties Viņam, vēlme vairāk līdzināties Viņam ikdienas dzīvē un pastāvīgi sajūst Viņa klātbūtni? . . . Ja jā, tad Mormona Grāmata palīdzēs mums to izdarīt labāk par jebkuru citu grāmatu. . . .

Mūsu mīļotais brālis, prezidents Merions G. Romnijs, . . . kurš no savas pieredzes zina par šajā grāmatā mītošo spēku, liecināja par svētībām, kas ienāk to cilvēku dzīvē, kuri lasa un studē Mormona Grāmatu. Viņš sacīja:

„Es esmu pārliecināts, — ja vecāki savās mājās, gan paši, gan kopā ar saviem bērniem, ar lūgšanu regulāri lasīs Mormona Grāmatu, šis svarīgās grāmatas gars sāks caurstrāvēt viņu mājas un visus, kas tajās dzīvo. Pieaugs godbijības gars; pieaugs savstarpējā cieņa un uzmanība citam pret citu. Strīda gars aizies. Vecāki sniegs saviem bērniem padomus lielākā mīlestībā un gudrībā. Bērni būs daudz atsaucīgāki un paklausīgāki savu vecāku padomiem. Taisnīgums pieaugs. Ticība, cerība un žēlsirdība — tīrā Kristus mīlestībā — būs pārpilnībā mūsu mājās un dzīvē, atnesot mieru, prieku un laimi” (*Ensign*, 1980. g. maijs, 67. lpp.).

Šie solījumi — lielāka mīlestība un saskaņa mājās, lielāka cieņa vecāku un bērnu starpā, lielāks garīgums un taisnīgums — nav tukši solījumi, bet tieši tas, ko domāja pravietis Džozefs Smits, kad viņš teica, ka Mormona Grāmata mums palīdzēs tuvināties Dievam.¹⁵

Mormona Grāmata māca patiesu mācību, dara zināmas viltus mācības un atmasko Kristus ienaidniekus.

Tas Kungs pats ir apliecinājis, ka Mormona Grāmata ietver „Jēzus Kristus evaņģēlija pilnību” (M&D 20:9). Tas nenozīmē, ka tā satur visas mācības un doktrīnas, kas jebkad tikušas atklātas. Drīzāk tas nozīmē, ka Mormona Grāmatā varam atrast mūsu glābšanai nepieciešamo mācību pilnību. Un tās tiek mācītas tik skaidri un vienkārši, ka pat bērni var apgūt glābšanas un paaugstināšanas ceļus. Mormona Grāmata piedāvā tik daudz tā, kas paplašina mūsu sapratni par glābšanas doktrīnām. Bez tās daudz no tā, kas ir mācīts citos Svētajos Rakstos, nepavisam nebūtu tik skaidrs un dārgs.¹⁶

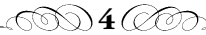
Runājot par evaņģēlija sludināšanu, Mormona Grāmata satur visskaidrāko, viskodolīgāko un vispilnīgāko skaidrojumu. Tai nelīdzinās neviens cits pieraksts. Kurā gan vēl pierakstā var gūt tik pilnīgu sapratni par Krišanas dabu, fiziskās un garīgās nāves dabu, Izpirkšanas mācību, taisnības un žēlastības mācību, kā tā attiecas uz Izpirkšanu, un evaņģēlija principiem un priekšrakstiem? Mormona Grāmatā ir visplašākais apraksts par šīm fundamentālajām doktrīnām.¹⁷

Mormona Grāmata . . . apliecina un paskaidro Bībeli. Tā noņem klupšanas akmeņus un atjauno daudzas skaidras un dārgas lietas. Mēs liecinām, ka tad, kad Bībeli un Mormona Grāmatu lieto kopā, tās atmasko nepatiesas mācības, apklusina strīdus un nodibina mieru. (Skat. 2. Nef. 3:12.)¹⁸

Mums . . . būtu jāzina Mormona Grāmata labāk par jebkuru citu grāmatu. Mums būtu jāzina ne tikai tās vēsturiskie un ticību stiprinošie stāsti, bet arī jāsaprot tās mācības. Ja mēs patiesi studējam Mormona Grāmatu un pētām tās doktrīnas, mēs varam atmaskot daudzas mūsdienu viltus teorijas un cilvēku filozofijas un atrast patiesības, lai pret tām cīnītos.

Es esmu ievērojis baznicā atšķirību izpratnē, ieskatos, pārliecībā un garā starp tiem, kuri zina un mīl Mormona Grāmatu, un tiem, kuri to nezina un nemīl. Šī grāmata ir lielisks sijātājs.¹⁹

Mormona Grāmata atmasko Kristus ienaidniekus. Tā ceļ gaismā nepatiesas mācības un apklusina strīdus. (Skat. 2. Nef. 3:12.) Tā nostiprina pazemīgos Kristus sekotājus pret velna ļaunajiem nodomiem, stratēģijām un mācībām mūsdienās. Mormona Grāmatā aprakstītie atkritēji līdzinās mūsdienu atkritējiem. Dievs Savā bezgalīgajā paredzējumā izveidoja Mormona Grāmatu tā, lai mēs spētu saskatīt kļūdas un zinātu, kā cīnīties pret nepatiesiem izglītības, politiskajiem, reliģiskajiem un filozofiskajiem principiem mūsdienās.²⁰

Mācība un Derības ir vienojošā saikne starp Mormona Grāmatu un evaņģēlija Atjaunošanas nebeidzamo darbu.

Es vēlētos runāt sevišķi par Mormona Grāmatu un Mācību un Derībām. Šīs divas lieliskās grāmatas, kas satur pēdējo dienu Svēto Rakstus, ir iesietas kopā kā atklāsmes no Israēla Dieva ar nolūku sapulcināt un sagatavot Viņa tautu Tā Kunga Otrajai atnākšanai. . . .

Pravietim Džozefam Smitam Tas Kungs teica: „Šī paaudze saņems Manu vārdu caur tevi” (M&D 5:10). Mormona Grāmata un Mācība un Derības ir daļa no šī solījuma piepildījuma. Šīs divas lieliskās Svēto Rakstu grāmatas kopā nes lielas svētības šai paaudzei. . . .

Katra no šīm divām lieliskajām un daiļrunīgajām pēdējo dienu Svēto Rakstu grāmatām sniedz spēcīgu liecību par To Kungu — Jēzu Kristu. Gandrīz katrā Mācības un Derību un Mormona Grāmatas lappusē ir mācīts par Skolotāju — Viņa lielo mīlestību pret Viņa bērniem un Viņa Izpirkšanas upuri —, un tajās tiek mācīts mums, kā dzīvot, lai mēs varētu atgriezties pie Viņa un mūsu Debesu Tēva.

Katrā no šīm divām lieliskajām pēdējo dienu Svēto Rakstu grāmatām ir rodamas zināšanas un spēks, kas mums var palīdzēt dzīvot labāk laikā, kad valda liela ļaundarība un ļaunums. Tie, kuri rūpīgi un lūgšanu pilni lasīs šo grāmatu lappuses, atradīs mierinājumu, padomu, vadību un neuzkrītošu spēku, lai uzlabotu savu dzīvi.²¹

Mācība un Derības ir vienojošā saikne starp Mormona Grāmatu un nerimstošo Atjaunošanas darbu, kas tika uzsākts caur pravieti Džozefu Smitu un viņa amata pārņēmējiem.

Mācībā un Derībās mēs uzzinām par tempļa darbu, mūžīgajām ģimenēm, godības pakāpēm, baznīcas organizāciju un daudzām citām diženām atjaunotā evaņģēlija patiesībām. . . .

Mormona Grāmata ir mūsu reliģijas „noslēgākmenis”, un Mācība un Derības — dzegākmenis, ko papildina nepārtrauktas pēdējo dienu atklāsmes. Tas Kungs ir uzspiedis Savu apstiprinošo zīmogu gan noslēgākmenim, gan dzegākmenim.²²

Mācība un Derības ir brīnišķīga Svēto Rakstu grāmata, kas dota tieši mūsu paaudzei. Tā satur Tā Kunga gribu attiecībā uz mums šajās pēdējās dienās — pirms Kristus Otrās atnākšanas. Tā satur daudzas patiesības un doktrīnas, kas nav pilnīgi atklātas citos Svētajos Rakstos. Līdzīgi Mormona Grāmatai, tā stiprinās tos, kuri rūpīgi un ar lūgšanām studēs tās lappuses.

Vai mēs, Visuaugstā Dieva svētie, turam dārgus vārdus, ko Viņš ir saglabājis mums, samaksājot tik augstu cenu? Vai mēs lietojam šīs pēdējo dienu atklāsmju grāmatas, lai svētītu savu dzīvi un pretotos ļaunā spēkiem? Tieši ar šādu mērķi tās tika dotas. Kā gan mēs varam izbēgt no Tā Kunga nosodījuma, ja izturamies pret tām nevērīgi, nedarot ar tām neko vairāk, kā vien ļaujot tām pārklāties ar putekļiem mūsu plauktos?

Mani mīļotie brāļi un māsas, es svinīgi liecinu, ka šīs grāmatas satur Tā Kunga prātu un gribu attiecībā uz mums šajās pārbaudījumu un posta dienās. Tās kopā ar Bibliu liecina par To Kungu un Viņa darbu. Šīs grāmatas satur Tā Kunga vārdus, kas teikti mums šajās pēdējās dienās. Kaut mēs vērstos pie tām ar visu sirds nodomu un lietu tās tā, kā Tas Kungs to vēlas.²³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Lasot prezidenta Bensonā mācības par to, ka Mormona Grāmata ir mūsu reliģijas noslēgākmenis (skat. 1. sadaļu), apdomājiet tās nozīmi savā dzīvē. Ko mēs varam darīt, lai piešķirtu Mormona Grāmatai centrālo nozīmi mūsu pūliņos dzīvot pēc evaņģēlija?
- Prezidents Bensons teica, ka Mormona Grāmata liecina par Jēzu Kristu un tuvina mūs Dievam (skat. 2. sadaļu). Ko jūs esat

uzzinājuši par Glābēju, studējot Mormona Grāmatu? Kā Mormona Grāmata ir tuvinājusi Dievam jūs un jūsu ģimeni?

- Kāpēc mums būtu „jāzina Mormona Grāmata labāk par jebkuru citu grāmatu”? Kā doktrīnas Mormona Grāmatā ir nostiprinājušas jūs pret „velna . . . mācībām mūsdienās”? (Skat. 3. sadaļu.)
- Kā Mormona Grāmata un Mācība un Derības apvienojas, lai mūs stiprinātu? (Skat. 4. sadaļu.)

Saistītās rakstvietas

Jesajas 29:9–18; 1. Nefija 13:35–41; 2. Nefija 25:23, 26; 29:6–9; M&D 1:17–29

Ieteikums skolotājam

„Lielākajā daļā rokasgrāmatu ir doti jautājumi pārrunu uzsākšanai un turpināšanai. Jūs varat lietot šos jautājumus, kā arī sagatavot savus. Uzdodiet jautājumus, kas rosina saturīgus komentārus un palīdz cilvēkiem patiesi apdomāt evaņģēliju” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 63).

Atsauces

1. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 489.
2. Skat., piemēram, „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, 1975. g. maijs, 63–65; „A New Witness for Christ”, *Ensign*, 1984. g. nov., 6–8; skat. arī *Ezra Taft Benson: A Biography*, 491–493.
3. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 78; skat. arī *Baznīcas prezidentu mācības: Lorencs Snouss* (2012), 154–158.
4. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 495.
5. „Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 5.
6. „Cleansing the Inner Vessel”, 5–6.
7. „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, 1988. g. janv., 5.
8. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 78; slipraksts noņemts oriģinālā.
9. „Flooding the Earth with the Book of Mormon”, *Ensign*, 1988. g. nov., 6.
10. „A New Witness for Christ”, 6.
11. „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, *Ensign*, 1986. g. nov., 5, 6.
12. „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, 4.
13. „Come unto Christ”, *Ensign*, 1987. g. nov., 83.
14. „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, 4, 5.
15. „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, 7. Prezidents Merions G. Romnijs kalpoja par padomnieku Augstākajā prezidijā no 1972. gada jūlija līdz 1985. gada novembrim.
16. „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, 6.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 56.
18. „A New Witness for Christ”, 8.
19. „Jesus Christ — Gifts and Expectations”, *Ensign*, 1988. g. dec., 4.
20. „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, 1988. g. janv., 3.
21. „The Gift of Modern Revelation”, *Ensign*, 1986. g. nov., 79.
22. „The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, 1987. g. maijs, 83.
23. „The Gift of Modern Revelation”, 80.

Pasaules un mūsu dzīves piepildīšana ar Mormona Grāmatu

*„[Mormona Grāmatā] ir spēks, kas sāks
ieplūst jūsu dzīvē tajā brīdī, kad jūs
sāksiet nopietni studēt šo grāmatu.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

1989. gada aprīļa vispārējā konferencē prezidents Tomass S. Monsons nolasīja prezidenta Ezras Tafta Bensona vēstījumu baznīcas bērniem. Šajā vēstījumā prezidents Bensons teica:

„Es zinu, ka jūs lasāt Mormona Grāmatu, jo es esmu saņēmis no jums simtiem personisku vēstuļu, kurās jūs rakstāt, ka lasāt šo svēto grāmatu. Katru reizi, kad to dzirdu, tas man liek liet prieka asaras. . . .

Cik gan gandarīts es esmu, uzzinot par jūsu mīlestību pret Mormona Grāmatu. *Es arī to mīlu, un Debesu Tēvs vēlas, lai jūs turpinātu mācīties no Mormona Grāmatas katru dienu. Tā ir Debesu Tēva īpašā dāvana jums. Rīkojoties saskaņā ar tās mācībām, jūs iemācīsieties darīt mūsu Debesu Tēva gribu.*”¹

Visā baznīcā pēdējo dienu svētie uzklaušīja šo padomu no sava pravieša. Tālāk dotie stāsti sniedz piemērus tam, kādas svētības guva tie, kuri atsaucās prezidenta Bensona aicinājumam — „piepildīt Zemi un savu dzīvi ar Mormona Grāmatu”.²

„Vai viņš tiešām to domā nopietni?” domāja Margo Merila, . . . kad pirmo reizi dzirdēja prezidenta Ezras Tafta Bensona lūgumu vecākiem lasīt Mormona Grāmatu ar saviem bērniem. „Mani bērni ir tikai sešus, piecus un divus gadus veci. Es vienīgi izšķiedīšu savu laiku un pacietību.”

*Miljoniem ir nākuši pie Kristus, pateicoties patiesībām
grāmatā, ko Moronijs nodeva Džozefam Smitam.*

Brālis un māsa Merili tik un tā nolēma lasīt Mormona Grāmatu ar saviem bērniem. Kad viņi nonāca līdz stāstam par Nefiju un viņa salauzto loku, sešgadīgā Melisa saslīma ar plaušu karsoni.

„Melisa lūdžās man laist viņu uz skolu, lai arī bija slima,” [teica] Margo. Viņa teica, ja nebūšot skolā, viņas draudzene Pamela, kas ir citas baznīcas locekle, neuzzinās, kas notika ar Nefiju. Tad Melisa sāka raudāt un iekrita manās rokās. Es noslaucīju viņas asaras un ieteicu piezvanīt Pamelai un pastāstīt, kas notika ar Nefiju.

„Kad es dzirdēju Melisu sīki atstāstām atgadījumu par Nefija salauzto loku, es atcerējos savas agrākās domas par sava laika un pacietības izšķiešanu, lasot Mormona Grāmatu saviem mazajiem bērniem. Ak, kā gan es biju nepietiekami novērtējusi viņu spēju apgūt Mormona Grāmatas mācības!”³

Hovards Dž. Makomers II apdomāja prezidenta Bensonu mudiņājumu pārpludināt Zemi ar Mormona Grāmatu. Viņš prātoja: „Kā es varētu būt zīmīga šādu plūdu daļa?”

„Tad kādu vakaru,” brālis Makomers teica, „pārdomājot šo problēmu, es atskārtu, ka varētu dot katram cilvēkam savā ielā iespēju saņemt Mormona Grāmatas eksemplāru.

Taču bija problēma, — viņi pazina mani. Viņi zināja par manu suni, kas pārāk bieži rēja — un pārāk agri no rītiem. Viņi zināja, ka mans pagalms nebija tas glītākais apkaimē. Viņi zināja par manām kā viņu kaimiņa nepilnībām; viņi droši vien noraidītu mani.

Es nolēmu izrādīt ticību un tik un tā mēģināt. Es gatavojos piedāvāt viņiem grāmatu, — pat ja viņi to izmestu ārā vai gadu gadiem ļautu tai pārklāties ar putekļiem savos plauktos. Tomēr es pieķēru sevi domājam negatīvas domas; es gandrīz biju pārliecinājies sevi, ka mani pūliņi neko nedos.

Tad es atcerējos, ka pazinu savus kaimiņus vismaz tikpat labi, kā viņi mani. Daži bija izstāstījuši apšaubāmus jokus pēdējā apkaimes attīstības sapulcē, un daži bija pārāk daudz dzēruši pēdējā kaimiņu piknikā. Dažu dzīvē, šķita, bija maz nolūka. Es domāju, kāds es būtu, ja nebūtu baznīcas loceklis vai ja nekad nebūtu dzirdējis par Mormona Grāmatu. Bija acīmredzams, ka šī grāmata spēj palīdzēt tiem, kuri dod tai iespēju.

Tā es sazinājos ar katru, kas dzīvoja manā ielā, un piedāvāju Mormona Grāmatas eksemplāru, — un viņi visi pateicās man! Man tik labi veicās, ka es devos uz nākamo ielu, pabeidzu savu apkaimi un tad devos uz nākamo apkaimi. Kad biju beidzis, biju apmeklējis 104 mājas un uzdāvinājis 40 grāmatas.

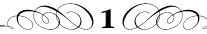
Man kļuva vieglāk piedāvāt Mormona Grāmatas eksemplārus saviem paziņām.

Ar laiku es iedevu Mormona Grāmatas eksemplāru katram no septiņdesmit pieciem darbiniekiem savā darbavietā. Divdesmit trīs no viņiem noklausījās misionāru pārrunas. Septiņi vēlāk tika kristīti, un četri manu darba kolēģu bērni arī pievienojās baznīcai. Viens vīrs piedalījās divās pārrunās, taču tad pazaudēja interesi par baznīcu. Pēc septiņiem mēnešiem, kad bija sācis strādāt citā uzņēmumā, viņš piezvanīja man, lai pateiktu, ka bija sācis lasīt Mormona Grāmatu un aptvēris, ka ir sajutis Gara kluso un mierinošo pieskārienu, kā es to biju aprakstījis. Arī viņš drīz pabeidza visas pārrunas un tika kristīts.

Es mīlu Mormona Grāmatu. Es par to domāju kā par Tā Kunga vizītkarti, un esmu brīnījies, cik viegli tā izraisa garīgus plūdus personīgā līmenī. Kad mēs darām Tā Kunga darbu, Viņš mums palīdz.”⁴

Kāds cits baznīcas loceklis pastāstīja par pārmaiņām savā liecībā, kas notika tad, kad viņš sekoja prezidenta Bensona padomam — lasīt Mormona Grāmatu: „Kad prezidents Bensons deva mums izaicinājumu — lasīt Mormona Grāmatu, man bija 15 gadi. Es jau biju centīgs Svēto Rakstu lasītājs un koncentrējos galvenokārt uz Jauno Derību. Taču, prezidenta Bensona mudināts, es sāku katru dienu studēt Mormona Grāmatu. Man tas bija nozīmīgs pagrieziena punkts. Jaunajā Derībā es uzzināju par Jēzus Kristus laicīgo kalpošanu, un es vienmēr būšu pateicīgs par to. Taču man bija nepieciešams evaņģēlija izpratnes dziļums, ko ieguvu, studējot Mormona Grāmatu. Kamēr Bībele palīdzēja man uzzināt, ko Jēzus izdarīja cilvēku labā Svētajā zemē, Mormona Grāmata deva man dziļāku izpratni par to, ko Viņš ir izdarījis manā labā. Studējot Mormona Grāmatu, es ieguvu liecību par mana Glābēja veikto bezgalīgo Izpirkšanu. Vēlāk dzīvē, kad saskāros ar krīzēm, kas pārbaudīja manu ticību, es vērsos pie Mormona Grāmatas pēc mierinājuma un spēka. Tagad es neļauju paiet nevienai dienai, ja neesmu lasījis no Mormona Grāmatas.”⁵

Ezras Tafta Bensonā mācības

Mormona Grāmata tika rakstīta mums.

Mormona Grāmata . . . tika rakstīta mūsdienām. Nefījiešiem nebija šīs grāmatas, ne arī lamaniešiem senatnē. Tā bija paredzēta mums. Mormons rakstīja neilgi pirms nefījiešu civilizācijas iznīcināšanas. Būdams iedvesmots no Dieva, kas redz visu kopš paša iesākuma, viņš saīsināja gadu simteņiem veiktos pierakstus, izvēloties stāstus, uzrunas un notikumus, kas būtu mums visnoderīgākie.

Katrs no galvenajiem Mormona Grāmatas autoriem liecināja, ka raksta nākamajām paaudzēm. . . . Ja viņi redzēja mūsdienas un izvēlējās to, kas mums būtu visvērtīgākais, vai tas nenorāda uz to, kā mums būtu jāstudē Mormona Grāmata? Mums pastāvīgi vajadzētu uzdot sev jautājumu: „Kādēļ Tas Kungs iedvesmoja Mormonu (vai Moroniju, vai Almu) iekļaut šo savā pierakstā? Ko es no tā varu mācīties, kas palīdzēs man dzīvot šajā laikā un laikmetā?”

Jūs atradīsiet neskaitāmus piemērus, kas sniegs atbildi uz šo jautājumu. Piemēram, Mormona Grāmatā mēs atrodam paraugu tam, kā sagatavoties Otrajai atnākšanai. Grāmatas lielākā daļa koncentrējas uz dažām desmitgadēm pirms Kristus ierašanās Amerikas kontinentā. Rūpīgi studējot šo laika periodu, mēs varam noteikt, kāpēc daži cilvēki tika iznīcināti briesmīgos sodos, kas notika pirms Viņa atnākšanas, un kāpēc citi spēja atrasties pie tempļa Pārpilnības zemē un taustīt Viņa roku un kāju rētas.

Mormona Grāmatā mēs mācāmies, kā Kristus mācekļi dzīvoja kara laikā. Mormona Grāmatā mēs redzam slepenu savienību ļaunumu, kas attēlots uzskatāmā un stindzinošā realitātē. Mormona Grāmatā mēs atrodam mācības, kā izturēties pret vajāšanām un atkrišanu no ticības. Mēs daudz mācāmies par to, kā veikt misionāru darbu. Un vairāk par visu citu Mormona Grāmatā mēs redzam materiālisma briesmas un to, cik bīstami ir pievērst savu sirdi pasaulīgām lietām. Vai kāds var apšaubīt, ka šī grāmata bija domāta mums un ka tajā mēs rodam lielu spēku, mierinājumu un aizsardzību?⁶

 2

Katru dienu studējot Mormona Grāmatu, tās spēks ieplūdīs mūsu dzīvē.

Mormona Grāmata mums ne vien māca patiesību, lai arī tā tiešām to dara. Mormona Grāmata ne vien liecina par Kristu, lai arī tā tiešām dara arī to. Taču tajā ir kas vairāk. Šajā grāmatā mīt spēks, kas sāks ieplūst jūsu dzīvē tajā brīdī, kad sāksiet to nopietni studēt. Jūs iegūsiet lielāku spēku, lai pretotos kārdinājumiem. Jūs iegūsiet spēku, lai izvairītos no maldiem. Jūs iegūsiet spēku, lai paliktu uz šaurās un taisnās takas. Svētie Raksti tiek saukti par „dzīvības vārdiem” (M&D 84:85), un nekur tas neizpaužas patiesāk kā Mormona Grāmatā. Kad cilvēks sāk izjust izsalkumu un slāpes pēc šiem vārdiem, viņš atradīs dzīvību arvien lielākā pārpilnībā.⁷

Cilvēki var piekrāpt cits citu, taču Dievs nekrāpj cilvēkus. Tādēļ Mormona Grāmata izvirza vislabāko pārbaudi tās patiesuma noteikšanai — proti, izlasiet to un tad vaicājiēt Dievam, vai tā ir patiesa [skat. Moronija 10:4]. . . .

Šis tad ir visaugstākais apliecinājums sirdī godīgajiem — zināt ar personīgu atklāsmi no Dieva, ka Mormona Grāmata ir patiesa. Miljoniem cilvēku ir šādi pārbaudījuši Mormona Grāmatu un zina, un vēl vairāk miljonu to uzzinās nākotnē.

Gan garam, gan ķermenim ir pastāvīgi nepieciešama barība. Vakardienas maltīte nav pietiekama, lai apmierinātu šodienas vajadzības. Tāpat arī neregulāra „[vispareizākās] no visām grāmatām uz zemes”, kā to nosauca Džozefs Smits, lasīšana nav pietiekama. (*History of the Church*, 4:461.)

Ne visas patiesības ir vienlīdz vērtīgas, ne arī visi Svētie Raksti ir vienlīdz vērti. Kā gan vēl labāk barot garu, kā bieži baudot grāmatas vārdus, par kuru praviētis Džozefs Smits teica, ka „cilvēks, dzīvojot pēc tās norādījumiem, nokļūs tuvāk Dievam, nekā pēc jebkuras citas grāmatas”? (*History of the Church*, 4:461.)⁸

Vai tam, kā mēs atsaucamies uz šo grāmatu, ir mūžīgas sekas? Jā — vai nu mums par svētību, vai par nosodījumu.

Katram pēdējo dienu svētajam vajadzētu padarīt šīs grāmatas studēšanu par visa mūža nodarbi. Pretējā gadījumā viņš pakļauj briesmām savu dvēseli un nevērtīgi izturas pret to, kas varētu dot garīgu

un intelektuālu vienotību visai viņa dzīvei. Ticībai pievērsta, kas ir nostiprinājies uz Kristus klints caur Mormona Grāmatu un pastāvīgi turas pie dzelzs margas, patiesi atšķiras no tā, kas to nav darījis.⁹

Mums pieaug to cilvēku skaits, kas ir pārliecinājušies, pateicoties Mormona Grāmatai, ka Jēzus ir Kristus. Tagad mums ir nepieciešams vairāk tādu cilvēku, kas lietos Mormona Grāmatu, lai kļūtu uzticīgi Kristum. Mums ir jābūt pārliecinātiem un uzticīgiem.

. . . Mani mīlie brāļi un māsas, lasīsim Mormona Grāmatu un pārliecināsimies, ka Jēzus ir Kristus. Atkal un atkal pārlasīsim Mormona Grāmatu, lai mēs varētu pilnīgāk nākt pie Kristus, būt uzticīgi Viņam, koncentrēties uz Viņu un būt Viņa apņemtiem.

Mēs katru dienu satiekam pretinieku. Šī laikmeta izaicinājumi var mēroties spēkiem ar jebkuriem pagātnes izaicinājumiem, un tie kļūs arvien spēcīgāki — gan garīgi, gan laicīgi. Mums ir jābūt tuviem Kristum, mums no dienas dienā ir jāuzņemas uz sevis Viņa Vārds, vienmēr jāatceras Viņš un jātur Viņa baušļi.¹⁰

3

Mums ir jāpiepilda Zeme un sava dzīve ar Mormona Grāmatu.

Mums katram ir jāiegūst sava liecība par Mormona Grāmatu caur Svēto Garu. Tad mums ir jādalās savā liecībā un Mormona Grāmatā ar citiem, lai arī viņi varētu caur Svēto Garu zināt par tās patiesumu.¹¹

Vai varat iedomāties, kas notiks, ja arvien vairāk Mormona Grāmatas eksemplāru būs arvien vairāku misionāru rokās, kuri zinās, kā to lietot, un kuri būs piedzimuši no Dieva? Kad tas notiks, mēs gūsim bagātīgu dvēseļu ražu, ko Tas Kungs ir apsolijs.¹²

Es esmu pārliecināts: jo vairāk mēs mācīsim un sludināsim no Mormona Grāmatas, jo vairāk mēs iepriecināsim To Kungu un jo lielāks spēks būs mūsu vārdiem. Šādi darot, mēs lielā mērā palielināsim ticībai pievērsto skaitu gan baznīcā, gan starp tiem, kuriem mēs sludinām. . . . Mūsu uzdevums tādēļ ir mācīt evaņģēlija principus, kas atrodami Bībelē un Mormona Grāmatā. „Tās būs viņu mācības, kā viņi tiks Gara vadīti” (M&D 42:13).¹³

„Man ir vīzija par Zemes pārpludināšanu ar Mormona Grāmata.”

Mormona Grāmata ir darbarīks, ko Dievs ir izveidojis, lai „[pārklātu] zemi [kā] ar plūdiem, lai sapulcinātu [Savus] izredzētos”. (Mozus gr. 7:62.) Šai Svēto Rakstu grāmatai ir jāklūst nozīmīgākam mūsu sludināšanā, mācīšanā un misionāru darbā.

. . . Šajā elektronisko mediju un drukātā teksta masu izplatīšanas laikmetā Dievs prasīs atbildību no mums, ja tagad neizplatīsim Mormona Grāmatu ļoti nozīmīgā veidā.

Mums ir Mormona Grāmata, mums ir baznīcas locekļi, mums ir misionāri un mums ir resursi, — savukārt pasaulei ir nepieciešamība. Tagad ir laiks rīkoties!

Mani dārgie brāļi un māsas, mēs neesam pilnīgi sapratuši Mormona Grāmatas spēku, ne tās dievišķo lomību, ne arī apjomu, kādā tā ir jāizplata. . . .

Es izaicinu mūs visus ar lūgšanu apdomāt to, ko mēs personīgi varam darīt, lai pilnīgāk nestu šo jauno liecību par Kristu savā dzīvē un pasaulē, kurai tā tik izmisīgi ir nepieciešama.

Man ir vīzija par modrām mājām, dzīvām klasēm un ugunīgām kancelēm, ko pilda Mormona Grāmatas vēstījumu gars.

Man ir vīzija par mājskolotājiem un apmeklējošām māsām, bīskapiju un draudžu kalpotājiem un stabu un misiju vadītājiem, kuri dod padomus mūsu ļaudīm no vispareizākās no visām grāmatām uz zemes — Mormona Grāmatas.

Man ir vīzija par māksliniekiem, kuri uzņem filmas, raksta lugas un romānus, sacer mūziku un glezno gleznas, par pamatu ņemot Mormona Grāmatas diženos personāžus un diženās tēmas.

Man ir vīzija par tūkstošiem misionāru, kuri dodas misijā, iemācījušies no galvas simtiem rakstvietu no Mormona Grāmatas, lai spētu apmierināt garīgi izsalkušās pasaules vajadzības.

Man ir vīzija par visu baznīcu, kas tuvinās Dievam, dzīvojot saskaņā ar Mormona Grāmatas principiem.

Patiesi, man ir vīzija par Zemes pārpludināšanu ar Mormona Grāmatu.¹⁴

Es vēlos uzslavēt jūs, uzticīgie svētie, kas cenšaties piepildīt pasauli un savu dzīvi ar Mormona Grāmatu. Mums ir ne tikai kādā zīmīgā veidā jāizplata vairāk Mormona Grāmatas eksemplāru, bet arī drosmīgāk jāienes savā dzīvē un visā pasaulē tās brīnumainie vēstījumi.¹⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- 1. sadaļā pārskatiet prezidenta Bensona padomu par to, kā studēt Mormona Grāmatu. Kā šis padoms var palīdzēt mums pārvarēt izaicinājumus? Kādas rakstvietas Mormona Grāmatā attiecas uz izaicinājumiem, ar kuriem sastopamies?
- Kā jūs esat redzējuši piepildāmos solījumus, kas uzskaitīti 2. sadaļā? Ko mēs varam darīt, lai dalītos Mormona Grāmatā ar cilvēkiem, kuriem dzīvē ir nepieciešami šie solījumi?
- Ko, jūsu prāt, nozīmē „piepildīt Zemi un savu dzīvi ar Mormona Grāmatu”? (Dažus piemērus skat. 3. sadaļā.)

Saistītās rakstvietas

2. Nefija 27:22; Mormona 8:26–41; Moronija 1:4; 10:3–5; skat. arī Mormona Grāmatas ievadu

Ieteikums studijām

Lasot nodaļu, „pasvītrojiet un atzīmējiet vārdus vai frāzes tā, lai spētu atšķirt dažādas idejas vienā [teksta fragmentā]. . . . Apmalēs pierakstiet Svēto Rakstu norādes, kas paskaidro studējamās fragmentus” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005], 22).

Atsauces

1. „To the Children of the Church”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 81–82.
2. „Beware of Pride”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 4.
3. LaRene Gaunt, „Does the Book of Mormon Count?” *Ensign*, 1991. g. jūn., 20.
4. Hovards Dž. Makomers II, skat. „Finding Truth in the Book of Mormon”, *Ensign*, 1996. g. janv., 10–11.
5. Vārds nav izpausts, nepublicēts manuskripts.
6. „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, *Ensign*, 1986. g. nov., 6–7.
7. „The Book of Mormon — Keystone of Our Religion”, 7.
8. „A New Witness for Christ”, *Ensign*, 1984. g. nov., 6–7.
9. „The Book of Mormon Is the Word of God”, *Ensign*, 1988. g. janv., 5.
10. „Come unto Christ”, *Ensign*, 1987. g. nov., 84, 85.
11. „The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, 1987. g. maijs, 84.
12. „Born of God”, *Ensign*, 1989. g. jūl., 4.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 58.
14. „Flooding the Earth with the Book of Mormon”, *Ensign*, 1988. g. nov., 4, 5–6.
15. „Beware of Pride”, 4.

Tagadējā pravieša vārdu uzklausīšana

„Vissvarīgākais pravietis, ciktāl tas attiecas uz mums, ir tas, kurš dzīvo mūsu dienās.”

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Kādu vakaru, kad Ezra Tafts Bensons bija 15 gadus vecs, viņš sēdēja pie vakariņu galda ar savu ģimeni un klausījās savu tēvu lasām vēstuli no prezidenta Džozefa F. Smita un viņa padomniekiem Augstākajā prezidijā. Vēstulē bija šādi vārdi: „Mēs iesakām un mudinām visā baznīcā sākt rīkot „mājvakaru”, kurā tēvi un mātes varētu sapulcināt savus zēnus un meitenes savās mājās un mācīt viņiem Tā Kunga vārdu. . . . Ja svētie paklausīs šim padomam, mēs apsolām, ka nāks lielas svētības. Stiprināsies mīlestība mājās un paklausība vecākiem. Israēla jauniešu sirdīs stiprināsies ticība, un viņi gūs spēku cīnīties pret ļaunām ietekmēm un kārdinājumiem, kas viņus ielenc.”¹

Prezidents Bensons vēlāk atminējās: „Kad [mans tēvs] bija izlasījis vēstuli, viņš teica: „Augstākais prezidijs ir runājis, un tas ir Tā Kunga vārds mums!” Kopš tā laika mēs centīgi noturējām ģimenes mājvakarus manās bērnības dienu mājās.”²

Kad prezidentam Bensonam bija sava ģimene, viņš ar sievu turpināja šo tradīciju, ko bija iemācījies no saviem vecākiem. Viņš teica: „Es liecinu no pieredzes [savu vecāku mājās] un no savas ģimenes vakaru pieredzes savās mājās, ka šādi ir iespējams gūt lielas garīgas svētības.”³

1947. gadā Augstākais prezidijs norādīja baznīcas locekļiem atjaunot savus pūliņus mājvakaru noturēšanā. Prezidents Bensons, toreiz būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, uzsvēra šo tēmu vispārējās konferences uzrunā. Viņš liecināja par ģimeni kā par

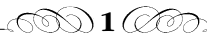

*Mūsdienās pēdējo dienu svētie pulcējas Konferenču centrā
un visā pasaulē, lai klausītos dzīvajā praviētī.*

„dievišķu organizāciju”,⁴ un viņš atgādināja svētajiem par svētībām, kas ienāks viņu dzīvē, ja viņi sekos pravieša padomam — stiprināt savas ģimenes un noturēt mājvakarus. Viņš liecināja: „Mūsu laime šajā dzīvē un nākamajā dzīvē ir saistīta ar to, cik sekmīgi mēs pildām šo diženo pienākumu. Tas ir pelnījis, mani brāļi un māsas, mūsu lūgšanu pilno plānošanu un uzmanību, un es jutos pārliecināts savā sirdī, ka tad, ja paklausīsim šim, tāpat kā visiem citiem padomiem, ko devis baznīcas prezidijs, mēs gūsim lielas svētības un lielu prieku un gandarījumu.”⁵

Pieredzējis svētības, kas nāk no Tā Kunga izraudzīto kalpu padomu uzklaušīšanas, Ezra Tafts Bensons bieži mudināja pēdējo dienu svētos nenovērst acis no dzīvā pravieša. Viņš drosmīgi liecināja par katra baznīcas prezidenta, ar kuru bija kalpojis, dievišķo aicinājumu.⁶ Kad prezidents Spensers V. Kimbals, kurš tika ordinēts par apustuli vienā dienā ar prezidentu Bensonu, sniedza savu pirmo runu, esot baznīcas prezidents, kādai baznīcas vadītāju grupai, prezidents Bensons „piecēlās kājās un saviļņotā balsi pēc būtības teica, atbalsojot visu klātesošo sajūtas: „Prezident Kimbal, visus šos gadus šajās sapulcēs mēs nekad neesam dzirdējuši tādu runu, kādu tu tikko sniedzi. Patiesi Israēlā ir pravietis.””⁷ Un, kad šis dievišķais aicinājums nāca pie prezidenta Bensonā pēc prezidenta Kimbala nāves, viņš to pieņēma ar pazemību un apņēmību. Viņš teica: „Mana sieva, Flora, un es esam nepārtraukti lūguši, lai prezidenta Kimbala dienas varētu tikt paldzinātas uz šīs Zemes un lai vēl viens brīnums tiktu paveikts viņa labā. Tagad, kad Tas Kungs ir runājis, mēs darīsim to labāko, ko spējam, saskaņā ar Viņa vadošajiem norādījumiem, lai turpinātu Dieva darbu uz Zemes.”⁸

Ezras Tafta Bensonā mācības

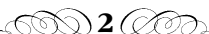

Baznīcas prezidents ir Tā Kunga gribas paudējs uz Zemes.

Mācieties paturēt acis pravieti. Viņš ir Tā Kunga gribas paudējs un vienīgais cilvēks, kurš var runāt Tā Kunga vietā mūsdienās. Piešķiriet prioritāti viņa iedvesmotajam padomam. Lai viņa iedvesmotie vārdi ir par pamatu visu mazāku autoritāšu padomu izvērtēšanai. Tad dzīvojiet ar pastāvīgu Svētā Gara ietekmi, lai jūs varētu zināt patiesību par visu.⁹

Tā Kunga gribas paudējs un pravietis uz Zemes šodien saņēma pilnvaras caur praviešu līniju, kas stiepjas līdz Džozefam Smitam, kuru ordinēja Pēteris, Jēkabs un Jānis, kurus ordinēja Kristus, kurš bija un ir baznīcas galva, šis Zemes Radītājs un Dievs, kura priekšā visiem cilvēkiem būs jānes atbildība.¹⁰

Šī baznīca netiek vadīta ar cilvēku gudrību. Es to zinu. Visuvarenais Dievs vada Savu baznīcu ar Savu spēku un ietekmi.¹¹

Dzīvais pravietis ir mums vissvarīgākais pravietis.

Dievs zina visas lietas — galu jau no paša sākuma, un neviens cilvēks nekļūst par Jēzus Kristus baznīcas prezidentu ne jauši vai paliek šajā amatā gadījuma pēc, vai tiek paņemts mājās ne jaušības pēc.

Vissvarīgākais pravietis, ciktāl tas attiecas uz mums, ir tas, kurš dzīvo mūsu dienās. Tas ir pravietis, kuram ir šodienas norādījumi no Dieva. Dieva atklāsmēs Ādamam nebija norādījumu Noam, kā uzbūvēt šķirstu. Katrai paaudzei ir nepieciešami senie Svētie Raksti, kā arī tagadējie Svētie Raksti no dzīvā pravieša. Tādējādi Tā Kunga gribas paudēja visjaunāko iedvesmoto vārdu lasīšanai un apdomāšanai ir vislielākā nozīme jums. Tādēļ ir būtiski, lai jums būtu pieeja viņa vārdiem un jūs tos uzmanīgi lasītu. . . .

Patiesi, pateicamies par pravieti, ko sūti dienās pēdējās šai pasaulei [skat. *Garīgās dziesmas*, nr. 10].¹²

Sargieties no tiem, kas nostāda mirušos praviešus augstāk par dzīvajiem, jo dzīvajiem praviešiem vienmēr ir priekšroka.¹³

Katrs baznīcas prezidents ir vienreizēji izvēlēts tam laikam un situācijai, kurā viņš bija vajadzīgs pasaulei un baznīcai. Viņi visi bija „vajadzīgi un nozīmīgi savā laikā”, kā mēs esam to pieredzējuši prezidenta Spensera V. Kimbala dzīvē. Apdomājiet šis pirmsordinācijas un sagatavošanas brīnumu! Lai arī prezidents Kimbals tika aicināts un viņam tika piešķirtas atslēgas daudzus gadus pirms tam, kad pravieša mantija nāca pār viņu, viņš vienmēr bija īstais cilvēks īstajā vietā savā laikā. Šis brīnums vien ir viena no šīs baznīcas dievišķuma iezīmēm.¹⁴

Ļaujiet man pavaicāt, vai mums ir vajadzīgs patiesš Tā Kunga pravietis un Zemes šodien? Vai cilvēkiem Noas dienās bija vajadzīgs

*Kā baznīcas prezidents, Ezra Tafts Bensons runāja
ar lielu mīlestību un neatlaidību.*

praviētis, lai brīdinātu viņus gan garīgi, gan laicīgi? Ja kāds cilvēks būtu atteicies sekot Noam, vai viņš būtu izglābies no plūdiem? Tomēr Bībelē ir teikts, ka pēdējās dienās, kurās mēs dzīvojam, cilvēku ļaundarība līdzināsies cilvēku ļaundarībai Noas dienās, kad Dievs attīrīja Zemi ar plūdiem [skat. Mateja 24:37–39]. Vai jūs domājat, ka mums ir vajadzīgs praviētis šodien, lai brīdinātu mūs un sagatavotu mūs tīrīšanai, ko Dievs ir solījis, — šoreiz ar uguni?¹⁵

Ja mēs vēlamies zināt, kādā stāvoklī esam Tā Kunga priekšā, tad pajautāsim sev, kādā stāvoklī esam Viņa mirstīgā kapteiņa priekšā, cik lielā harmonijā mūsu dzīves ir ar Tā Kunga svaidīto — dzīvo praviēti — baznīcas prezidentu un Augstākā prezidija kворumu.¹⁶

3

Dzīvais praviētis stāsta mums to, kas mums ir jāzina, un ne vienmēr to, ko vēlamies dzirdēt.

Patiesu praviēti raksturojoša iezīme ir tā, ka viņš paziņo vēstījumu no Dieva. Viņš neatvainojas par vēstījumu, ne arī viņš baidās

no jebkādām sociālām sekām, kas varētu novest pie izsmiekla un vajāšanām.¹⁷

Dažreiz ir tādi cilvēki, kas uzskata, ka viņu laicīgās zināšanas par kādu tēmu ir pārākas par debesu zināšanām, ko Dievs dod Savam pravietim par to pašu tēmu. Viņi uzskata, ka pravietim ir jābūt tādiem pašiem laicīgiem diplomiem vai apmācībai, kādu ir saņēmuši šie cilvēki, pirms viņi pieņems jebko, ko pravietis varētu teikt un kas būtu pretrunā ar viņu laicīgo izglītību. Cik daudz laicīgās izglītības bija Džozefam Smitam? Tomēr viņš deva atklāsmes par visdažādākajām tēmām. . . . Mēs mudinām cilvēkus iegūt laicīgās zināšanas daudzās jomās, taču atcerieties, ja jebkad parādās pretrunas starp laicīgajām zināšanām un pravieša vārdiem, palieciet pie pravieša vārdiem, un jūs tiksiet par to svētīti, un laiks rādīs, ka esat rikojušies pareizi.

. . . Pravietim nav jāsaka: „Tā saka Tas Kungs,” lai dotu mums Svētos Rakstus.

Daži cilvēki mēdz strīdēties par vārdiem. Viņi varētu teikt, ka pravietis ir devis mums padomu, taču mums nav pienākuma sekot tam, ja vien viņš nepasaka, ka tas ir bauslis. Taču Tas Kungs saka par pravieti: „Tu pievērsīsī vērību visiem viņa vārdiem un pavēlēm, ko viņš dos jums.” (M&D 21:4.)

. . . Pravietis mums saka to, kas mums ir jāzina, ne vienmēr to, ko vēlamies zināt.

„Tu esi pasludinājis mums smagas lietas, smagākas, nekā mēs spējam panest,” žēlojās Nefija brāļi. Taču Nefijs atbildēja viņiem, sakot: „Vainīgie uzskata patiesību par smagu, jo tā iecērtas viņos līdz pašai sirdij.” (1. Nef. 16:1–2.)

Prezidents Harolds B. Lī teica:

„Jums varētu nepatikt tas, ko saka baznīcas vadītājs. Tas varētu būt pretrunā ar jūsu politiskajiem uzskatiem. Tas varētu būt pretrunā ar jūsu sociālajiem uzskatiem. Tas varētu būt par traucēkli dažām jūsu sociālās dzīves aktivitātēm. . . . Jūsu un mūsu drošība ir atkarīga no tā, vai mēs sekojam pravietim. . . . Nenovērsīsim acis no baznīcas prezidenta.” (Conference Report, 1970. g. oktobris, 152.–153. lpp.)

Tieši dzīvie pravieši ir tie, kas patiesi liek raizēties pasaulei. „Pat baznīcā,” prezidents Kimbals teica, „daudziem ir tieksme izrotāt vakardienas praviešu kapenes un garīgā ziņā nomētāt akmeņiem dzīvos praviešus.” (*Instructor*, 95:257.)

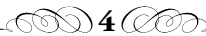
Kāpēc? Tāpēc ka dzīvais pravietis runā par to, kas mums ir jāzina tagad, taču pasaulei labpatīk, lai pravieši būtu vai nu miruši, vai raizētos par savām darišanām. . . .

Tas, kā mēs atsaucamies uz dzīvā pravieša vārdiem, kad viņš saka mums to, kas mums ir jāzina, taču, ko mēs labāk nevēlētos dzirdēt, ir mūsu uzticamības pārbaude. . . .

Mācītie cilvēki varētu uzskatīt, ka pravietis ir iedvesmots vienīgi tad, kad piekrīt viņiem, citādi pravietis tikai pauž savu viedokli — runā kā cilvēks. Bagātie varētu uzskatīt, ka viņiem nav nekādas vajadzības pieņemt padomu no vienkārša pravieša. . . .

. . . Pravietis nebūs katrā ziņā populārs pasaulē vai pasaulīgu cilvēku vidū.

Pravietim atklājot patiesību, tā sadala cilvēkus. Godīgie sirdi uzklausā viņa vārdus, taču netaisnīgie vai nu ignorē pravieti, vai cīnās pret viņu. Kad pravietis norāda uz pasaules grēkiem, pasaulīgie cilvēki vēlas vai nu aizvērt pravieša muti, vai arī izturēties tā, it kā pravieša vispār nebūtu, nevis nožēlot savus grēkus. Popularitāte nav patiesības mērs. Daudzi pravieši ir tikuši nogalināti vai padzīti. Tuvojoties Tā Kunga Otrajai atnākšanai, jūs varat sagaidīt, ka pasaules iedzīvotājiem kļūstot bezdievīgākiem, pravietis viņiem kļūs arvien nepopulārāks.¹⁸

Mēs tiksīm svētīti, sekojot tagadējam pravietim.

Lai palīdzētu jums pārvarēt kritiskus pārbaudījumus, kas stāv priekšā, es došu jums . . . svarīgu padomu, kas, ja jūs tam paklausīsiet, kronēs jūs ar Dieva godību un ļaus jums gūt uzvaru, neskatoties uz Sātana trakošanu.

. . . Baznīcā mēs dziedam garīgo dziesmu „Pateicamies par pravieti” [*Garīgās dziesmas*, 10. lpp.]. Šis tad ir tas svarīgais padoms — sekojiet pravietim. . . .

. . . Praviētis ir vienīgais cilvēks, kurš runā Tā Kunga vietā itin visā.

Mācības un Derību 132. nodaļas 7. pantā Tas Kungs runā par pravieti — prezidentu — un saka:

„Tur nav neviena cita, kā vien viens uz zemes noteiktā laikā, kuram šīs priesterības spēks un atslēgas tiek piešķirtas.”

Tad 21. nodaļas 4.–6. pantā Tas Kungs paziņo:

„Tādēļ, domājot baznīcu, tu pievērsīsī vērību visiem viņa vārdiem un pavēlēm, ko viņš dos jums kā viņš tos saņem, staigādams visā svētumā Manā priekšā;

jo viņa vārdu jūs pieņemsit kā no Manas paša mutes, visā pacietībā un ticībā.

Jo jums tā darot, elles vārtiem nebūs jūs uzvarēt.”¹⁹

Praviētis nekad nenovedīs baznīcu no ceļa.

Prezidents Vilfords Vudrafs paziņoja: „Es saku Israēlam, Tas Kungs nekad nepieļaus, lai es vai jebkurš cits cilvēks, esot baznīcas prezidenta amatā, novestu jūs no ceļa. Tas nav paredzēts programmā. Tas nav Dievam padomā” [skat. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 199].

Prezidents Merions G. Romnijs stāsta par kādu atgadījumu no savas dzīves:

„Es atceros pirms daudziem gadiem, kad biju bīskaps, prezidents Hiberns Dž. Grants uzrunāja mūsu bīskapiju. Pēc sanāksmes es aizvedu viņu mājās. . . . Stāvot man blakus, viņš uzlika roku man uz pleca un teica: „Manu zēn, nekad nenovērs acis no baznīcas prezidenta, un, ja viņš tev kādreiz liks darīt kaut ko, kas nebūs pareizi, un tu to izdarīsi, Tas Kungs tevi svētīs par to.” Tad ar dzirksti acīs viņš teica: „Taču tev nav jāuztraucas. Tas Kungs nekad nepieļaus, lai Viņa gribas paudējs novestu Viņa tautu no ceļa.”” (Conference Report, 1960. g. oktobris, 78. lpp.)²⁰

Ir dzirdēts stāsts par Brigamu Jangu, kad viņš brauca cauri kādai apdzīvotai vietai un redzēja vīru būvējam māju, un vienkārši ieteica viņam divkāršot mājas sienu biezumu. Atzīstot prezidentu Jangu par pravieti, šis vīrs izmainīja savus plānus un divkāršoja sienu biezumu. Neilgi pēc tam pilsētu pārņēma plūdi, kas izraisīja lielu postāžu,

taču šī vīra mājas sienas nesagruva. Liekot savai mājai jumtu, viņu dzirdēja dziedam „Pateicamies par pravieti”.²¹

Kā baznīcas locekļiem, mums nāksies sadurties ar ienaidnieku aci pret aci un uzvarēt, lai spētu droši nokļūt mājās. Mums būs dota iespēja izvēlēties starp pretrunīgiem padomiem. Tādēļ mums ir jāiemācās, — un, jo ātrāk mēs to iemācīsimies, jo labāk —, nenovērst acis no pravieša, baznīcas prezidenta.²²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons teica: „Mācieties raudzīties pravieti” (1. sadaļa). Ko tas jums nozīmē?
- Kādēļ, jūsu prāt, vissvarīgākais pravietis mums ir pašreizējais baznīcas prezidents? (Skat. 2. sadaļu.) Kādu padomu mēs nesen esam saņēmuši no tagadējā pravieša?
- Pārskatot 3. sadaļu, padomājiet par gadījumu, kad sekojāt pravieša padomam, pat ja jūs to pilnībā nesapratāt. Ko mēs varam mācīties no šādām pieredzēm?
- Apdomājiet „svarīgo padomu”, ko prezidents Bensons dod 4. sadaļā. Kādas svētības jūs esat saņēmuši, paklausot šim svarīgajam padomam?

Saistītās rakstvietas

2. Laiku 20:20; Amosa 3:7; Efeziešiem 2:19–20; 4:11–15; M&D 1:14–16, 37–38; 107:91–92; Ticības apliecinājumi 1:6

Ieteikums skolotājam

„Nebaidieties no klusuma pauzēm. Cilvēkiem bieži vien ir nepieciešams laiks, lai apdomātu jautājumus un atbildētu uz tiem vai lai izteiktu savas sajūtas. Jūs varētu ieturēt pauzi, kad esat uzdevis jautājumu vai kad kāds ir dalījies garīgā pieredzē, vai kad cilvēkam ir grūti izteikties” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 67).

Atsauces

1. Džozefs F. Smits, Antons H. Lands un Čārlzs V. Penrouzs, „Home Evening”, *Improvement Era*, 1915. g. jūn., 733–734.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 528.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 528.
4. Conference Report, 1947. g. okt., 23.

5. Conference Report, 1947. g. okt., 27.
6. Skat., piemēram, Conference Report, 1968. g. okt., 17; Conference Report, 1970. g. apr., 127; *Ensign*, 1973. g. janv., 57; *Ensign*, 1980. g. nov., 34; *Ensign*, 1984. g. maijs, 8.
7. V. Grants Bengerters, „A Special Moment in Church History”, *Ensign*, 1977. g. nov., 27.
8. Citējis Dons L. Seirls, „President Ezra Taft Benson Ordained Thirteenth President of the Church”, *Ensign*, 1985. g. dec., 5.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 134.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 132.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 132.
12. „Jesus Christ — Gifts and Expectations”, *New Era*, 1975. g. maijs, 16–17.
13. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, *Tambuli*, 1981. g. jūn., 3.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 142.
15. „Listen to a Prophet’s Voice”, *Ensign*, 1973. g. janv., 59.
16. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, 8.
17. „Joseph Smith: Prophet to Our Generation”, *Ensign*, 1981. g. nov., 61.
18. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, 3–4, 6; slīpraksts noņemts oriģinālā.
19. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, 1–2; slīpraksts noņemts oriģinālā.
20. „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet”, 3; slīpraksts noņemts oriģinālā.
21. „Civic Standards for the Faithful Saints”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 61; skat. arī Sidnijs Alvaruss Henkss un Efraims K. Henkss, *Scouting for the Mormons on the Great Frontier* [1948], 78–80.
22. Conference Report, 1966. g. okt., 122.

Meklējiet Garu it visā, ko darāt

*„Mums jāpaliek atvērtiem un jūtīgiem pret Svētā
Gara pamudinājumiem visās savas dzīves jomās.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Kad prezidents Ezra Tafts Bensons deva padomu citiem Augstākajiem pilnvarotajiem par kalpošanu baznīcā, viņš bieži teica: „Atcerieties, brāļi, šajā darbā vislielākā nozīme ir Garam.”¹ Un, kad viņš un šie brāļi kopā kalpoja, viņš mācīja šo principu ar piemēru, rādot, ka Tas Kungs „ir tuvu Saviem kalpiem, pat čuksta attālumā”.² Elders Roberts D. Heilzs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, pastāstīja par gadījumu, kad viņš kopā ar prezidentu Bensonu apmeklēja staba konferenci, kurā bija jātiek aicinātam jaunam staba prezidentam:

„Pēc lūgšanas, intervēšanas, studēšanas un atkārtotas lūgšanas elders Bensons pajautāja, vai es zinu, kurš būs jaunais prezidents. Es teicu, ka vēl neesmu saņēmis iedvesmu. Viņš skatījās uz mani ilgu laiku un teica, ka arī nav saņēmis iedvesmu. Tomēr mēs *bijām* sajutuši iedvesmu palūgt trīs cienīgiem priesterības nesējiem uzstāties ar runu konferences sestdienas vakara sesijā. Dažus mirkļus pēc tam, kad trešais runātājs bija sācis savu runu, Gars pamudināja mani, ka viņam ir jābūt jaunajam staba prezidentam. Es paskatījos uz prezidentu Bensonu un redzēju, ka pār viņa seju plūst asaras. Atklāsme tika dota mums abiem, — taču tas notika tāpēc, ka mēs turpinājām meklēt mūsu Debesu Tēva prātu un virzījāmies uz priekšu ticībā.”³

Reiz, sākoties konferencei, kas domāta jauniem misijas prezidentiem, prezidents Bensons dalījās šādā padomā:

„Es tik daudz reižu esmu teicis saviem brāļiem, ka Gars ir vissvarīgākais elements šajā darbā. Ar Garu un sava aicinājuma turēšanu godā jūs varat darīt brīnumus Tam Kungam savā misijā. Bez Gara

„Kā mēs saņemam Garu? „Ar ticības lūgšanu,” saka Tas Kungs.”

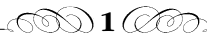
jūs nekad negūsiet panākumus, *neskatoties uz to*, kādi jums ir talanti un spējas.

Nākamajās trīs dienās jūs saņemsiet izcilu apmācību. Jums tiks iedotas rokasgrāmatas, tiks apspriesti pienākumi un procedūras, analizēti noteikumi, un tas viss jums būs ļoti noderīgi. Taču vislielākā palīdzība, ko jūs saņemsiet kā misijas prezidents, nenāks no rokasgrāmatām un instrukcijām. Vislielākā palīdzība nāks no paša Tā Kunga, kad jūs lūgsities Viņa palīdzību pazemīgā lūgšanā. Kad jūs atkal un atkal tiksiet nopiesti uz ceļiem, lai lūgtu Viņam dievišķu palīdzību savas misijas pārvaldīšanā, jūs sajūtīsiet Garu, jūs saņemsiet atbildi no augšienes, jūsu misija garīgi plauks tādēļ, ka būsiet atkarīgi no Viņa un paļausieties uz Viņu.”⁴

Prezidents Bensons sniedza šo padomu visiem baznīcas locekļiem, tajā skaitā maziem bērniem.⁵ Viņš teica: „Šajā darbā vislielākā nozīme ir Garam, — lai arī kur mēs kalpotu. Es zinu, ka man ir jāpaļaujas uz Garu. Saņemsim šo Garu un būsīm uzticīgi baznīcas locekļi, uzticami bērni un vecāki, efektīvi mājskolotāji, pacilājoši skolotāji un iedvesmoti biskapiju un stabu vadītāji.”⁶

Lai arī prezidents Bensons mācīja šo patiesību publiski un drosmīgi visā pasaulē, viņa primārās pūles dzīvot saskaņā ar šo patiesību bija personiskas un neuzkrītošas. Tās sākās mājās, sadarbībā ar savu sievu — Floru. Floras pusmāsa Džūlija Delija reiz apciemoja Bensonu ģimeni un vēlāk uzrakstīja vēstuli Florai, izsakoties par Bensonu ģimeni. „Kas gan varētu būt vēl pilnīgāks?” viņa teica. „Es apbrīnoju jūsu dzīvesveida vienkāršību, taču visvairāk mani iespaidoja tas, ka jūsu mājās mita Tā Kunga Gars.”⁷

Ezras Tafta Bensona mācības

Mums būtu jācenšas iegūt pastāvīgu Svētā Gara sadraudzību katru savas dzīves dienu.

Viens drošs veids, kā mēs varam noteikt, vai esam uz šaurās un taisnās takas, ir tāds, vai mums ir Tā Kunga Gars.

Tas, ka mums ir Svētais Gars, dod zināmus augļus.

Apustulis Pāvils teica, ka „Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība [un] atturība”. (Gal. 5:22–23.)

Garam ir vislielākā nozīme mūsu dzīvē. Es to vienmēr esmu sajutis. Mums ir jāpaliek atvērtiem un jūtīgiem pret Svētā Gara pamudinājumiem visās savas dzīves jomās. . . . Šie pamudinājumi visbiežāk nāk tad, kad neesam pakļauti dažādu darīšanu spiedienam un kad neesam iegrīmuši ikdienas dzīves rūpēs.⁸

Garīgums — noskaņošanās uz Tā Kunga Garu — ir mūsu vislielākā nepieciešamība. Mums būtu jātiecas uz pastāvīgu sadraudzību ar Svēto Garu visas savas dzīves dienas. Kad mums būs Gars, mums patiks kalpot, mēs milēsim To Kungu un mēs milēsim tos, ar kuriem mēs kalpojam, un tos, kuriem mēs kalpojam.

Vairākus gadus pēc savas mocekļa nāves Džozefs Smits parādījās prezidentam Brigamam Jangam. Ieklausieties viņa vēstī:

„Pasaki cilvēkiem būt pazemīgiem un uzticīgiem un noteikti uz turēt sevī Tā Kunga Garu, un tas vadīs tos pareizā virzienā. Esi uzmanīgs un nenoraidi kluso un lēno balsi; tā mācīs tev, ko darīt un kurp iet; tā nesīs valstības augļus. Pasaki brāļiem turēt savas sirdis atvērtas pārlicībai, lai tad, kad Svētais Gars nāks pie viņiem, viņu sirdis būtu gatavas to pieņemt.” . . .

Šis pēdējo dienu darbs ir garīgs. Cilvēkam ir nepieciešams garīgums, lai to saprastu, iemīlētu un saskatītu. Tādēļ meklējiet Garu it visā, ko darāt. Saglabājiet to sevī pastāvīgi. Tas ir mūsu izaicinājums.⁹

Mēs dzīvojam ļoti ļaunā pasaulē. Mūs ieskauj propaganda, kas saka, ka ļaunais ir labs un labais ir slikts. Maldu mācības plešas vairumā, un tās mūs ietekmē. Gandrīz jebkas, kas ir vērtīgs, labs, šķīsts, pacilājošs un spēcinošs, tiek apstrīdēts kā nekad agrāk.

Viens no iemesliem, kāpēc esam šeit, uz Zemes, — lai atšķirtu patiesību no maldiem. Šāda uztveres spēja nāk ar Svēto Garu, ne tikai ar mūsu prāta spējām.

Kad mēs centīgi un sirsnīgi meklējam patiesību, šis brīnišķīgais apsolījums rod piepildījumu: „Dievs ar Savu Svēto Garu, jā ar neizsakāmo Svētā Gara dāvanu, dos jums zināšanas.” (Mācība un Derības 121:26.)¹⁰

2

Ja mēs esam pazemīgi un jūtīgi, Tas Kungs mudinās mūs caur mūsu sajūtām.

Lūdziet Debesu Tēvu, lai Viņš svētītu jūs ar Savu Garu visos laikos. Mēs bieži saucam Garu par Svēto Garu. . . . Svētais Gars palīdz jums izvēlēties pareizo. Svētais Gars pasargās jūs no ļauna. Viņš čukst jums klusā, lēnā balsī, kā rīkoties pareizi. Kad jūs *darāt* labu, jūs *jūtaties* labi, un tas ir Svētais Gars, kas uzrunā jūs. Svētais Gars ir brīnišķīgs pārinieks. Viņa palīdzība *vienmēr* ir pieejama.¹¹

Apdomājiet to, ko jūs nesaprotat. Kā Tas Kungs pavēlēja Oliveram Kauderijam: „Tev ir jānoskaidro tas savā prātā; tad tev ir jāprasa Man, vai tas ir pareizi, un, ja tas ir pareizi, Es likšu, lai tava sirds tevī degtu; tādējādi tu *jūtīsi*, ka tas ir pareizi.” (M&D 9:8, slīpraksts pievienots.)

Vai jūs ievērojāt šo pēdējo frāzi? „Tu *jūtīsi*, ka tas ir pareizi.”

Mēs sadzirdam Tā Kunga vārdus visbiežāk caur sajūtām. Ja mēs esam pazemīgi un jūtīgi, Tas Kungs mudinās mūs caur mūsu sajūtām. Tādēļ garīgi pamudinājumi reizēm liek mums sajust lielu prieku, reizēm liek mums raudāt. Kad mani aizskar Gars, daudzreiz manas emocijas kļūst maigas un manas sajūtas — ļoti jūtīgas.

Svētais Gars liek mūsu jūtām kļūt maigākām. Mēs sajūtam lielāku žēlsirdību un līdzjūtību cits pret citu. Mēs kļūstam mierīgāki savās attiecībās. Mums parādās lielākas spējas mīlēt citam citu. Cilvēki vēlas būt mūsu tuvumā, jo pat mūsu seja izstaro Gara ietekmi. Mūsu raksturs kļūst dievišķāks. Tā rezultātā mēs kļūstam vēl jūtīgāki pret Svētā Gara mudinājumiem un tādēļ spējām skaidrāk saprast garīgas lietas.¹²

3

Mēs saņemam Garu caur sirsnīgu lūgšanu un gavēšanu.

Kā mēs saņemam Garu? „Ar ticības lūgšanu,” saka Tas Kungs [M&D 42:14]. Tādēļ mums ir jālūdz Dievs sirsnīgi un ar patiesu nolūku. Mums ir jālūdz pēc lielākas ticības un jālūdz, lai Gars apstiprinātu to, ko mācām. Mums ir jālūdz Tam Kungam piedošana.

Mums ir jāsaņem savas lūgšanas tādā pašā garā un ar tādu pašu degsmi, kā to darīja Ēnoss Mormona Grāmatā. Vairumam no jums

šis stāsts ir pazīstams, tādēļ es to nepārstāstīšu. Es tikai vēlos vērst jūsu uzmanību uz viņa vārdiem. Ēnoss liecināja: „Es jums pastāstīšu par cīņu, kas man bija Dieva priekšā, pirms es saņēmu savu grēku piedošanu.” Viņš paskaidroja savu cīņu ar Dievu. Pievērsiet uzmanību, ar kādu dedzību viņš izteica savu lūgumu:

„Mana dvēsele bija izsalkusi.”

„Es noņemtos ceļos sava Radītāja priekšā.”

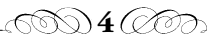
„Es piesaucu Viņu varenā lūgšanā un aizlūgšanā par *savu dvēseli*.”

„Visu dienu es piesaucu Viņu.”

Tad Ēnoss liecināja: „Tur nāca balss pie manis, sakot: Ēnoss, tavi grēki ir tev piedoti, un tu būsi svētīts. . . . Tāpēc mana vaina bija aizslaucīta prom.” Kad viņš vaicāja Tam Kungam, kā tas ir ticis paveikts, Tas Kungs atbildēja viņam: „Dēļ tavas ticības Kristum . . . tava ticība *darījusi tevi veselu!*” (Ēnosa 1:2, 4–8; slīpraksts pievienots.)

Ēnoss tika garīgi dziedināts. Pateicoties savām varenajām lūgšanām Dievam, viņš pieredzēja to, ko uzticīgie jebkurā laiku atklāšanā var pieredzēt, ko viņi pieredz un kas viņiem ir jāpieredz, ja viņi vēlas redzēt Dievu un būt piepildīti ar Viņa Garu.¹³

Ja vēlaties iegūt sava amata un aicinājuma garu, . . . pamēģiniet gavēt kādu laiku. Es nedomāju tikai vienas maltītes izlaišanu un tad divreiz lielākas maltītes notiesāšanu nākamajā ēdienreizē. Es domāju patiesu gavēšanu un Dieva lūgšanu izvēlētajā laika periodā. Tā jūs saņemsiet sava amata un aicinājuma patieso garu un ļausiet Garam darboties caur jums vairāk par jebko citu, ko zinu.¹⁴

Svēto Rakstu studēšana katru dienu, tostarp meditēšana par Svēto Rakstu pantiem, aicina Garu.

Uzcītīgi pētiēt Svētos Rakstus patstāvīgajās studijās katru dienu. Ikdienas Svēto Rakstu studēšana aicina Garu.¹⁵

Atvēliet laiku meditācijai. Meditācija par Svēto Rakstu pantu — Jēkaba vēstule 1:5 — lika jaunam zēnam doties uz birztalu, kurš viņš sarunājās ar savu Debesu Tēvu. Tieši tas atvēra debesis šajā laiku atklāšanā.

„Ikdienas Svēto Rakstu studēšana aicina Garu.”

Meditācija par Svēto Rakstu pantu Jāņa evaņģēlijā Jaunajā Derībā atnesa diženo atklāsmi par trīs godības pakāpēm [skat. Jāņa 5:29; M&D 76].

Meditācija par kādu citu Svēto Rakstu rakstvietu no Pētera vēstules atvērta debesis prezidentam Džozefam F. Smitam, un viņš redzēja garu pasauli. Tā atklāsme, kas pazīstama kā Vīzija par mirušo pestīšanu, tagad ir daļa no Mācības un Derībām [skat. 1. Pētera 3:18–20; 4:6; M&D 138].

Apdomājiet pienākuma, ko Tas Kungs ir devis mums, nozīmīgumu. Tas Kungs pamācīja: „Lai mūžības nopietnība paliek jūsu prātos.” (M&D 43:34.) Jūs nevarat to izdarīt, kad jūsu prāts ir noraižējies par šīs pasaules lietām.

Lasiet un studējiet Svētos Rakstus. Svētie Raksti ir jāstudē mājās, tēviem un mātēm uzņemoties vadību un rādot piemēru. Svētie Raksti ir jāsaprot ar Svētā Gara spēku, jo Tas Kungs ir devis šādu solījumu Saviem uzticīgajiem un paklausīgajiem: „Tu [varēsi] zināt noslēpumus un miermīlīgās lietas.” (M&D 42:61.)

Tālāk dotais prezidenta Spensera V. Kimbala izteikums ilustrē to, kā mēs varam palielināt garīguma ietekmi savā dzīvē:

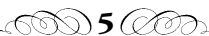
„Es atklāju, ka tad, kad savās attiecībās ar Dievu kļūstu pavisam un man liekas, ka Dievs mani nedzird un ar mani vairs nerunā, esmu tālu projām. Ja es iedziļinos Svētajos Rakstos, attālums sarūk, un garīgums atgriežas. Es atklāju, ka vairāk mīlu tos, kuri man ir jāmīl no visas savas sirds, prāta un spēka, un, mīlot viņus vairāk, es atklāju, ka man ir vieglāk paklausīt viņu padomam.” . . .

Tas ir lielisks padoms, kas, es zinu pēc pieredzes, ir paties.

Jo labāk jūs pazīstat Svētos Rakstus, jo tuvāki jūs esat Tā Kunga gribai un prātam un jo tuvāki jūs esat kā vīrs, sieva un bērni. Jūs atklāsiet, ka, lasot Svētos Rakstus, mūžības patiesības paliks jūsu prātos.¹⁶

Pretinieks nevēlas, lai mēs mājās studētu Svētos Rakstus, un tādēļ viņš radījis problēmas, ja vien spēš. Taču mums ir jābūt neatlaidīgiem.¹⁷

Mēs nevaram pazīt Dievu un Jēzu, ja vien nestudējam par Viņiem un tad nedarām Viņu gribu. Šāds kurss ved uz papildus atklātām zināšanām, kas, ja mēs tām paklausīsim, galu galā novedīs mūs pie tālākām patiesībām. Ja turpināsīm rīkoties pēc šī parauga, mēs saņemsim tālāku gaismu un prieku, kas galu galā ievēdīs mūs Dieva klātbūtnē, kur mums kopā ar Viņu būs pilnība.¹⁸

Svētais Gars būs ar mums, ja godāsim un cienīsim Dieva likumus un klausīsim tiem.

Mums ir jācīnās, ka Gars nemīt nešķīstos tempļos [skat. Helamana 4:24]. Tādēļ viena no mūsu pirmajām prioritātēm ir pārliecināties, ka mūsu pašu dzīve ir kārtībā.¹⁹

Ļaujiet man teikt dažus vārdus par paklausību. Jūs tagad mācāties ievērot visus Tā Kunga baušļus. Jums tā darot, Viņa Gars būs ar

jums. Jūs jutīsities labi. Jūs nevarat *rīkoties* nepareizi un *justies* labi. Tas nav iespējams!²⁰

Laicīgais apsolījums par paklausību [Gudrības vārdam] ir: viņi „saņems veselību nabā un smadzenes kaulos; [viņi] skries un nepiekusīs, un staigās un nepagurs”. (M&D 89:18, 20.)

Tomēr es vienmēr esmu jutis, ka lielākas svētības no paklausības Gudrības vārdam un visiem citiem baušļiem ir garīgas svētības.

Ieklausieties garīgajā apsolījumā: „Visi svētie, kas atceras turēt un pildīt šos vārdus, staigājot paklausībā *pavēlēm*, . . . atradīs gudrību un lielus zināšanu dārgumus, patiesi apslēptus dārgumus.” (M&D 89:18, 19; slīpraksts pievienots.)

Daži ir padomājuši, ka šis apsolījums bija saistīts vienīgi ar Gudrības vārda principu ievērošanu. Taču jūs pamanīsiet, ka mums ir jāstaigā paklausībā *visiem* baušļiem. Tad mēs saņemsim konkrētus garīgus apsolījumus. Tas nozīmē, ka mums ir jāklausa desmitās tiesas likumam, jāsvēta Sabata diena, jābūt morāli tīriem un šķīstiem un jāievēro visi citi baušļi.

Kad mēs to visu darīsim, dotais apsolījums skan šādi: viņi „atradīs gudrību un lielus zināšanu dārgumus, patiesi apslēptus dārgumus”. (M&D 89:19.)

Kurš tēvs un māte nevēlētos Tā Kunga iedvesmu savu bērnu audzināšanā? Es liecinu, ka šīs svētības var būt jūsu. Vecāki noteikti nevēlētos, lai nepaklausības dēļ viņu bērniem būtu liegtas Tā Kunga svētības. Visiem tēviem un mātēm Israēlā būtu jāsaģatavojas šim apsolījumam.

Dzīvošana pēc Dieva baušļiem ir cienīguma stāvoklis, kas nepieciešams ieiešanai Tā Kunga namā. Tur tiek dāvāta gudrība un „lieli zināšanu dārgumi”, kas attiecas uz mūsu laimi šajā dzīvē un prieku cauri visai mūžībai. . . .

Es neticu, ka šīs baznīcas locekļiem var būt aktīva, dzīva liecība par evaņģēliju, neievērojot baušļus. Liecība ir pastāvīga iedvesma, kas apliecina šī darba patiesumu, nevis kaut kas, ko mēs saņemam tikai vienu reizi. Svētais Gars mīt ar tiem, kuri godā un ciena Dieva likumus, un paklausa tiem. Un tieši Gars dod iedvesmu cilvēkam. Es pazemīgi liecinu par šī apsolījuma patiesumu.²¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons teica, ka pamudinājumi no Svētā Gara „visbiežāk nāk tad, kad neesam pakļauti dažādu darīšanu spiedienam un kad neesam iegrīmuši ikdienas dzīves rūpēs” (1. sadaļa). Kā mēs varam palikt jūtīgi pret Garu pat tad, kad sajūtam šādu spiedienu?
- Prezidents Bensons mācīja: „Ja mēs esam pazemīgi un jūtīgi, Tas Kungs mudinās mūs caur mūsu sajūtām” (2. sadaļa). Ko jūs esat uzzinājuši par šādu pamudinājumu atpazīšanu?
- 3. sadaļā prezidents Bensons mudina mūs sekot Ēnosa paraugam, kā tas ir pierakstīts Mormona Grāmatā. Ko mēs varam mācīties no Ēnosa par Gara meklēšanu?
- Kāda jūsu skatījumā ir atšķirība starp Svēto Rakstu lasīšanu un „meditēšanu par Svēto Rakstu rakstvietu”? (Skat. 4. sadaļu.) Kāpēc, jūsuprāt, uzcītīga Svēto Rakstu studēšana katru dienu palīdz mums būt atvērtiem pret Gara pamudinājumiem?
- Prezidents Bensons teica: „Svētais Gars mīt pie tiem, kuri godā un ciena Dieva likumus, un paklausa tiem” (5. sadaļa). Kāpēc, jūsuprāt, mūsu spēju — saņemt iedvesmu — ietekmē mūsu pūles baušļu ievērošanā?

Saistītās rakstvietas

1. Nefija 10:17–19; 2. Nefija 4:15–16; Mosijas 2:36–37; M&D 8:2–3; 45:56–57; 76:5–10; 121:45–46

Ieteikums studijām

„Studējot pievērsiet uzmanību idejām, kas nāk jūsu prātā, un sajūtām, kas nāk jūsu sirdī” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005], 18). Apsveriet iespēju pierakstīt iespaidus, ko saņemat, pat ja tie šķietami nav saistīti ar vārdiem, ko lasāt. Tie varētu būt tieši tas, ko Tas Kungs vēlas jums atklāt.

Atsauces

1. Citējis Tomass S. Monsons, „A Provident Plan—A Precious Promise”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 63.
2. „Seek the Spirit of the Lord”, *Ensign*, 1988. g. apr., 5.
3. Roberts D. Heilz, „Personal Revelation: The Teachings and Examples of the Prophets”, *Ensign*, 2007. g. nov., 87–88.

4. „My Challenges to Mission Presidents”, seminārs jaunajiem misiju prezidentiem, 1986. g. 25. jūnijs.
5. Skat. „To the Children of the Church”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 82.
6. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 77.
7. Džūlija Delija, skat. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1988), 128.
8. „Seek the Spirit of the Lord”, 2.
9. „Seek the Spirit of the Lord”, 5; šis Brigama Janga izteikums ir atrodams *Manuscript History of Brigham Young*, 1947. g. 23. febr., 2 sēj., red. Eldens Džejs Vatsons (1968, 1971), 2:529.
10. *Come unto Christ* (1983), 22.
11. „To the Children of the Church”, 82.
12. „Seek the Spirit of the Lord”, 4.
13. *Come unto Christ*, 92–93.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 331–332.
15. „My Challenges to Mission Presidents”, seminārs jaunajiem misiju prezidentiem, 1986. g. 25. jūnijs; slīpraksts noņemts oriģinālā.
16. „Seek the Spirit of the Lord”, 2, 4; šis Spensera V. Kimbala izteikums ir atrodams *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 67.
17. „A Sacred Responsibility”, 78.
18. „In His Steps”, *Ensign*, 1988. g. sept., 5.
19. *Come unto Christ*, 92.
20. „Preparing Yourself for Missionary Service”, *Ensign*, 1985. g. maijs, 36.
21. „A Principle with a Promise”, *Ensign*, 1983. g. maijs, 54.

Losandželasas Kalifornijas templis

Tā Kunga nama nenovērtējamās svētības

*„Tempļos mēs saņemam vislielākās Dieva
svētības, kas attiecas uz mūžīgo dzīvi. Tempļi,
patiešām, ir kā vārti uz debesīm.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

„Es esmu pateicīgs Tam Kungam, ka manas atmiņas par tempļa darbu sniedzas atpakaļ līdz pat jauna pusaudža gadiem,” teic prezidents Ezra Tafts Bensons. „Es ļoti labi atceros sevi kā mazu zēnu ejam no lauka un tuvojamiem vecajai lauku mājai Vitnijā, Aidaho štatā. Es varēju dzirdēt savu māti dziedam „Vai gan tuvākam šodien es kalpoju?” (*Garīgās dziesmas*, nr. 139.)

Es vēl arvien savā iztēlē viņu redzu — noliekušos pār gludināmo dēli ar avīzēm uz grīdas, gludinām baltu, svītrainu drēbju audumu, ar sviedru lāsītēm uz pieres. Kad es pajautāju, ko viņa dara, viņa teica: „Šis ir tempļa apgērbs, mans dēls. Mēs ar tēvu dosimies uz templi. . . .”

Tad viņa uzlika veco gludekli uz plīts, piestūma krēslu pie mānējā un pastāstīja par tempļa darbu — par to, cik svarīgi ir doties uz templi un piedalīties templī veiktajos svētajos priekšrakstos. Viņa arī pauda savu karstāko vēlēšanos, lai kādu dienu viņas bērniem un mazbērniem, un mazmazbērniem būtu iespēja pieredzēt šīs nenovērtējamās svētības.

Šīs jaukās sajūtu atmiņas par tempļa darbu bija svētība mūsu lauku mājās. . . . Šīs atmiņas ir atausušas manā prātā, Svētā Gara vadībā, Tā Kunga namā, izpildot laulību priekšrakstu katram no mūsu bērniem un mazbērniem, kā arī manas mātes mazbērniem un mazmazbērniem.

Šīs man ir īpašas atmiņas.”¹

Ezras Tafta Bensonā mācības

1

Tempļi simbolizē visu, kas mums ir svarīgs.

Tempļis ir tuvākā vieta debesīm uz zemes virsas.²

Visiem, kas ir tempļa tuvumā, tas būs gaismas simbols — simbols visam, kas mums ir dārgs.³

Tempļis ir kā pastāvīgs atgādinājums, ka Dievs ir paredzējis ģimenēm būt kopā mūžīgi.⁴

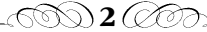
[Tempļis] ir pastāvīgs, redzams simbols, kas apliecina, ka Dievs nav atstājis cilvēkus bez zināšanām par patiesību. Tā ir vieta, kur saņemt atklāsmes. Lai gan mēs dzīvojam kritušā un grēcīgā pasaulē, šīs svētās vietas tiek nošķirtas un iesvētītas, lai cienīgi vīrieši un sievietes varētu mācīties debesu kārtību un paklausīt Dieva gribai.⁵

[Tempļis] ir pastāvīgs apliecinājums, ka Dieva spēks ir pārāks par mūsu vidū esošo ļaunumu. Daudzi vecāki gan Baznīcā, gan ārpus tās ir nobažījušies par aizsardzību pret pastāvīgi pieaugošo ļaunumu, kas kā lavīna gāžas pār kristiešu principiem. Es pilnīgi piekritu Harolda B. Lī teiktajam apgalvojumam 2. pasaules kara laikā. Viņš sacīja: „Mēs šobrīd uztraucamies par drošību, un tomēr mēs nesaprotam, ka . . . mums ir svētie tempļi, kuros mēs varam atrast simbolus, ar kuriem mēs varam radīt spēku, lai glābtu šo valsti no iznīcības.”⁶

Amerikas Savienoto Valstu prezidents lūdza mani [kā zemkopības ministru] uzņemt viesībās prezidentu, vienu no mūsu jaunāko republiku vadītājiem, Beverlihilzas Hiltonas viesnīcā Losandželosā, [Kalifornijā], — prezidentu, kura pārstāvētajā valstī ir 88 miljoni cilvēku, kas ir izkaisīti aptuveni 3000 salās, tūkstošiem kilometru garumā, — tā ir valsts, kas pastāv tikai dažus gadus. Kamēr mēs sēdējām un ieturējām kopīgu maltīti, ko lielā mērā sponsorēja kinofilmu nozare, klātesot arī daudzām filmu zvaigznēm, es paskatījos ārā pa logu. Veroties pa logu, es redzēju mūsu brīnišķīgo Losandželas tempļi, kas atradās nelielā pakalnā un bija izgaismots maigām prožektora gaismām, un es ar lielu prieku saviem viesiem un draugiem, kas atradās pie mūsu un citiem galdiem, uz

to norādīju. Sēdēdams pie galda, es pie sevis nodomāju, ka „daudz no šeit šodien notiekošā ir mazsvarīgs un laicīgs. Viss, kas pastāv mūžīgi, kas ir īsts un svarīgs, ir rodams Dieva templī”.⁷

Lai [templis] ir pastāvīgs atgādinājums, ka dzīve ir mūžīga un ka derības, ko noslēdzam laicīgajā dzīvē, ir mūžīgas.⁸

Mums ir nepieciešami tempļa priekšraksti un derības, lai iegūtu priesterības pilnību un sagatavotos atgriezties Dieva klātbūtnē.

Kad mūsu Debesu Tēvs izmitināja Ādamu un Ievu uz šīs zemes, Viņš to darīja ar nolūku mācīt, kā viņi no jauna var atgriezties Viņa klātbūtnē. Mūsu Tēvs apsolīja nodrošināt Glābēju, kas viņus izpirks no viņu kritušā stāvokļa. Viņš nodrošināja arī ar pestīšanas ieceri un aicināja viņus saviem bērniem mācīt ticību Jēzum Kristum un grēku nožēlošanu. Turklāt Dievs pavēlēja Ādamam un viņa pēcnācējiem tikt kristītiem, saņemt Svēto Garu un saņemt svēto priesterību pēc Dieva Dēla kārtas.

Svētās priesterības saņemšana pēc Dieva Dēla kārtas ir tas pats, kas mūsdienās saņem Melhisedeka priesterības pilnību, ko iespējams izdarīt tikai Tā Kunga namā.

Ādams un Ieva bija ievērojuši šīs prasības, tāpēc Dievs viņiem sacīja: „[Jūs esat] pēc Tā kārtas, kurš ir bez dienu sākuma vai gadu gala, no visas mūžības uz visu mūžību.” (Mozus 6:67.)

Trīs gadus pirms Ādama nāves notika kas ļoti ievērojams. Viņš aicināja savu dēlu Setu, mazdēlu Ēnohu un citus augstos priesterus, kas bija viņa tiešie pēcteči, kā arī citus taisnīgos pēcnācējus uz Adam-ondi-Āmana ieleju. Tur Ādams šiem taisnīgajiem pēcnācējiem deva savu pēdējo svētību.

Pēc tam viņiem parādījās Tas Kungs [skat. M&D 107:53–56]. . . .

Kā Ādams aizveda savus pēcnācējus atpakaļ pie Tā Kunga?

Mēs zinām atbildi: Ādams un viņa pēcnācēji saņēma svēto priesterību pēc Dieva kārtas. Mūsdienās mēs teiktu, ka viņi iegāja Tā Kunga namā un saņēma savas svētības.

Priesterība pēc Dieva kārtas, par kuru tiek runāts Svētajos Rakstos, dažkārt tiek saukta par patriarhālo kārtu, jo tā tika nodota

no tēva dēlam. Taču šī kārtā mūsdienu atklāsmēs ir saukta arī par ģimenes vadības kārtu, kuras ietvaros vīrietis un sieviete stājas derībā ar Dievu, tāpat kā to darīja Ādams un Ieva, tiekot saistītiem uz mūžību, lai tiem būtu pēcnācēji un lai savā laicīgajā dzīvē tie darītu Tā Kunga gribu.

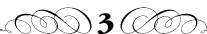
Ja pāris ir uzticīgs savām derībām, viņi ir tiesīgi saņemt celestiālās valstības augstākās pakāpes svētību. Mūsdienās šīs derības var noslēgt, tikai ieejot Tā Kunga namā.

Ādams ievēroja šo kārtību un ievēda savus pēcnācējus Dieva klātbūtnē. . . .

. . . Šajā priesterības kārtā var nonākt tikai tad, ja mēs izpildām visus Dieva baušļus un tiecamies pēc tēvu svētībām, kā to darīja Ābrahāms [skat. Ābrahāma 1:1–3], dodoties uz mūsu Tēva namu. Tās nevar saņemt nevienā citā vietā uz šīs zemes!

. . . Dodieties uz templi — mūsu Tēva namu, lai saņemot savu tēvu svētības, jūs būtu tiesīgi saņemt priesterības visaugstākās svētības. „Jo bez tām neviens cilvēks nevar redzēt Dieva, patiesi Tēva, seju un palikt dzīvs.” (M&D 84:22.)

Mūsu Tēva nams ir kārtības nams. Mēs dodamies uz *Vīna* namu, lai noslēgtu to priesterības derību, kas mums ļaus iegūt visu, kas pieder Tēvam, ja mēs būsīm uzticīgi. ⁹

Veicot tempļa priekšrakstus un noslēdzot derības, mēs varam saņemt Dieva aizsardzību un lielākās mūžīgās dzīves svētības.

Tā Kunga nama svētības ir mūžīgas. Tempļiem ir vislielākā nozīme, jo tieši tur mēs saņemam vislielākās Dieva svētības, kas atiecas uz mūžīgo dzīvi. Tempļi, patiešām, ir kā vārti uz debesīm.¹⁰

Tas Kungs vēlas, lai katrs pieaugušais Baznīcas vīrietis un sieviete saņem tempļa priekšrakstus. Tas nozīmē, ka viņiem ir jāsaņem endaments jeb dāvinājums un ka visiem laulātajiem pāriem ir jātiek saistītiem uz mūžību. Šie priekšraksti nodrošina viņu laulību ar aizsardzību un svētību. Arī viņu bērni, piedzimstot derībā, ir svētīti. Tas, ka šie bērni ir dzimuši derībā, dod viņiem pirmdzimības tiesības svētību, kas, bērniem paliekot šo svētību cienīgiem, un neatkarīgi

no tā, kas notiek ar viņu vecākiem, nodrošina mūžīgo piederību vecākiem.¹¹

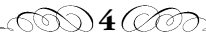
Vai tad tas nav būtiski, ka mūsdienās, kad visi svētie ir izkaisīti pa visu zemes virsu, ir pieejami tempļi? Veicot priekšrakstus šajās svētajās vietās, viņi tiks apbruņoti ar taisnību un apveltīti ar Dieva spēku lielā slavā.¹²

Debesu priekšrakstos tiek pasludināts spēks — dievišķības spēks, kas var un sagraus ļaunā spēkus, ja mēs būsim šo svēto svētību cienīgi. Ja mēs dzīvosim pēc evaņģēlija, apmeklēsime tempļi un būsim tuvu Tam Kungam, [mūsu] kopiena tiks aizsargāta, mūsu ģimene tiks aizsargāta un mūsu bērni būs drošībā. . . . Lai Dievs mūs kā svētos svēta, lai mēs dzīvotu šajā svētajā vietā noslēgto derību un priekšrakstu cienīgu dzīvi.¹³

Viedais Debesu Tēvs ir ieviesis tempļa ceremoniju, lai palīdzētu mums kļūt līdzīgākiem Kristum.¹⁴

Mēs nevarēsim dzīvot celestiālu būtņu sabiedrībā, ja mēs nebūsim šķīsti un svēti. Likumi un priekšraksti, kas vīriešiem un sievietēm ļauj nodalīties no pasaulīgās ietekmes un kļūt iesvētītiem, ir pieejami tikai šajās svētajās vietās. Tie ir doti caur atklāsmi un tos var saprast, saņemot atklāsmi. Šī iemesla dēļ, viens no brāļiem ir teicis, ka tempļis ir „Tā Kunga universitāte”.¹⁵

Neviens baznīcas loceklis nevar tikt pilnveidots bez tempļa priekšrakstiem. Tas ir mūsu uzdevums — palīdzēt saņemt šīs svētības tiem, kas tās vēl nav saņēmuši.¹⁶

Mums ir iespēja atvērt glābšanas durvis saviem senčiem.

Tempļi tiek celti un iesvētīti, lai, caur priesterību, vecāki varētu tikt saistīti ar saviem bērniem un bērni varētu tikt saistīti ar saviem vecākiem. Šie saistīšanās priekšraksti attiecas gan uz dzīvajiem, gan mirušajiem. Saskaņā ar mūsu izpratni, ja mēs netiekam saistīti ar saviem senčiem un savām paaudzēm, šīs pasaules mērķis — cilvēku paaugstināšana — paliek nerealizēts.¹⁷

Lai nodrošinātu paaugstināšanu, nepietiek tikai ar to, ka vīrs un sieva ir saistīti tempļi, — ja viņi ir uzticīgi, viņiem ir jābūt mūžīgi

saistītiem arī ar saviem senčiem un jāpārliecinās, ka darbs viņu labā ir izdarīts. „Viņi bez mums,” kā apustulis Pāvils saka, „nevar sasniegt pilnību — nedz mēs bez saviem mirušajiem varam sasniegt pilnību” (M&D 128:15). Tāpēc mūsu baznīcas locekļiem ir jāsaprot, ka viņi ir personīgi atbildīgi par to, ka tiek saistīti ar saviem priekštečiem jeb, kā Svētajos Rakstos ir teikts, saviem „tēviem”. Tāda arī ir pantu nozīme Mācības un Derību 2. nodaļas 2. pantā, kur Moronijs paziņoja, ka Elija „iedēstīs bērnu sirdīs solījumus, kas doti tēviem, un bērnu sirdis pievērsīsies saviem tēviem”.¹⁸

Kad es domāju par ģenealoģiju, es domāju par cilvēkiem, kurus es mīlu un kuri gaida uz mūsu ģimeni jeb saviem pēcnācējiem, lai palīdzētu viņiem iegūt paaugstināšanu celestiālajā valstībā.¹⁹

Mums ir iespēja atvērt glābšanas durvis tām dvēselēm, kas garu pasaulē ir ieslodzītas tumsā, lai viņi, tāpat kā mēs, varētu saņemt evaņģēlija gaismu un tikt tiesāti. Jā, „darbus, ko Es daru”, — nodrošinot evaņģēlija priekšrakstus glābšanai, — „[jūs] arī darīsit” [skat. Jāņa 14:12]. Cik daudzi tūkstoši no mūsu radniekiem vēl gaida šos saistīšanas priekšrakstus?

Būtu labi uzdot jautājumu: „Vai es esmu izdarījis visu, kas ir manos spēkos šajā laicīgajā dzīvē? Vai es būšu savu senču glābējs?”

Bez viņiem mēs nevaram tikt darīti pilnīgi. Paaugstināšanā ir iesaistīta visa ģimene.²⁰

Priekšgars ir ļoti plāns. Mēs dzīvojam mūžībā. Dievam viss ir kā viena diena. Es domāju, ka Tam Kungam nav priekškara. Viņam viss ir viens liels notikums. Es esmu pārliecināts, ka debesīs gaviglē, kad mēs apmeklējam [templi]. Mūsu senči gaviglē, un es ceru un lūdzu, kaut mēs izmantotu savas iespējas un regulāri apmeklētu templi.²¹

Tie no jums, kas esat strādājuši pie sava ciltskoka, kas apzināties šī darba nozīmīgumu un esat izjutoši prieku, apvienojot ģimenes kopā, un esat mācījušies par savu dižo mantojumu, — jums vajadzētu dalīties šajā priekā ar citiem. Palīdziet viņiem pieredzēt prieku un piepildījumu, ko šajā darbā esat raduši. Šajā darbā mums vajag iesaistīt vairāk savus baznīcas locekļus. Kā jūs visi zināt, mums vēl ir daudz darāmā, un ir daudzi baznīcas locekļi, kas varētu strādāt un kam šis darbs patiktu, ja vien daži no mums — jūs visi — viņus iedvesmotu ar savu entuziasmu, piemēru un uzticību.²²

 5

Bērniem un jauniešiem ir jāmacās par svētībām, kas tos sagaida templī.

Templis ir svēta vieta, un tempļa priekšraksti ir svēti. Apzinoties tempļa svētumu, mēs dažreiz ar saviem bērniem un mazbērniem par to runājam negribīgi.

Tā rezultātā, daudzus cilvēkos neizveidojas patiesa vēlme doties uz templi, vai arī, kad viņi turp dodas, viņi to dara bez priekšzināšanām, kas tos sagatavotu pienākumiem un templī slēgtajām derībām.

Es esmu pārliecināts, ka pienācīga izpratne un zināšanas neizmērojami palīdzēs sagatavot mūsu jaunatni tempļa apmeklēšanai. Es uzskatu, ka šī izpratne veicinās viņos vēlmi meklēt savas priestērības svētības, tāpat kā Ābrahāms meklēja savējās [skat. Ābrahāma 1:1–4].²³

Kad jūsu bērni jautā, kāpēc mēs laulājamies templī, jums vajadzētu viņiem mācīt, ka tempļi ir vienīgā vieta uz zemes, kur tiek pildīti noteikti priekšraksti. Jums arī vajadzētu dalīties savās personīgajās sajūtās ar saviem bērniem par brīdi, kad kopā noietāties uz ceļiem svētā altāra priekšā un uzņēmties uz sevis derības, kas ļāva viņiem būt piesaistītiem jums uz mūžību.²⁴

Mātēm un tēviem vajadzētu norādīt uz templi un teikt saviem bērniem: „Tā ir tā vieta, kur mēs salaulājamies uz mūžību.” Šādi rīkojoties, tempļa laulības kā standarts var tikt ieaudzināts jūsu bērnu prātā un sirdī, kamēr tie vēl ir ļoti jauni.²⁵

Mums vajadzētu dalīties savās ģimenēs savā mīlestībā pret mūsu senčiem, kā mani vecāki to darīja ar mani, un paust pateicību, ka viņi var saņemt priekšrakstus glābšanai. Šādi rīkojoties, mūsu ģimenēs vairošies izpratnes un mīlestības gars.²⁶

Es esmu pārliecināts, ka jaunatne ir ne tikai gatava un spējīga veikt ģenealoģijas darbu, bet ka caur jauniešiem mēs varam vairost entuziasmu par šo programmu.²⁷

Dievs svēti mūs, lai mēs mācītu saviem bērniem un mūsu mazbērniem, cik lielas svētības tos sagaida, ja tie dosies uz templi.²⁸

„Dievs svēti mūs, lai mēs mācītu saviem bērniem un mūsu mazbērniem, cik lielas svētības tos sagaida, ja tie dosies uz templi.”

6

**Regulārāks tempļa apmeklējums
vairo personīgās atklāsmes.**

Katru reizi izpildot laulību priekšrakstu, es esmu izveidojis ieradumu ieteikt jaunajam pārim atgriezties templī pēc iespējas drīz, lai tie kā vīrs un sieva varētu vēlreiz piedalīties tempļa rituālos. Nav iespējams pilnībā izprast svētā endamenta vai saistīšanās nozīmi, apmeklējot templi tikai vienu reizi, taču, ja viņi dosies uz templi atkārtoti, tiem taps atklāts viss tempļa skaistums, zīmīgums un svarīgums. Vēlāk no šiem jaunajiem pāriem es esmu saņēmis vēstules, kurās ir pausta pateicība, ka biju uzsvēris tieši šo aspektu. Atkārtoti apmeklējot templi, viņu mīlestība vienam pret otru vairojas un viņu laulība tiek stiprināta.²⁹

Mūsu tempļa apmeklējuma laikā mēs saņemam atklāsmes par cilvēka mūžīgā ceļojuma nozīmi. Mēs redzam skaistus un iespaidīgus pašu svarīgāko pagātnes, tagadnes un nākotnes notikumu

simbolus, kas atklāj cilvēka misiju Dieva redzējumā. Noslēdzot svi-
nīgas derības, kas attiecas uz paklausību, ziedošanos, uzupurēšanos
un uzticīgu kalpošanu mūsu Debesu Tēvam, mums tiek atgādināts
par mūsu saistībām.³⁰

Es jums apsolu, ka, biežāk apmeklējot mūsu Dieva tempļus, jūs
saņemsit vairāk personīgo atklāsmju, lai svētītu jūsu dzīvi, tāpat kā
jūs svētāt mūžībā aizgājušo dzīvi.³¹

Sajūtot mieru šajos brīnišķīgajos tempļos, dažkārt mēs rodam
risinājumus nopietnām dzīves problēmām. Dažkārt Svētā Gara ie-
tekmē mēs templī saņemam skaidras zināšanas. Tempļi ir vieta, kur
saņemt personīgu atklāsmi. Kad es esmu bijis kādas problēmas vai
sarežģījuma nomākts, būdams ar lūgšanu savā sirdī, es esmu devies
pēc atbildēm uz Tā Kunga namu. Es esmu saņēmis ļoti skaidras un
nepārprotamas atbildes.³²

Vai mēs atgriezīamies templī bieži, lai saņemtu personīgas svē-
tības, kas nāk no regulāras pielūgšanas templī? Tā Kunga svētajos
tempļos tiek atbildēts uz lūgšanām, tiek saņemtas atklāsmes un
norādījumi no Svētā Gara.³³

Padarīsim templi par svētām mājām, kas, lai arī atrodas tālu, ir
līdzīgas mūsu mūžīgajām mājām.³⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons teica, ka templis ir „simbols visam, kas mums ir dārgs”, un viņš nosauca dažas patiesības, ko templis simbolizē (1. sadaļa). Ko templis nozīmē jums?
- Kā prezidenta Bensona mācības 2. sadaļā par priesterības svētībām attiecas uz visiem ģimenes locekļiem? Pārlasot šo sadaļu, padomājiet par savu privilēģiju un atbildību — palīdzēt ģimenes locekļiem sagatavoties atgriezties Dieva klātbūtnē.
- Lasot 3. sadaļu, apdomājiet prezidenta Bensona mācības par svētībām, kuras mēs saņemam, veicot tempļa priekšrakstus. Kā jūs esat svētīti caur tempļa priekšrakstiem? Ja jūs vēl neesat saņēmuši tempļa priekšrakstus, padomājiet, ko jūs varat darīt, lai sagatavotos tos saņemt.

- Prezidents Bensons sacīja: „Kad es domāju par ģenealoģiju, es domāju par cilvēkiem, kurus es mīlu (4. sadaļa). Kā šāda nostāja var ietekmēt jūsu pieeju ģimenes vēstures darbam? Ko mēs varam darīt, lai vairāk palīdzētu saviem senčiem saņemt evaņģēlija svētības?
- Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu bērniem un jauniešiem sagatavoties tempļa priekšrakstiem un derībām? Kā jaunieši var „vairot entuziasmu par šo [ģimenes vēstures] programmu”? (Skat. 5. sadaļu.)
- Prezidents Bensons mūs iedrošināja padarīt „templi par svētām mājām, kas, lai arī atrodas tālu, ir līdzīgas mūsu mūžīgajām mājām” (6. sadaļa). Kā jūs saprotat šo izteikumu? Padomājiet par svētībām, kuras esat saņēmuši, atgriežoties templī.

Saistītās rakstvietas

Jesajas 2:1–3; M&D 97:15–16; 109:8–23; 124:39–41; 138:32–34

Ieteikums skolotājam

„Bieži vien stundas izklāstā ir vairāk materiāla, nekā jūs spējat pasniegt atvēlētajā laikā. Šādos gadījumos jums vajadzētu atlasīt to materiālu, kas būs visnoderīgākais tiem, kurus jūs mācāt” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 98–99).

Atsauces

1. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, *Ensign*, 1985. g. aug., 8.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 260.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
4. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 6.
5. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252.
6. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256; Harolda B. Li teiktais Conference Report, 1942. g. apr., 87.
7. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 85.
8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
9. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 8–10.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 255.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 259.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 255–256.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 250.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252; skat arī Elrejs L. Kristiansens, Conference Report, 1968. g. apr., 134.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 252.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 248.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 248–249.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 164.
20. *Come unto Christ* (1983), 126.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 253.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 162.
23. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 8.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 258.
25. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 6, 8.

26. *Come unto Christ through Temple Ordinances and Covenants* (brošūra, 1987. g.), 2.
27. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 163.
28. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 10.
29. *God, Family, Country*, 183.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 251.
31. „The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, 1987. g. maijs, 85.
32. „What I Hope You Will Teach Your Children about the Temple”, 8.
33. „Come unto Christ, and Be Perfected in Him”, *Ensign*, 1988. g. maijs, 85.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 256.

*Prezidents un māsa Bensoni vienmēr bija
lojāli un patiesi viens pret otru.*

Laulība un ģimene ir Dieva noteiktas

„Ģimene ir viens no labākajiem Dieva cietokšņiem pret mūsdienu ļaunumu. Palīdziet savai ģimenei būt stiprai, tuvai un mūsu Tēva debesis svētību cienīgai.”

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Jau laulības dzīves sākumā Ezra un Flora Bensoni padarīja savas mājas un ģimeni par savu galveno prioritāti. Jau no savu bērnu mazotnes viņi sāka uzsvērt, ka vēlas, lai visi viņu ģimenes locekļi iemantotu mūžīgo dzīvi.¹ Prezidents Bensons uzsvēra šo pašu vēstījumu arī laikā, kad kalpoja par Baznīcas vadītāju. Viņš sacīja:

„Dievs ir paredzējis ģimenēm būt kopā mūžīgi. Es liecinu no visas savas sirds par šī paziņojuma patiesumu. Lai Viņš mūs svētī, kad mēs stiprinām savas mājas un katra ģimenes locekļa dzīvi, lai, pienākot laikam, mēs varam atskaitīties savam Debesu Tēvam Viņa celestiālajās mājās, ka mēs esam klāt, — tēvs, māte, māsa, brālis — visi ģimenes locekļi, kas mīl cits citu. Neviens neiztrūkst. Mēs visi esam atgriezušies mājās.”²

Prezidents un māsa Bensoni sāka savas ģimenes stiprināšanu ar to, ka viņi stiprināja savu laulību. Viņi bija mīloši un uzticīgi, uzticami un patiesi. Lai gan viņiem nebija tendence strīdēties, viņiem bieži bija atklātas sarunas.³ Viņi pilnībā uzticējās viens otram, kas, viņuprāt, bija viena no laulības stiprajām pusēm. „Man nekad, *nekad* nav bijis jebkādu šaubu, ka Florai nevar uzticēties,” sacīja prezidents Bensons.⁴

Prezidents un māsa Bensoni atbalstīja un stiprināja viens otru. „Florai ir bijis lielāks redzējums attiecībā uz mani un manu potenciālu nekā jebkuram citam manā dzīvē. Viņas ticība un atbalsts ir bijis liela svētība,” sacīja prezidents Bensons.⁵ Bieži vien, kad viņš

izjuta grūtības ar savu daudzo pienākumu veikšanu, māsa Bensone noslaucīja viņa asaras un sniedza viņam mierinājumu.⁶ Viņa lūdza Tā Kunga palīdzību viņa atbalstīšanai, un viņa iedrošināja bērnus darīt to pašu. „Mēs daudz lūdzām un gavējām par tēti,” sacīja meita Barbara.⁷

Balstoties uz savas laulības stipro pamatu, prezidents un māsa Bensoni mācīja saviem bērniem, cik svarīgas ir mūžīgas ģimenes attiecības. „Mūsu vecāki ieaudzināja mūsos dziļas lojalitātes un mīlestības jūtas,” sacīja dēls Marks. „Es domāju, ka šāda atmosfēra mājās nerodas dabiski, bet to veicina un sekmē gādīga un mīloša māte kopā ar tēvu.”⁸

Bensonu ģimenes noteiktais uzvedības standarts un ģimene kā viņu prioritāte tika centrēta evaņģēlijā. Viņi strādāja, lai izveidotu mājas, kurās valda mīlestība, kur bērni var mācīties un pilnveidoties, un kur viņiem ir jautri. Bensoni vēlējās, lai viņu ģimene ir patvērums no pasaules. „Tas nebūt nenozīmē, ka mums nebija grūtību,” sacīja dēls Rīds. „Mums mēdza būt nesaskaņas. Mēs dažkārt nepildījām savus mājas uzkopšanas darbus. Dažkārt mēs pārbaudījām mātes pacietības mēru. Taču, neskatoties uz to visu, mēs izjutām ģimenes vienotību, ko visi centāmies saglabāt.”⁹ Māsa Bensone atzina: „Neviens nav pilnīgs. Mums ģimenē nav mērķis izcelt otra nepilnības, bet gan citam citu iedrošināt pilnveidoties.”¹⁰

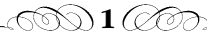
Bensonu bērni vēl bija mazi, kad viņu tēvs tika aicināts kalpot Divpadsmit apustuļu kворumā, un viņu uztrauca, kā viņa ceļojumu grafiks ietekmēs viņa kopā pavadīto laiku ar bērniem. Viņš ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Lielā ceļošana, veicot Baznīcas darbu, ļoti ierobežos laiku, ko es varēšu pavadīt kopā ar savu ģimeni. . . . Es patiesi ticu, ka es varēšu būt uzticīgs savai ģimenei, turēt to tuvu Baznīcai un paralēli pildīt savus pienākumus, būdams viens no Augstākajiem pilnvarotajiem. Es zinu, ka tas nebūs viegls uzdevums.”¹¹

Fakts, ka tas nenācās viegli, pamudināja prezidentu Bensonu smagi strādāt, lai uzturētu ciešas attiecības ar ģimeni. „Vieni no [manas] dzīves jaukākiem iespaidiem un pieredzēm, kas visvairāk piepilda dvēseli, ir saistīti ar mājām un ģimenes saitēm,” viņš sacīja.¹²

1957. gadā, kā Amerikas Savienoto Valstu zemkopības ministrs, prezidents Bensons devās četru nedēļu ceļojumā apkārt pasaulei,

lai paplašinātu tirdzniecības iespējas. Kopā ar viņu devās māsa Bensone un viņu meitas Beverlija un Bonija. Viņi apmeklēja 12 valstis, kur viņi tikās ar valdību vadītājiem, apmeklēja nozīmīgus apskates objektus, bēgļu apmetnes un ar lauksaimniecības nozari saistītus uzņēmumus. Prezidents Bensons uzskatīja, ka ceļojums ir bijis veiksmīgs un ir izdevies veicināt tirdzniecības iespējas, kā arī labi pārstāvēt Baznīcu. Kad viņi atgriezās mājās, lidmašīnai nolaižoties, tos gaidīja meita Beta. Kad viņa redzēja savus vecākus, asarām acīs viņa steidzās pie viņiem. Viņas tēvs atpleta rokas un ieskāva viņu mīlošā apskāvienā. Viņš atceras: „Neskatoties uz to, ka [mēs bijām redzējuši] daudzas skaistas pasaules vietas, tieši šis brīdis, pēkšņi, kļuva par spilgtāko notikumu visa ceļojuma laikā.”¹³

Ezras Tafta Bensona mācības

Ģimene ir vissvarīgākā vienība laikā un mūžībā.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca uzskata, ka ģimene ir vissvarīgākā vienība laikā un visā mūžībā. Baznīca māca, ka uzmanības centrā vajadzētu būt visam, kas ir saistīts ar ģimeni. Tā uzsver, ka ģimenes dzīves saglabāšana laikā un mūžībā ir augstākā prioritāte.¹⁴

Mājas nevar aizstāt nekas cits līdzvērtīgs. Tās pamati ir tikpat seni kā pasaule. Tās nolūku ir noteicis Dievs.¹⁵

Neviena nācija nevar būt pārāka par tās ģimenēm. Šī Baznīca nekad nebūs pārāka par tās ģimenēm. Mēs kā cilvēki esam tik labi, cik labas ir mūsu satikšanās vietas un mūsu mājas. . . . Labas mājas ir kā klints pamats — tās ir visas cilvēces stūrakmens. Tās ir jāsauglabā. Tās ir jāstiprina.¹⁶

Daži cilvēki man kā baznīcas vadītājam jautā, kāpēc mēs tik lielu uzvaru liekam uz mājām un ģimeni, kad mums apkārt ir tik daudz lielāku problēmu? Atbilde ir vienkārša — nav šaubu, ka lielākas problēmas ir tikai indivīdu un ģimeņu problēmu rezultāts.¹⁷

Laulība un ģimenes dzīve ir Dieva noteiktas. No mūžības perspektīvas skatoties, glābšanā ir iesaistīta visa ģimene. Vecāki ir atbildīgi Dieva priekšā par to, kā viņi ir audzinājuši savu ģimeni. Tā ir vissvētākā atbildība.¹⁸

 2

Laimīgā laulībā vīrs un sieva mīl un kalpo Dievam un viens otram.

Laulība, mājas un ģimene ir kas vairāk kā tikai sociālas institūcijas. Tās ir dievišķas un nav cilvēka izveidotas. Dievs izveidoja ģimeni jau pašos pirmsākumos. 1. Mozus grāmatas pierakstā par pirmajām laulībām Tas Kungs nāk klajā ar četriem būtiskiem paziņojumiem: pirmkārt, nav labi cilvēkam būt vienam; otrkārt, sievietē tika izveidota, lai būtu par palīgu vīrietim, treškārt, viņi abi kļūs par vienu miesu; un, ceturtkārt, vīrietim ir jāatstāj savs tēvs un māte un jāpieķeras savai sievai. (Skat. 1. Mozus 2:18, 24.)

Vēlāk, it kā vēlēdamies uzsvērt iepriekš sacīto, Tas Kungs teica: „Ko nu Dievs savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt” (Mateja 19:6). Viņš arī sacīja: „Tev būs mīlēt savu sievu no visas savas sirds, un pieķerties viņai un nevienam citam” (M&D 42:22).¹⁹

Svētie Raksti mums vēsta: „Ādams sāka apstrādāt zemi . . . kā Es, Tas Kungs, biju viņam pavēlējis. Un Ieva, viņa sieva, arī strādāja ar viņu. . . . Viņi sāka vairoties un piepildīt zemi. . . . Un Ādams un Ieva, viņa sieva, piesauca Tā Kunga Vārdu. . . . Un Ādams un Ieva svētīja Dieva Vārdu, un viņi darīja visu zināmu saviem dēliem un savām meitām. . . . Un Ādams un Ieva, viņa sieva, nemitējās piesaukt Dievu.” (Mozus 5:1–2, 4, 12, 16.)

Lasot šo iedvesmoto pierakstu, mēs uzzinām, ka Ādams un Ieva mums parādīja pilnīgu piemēru derību laulības attiecībās. Viņi kopā strādāja, viņiem bija kopīgi bērni, viņi kopā lūdza, un viņi kopā mācīja saviem bērniem evaņģēliju. Dievs vēlas, lai visi taisnīgi vīrieši un sievietes sekotu šim paraugam.²⁰

Laulība ir jāuzskata par svētu derību, kas noslēgta ar Dievu. Laulātajam pārim ir saistības ne tikai vienam pret otru, bet arī pret Dievu. Viņš ir apsollījis svētības tiem, kas godās šo derību.

Uzticība laulības zvērestam ir absolūti svarīga, lai laulībā valdītu mīlestība, uzticība un miers. Tas Kungs, nepārprotami, nosoda laulības pārkāpšanu. . . .

Laulības attiecībām ir jābalstās uz savaldīšanās un paškontroles principiem. Pāriem ir jāiemācās savaldīt savas mēles, kā arī savas kaisles.

Mājās teiktās lūgšanas un kopā teiktās lūgšanas stiprinās [pāra] savienību. Pamazām jūs būsit vienoti savās domās, vēlmēs un idejās un tieksieties sasniegt vienotus mērķus.

Paļaujieties uz To Kungu, uz praviešu mācībām un Svētajiem Rakstiem, lai gūtu vadību un palīdzību, īpaši tad, kad rodas nesašķaņas un problēmas.

Garīgu izaugsmi veicina kopīga problēmu risināšana, nevis bēgšana no tām. Individuālisms, uz ko mūsdienās tiek likts pārlieku liels uzsvars, veicina egoismu un atdalīšanos. Tas Kungs joprojām vēlas, lai divi cilvēki kļūtu par „vienu miesu”. (Skat. 1. Mozus 2:24.)

Laimīgas laulības noslēpums ir kalpošana Dievam un viens otram. Laulības mērķis ir rast vienotību un saskaņu, kā arī pilnveidoties kā personībai. Paradoksāli — jo vairāk mēs kalpojam viens otram, jo lielāka ir mūsu garīgā un emocionālā izaugsme.²¹

Apustuļa Pāvila padoms ir ļoti skaists un precīzs. Viņš teica vienkārši: „Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir milējis Savu draudzi” (Efeziešiem 5:25).

Tas Kungs atkal runā par šo pienākumu pēdējo dienu atklāsmē. Viņš teica: „Tev būs mīlēt savu sievu no visas savas sirds, un pieķerties viņai un nevienam citam.” (M&D 42:22.) Cik man zināms, Svētajos Rakstos ir tikai viena būtne, kuru mums ir pavēlēts mīlēt ar visu savu sirdi, un tas ir pats Dievs. Padomājiet, ko tas nozīmē!

Jūs varat izrādīt šādu mīlestību pret savām sievietēm ļoti daudz veidos. Pirmkārt un galvenokārt, nekas, izņemot Dievu, jūsu dzīvē nav svarīgāks par jūsu sievu — ne darbs, ne atpūta, ne vaļasprieki. Jūsu sieva ir jūsu dārgais, mūžīgais palīgs — jūsu pārinieks.

Ko nozīmē — mīlēt kādu ar visu savu sirdi? Tas nozīmē — mīlēt ar visām savām emocionālajām jūtām un ar pilnīgu nodošanos viņai. Ja jūs mīlat savu sievu ar visu savu sirdi, jūs nekādā ziņā viņu nepazemosit, nekritizēsiet, nevainosit, neizturēsities slikti pret viņu un ļaunprātīgi viņu neizmantos.

Ko nozīmē „pieķerties viņai”? Tas nozīmē būt viņas tuvumā, būt viņai lojālam un uzticīgam, sazināties ar viņu un paust savu mīlestību pret viņu.²²

„Mīlestība, ko mēs šeit pieredzam . . . ir tā, kas vieno ģimenes kopā uz laiku un mūžību.”

Vīri un sievas, kuri mīl viens otru, pieredzēs, ka mīlestība un lojalitāte atmaksājas ar to pašu. Šī mīlestība radīs bērnu emocionālajai audzināšanai nepieciešamo gaisotni. Ģimenes dzīvē pavadītajam laikam vajadzētu būt laimīgam un priecīgam, kas bērniem nākotnē saistīsies ar labām atmiņām un sajūtām.²³

3

Stipras ģimenes veicina mīlestību, cieņu un atbalstu pret katru ģimenes locekli.

Stiprināsim ģimeni. Ģimenes un individuālās lūgšanas no rītiem un vakaros var ieaicināt Tā Kunga svētības mūsu mājās. Ēdienreizes ir brīnišķīgs brīdis, lai pārrunātu dienas notikumus — barotu ne tikai ķermeni, bet barotu arī garu, kopā ar ģimenes locekļiem, pa kārtai lasītu Svētos Rakstus, īpaši Mormona Grāmatu. Vakars, kad bērni jau ir gultā, ir lielisks brīdis, lai aizņemtais tēvs pieietu pie katra sava bērna gultas, parunātu ar viņiem, atbildētu uz viņu jautājumiem un pateiktu, cik ļoti viņi ir mīlēti.²⁴

Ģimene ir viens no labākajiem Dieva cietokšņiem pret mūsdienu ļaunumu. Palīdziet savai ģimenei būt stiprai — būt tuvu Tēvam, kas ir debesīs, un būt Viņa svētību cienīgai. To darot, jūs saņemsit ticību un spēku, kas svētīs jūsu dzīvi uz visiem laikiem.²⁵

Tas Kungs sagaida, lai katrs no mums izveidotu mājas, kurās ir priecīga un pozitīva ietekme uz labu — tas ir liels uzdevums. Tam, cik daudz ir izmaksājusi mājas iekārtošana, vai vannasistabu skaitam turpmākajos gados nebūs lielas nozīmes, taču liela nozīme būs tam, vai mūsu bērni jūta mīlestību un mājās jutās pieņemti. Tas būs ļoti svarīgi, vai mājās valdīja prieks un smieklī, vai arī ķircināšana un strīdi.²⁶

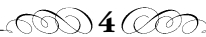
Veiksmīgi izveidotās ģimenēs valda mīlestība un cieņa pret katru ģimenes locekli. Ģimenes locekļi zina, ka viņus mīl un ka viņi ir novērtēti. Bērni jūt, kad viņu vecāki viņus mīl. Tas ļauj viņiem justies droši un būt pašpārliecinātiem.

Stipras ģimenes attīsta efektīvas savstarpējās komunikācijas prasmes. Viņi runā par savām problēmām, kopā plāno un sadarbojas, lai sasniegtu kopējus mērķus. Tiek organizēti ģimenes mājvakari un ģimenes apsardzes, kas ir efektīvs veids iecerētā sasniegšanai.

Stiprās ģimenēs tēvi un mātes ar saviem bērniem uztur ciešu emocionālo saikni. Viņi sarunājas. Daži tēvi notur oficiālas intervijas ar katru bērnu, citi sarunājas ar bērniem mazāk formālā gaisotnē, citi atvēl laiku, lai to regulāri pavadītu divatā ar katru bērnu.

Katrā ģimenē ir problēmas un izaicinājumi. Taču veiksmīgi izveidotas ģimenes cenšas tās kopīgiem spēkiem atrisināt, tā vietā, lai kritizētu un strīdētos. Viņi lūdz cits par citu, sarunājas un iedrošina cits citu. Laiku pa laikam šīs ģimenes kopā gavē, lai atbalstītu kādu no ģimenes locekļiem.

Stiprās ģimenēs cits citu atbalsta.²⁷

Mājas ir vislabākā vieta, kur bērni var mācīties un pielietot evaņģēlija principus.

Ģimenes vienība ir visefektīvākā vieta, kur tās locekļiem ieaudzināt paliekošas vērtības. Stiprās ģimenēs, kuras ir balstītas uz Jēzus Kristus evaņģēlija principiem, . . . ir mazāk problēmu.²⁸

Veiksmīgi vecāki ir sapratuši, ka audzināt bērnus ļaunuma piesārņotā vidē nav viegli. Tāpēc viņi izdara apzinātas izvēles, lai mājās valdītu vispozitīvākā ietekme. Ģimenē tiek mācīti morāles principi. Mājās ir pieejamas labas grāmatas un tās tiek lasītas. Televīzijas skatīšanās tiek kontrolēta. Mājās ir laba un iedvesmojoša mūzika. Taču vissvarīgākais ir tas, ka mājās tiek lasīti un pārrunāti Svētie Raksti, tādējādi palīdzot radīt garīgu gaisotni.

Veiksmīgās pēdējo dienu svēto mājās vecāki māca saviem bērniem izprast ticību Dievam, grēku nožēlošanas, kristīšanās un Svētā Gara dāvanas principus. (Skat. M&D 68:25.)

Šajās ģimenēs pastāvīgi tiek teiktas ģimenes lūgšanas. Lūgšana ir veids, lai izteiktu pateicību par svētībām un pazemīgi atzītu savu atkarību no Visuvarenā Dieva, lai saņemtu spēku, nepieciešamo uzturu un atbalstu.

Ģimenes, kuras kopā metas ceļos lūgšanā, ir taisnīgas Tā Kunga priekšā — tas ir vieds un patiess princips!²⁹

Bērniem ir jāzina, kas viņi ir, raugoties uz savu identitāti no mūžības perspektīvas. Viņiem ir jāzina, ka viņiem ir mūžīgs Debesu Tēvs, uz kuru tie var paļauties, kuru tie var pielūgt un no kura tie var saņemt vadību. Viņiem ir jāzina, no kurienes tie ir nākuši, lai viņu dzīvei būtu nozīme un nolūks.

Bērniem ir jāzina lūgt Dievu, paļauties uz To Kungu, lai saņemtu vadību, un paust pateicību par saņemtajām svētībām. Es atceros sevi, metamies ceļos pie savu mazo bērnu gultas, palīdzot viņiem viņu lūgšanās.

Bērniem ir jāzina atšķirt labais no ļaunā. Viņi var apgūt, un viņiem ir jāapgūst Dieva baušļi. Viņiem ir jāzina, ka zagt, melot, krāpties un iekārot to, kas pieder citiem, ir nepareizi.

Bērniem ir jāzina mājās strādāt. Viņiem mājās ir jāzina, ka godīgi paveikts darbs veicina pašcieņu un pašnovērtējumu. Viņiem vajadzētu iemācīties darba tikumu un paveikt darbu labi.

Brīvajā laikā bērnus vajadzētu mērķtiecīgi rosināt iesaistīties labās, pozitīvās aktivitātēs.³⁰

Tēvam un mātei ir jāizbrīvē viens vakars katru nedēļu, lai mājās būtu kopā ar saviem dēliem un meitām. Baznīcas mājvakaru programma ir izveidota, lai stiprinātu un aizsargātu ģimeni.³¹

Evaņģēlija principus var ieaudzināt bērnos caur efektīviem mājvakariem, kur jaunieši saņem morālu atbalstu, lai viņiem nebūtu pamata bailēm par savu nākotni. Šāda apmācība ir jāvada ar ticību, liecību un optimismu.³²

Sakārtot savas mājas — nozīmē turēt Dieva baušļus. Tas rada harmoniju un mīlestību. . . . Tas nozīmē ikdienas ģimenes lūgšanas. Tas nozīmē mācīt savu ģimeni saprast Jēzus Kristus evaņģēlija principus. Tas nozīmē, ka katrs ģimenes loceklis tur Dieva baušļus. Tas nozīmē . . . būt templa rekomendācijas cienīgam un, ka visi ģimenes locekļi saņem paaugstināšanas priekšrakstus, un jūsu ģimene tiek saistīta kopā uz mūžību. Tas nozīmē būt brīvam no lieliem parādiem un ģimeni, kur visi tās locekļi maksā pilnu desmito tiesu un citus ziedojumus.³³

Dievs ir atklājis, ka ģimenes vienība var pastāvēt arī pēc nāves.

Mīlestība, ko mēs šeit pieredzam, nav laicīga, jo tieši šī mīlestība vieno ģimenes kopā uz laiku un mūžību.³⁴

Debesu Dievs atklāja Džozefam Smitam patiesību, ka ģimenes vienība var pastāvēt arī pēc nāves, — mūsu vienotība, pieķeršanās un mīlestība citam pret citu var pastāvēt mūžīgi.³⁵

Neviens upuris nav par lielu, lai saņemtu mūžīgās laulības svētības. Vairumam no mums templis ir viegli sasniedzams, iespējams, tik viegli, ka šī svētība tiek uztverta pārāk nenopietni. Līdzīgi ar citām lietām, kas saistītas ar uzticīgu dzīvi evaņģēlijā, lai laulātos Tā Kunga veidā, ir nepieciešams noliegt visu bezdievību — visu pasaulīgo — un apņemties darīt Tēva gribu. Šāda ticības izpausme pauž mūsu mīlestību pret Dievu un mūsu rūpes par vēl nedzimušo paaudzi. Tāpat kā ģimene ir mūsu lielākais prieka avots šajā dzīvē, tas tā var būt arī mūžībā.³⁶

Mājas un ģimene. Cik gan jaukas atmiņas atāust mūsu prātā, tikai pieminot šos mīļos vārdus! Es no visas savas sirds vēlos un lūdzu par jums, lai jūs pieredzētu to neizsakāmo prieku un gandarijumu, ko sniedz godājamu vecāku lomas pildīšana. Ja jūs apzināti izvairīsities no atbildības kļūt par vecākiem un neveidosit ģimenes, jūs pazaudēsiet iespēju pieredzēt vienu no šīs dzīves un mūžības lielākajiem priekiem. Kā tas ir atklāts caur pravieti Džozefu Smitu, mūsu laimes pamatā, šeit un mūžībā, ir brīnišķīgā mācība par mājām un pastāvīgās ģimenes attiecības.³⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons mācīja: „Raugoties no mūžības perspektīvas, glābšanā ir iesaistīta visa ģimene” (1. sadaļa). Ko tas jums nozīmē? Ko ģimenes locekļi var darīt citu glābšanas labā?
- Studējot prezidenta Bensona padomu 2. sadaļā, apdomājiet, kā tas viss attiecas uz to, ko viņš dēvē par „laimīgas laulības noslēpumu”. Kāpēc, jūsuprāt, šis „noslēpums” ir laimes pamatā?
- Padomājiet par prezidenta Bensona teikto 3. sadaļā — attiecībā uz veiksmīgu ģimeņu ieradumiem. Kā šie ieradumi stiprina ģimeni? Padomājat, ko jūs varat darīt, lai sekotu šim padomam.
- Kāpēc, jūsuprāt, ģimene ir „visefektīvākā vieta, kur ieaudzināt paliekošas vērtības”? (Skatīt 4. sadaļu, pievēršot uzmanību prezidenta Bensona konkrētajam padomam par mācīšanu ģimenē.) Kad jūs esat pieredzējis, ka ģimenes locekļi palīdz cits citam mācīties evaņģēlija principus?
- Prezidents Bensons liecināja, ka ģimenes vienība var „pastāvēt arī pēc nāves” (5. sadaļa). Kādas ir jūsu domas un sajūtas, pārdomājot šo patiesību? Kādas „jaukas atmiņas” atāust jūsu prātā, domājot par mājām un ģimeni?

Saistītās rakstvietas

Psalmi 127:3–5; 1. korintiešiem 11:11; 3. Nefijs 18:21; M&D 49:15; 132:18–19; skat. arī „Ģimene: Vēstījums pasaulei”, *Ensign*, 2010. g. nov., 129. lpp.

Ieteikums studijām

„Tava evaņģēlija mācīšanās ir visefektīvākā tad, kad tu tiec mācīts ar Svēto Garu. Vienmēr sāc savas evaņģēlija studijas ar lūgšanu, lai Svētais Gars palīdz tev mācīties” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005], 18. lpp.).

Atsauces

1. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 363.
2. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 493.
3. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 126.
4. Derina Heda Rodrigeza, „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, *Ensign*, 1987. g. marts, 20.
5. „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, 14.
6. Skat. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 179.
7. Barbara Bensone Valkere, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 179.
8. Marks Amusens Bensons, „Flora Amussen Benson: Handmaiden of the Lord, Helpmeet of a Prophet, Mother in Zion”, 20.
9. Rīds Amusens Bensons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 140.
10. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
11. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 178.
12. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 126.
13. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 327.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 489.
15. Conference Report, 1949. g. apr., 198.
16. Conference Report, 1953. g. okt., 122.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 521.
18. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, 1982. g. nov., 59.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 534.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 534.
21. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 59, 60.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), 209–210.
23. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 59.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 491.
25. „To the Youth of the Noble Birthright”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 43.
26. „Great Things Required of Their Fathers”, *Ensign*, 1981. g. maijs, 34.
27. „Counsel to the Saints”, *Ensign*, 1984. g. maijs, 6.
28. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 59.
29. „Counsel to the Saints”, 6–7.
30. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 60.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 528.
32. „May the Kingdom of God Go Forth”, *Ensign*, 1978. g. maijs, 33.
33. „Great Things Required of Their Fathers”, 36.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 492.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 490.
36. „This Is a Day of Sacrifice”, *Ensign*, 1979. g. maijs, 33–34.
37. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 491–492.

Ezra Tafts Bensons ar saviem dēliem Rīdu un Marku

Tēva un mātes svētais aicinājums

*„Kaut mēs varētu uzticīgi pildīt šo lielo
vecāku lomu — šo svēto pienākumu.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Prezidents Ezra Tafts Bensons mācīja gan vārdos, gan darbos, kā mājās, tā visapkārt pasaulē, Baznīcā un ārpus tās, cik svarīgi ir būt labiem vecākiem. „Audziniet savus bērnus ar mīlestību un Tā Kunga pamācību,” viņš teica.¹ „Vecāki ir atbildīgi Dieva priekšā par savas ģimenes audzināšanas pārraudzīšanu. Tā ir ļoti svēta atbildība.”²

Prezidents Bensons, pildot savus svētos vecāku pienākumus, strādāja cieši kopā ar savu sievu Floru. „Šos savus ģimenes audzināšanas pienākumus [viņi] veica ar enerģiju un entuziasmu.”³ Viņi bieži savā starpā apspriedās par saviem bērniem un citiem jautājumiem. „Es apzinājos, ka man līdzās ir garīgi apveltīta sieviete,” teica prezidents Bensons.⁴

Viņi kopā strādāja, lai izveidotu mājas, kur viņu bērni varētu augt un mācīties — mājas, kur viņu bērni vēlētos atrasties. „Es labprātāk vēlējos būt mājās nekā jebkur citur,” sacīja viņu dēls Marks. „Tās bija kā patvērums no vētras. Māte nodrošināja ar aizsardzību un tēvs — ar spēku.”⁵

Prezidents un māsa Bensoni, pildot vecāku pienākumus, teica daudzas lūgšanas. Marks sacīja: „Mātei bija vairāk ticības nekā jebkurai citai sievietei, ko es jebkad esmu pazinis. . . . Es nekad neesmu redzējis, ka būtu kāds, kas lūgtu vairāk. Viņa steidzās mesties uz saviem ceļiem, lai lūgtu par saviem bērniem, — par kontroldarbu vai par skolā notikušu kautiņu, vai par jebko citu. Viņiem abiem ar tēti bija šāda vienkārša ticība.”⁶

Prezidents Bensons bieži bija prom no mājām, veicot darba vai Baznīcas pienākumus, tādēļ Flora uzņēmās lielu daļu atbildības par savu sešu bērnu audzināšanu un mācīšanu. Viņa priecājās par savu mātes lomu. „Mājas ir mūsu mirstīgās dzīves nozīmīgākā vieta,” viņa teica.⁷ Marks atceras: „Māte ļoti mīlēja mājas. Un viņa mīlēja mūs — ne jau tāpēc, ka tas bija viņas pienākums, bet tāpēc, ka tā bija viņas dzīve.”⁸ Izsakot savas sajūtas par mātes lomas nozīmīgumu, Flora rakstīja: „Ja jūs vēlaties raudzīties diženumā, neraugieties uz valdniekiem, bet dodieties pie šūpuļa. Mātē ir varens spēks. Viņa ir tā, kas ietekmē sirdis, dzīves un veido raksturu.”⁹

Kad prezidents Bensons atradās prom no mājām, viņš vienmēr meklēja veidu, kā rūpēties un stiprināt savu ģimeni. Viņš regulāri sazinājās ar viņiem, zvanot pa telefonu vai nosūtot vēstules. Kad viņš bija mājās, viņš pavadīja ar viņiem pēc iespējas vairāk laika. Viņš bieži atsaucās uz stāstu par „aizņemtu tēvu, kurš paskaidroja, kāpēc viņš daudz stundas ar dēlu spēlē bumbu, sakot: „Labāk, lai man tagad sāp mugura, nekā vēlāk galva.””¹⁰

Viņš arī ilgāku laiku individuāli pavadīja ar saviem bērniem. Marks atceras, kā viņa tēvs veda viņu uz Soltleiksītiju, Jūtu, lai apmeklētu ārstu: „Tas bija tik jautri — būt tikai ar tēti — tikai viņš un es! Mēs runājām par visu, par ko es gribēju runāt. Būdams tikai zēns, es zināju, ka tēvs mani mīl, jo viņš bija kopā ar mani un palīdzēja man atlabt.”¹¹

Kad vien prezidentam Bensonam bija iespēja, viņš ņēma savus bērnus līdz savos ceļojumos. 1948. gada martā viņš ņēma līdz savu meitu Boniju, kurai tobrīd bija 7 gadi, uz lauksaimniecības sanāksmi Nebraskā. „Masu mediju pārstāvji bija tik ļoti pārsteigti par šīs mazās meitenītes pašapziņu un tēva neparasto piemēru, kurš bija ņēmis tik garā ceļā tik mazu bērnu, lai apmeklētu tik nozīmīgu pasākumu, ka Bonijas attēls nākamajā rītā bija atrodams [avīzes] pirmajā lappusē. Taču elderam Bensonam tas nebija nekas neparasts. Viņš bieži ņēma bērnus sev līdzī pārbraucienos ārpus pilsētas gan tāpēc, lai ar viņiem veidotu ilgstošas, labas attiecības, gan tāpēc, lai viņus izglītotu.”¹²

Ezras Tafta Bensonā mācības

1

Tēva aicinājums ir mūžīgs.

Tēvi, jūsu aicinājums ir mūžīgs, no kura jūs nekad netiksiet atbrīvoti. Baznīcas aicinājumi, vienalga, cik tie ir svarīgi, pēc savas būtības ir tikai uz noteiktu laiku, un vēlāk cilvēks no tā tiek atbrīvots. Taču tēva aicinājums ir mūžīgs un tam ir mūžīga nozīme. Šis aicinājums ir gan uz laiku, gan mūžību.¹³

Mūsu Debesu Tēvs ir mūsu paraugs tam, kādam ir jābūt tēvam. Kā Viņš strādā ar Saviem bērniem? Lai rastu atbildi uz šo jautājumu, [tēviem], protams, vajadzētu zināt kaut ko par evaņģēliju — Tā Kunga diženo ieceri.¹⁴

Vīrietim nav lielāka aicinājuma, kā būt par taisnīgu patriarhu, kurš ir laulāts Tā Kunga namā un prezidē pār saviem bērniem. Pat pats Elohims vēlas, lai mēs uzrunātu Viņu šādi: „Mūsu Tēvs debesīs” (Mateja 6:9; 3. Nefija 13:9).¹⁵

2

Tēviem savās ģimenēs ir jānodrošina garīgā vadība.

Tēvam ir dedzīgi jāvēlas un jātiecas svētīt savu ģimeni, viņam ir jāvērsās pie Tā Kunga, jāapsver Dieva vārdi un jādzīvo Svētā Gara vadībā, lai zinātu Tā Kunga gribu un prātu, un to, kas viņam ir jādara, lai vadītu savu ģimeni.¹⁶

[Tēvi], jums ir svēts pienākums savā ģimenē nodrošināt garīgo vadību.

Brošūrā, kuru pirms vairākiem gadiem izdeva Divpadsmito padome, mēs teicām : „Būt tēvam — tas nozīmē būt vadītājam, — tas ir svarīgākais vadītāja amats. Tas vienmēr tā ir bijis, un tas vienmēr tā būs. Tēvi, jums kopā ar savas mūžīgās pārinieces palīdzību, padomu un iedrošinājumu mājās ir jāprezidē.” (*Father, Consider Your Ways* [brošūra, 1973], 4–5.) . . .

Ar mīlestību savā sirdī pret tēviem Israēlā ļaujiet man ieteikt desmit konkrētus veidus, kā tēvi var sniegt garīgu vadību saviem bērniem:

1. Dodiet saviem bērniem tēva svētības. Kristiet un konfirmējiet savus bērnus. Ordinējiet savus dēlus priesterībā. Tie jūsu bērnu dzīvē būs garīgi nozīmīgi brīži.

2. Personīgi vadiet ģimenes lūgšanas, ikdienas Svēto Rakstu studijas un iknedēļas ģimenes mājvakarus. Jūsu personīgā iesaistīšanās jūsu bērniem parādīs, cik patiesībā šīs darbības ir svarīgas.

3. Kad vien iespējams, apmeklējiet baznīcas sapulces kopā kā ģimene. Ģimenes kopīga pielūgšana jūsu vadībā ir būtiski svarīga jūsu bērnu garīgajai labklājībai.

4. Saticieties un pavadiet kopā laiku ar katru no saviem bērniem — gan meitām, gan dēliem. . . .

5. Veidojiet ģimenes tradīcijas, dodoties atvaļinājumos, ceļojumos un izbraukumos. Jūsu bērni šīs atmiņas nekad neaizmirsīs.

6. Noturiet ar saviem bērniem regulāras pārrunas divatā. Ļaujiet tiem runāt, par ko tie vēlas. Māciet tiem evaņģēlija principus. Māciet tiem patiesas vērtības. Sakiet, ka jūs tos mīlat. Personīgi aizvadītais laiks ar jūsu bērniem tiem vēsta, kādas ir tēva prioritātes.

7. Māciet saviem bērniem strādāt un parādiet tiem, cik nozīmīgi ir strādāt cienīga mērķa labad. . . .

8. Veiciniet savās mājās labas mūzikas, mākslas un literatūras pieejamību. Mājas, kurās ir izsmalcinātības un skaistuma gars, svētīs jūsu bērnu dzīvi uz visiem laikiem.

9. Pēc iespējas biežāk ar savu sievu apmeklējiet tempļi. Tad jūsu bērni labāk sapratīs, cik nozīmīgas ir tempļa laulības, tempļa zvērestī un mūžīgās ģimenes vienība.

10. Ļaujiet, lai jūsu bērni saredz prieku un gandarījumu, ko jūs gūstat, kalpojot Baznīcā. Arī viņi var sajust šo prieku un vēlmi kalpot Baznīcā un mīlēt Valstību.

Ak, vīri un tēvi Israēlā, jūs varat darīt tik daudz savas ģimenes glābšanai un paaugstināšanai! Jūsu pienākumi ir ļoti svarīgi.¹⁷

Mēs reizēm dzirdam par vīriem, arī Baznīcā, kas domā, ka ģimenes galvas statuss nostāda viņus pārākā pozīcijā, ļaujot viņiem diktēt un pret savu ģimeni izvirzīt prasības.

„Noturiet ar saviem bērniem regulāras pārrunas divatā.”

Apustulis Pāvils norāda, ka „vīrs ir sievas galva, *tāpat kā* Kristus ir [Baznīcas] galva” (Efeziešiem 5:23; slīpraksts pievienots). Tas ir paraugs, kuram mums ir jāseko, pildot savu pienākumu mājās, — prezidēt. Mēs zinām, ka Glābējs nevadīja Baznīcu, būdams skarbs un nelaipins. Mēs zinām, ka Glābējs neattiecās pret Baznīcu ar neiecīņu un nevērību. Mēs zinām, ka Glābējs neizmantoja spēku vai piespiešanu, lai sasniegtu savus mērķus. Mācoties par Glābēju, mēs redzam, ka Viņš pamācīja, iedvesmoja, mierināja un cildināja Baznīcu. Brāļi, es jums saku visā nopietnībā: Viņš ir tas paraugs, kuram mums ir jāseko, uzņemoties garīgo vadību savās ģimenēs.¹⁸

Kā savas mājas patriarham, jums ir jāuzņemas nopietna vadības atbildība, strādājot ar saviem bērniem. Jums ir jāpalīdz izveidot mājas, kurās var mājot Tā Kunga Svētais Gars. . . .

Jūsu ģimenei mājām ir jābūt kā debesīm, kur valda miers un prieks. Noteikti nevienam bērnam nebūtu jābīstas sava tēva — īpaši, ja tas ir priesterības nesējs. Tēva pienākums ir izveidot savas mājas par laimes un prieka ostu. . . . Bērnu garīgajai labklājībai ļoti būtiska ir taisnīga tēva spēcīgā ietekme, viņam parādot piemēru, disciplinējot un pamācot, audzinot un mīlot savus bērnus.¹⁹

 3

Mātes loma ir Dieva noteikta.

[Mātes] ir jeb tām vajadzētu būt ģimenes sirdij un dvēselei. Visā laicīgajā vai garīgajā literatūrā nav svētāka vārda par *māti*. Nav cēlāka darba par to, ko veic laba un dievbijīga māte.

Mūžīgajā ģimenē Dievs ir iekārtojis tā, ka mājās prezidē tēvi. Tēviem ir jāapgādā, jāmil, jāmaca un jāvada. Arī mātes loma ir Dieva noteikta. Mātēm ir jāieņem bērni, jādzemdē, jā rūpējas, jāmil un jāapmaca. Tā vēstīts atklāsmēs.²⁰

Mēs apzināmies, ka dažas sievietes, pašas būdamas bez vainas, nevar dzemdēt bērnus. Katrs Dieva pravietis šīm brīnišķīgajām māsām ir apsolijs, ka viņas mūžībās tiks svētītas ar bērniem un ka viņām būs pēcnācēji.

Pateicoties šķīstai ticībai, dedzīgām lūgšanām, gavēšanai un īpašām svētībām, daudzas no šīm brīnišķīgajām māsām, ar saviem cēlajiem pāriniekiem pie sāniem, savā dzīvē ir pieredzējušas brīnumus un ir svētītas ar bērniem. Citas, būdamas lūgšanu pilnas, ir izvēlējušās adoptēt bērnus. Mēs uzteicam šos jaukos pārus par viņu uzupurēšanos un mīlestību, ko tie ir devuši šiem bērniem, izvēloties tos saukt par saviem.²¹

Lai Dievs jūs svētī, brīnišķīgās mātes. Mēs lūdzam par jums. Mēs jūs atbalstām. Jūs dzemdējat, rūpējaties, apmācāt, pamācāt un mīlat mūžībā, — mēs jūs par to godājam. Ja jūs no sirds pildīsiet cēlāko aicinājumu no visiem — būt par māti Ciānā, es jums apsolu debesu svētības un „visu, kas ir Tēvam” (skat. M&D 84:38).²²

 4

Mātēm ir jāmil, jāmaca un jāpavada kvalitatīvs laiks ar saviem bērniem.

Mātes Ciānā, Dieva dotā loma ir ļoti būtiska jūsu pašu paaugstināšanai, kā arī jūsu ģimenes glābšanai un paaugstināšanai. Bērnam ir nepieciešama māte vairāk par jebko citu, ko var nopirkt par naudu. Pavadītais laiks ar saviem bērniem ir labākais, ko jūs varat tiem dāvāt.²³

Ar mīlestību savā sirdī pret mātēm Ciānā, es tagad vēlētos ieteikt desmit konkrētus veidus, kā mūsu mātes var pavadīt kvalitatīvu laiku ar saviem bērniem.

[Pirmkārt], kad vien iespējams, sarunājieties ar saviem bērniem, — kad viņi ienāk vai iziet no mājām, kad viņi dodas vai atgriežas no skolas, kad viņi dodas vai atgriežas no satikšanās, kad viņi uz mājām atved draugus. Uzturiet ciešu kontaktu, vienalga, vai jūsu bērniem ir 6 vai 16 gadi. . . .

Otrkārt, mātes, atvēliet laiku, lai būtu paties draugs saviem bērniem. Uzklusiet savus bērnus, ieklausieties viņos. Runājiet ar viņiem, smeļieties un jokojiet ar viņiem, dziediet ar viņiem, spēlējieties ar viņiem, raudiet ar viņiem, apskaujiet viņus un patiesi uzslavējiet viņus. Jā, regulāri pavadiet laiku kopā ar katru bērnu atsevišķi. Esiet paties draugs saviem bērniem.

Treškārt, atvēliet laiku, lai lasītu saviem bērniem. Lasiet saviem dēliem un meitām jau no agras bērnības. . . . Jūs iedēstīsiet mīlestību pret labu literatūru un patiesu mīlestību pret Svētajiem Rakstiem, ja jūs regulāri tos lasīsiet saviem bērniem.

Ceturtkārt, atvēliet laiku, lai lūgtu ar saviem bērniem. Tēva vadībā, ģimenes lūgšanas vajadzētu teikt no rīta un vakarā. Ļaujiet saviem bērniem sajust jūsu ticību, kad lūdzat debesu svētības pār viņiem. . . . Ļaujiet saviem bērniem piedalīties ģimenes un personīgajās lūgšanās un priecāties par savu jauko uzrunu viņu Tēvam debesīs.

Piektkārt, atvēliet laiku, lai ik nedēļas noturētu jēgpilnu mājvakaru. Ļaujiet bērniem aktīvi tajos piedalīties. Māciet tiem pareizus principus. Izveidojiet mājvakaru par vienu no savas ģimenes tradīcijām. . . .

Sestkārt, pēc iespējas biežāk atvēliet laiku, lai būtu kopā ēdienreizēs. To izdarīt ir grūtāk, bērniem paaugoties un dzīvei kļūstot aizņemtākai. Taču pozitīvas sarunas, dalīšanās dienas plānos un nodarbēs, kā arī īpaši brīži mācīšanai rodas ēdienreizēs, vecākiem un bērniem sadarbojoties šī mērķa sasniegšanā.

Septīnkārt, atvēliet laiku, lai ik dienas visa ģimene kopā lasītu Svētos Rakstus. Ģimenes kopīgā Mormona Grāmatas lasīšana vairo jūsu mājās garīgumu un sniegs abiem vecākiem un bērniem spēku

„Atvēliet laiku, lai lasītu saviem bērniem.”

pārvarēt kārdinājumus, un ļaus Svētajam Garam būt par to pastāvīgo pavadoni. Es jums apsolu, ka Mormona Grāmatas lasīšana izmainīs jūsu ģimenes dzīvi.

Astoņkārt, atvēliet laiku, lai ļautos kopīgām ģimenes nodarbēm. Rīkojiet ģimenes izbraukumus un piknikus, sviniet dzimšanas dienas, dodieties īpašos ceļojumos un veidojiet atmiņas. Kad vien iespējams, visa ģimene apmeklējiet pasākumus, kuros piedalās kāds no jūsu ģimenes locekļiem, piemēram, skolas izrādes, sporta spēles, lekcijas vai muzikālos priekšnesumus. Kopā apmeklējiet baznīcas sanāksmes un, kad iespējams, sēdiet kopā ar ģimeni. Mātes, kuras palīdz ģimenēm lūgt un kopā spēlēties, [tām palīdzēs] palikt kopā un uz visiem laikiem svētīs bērnu dzīvi.

Deviņkārt, atvēliet laiku, lai mācītu savus bērnus. Lai mācītu, izmantojiet ēdienreizes, ikdienišķas situācijas vai reizes, kad īpaši esat nolēmuši aprunāties, pie gultas dienas beigās vai agrās, kopīgās rīta pastaigas laikā. . . .

Mīlestība un patiesas rūpes par saviem bērniem ir vissvarīgākās īpašības, kas mātei ir nepieciešamas, lai mācītu savus bērnus. Māciet bērniem evaņģēlija principus. Māciet, ka būt labam ir vērtīgi. Māciet

par grēka sekām. Māciet viņiem mīlēt Jēzus Kristus evaņģēliju un liecību par tā dievišķību.

Māciet saviem dēliem un meitām atturību un māciet viņiem godāt vīrieša un sievietes lomu. Māciet saviem bērniem par seksuālo šķīstību, pareizus satikšanās principus, par tempļa laulību, kalpošanu misijā un to, cik svarīgi ir pieņemt un no sirds pildīt baznīcas aicinājumus.

Māciet viņiem darba tikumu un to, cik vērtīga ir laba izglītība.

Māciet viņiem pareizas izklaides nozīmi, tostarp par piemērotām filmām, video, mūziku, grāmatām un žurnāliem. Apspriediet, kādu ļaunumu nodara pornogrāfija un narkotikas, un māciet viņiem, cik vērtīgi ir dzīvot morāli tīru dzīvi.

Jā, mātes, māciet saviem bērniem evaņģēliju savās mājās, noturot savus garīgos vakarus. Šis ir visefektīvākais mācīšanas veids, ko jūsu bērni jebkad pieredzēs. . . .

Desmitkārt un visbeidzot, mātes, atvēliet laiku, lai patiesi mīlētu savus bērnus. Mātes beznosacījuma mīlestība līdzinās mīlestībai, kas piemīt Kristum.

Arī jūsu pusaugu bērniem ir nepieciešama tāda pati mīlestība un uzmanība. Daudzām mātēm un tēviem ir vieglāk paust savu mīlestību pret saviem bērniem, kad tie ir jauni, taču daudz grūtāk, tiem kļūstot vecākiem. Būdami lūgšanu pilni, attīstiet šo spēju. Dažādu paaudžu pārstāvjiem ir jāspēj saprasties. Šis saprašanās pamatā ir mīlestība. Mūsu jauniešiem ir nepieciešama mīlestība un uzmanība, nevis izdabāšana. Viņiem ir nepieciešams sajūst mātes un tēva empātiju un izpratni, nevis vienaldzību. Viņiem ir nepieciešams pavadīt laiku ar vecākiem. Mātes laipnais mācīšanas veids un viņas mīlestība, un uzticēšanās pusauga dēlam vai meitai var burtiski viņus izglābt no ļaunās pasaules.²⁴

Vai jūs zināt vienu iemeslu, kāpēc taisnīgas mātes tik ļoti mīl savus bērnus? Jo viņas daudz ir uzpurējušas viņu labā. Mēs mīlam to, kā dēļ mēs uzpurējamies, un mēs uzpurējamies to dēļ, ko mēs mīlam.²⁵

 5

Audzinot savus bērnus, vecākiem ir jārikojas vienotībā un mīlestībā.

Vīriem un sievietēm, kā līdz-radītājiem, vajadzētu dedzīgi un dievbijīgi uzņemt savās mājās bērnus. . . . Svētīts ir tas vīrs un sieva, kuriem ģimenē ir bērni. Vislielāko prieku un svētības dzīvē sagādā ģimene, vecāku pienākumu pildīšana un uzupurēšanās. Šo jauko garu ienākšana mājās ir gandrīz jebkuras uzupurēšanās vērtā.²⁶

Kad vecāki draudzīgi, mīlestībā un vienotībā pilda savus debesu dotos pienākumus un bērni atbild ar mīlestību un paklausību, tiek pieredzēts liels prieks.²⁷

Lai Dievs mums palīdz atbalstīt citam citu. Lai mājas ir tā vieta, kur mēs sākam atbalstīt savas ģimenes. Lai mājās valda lojalitātes, vienotības, mīlestības un savstarpējās cieņas gars. Lai vīri ir lojāli pret savām sievietēm, patiesi pret tām, tās mīl, cenšas atvieglot viņām slogus un daļa atbildību par bērnu aprūpi, apmācību un audzināšanu. Lai mātes un sievietes ir izpalīdzīgas, atbalsta un stiprina savus vīrus viņu priesterības pienākumos, un ir patiesas un uzticīgas tiem aicinājumiem, ko viņi saņem no Dieva priesterības.²⁸

Kaut mēs būtu uzticīgi šim lielajam vecāku lomas pienākumam — šim svētajam pienākumam, kaut mēs veidotu savas mājas stipras, — balstītas uz mūžīgiem principiem, lai mums nebūtu nekas jānožēlo. Kaut mēs nekad nepieviltu mums izrādīto lielo uzticību. Kaut mēs vienmēr atcerētos, ka šie gari, kas ir ienākuši mūsu mājās, ir īpaši gari.²⁹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons sacīja: „Mūsu Debesu Tēvs ir mūsu paraugs tam, kādam ir jābūt tēvam” (1. sadaļa). Kā zemes tēvi var sekot Debesu Tēva sniegtajam paraugam?
- Apdomājiet prezidenta Bensona sarakstu ar „desmit konkrētiem veidiem, kā tēvi var sniegt garīgu vadību saviem bērniem” (2. sadaļa). Kā, jūsuprāt, katrs no šiem ieteikumiem var ietekmēt bērnus?

- Prezidents Bensons paziņoja: „Nav cēlāka darba par to, ko veic laba un dievbijīga māte” (3. sadaļa). Kādus cēlas mātes piemērus jūs esat redzējuši? Mainoties pasaules attieksmei pret mātes lomu, ko mēs varam darīt, lai atbalstītu mātes cēlos un svētos pienākumus?
- Kādi varētu būt ieguvumi, vecākiem un bērniem kopā pavadot laiku? (Dažus piemērus skat. 4. sadaļā.)
- Kādas svētības ienāk mājās, ja vecāki ir vienoti savu pienākumu pildīšanā? (Skat. 5. sadaļu.) Ko tēvi un mātes var darīt, lai būtu vienotāki? Kā vecāki, kuri audzina bērnus vieni, var saņemt nepieciešamo spēku šo pienākumu pildīšanai?

Saistītās rakstvietas

Salamana pamācības 22:6; Efeziešiem 6:4; Mosijas 4:14–15; Almas 56:45–48; 3. Nefija 22:13; skat. arī „Ģimene: Vēstījums pasaulei”, *Ensign*, 2010. g. nov., 129.

Ieteikums skolotājam

„Garīgi sevi sagatavojot un iesaistot To Kungu mācīšanas procesā, jūs būsit darbarīks Viņa rokās. Svētais Gars piešķirs jūsu vārdiem spēku” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 41).

Atsauces

1. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, *Ensign*, 1982. g. nov., 60; oriģināla slīpraksts ir noņemts.
2. „Fundamentals of Enduring Family Relationships”, 59.
3. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 127.
4. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 141.
5. Marks Amusens Bensons *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
6. Marks Amusens Bensons *Ezra Taft Benson: A Biography*, 139.
7. Flora Amusena Bensone *Ezra Taft Benson: A Biography*, 134.
8. Marks Amusens Bensons *Ezra Taft Benson: A Biography*, 133.
9. Flora Amusena Bensone *Ezra Taft Benson: A Biography*, 130.
10. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 134.
11. Marks Amusens Bensons *Ezra Taft Benson: A Biography*, 138.
12. Frensis M. Gibons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 165.
13. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), 205.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 503.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 496.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 511.
17. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 208, 212–213.
18. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 209.
19. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 211.
20. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 215.
21. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 216.
22. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, 222.

23. <i>Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson</i> , 217.	26. <i>Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson</i> , 216.
24. <i>Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson</i> , 218–221.	27. „Counsel to the Saints”, <i>Ensign</i> , 1984. g. maijs, 6.
25. „Jesus Christ — Gifts and Expectations”, <i>Ensign</i> , 1988. g. dec., 6.	28. Conference Report, 1951. g. okt., 155.
	29. Conference Report, 1953. g. okt., 123.

Gados vecāki cilvēki baznīcā

*„Lai šie zelta gadi kļūst par jūsu labākajiem gadiem,
jums pilnvērtīgi dzīvojot un mīlot, un kalpojot! Un lai
Dievs svēta tos, kas kalpo jums, — jūsu ģimeni, jūsu
draugus un citus baznīcas locekļus, un vadītājus.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Kad Ezra Tafts Bensons kļuva par baznīcas prezidentu, viņš bija 86 gadus vecs. Viņš saprata dzīves vēli no gadu priekus un grūtības. Viņam lielu prieku sagādāja ilgstošās attiecības ar viņa sievu Floru. Pirmajā prezidentūras gadā pāris svinēja savu 60-to kāzu jubileju. Viņi izbaudīja viens otra sabiedrību un gandrīz katru piektdienas rītu kopīgi apmeklēja templi. Prezidenta Bensona 87-tās dzimšanas dienas svinībās kāds viņam pajautāja, kas ir viņa ilgās, laimīgās dzīves noslēpums. „Pirms viņš paspēja atbildēt, māsa Bensone ķircinoši, taču ar nozīmi, teica: „Viņam ir laba sieva.””¹

Vecumdienās prezidents un māsa Bensoni mīlēja pavadīt laiku kopā ar saviem bērniem un mazbērniem, un viņu ģimene turpināja mācīties no viņu piemēra. „Viņa prezidentūras pirmo astoņpadsmit mēnešu laikā viena no mazmeitām ilgāku laiku dzīvoja kopā ar vecvecākiem un pēc viņu lūguma bieži ceļoja kopā ar tiem, lai palīdzētu un sniegtu nepieciešamo atbalstu. Un viņa personīgi novēroja savus vecvecākus mājās, — kā viņi kopā devās uz saldējumu veikaliņu; sēdēja uz dīvānu, rokās sadevušies, kopīgi gremdējoties laimīgās atmiņās, dziedot un smeļoties; un kā viņi laipni uzņēma savus mājskolotājus un citus viesus.”²

Mazbērni apzinājās, kāda svētība ir izjust dzīves gudro un mīlošo vecvecāku ietekmi. „Viena no mazmeitām uzrakstīja savu pateicību pēc tam, kad prezidents Bensons bija devis padomu viņai un viņas

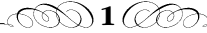

„Man ir īpašas jūtas pret gados vecākiem cilvēkiem. . . . Es jūtu, ka zināmā mērā es viņus saprotu, jo es esmu viens no tiem.”

vīram par kādu sarežģītu lēmumu. „Mēs tev jautājām, ko tu domā, un tu atbildēji: „Lūdziet par to. Man ir ticība, ka jūs pieņemsiet pareizo lēmumu.” Tava ticība mums deva papildu pārliecību.”³

Vispārējai konferencei, kas notika tūlīt pēc viņa 90-tās dzimšanas dienas, prezidents Bensons sagatavoja uzrunu, kas bija veltīta „gados vecākiem cilvēkiem baznīcā un viņu ģimenēm, un tiem, kas kalpo viņiem”. Ievadā viņš puda savu personīgo saikni ar šo tēmu: „Man ir īpašas jūtas pret gados vecākiem cilvēkiem — pret šo brīnišķīgo vīriešu un sieviešu grupu. Es jūtu, ka zināmā mērā es viņus saprotu, jo es esmu viens no tiem.”⁴

Ezras Tafta Bensona mācības

Tas Kungs pazīst un mīl gados vecākus cilvēkus, un Viņš tiem ir uzticējies daudzus no Saviem lielākajiem pienākumiem.

Tas Kungs pazīst un mīl gados vecākus cilvēkus Savā tautā. Tā tas vienmēr ir bijis, un Viņš tiem ir uzticējies daudzus no Saviem lielākajiem pienākumiem. Dažādos evaņģēlija laikmetos Viņš ir vadījis Savu tautu caur praviešiem, kas bija jau krietni gados. Viņam ir bijusi nepieciešama to cilvēku, kas ilgus gadus ir pierādījuši uzticību Viņa evaņģēlijam, gudrība, gadu gaitā gūtā pieredze un iedvesmas pilnā vadība.

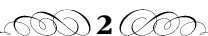
Tas Kungs svētīja Sāraju viņas vecumdienās, lai tā dzemdētu Ābrahāma bērnu. Iespējams, varenākais no ķēniņa Benjamīna sprediķiem tika nolasīts viņa vecumdienās un neilgu laiku pirms viņa nāves. Viņš patiesi bija darbarīks Tā Kunga rokās, jo spēja vadīt savu tautu un nostiprināt mieru tajā.

Daudzi citi vīrieši un sievietes gadu gaitā ir paveikuši lielus darbus, pat savās vecumdienās darot vēl vairāk, lai kalpotu Tam Kungam un Viņa bērniem.

Mūsu evaņģēlija laikmetā daudzi no [tiem] praviešiem, kas ir bijuši aicināti kalpot Tam Kungam, tika aicināti, kad viņiem bija jau septiņdesmit, astoņdesmit vai pat vēl vairāk gadu. Cik labi Tas Kungs pazīst un mīl Savus bērnus, kas ir tik daudz devuši pieredzes gadu gaitā!

Mēs mīlam jūs — mūsu baznīcas seniorus. Jūs esat visstraujāk augošā sabiedrības daļa gan mūsdienu pasaulē, gan arī baznīcā.

Mēs vēlamies, lai jūsu zelta gadi būtu brīnišķīgi un sniegtu gandarījumu. Mēs lūdzam, lai jūs justu prieku par dzīvi, kas labi pavādīta un pilna siltām atmiņām un vēl lielākām cerībām caur Kristus Izpirkšanu. Mēs ceram, ka jūs jutīsiet to mieru, ko Tas Kungs ir apsolījis tiem, kas turpina censties ievērot Viņa baušļus un sekot Viņa priekšzīmei. Mēs ceram, ka jūsu dienas ir piepildītas darbiem un daudzveidīgām iespējām, kā jūs varat kalpot citiem, kam ir mazāk veicies. Gados vecāks — gandrīz vienmēr nozīmē labāks, jo jūsu lielā gudrība un pieredze var turpināt izplatīties un pieaugt, palīdzot citiem.⁵

Mēs varam pavadīt savas vecumdienas tik labi, cik vien iespējams.

Ļaujiet mums ieteikt astoņus veidus, kā mēs varam pavadīt savas vecumdienas tik labi, cik vien iespējams:

1. *Strādājiet templī un bieži to apmeklējiet.* Mums, kas esam gados vecāki, vajadzētu veltīt savu enerģiju ne tikai savu priekšteču svētīšanai, bet arī lai pārliecinātos, ka, ciktāl tas ir iespējams, visi mūsu pēcnācēji saņem paaugstināšanas priekšrakstus templī. Strādājiet kopā ar savām ģimenēm; dodiet viņiem padomus un lūdziet par tiem, kas paši vēl nevēlas sagatavoties.

Mēs mudinām visus, kas var, bieži apmeklēt templi un pieņemt aicinājumus kalpot templī, ja vien veselība un spēks, kā arī attālums to atļauj. Mēs paļaujamies uz jūsu palīdzību tempļa darbā. Ņemot vērā pieaugošo tempļu skaitu, mums ir nepieciešams, lai vairāk mūsu baznīcas locekļu sagatavotos šim jaukajam darbam. Māsa Bensone un es esam pateicīgi, ka gandrīz katru nedēļu kopā varam apmeklēt templi. Kāda svētība tā ir bijusi mūsu dzīvēs!

2. *Apkopojiet un pierakstiet ģimenes vēsturi.* Mēs jūs aicinām aktīvi apkopot un pierakstīt personīgo un ģimenes vēsturi. Tik daudzos gadījumos tikai jums ir atmiņas par tuviem cilvēkiem, datumiem un notikumiem. Dažās situācijās jūs *esat* ģimenes vēsture. Reti kurš paņēmiens jūsu mantojuma uzglabāšanai ir efektīvāks par savas vēstures apkopošanu un pierakstīšanu.

3. *Iesaistieties misionāru darbā.* Misionāru darbā mums ir nepieciešams lielāks senioru–misionāru skaits. Ja vien veselība to ļauj un līdzekļu ir pietiekoši, mēs aicinām vēl simtiem mūsu pāru sakārtot savas dzīves un darījumus un doties misijā. Cik ļoti mums nepieciešama jūsu kalpošana misijā! Jūs varat kalpot tā, kā to nevar mūsu jaunie misionāri.

Es esmu pateicīgs, ka divām manām māsām, kas bija palikušas par atraitnēm, bija iespēja kopā kalpot par misionārēm Anglijā. Viņas bija sešdesmit astoņus un septiņdesmit trīs gadus vecas, kad tika aicinātas kalpot, un abām tā bija brīnumaina pieredze.

Kāds piemērs un svētība ģimenes pēcnācējiem ir vecvecāku kalpošana misijās! Lielākā daļa senioru pāru, kas dodas misijā, tiek stiprināti un savas misionāru kalpošanas rezultātā gūst jaunu sparū. Caur šo svēto kalpošanu daudzi cilvēki tiek svētīti un izjūt to prieku, kas rodas, vedot citus uz zināšanām par Jēzus Kristus evaņģēlija pilnību. . . .

4. *Vadiet savas ģimenes, veidojot ģimenes kopības sajūtu.* Mēs mudinām visus baznīcas locekļus — seniorus, kad vien tas ir iespējams, aicināt savas ģimenes sanākt kopā. Organizējiet šīs saliedētās cilvēku grupās. Vadiet ģimenes kopā sanākšanu. Ieviesiet ģimenes salidojumus, kuros var izjust sadraudzību un ģimenes mantojumu. Dažas no manām jaukākajām atmiņām ir no manas paša ģimenes salidojumiem un kopā sanākšanas brīžiem. Izkopiet brīnišķīgas ģimenes tradīcijas, kas jūs mūžīgi saistīs kopā. Tā darot, mēs varam radīt debesu daļiņu mūsu pašu ģimenēs tieši šeit, uz Zemes. Galu galā mūžība būs nekas cits, kā taisnīgas ģimenes dzīves pagarinājums.

5. *Pieņemiet un pildiet baznīcas aicinājumus.* Mēs paļaujamies, ka visi baznīcas locekļi — seniori, kas to spēj, pieņems aicinājumus baznīcā un uzcītīgi tos pildīs. Es esmu pateicīgs man personīgi zināmiem brāļiem, kuri ir vairāk nekā septiņdesmit un astoņdesmit gadus veci un kalpo par bīskapiem un baznīcas prezidentiem. Cik ļoti mums ir nepieciešams jūsu, kas guvuši bagātīgu dzīves pieredzi, padoms un ietekme! Mums visiem ir jādzird par jūsu panākumiem un to, kā jūs esat pārvarējuši sirdsēstus, sāpes vai vilšanos, kļūstot stiprāki no pieredzētā.

*„Lai šie zelta gadi kļūst par jūsu labākajiem gadiem,
jums pilnvērtīgi dzīvojot un mīlot, un kalpojot!”*

Jums ir daudz iespēju kalpot vairumā baznīcas organizāciju. Jums ir laiks un stiprs evaņģēlija pamats, kas jums dod iespēju paveikt lielu darbu. Tik daudzos veidos jūs vadāt uzticīgu kalpošanu baznīcā. Mēs jums pateicamies par visu, ko jūs esat darījuši, un lūdzam, lai Tas Kungs jums dod spēku darīt vēl vairāk.

6. *Plānojiet savu finansiālo nākotni.* Dzīves gaitā tuvojoties aiziešanai pensijā un desmitgadēm pēc tam, mēs aicinām visus seniorus taupīgi plānot tos gadus, kas sekos pēc pilnas slodzes nodarbinātības. Izvairīsimies no nevajadzīgiem parādiem. Mēs brīdinām arī no galvošanas par ģimenes locekļiem, kas var apdraudēt pensijas ienākumus.

Esiet vēl piesardzīgāki pilnbrieda gados no vieglas bagātības shēmām, māju ieķīlāšanas vai no ieguldījumiem nedrošās spekulācijās. Rīkojieties apdomīgi, lai plānošanu dzīves garumā neizjauc viens vai vairāki neveiksmīgi finansiāli lēmumi. Jau laicīgi izplānojiet savu finansiālo nākotni un tad turieties pie šī plāna.

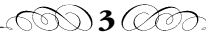
7. *Kalpojiet līdzīgi Kristum.* Kristum līdzīga kalpošana paaugstina. To zinot, mēs aicinām visus baznīcas locekļus — seniorus, kas var,

laist darbā savus sirpjus, kalpojot citiem. Tā var būt daļa no svētīšanas procesa. Tas Kungs ir apsolījis, ka tie, kas zaudē savu dzīvību kalpošanā citiem, atradīs sevi. Praviētis Džozefs Smits mums teica, ka mums vajadzētu „izsmelt] savas dzīves”, īstenojot Tā Kunga nolūkus (M&D 123:13).

Tie, kas kalpo citiem, gūs mieru un prieku, un svētības. Jā, mēs visiem iesakām Kristum līdzīgu kalpošanu, taču īpašu prieku tā nes senioru dzīvēs.

8. *Saglabājiet fizisku spēku un veselību un esiet aktīvi.* Mūs savīļņo tik daudzu senioru centieni nodrošināt labu veselību vecumdienās. . . .

Cik ļoti mums patīk redzēt mūsu seniorus, kas saglabā spēku un aktivitāti! Saglabājot aktivitāti, gan prāts, gan ķermenis darbojas labāk.⁶

Kalpošana citiem palīdz dziedināt tos, kas ir zaudējuši tuviniekus vai baidās palikt vientuļi.

Mēs vēlamies paust savu mīlestību pret tiem, kas ir zaudējuši savu laulāto draugu. Dažkārt daži no jums jūtas nevajadzīgi un vientuļi, un šīs sajūtas var būt ļoti nomācošas. Tik daudzos gadījumos tam tā nav jābūt. Papildus tikko minētajiem astoņiem ieteikumiem, šeit ir piemēri aktivitātēm, kas bijušas noderīgas citiem.

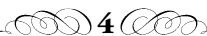
Dažas sievietes, kas palikušas vienas, nodarbina sevi, šujot segas katram mazbērnam, kas gatavojas precēties, vai katram jaundzimušam ģimenes loceklim. Citas raksta vēstules dzimšanas dienās vai, kad vien var, apmeklē mazbērnu skolas un sporta pasākumus. Dažas apkopo katra mazbērna bilžu albumus, ko pasniegt dzimšanas dienā. . . .

Mēs redzam daudzas mūsu atraitnes, kas brīvprātīgi strādā . . . slimnīcās vai kalpo sabiedrībai citos veidos. Tik daudzas atrod piepildījumu, šādi palīdzot.

Atbilde, kā pārvarēt vientulību un nelietderības sajūtu cilvēkam, kas to fiziski spēj, ir pārstāt domāt par sevi, palīdzot citiem, kam tas ir patiesi nepieciešams. Tiem, kas šādi kalpos, mēs apsolām, ka zināmā mērā jūs tiksiet dziedināti no tuvinieka zaudējuma vai bailēm

palikt vientuļam. Uzlabot kāda cita cilvēka apstākļus ir līdzeklis, kā pašam justies labāk.⁷

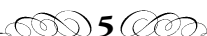
Slimību un sāpju brīžos mēs varam palikt stipri attieksmē un garā.

Tiem, kas ir slimi un cieš sāpes, un pārdzīvo šīs dzīves mainīgos apstākļus, mēs paužam īpašu mīlestību un rūpes. Mūsu sirdis un lūgšanas ir vērstas uz jums. Atcerieties, ko tēvs Lehijs teica svētībā savam dēlam Jēkabam, kad viņš cieta no savu vecāko brāļu, Lamana un Lemuēla, rokas. Viņš teica: „Tu zini Dieva diženumu; un Viņš iesvētīs tavas bēdas tev par labumu” (2. Nefija 2:2). Un tāpat Viņš darīs jūsu labumam.

Mēs lūdzam, lai jūs turpinātu censties palikt stipri attieksmē un garā. Mēs zinām, ka tas ne vienmēr ir viegli. Mēs lūdzam, lai tie, kas tagad jūsu vietā pilda tos uzdevumus, kurus jūs vairāk nespējat darīt paši, to darītu mīlestībā, maigumā un ar rūpju garu.

Mēs ceram, ka jūs turpināsiet savā sirdī un prātā lolot labas domas un sajūtas un ātri vien kļidēsiet tās, kas jums ir kaitīgas un iznīcinošas. Mēs ticam, ka jūsu lūgšanas tiek raidītas ik dienu un, ja nepieciešams, pat ik stundu. Kā māca Mormona Grāmata, „ik dienas [dzīvojiet], pateicoties par tām daudzajām žēlastībām un svētībām, kuras [Dievs] dāvājis” (Almas 34:38).

Jūs atklāsi, ka ikdienas Mormona Grāmatas lasīšana pacilās jūsu garu, tuvinās jūs Glābējam un palīdzēs jums būt tādām evaņģēlija studentam, kas var dalīties lielās patiesībās ar citiem.⁸

Ir svarīgi, lai ģimenes saviem vecākiem un vecvecākiem gados izrādītu to mīlestību, rūpes un cieņu, ko viņi ir pelnījuši.

Tagad dažas minūtes es vēlētos uzrunāt senioru ģimenes. Mēs atkārtojam pantu no Psalmiem: „Nepamet mani vecuma dienās, neatstāj mani, kad spēks man zūd!” (Psalmi 71:9.)

Mēs mudinām ģimenes saviem vecākiem un vecvecākiem gados izrādīt to mīlestību, rūpes un uzmanību, ko viņi ir pelnījuši. Atcerēsimies Svēto Rakstu pavēli, ka mums ir jārūpējas par tiem,

kas ir no mūsu nama, citādi mēs tiksim uzskatīti „ļauņaki par neticīgu” (1. Timotejam 5:8). Es esmu pateicīgs par manis paša dārgo ģimeni un par tām mīlošajām rūpēm, kuras viņi ir izrādījuši saviem vecākiem tik daudzu gadu garumā.

Atcerieties, ka vecāki un vecvecāki ir mūsu atbildība, un mums ir jārūpējas par viņiem, cik labi vien spējam. Kad senioriem nav ģimenes, kas par viņiem varētu parūpēties, priesterības un Palīdzības biedrības vadītājiem vajadzētu pielikt visas pūles, lai tikpat mīloši parūpētos par viņu vajadzībām. Mēs sniedzam dažus ieteikumus senioru ģimenēm.

Kopš Tas Kungs akmens plāksnēs iegravēja Desmit baušļus, cauri gadsimtiem ir atbalsojušies Viņa vārdi no Sinajas — „godini savu tēvu un savu māti” (2. Mozus 20:12).

Godināt un cienīt mūsu vecākus nozīmē, ka mums ir liela pateicība par viņiem. Mēs mīlam un novērtējam viņus, un rūpējamies par viņu laimi un labklājību. Mēs pret viņiem izturamies ar cieņu un rūpīgu uzmanību. Mēs cenšamies saprast viņu viedokli. Bez šaubām, paklausība vecāku taisnīgām vēlmēm un lūgumiem ir daļa no godināšanas.

Turklāt mūsu vecāki ir pelnījuši mūsu cieņu un pagodinājumu par to, ka devuši mums dzīvību. Un viņi gandrīz vienmēr ir neskaitāmas reizes ziedojušies, rūpējoties un kopjot mūs zīdaiņa vecumā un bērnības gados, nodrošinot dzīves vajadzības, un rūpējušies par mums slimību laikā un pieaugšanas emocionālo stresu brīžos. Daudzos gadījumos viņi mums ir devuši iespēju iegūt izglītību, un, zināmā mērā, viņi mūs ir izglītojuši. Daudz ko no tā, ko mēs zinām un darām, mēs esam iemācījušies no viņu piemēra. Lai mēs vienmēr būtu viņiem pateicīgi un izrādītu savu pateicību!

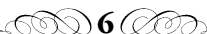
Mācīsimies arī piedot saviem vecākiem, kuri, lai arī iespējams pieļāvuši kļūdas, mūs audzinot, gandrīz vienmēr darīja visu, ko varēja, atbilstoši savām zināšanām. Lai mēs vienmēr piedotu viņiem, tāpat kā mēs vēlētos, lai mūsu pašu bērni piedotu mums mūsu kļūdas!

Pat tad, kad vecāki kļūst vecāki, mums vajadzētu viņus godāt, dodot viņiem izvēles brīvību un iespēju būt neatkarīgiem tik ilgi, cik vien tas ir iespējams. Neatņemsim viņiem tās izvēles, ko viņi vēl var izdarīt. Daži vecāki savās vecumdienās var dzīvot un paši par

sevi parūpēties, un viņi vēlētos to darīt. Ļaujiet viņiem darīt to, ko viņi var izdarīt paši!

Ja mazinās viņu spēja dzīvot neatkarīgi, tad var būt nepieciešama ģimene, baznīca un sabiedrības resursi, lai sniegtu palīdzību. Kad seniori pat ar palīglīdzekļiem vairāk nespēj parūpēties paši par sevi, šo aprūpi, kad tas ir iespējams, var nodrošināt kāds ģimenes loceklis. Šajā situācijā var būt nepieciešami arī baznīcas un sabiedrības resursi.

Aprūpes nodrošinātāja loma ir būtiska. Šim cilvēkam ir nepieciešams liels atbalsts un palīdzība. Parasti seniora laulātais draugs vai meita pusmūža gados, kurai pašai ir bērni, par kuriem jāparūpējas, rūpējas arī par tēvu vai māti — jau krietnos gados.⁹

**Tiem, kuriem ir svētība būt tuvās attiecībās
ar vecvecākiem un citiem senioriem, ir
patīkama sabiedrība un draudzība.**

Mēs ceram arī uz to: kad vien tas ir iespējams, jūs iesaistīsiet seniorus ģimenes pasākumos. Kāds mums ir prieks redzēt enerģiskus, jaukus mazbērņus kopā ar mīlošiem vecvecākiem! Bērniem ļoti patīk šādi mirkļi. Viņiem patīk, ka vecvecāki viņus apciemo un uzaicina viņus uz pusdienām, ģimenes mājvakariem un citiem īpašiem notikumiem. Tas paver iespējas mācīt, kā godāt, mīlēt, cienīt un rūpēties par tiem, kas pavada savas vecumdienas.

Vecvecākiem var būt īpaša ietekme uz saviem mazbērniem. Parasti viņi nav tik noslogoti kā vecāki, tādēļ var atvērt grāmatas un tās lasīt, var stāstīt stāstus un mācīt, kā pielietot evaņģēlija principus. Tad bērni iegūst tādu dzīves perspektīvu, kas ne tikai dod gandarījumu, bet var sniegt viņiem drošību, mieru un spēku. Ir iespējams sūtīt vēstules, [ierakstus] un attēlus, it īpaši gadījumos, kad šķir liels attālums un nav iespējas bieži satīties. Tiem, kuriem ir svētība būt tuvās attiecībās ar vecvecākiem un citiem senioriem, ir patīkama sabiedrība un draudzība. Reizēm viņi kopā ar ģimenes locekļiem var apmeklēt izlaidumus, kāzas, tempļa ekskursijas . . . un citus īpašus notikumus.

Mēs ar prieku noraugāmies, kā mūsu bērni un mazbērni aug un gūst panākumus noteiktās jomās, kad mēs varam priecāties kopā

„Vecvecākiem var būt īpaša ietekme uz saviem mazbērniem.”

ar viņiem un liksmot par viņu uzvarām. Kad mūsu bērni cenšas un gūst panākumus savā dzīvē, laime svēta arī mūsu dzīvi. 3. Jāņa 1:4 mēs lasām: „Man nav lielāka prieka kā dzirdēt, ka mani bērni dzīvo patiesībā.” Un zināšanas par to var atjaunot mīlestību un drosmi turpināt iet uz priekšu, pārvarot pašiem savas grūtības.¹⁰

**Baznīcas vadītājiem, lūgšanu pilniem,
vajadzētu meklēt Garu, lai palīdzētu baznīcas
locekļiem nodrošināt senioru vajadzības.**

Mēs . . . mudinām priesterības vadītājus būt jūtīgiem pret mūsu Tēva, kas ir Debesīs, Garu, lai uzzinātu un nodrošinātu senioru garīgās, fiziskās, emocionālās un finansiālās vajadzības. Mēs paļaujamies, ka jūs šīs lielās atbildības izpildē iesaistīsiet savus padomniekus, Melhisedeka priesterības kvoruma vadītājus un Palīdzības biedrības vadītājas, mājskolotājus un apmeklējošās māsās, jo mums ir jāizpilda šie pienākumi bez nepatikas vai vilcināšanās.

Mēs ceram, ka priesterības un palīgorganizāciju vadītāji turpinās senioriem dot aicinājumus, kuros viņi var pielietot savas gudrības un

padomu krājumus. Mēs ceram, kur tas ir iespējams, ka ikviens var būt mājskolotājs vai apmeklējošā māsa. Pat tie, kas kaut kādā veidā ir piesaistīti gultai un mājām, dažkārt var palīdzēt šajā rūpēšanās un uzraudzības darbā, piezvanot, rakstot zīmītes vai izpildot kādu citu īpašu uzdevumu.

Priesterības vadītājs var daudz paveikt, lai palīdzētu un mudinātu cilvēkus individuāli un pāros gatavoties kalpošanai misijā. Cilvēki, kas ir seniora gados un kuriem ir iespēja kalpot šajās jomās, ir liela svētība tempļa datu ieguves [tagad — ģimenes vēstures indeksēšana] un labklājības programmām.

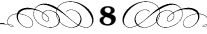
Mēs ceram, ka ikvienam gados vecākam cilvēkam, gan individuāli, gan pāros, ir smalkjūtīgi un rūpīgi mājskolotāji un apmeklējošās māsas. Tie, kas zina, ka viņiem ir kāds, pie kā vērsties neatliekamā situācijā vai vajadzības brīdī, var just lielu mierinājumu un mieru. Ir svarīgi, lai šādu vajadzību novērtēšana un risināšana notiktu taktiski, diplomātiski un sirsnīgi.

Mēs ceram, ka jūs iesaistīsiet tos seniorus, kam nav nepieciešama citu palīdzība, žēlsirdīgas kalpošanas uzdevumos. Iesaistiet viņus arī staba un bīskapijas sabiedriskajos pasākumos, it īpaši vientuļos baznīcas locekļus un tos, kam ir aprūpējams laulātais draugs. Viņi tik bieži tiek aizmirsti. It īpaši mīlošas rūpes var tikt izrādītas laulātā drauga nāves gadījumā. Lielākajai daļai cilvēku tas ir ļoti sāpīgs laiks.

Ģimenes locekļiem, kas pastāvīgi fiziski un emocionāli rūpējas par cilvēkiem ar īpašām vajadzībām, laiku pa laikam ir ļoti nepieciešama palīdzība, un viņi to ļoti novērtē. Ir svarīgi palīdzēt ģimenei saglabāt tās ģimenes funkcijas, periodiski atbrīvojot viņus no smagajiem pienākumiem, kurus var uzlikt ilgstoša vai neizārstējama saslimšana. Visiem ir nepieciešams mīlošs atbalsts un atvieglojums no to smago pienākumu nastas, ko uzliek nopietna saslimšana vai problēmas.

Bieži vien senioriem lielas bažas rada pārvietošanās. Mēs varam palīdzēt viņiem apmeklēt svētdienas sanāksmes, apciemot tuviniekus un veikalu, kā arī nokļūt pie ārsta vai poliklīnikā.

Un atkal mums, lūgšanu pilniem, vajadzētu meklēt iedvesmu un norādījumus, kā rūpēties par senioriem. Cilvēki ir ļoti dažādi, un viņu vajadzības ir atšķirīgas.¹¹

Mūsu vecumdienas var būt mūsu labākie gadi.

Lai Dievs svēta baznīcas seniorus. Es jūs milu no visas sirds. Es esmu viens no jums.

Jums ir daudz iemeslu dzīvot. Kaut šie zelta gadi būtu jūsu labākie gadi, kad jūs pilnvērtīgi dzīvojat un mīlat, un kalpojat! Un lai Dievs svēta tos, kas kalpo jūsu vajadzībām, — jūsu ģimeni, jūsu draugus un citus baznīcas locekļus un vadītājus.

Es jums atstāju savu liecību par prieku dzīvot — par priekiem, ko rada *pilnvērtīga* dzīve saskaņā ar evaņģēliju un iešana cauri kausētāja ugunij un notiekošajam šķīstīšanas procesam. Kā tik labi pateicis apustulis Pāvils: „Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu” (Romiešiem 8:28).

Es jums atstāju savu svētību. Glābējs dzīvo. Šī ir Viņa baznīca. Šis darbs ir paties, un, runājot mūsu Kunga un Glābēja vārdiem, „griezieties pie Manis un pastāviet līdz galam, un jūs dzīvosit; jo tam, kas pastāvēs līdz galam, Es došu mūžīgo dzīvi” (3. Nefija 15:9).¹²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā jūs esat guvuši labuma no cilvēku, kas ir vecāki par jums, „gudrības un pieredzes”? (Skat. 1. sadaļu.)
- 2. sadaļā prezidents Bensons uzskaita astoņas jomas, kurās vecāki cilvēki var darboties, lai „pavadītu [savas] vecumdienas tik labi, cik iespējams”. Pārdomājiet katru ieteikumu. Kā šie ieteikumi var bagātināt mūsu dzīvi, neatkarīgi no mūsu vecuma?
- Kāpēc, jūsuprāt, kalpošana ir „atbilde, kā pārvarēt vientulību un nelietderības sajūtu”? (Skat. 3. sadaļu.) Kad jūs esat redzējuši, ka tā ir patiesība?

- Pārdomājiet prezidenta Bensonu padomu brīžos, kad piedzīvojat slimību un sāpes (skat. 4. sadaļu). Kā šis padoms jums var palīdzēt — „palikt stipriem attiekmē un garā”?
- Apdomājiet prezidenta Bensonu mācības 5. sadaļā. Kā bērni un mazbērni var godāt savus vecākus un vecvecākus — jau krietnos gados?
- Kad jūs esat redzējuši, ka jauni cilvēki un vecāki cilvēki izbauda cits cita sabiedrību? (Skat. 6. sadaļu.) Ko mēs varam darīt savās ģimenēs un baznīcā, lai stiprinātu šādas attiecības?
- Kā baznīcas vadītāji un bīskapijas vai draudzes locekļi var palīdzēt nodrošināt vecāku cilvēku vajadzības? (Dažus piemērus skat. 7. sadaļā.)
- Ko nozīmē piedzīvot „priekus no pilnvērtīgas dzīves saskaņā ar evaņģēliju”? (Skat. 8. sadaļu.) Kādus piemērus jūs esat redzējuši, kad cilvēki uzticīgi iztur līdz galam?

Saistītās rakstvietas

Salamana pamācības 20:29; Jesajas 46:3–4; Lūkas 2:36–38; Efeziešiem 6:1–3; Titam 2:1–5; Jēkaba v. 1:27; M&D 121:7–8

Ieteikums studijām

„Kad jūs rīkosities saskaņā ar to, ko esat iemācījušies, jūs gūsiet labāku un ilgstošu izpratni (skat. Jāņa 7:17)” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2004], 19). Pajautā pats sev, kā tu vari pielietot evaņģēlija mācības mājās, darbā un pildot baznīcas pienākumus.

Atsauces

1. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 502.
2. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 504.
3. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 504–505.
4. Conference Report, 1989. g. okt., 3; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 4.
5. Conference Report, 1989. g. okt., 3; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 4.
6. Conference Report, 1989. g. okt., 3–5; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 4–6.
7. Conference Report, 1989. g. okt., 5; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 6.
8. Conference Report, 1989. g. okt., 5–6; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 6.
9. Conference Report, 1989. g. okt., 6–7; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 6–7.
10. Conference Report, 1989. g. okt., 7; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 7.
11. Conference Report, 1989. g. okt., 7–8; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 7–8.
12. Conference Report, 1989. g. okt., 8; skat. arī *Ensign*, 1989. g. nov., 8.

Šķīstības likuma ievērošana

*„Debesu morāles likums gan vīriešiem,
gan sievietēm ir pilnīga šķīstība pirms
laulības un pilnīga uzticība laulībā.”*

No Ezras Tafta Bensonā dzīves

Prezidents Ezra Tafts Bensons, būdams reliģiskais un politiskais līderis, daudz ceļoja un ļoti labi zināja par morāles pagrimumu visā pasaulē, it īpaši attiecībā uz Šķīstības likumu. Viņš stingri nostājās pret šo pagrimumu, mācot, ka „Šķīstības likums ir princips ar mūžības nozīmi”.¹ Viņš pasludināja, ka „baznīcā un Dieva valstībā šķīstība nekad nebūs vecmodīga, vienalga ko darītu vai teiktu pārējā pasaule”.² Tālāk viņš mācīja: „Mums ir jādzīvo *amorālajā un nešķīstajā pasaulē*, . . . taču mums nav jāpiederšai *pasaulei*. Mums ir jāspēj ielaisties nakts miegā bez nepieciešamības vispirms iemidzināt savu sirdsapziņu.”³

Lai ilustrētu, cik svarīgi ir palikt tīram no pasaules amorālās ietekmes, prezidents Bensons dalījās šādā stāstā:

„Es atceros stāstu par kādu jaunu meiteni, kas, pretēji viņas vecāku gudrajam padomam, kopā ar savu puisi gatavojās doties uz vietu ar apšaubāmu reputāciju. Viņa pajautāja: „Kas gan ļauns, ja mēs tikai ieiesim un paskatīsimies, kas tur notiek?” Šķīta, ka viņas vecāki padevās un ieteica, lai viņa par godu šim notikumam uzvelk savu skaisto, balto kleitu. Pirms atbrauca viņas draugs, tēvs viņai teica: „Vai tu, pirms dodies prom, man nevarētu izdarīt pakalpojumu un atnest no kūpinātavas kādu gabaliņu speķa?”

Šis lūgums meitenē izsauca šausmas, un viņa teica: „Savā labākajā kleitā? Es nemūžam neatbrīvošos no tās briesmīgās smakas.” Viņas māte teica: „Tiesa, tu nevari ieiet kūpinātavā, neuzsūcot tās smaku. Mēs domājam, ka tu esi pietiekami gudra, lai neietu vietā, no kuras

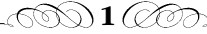

*Paklausība Šķistības likumam rada
„ievērojamas prieka un laimes sajūtas”.*

tu iznāktu kaut nedaudz nesmukāka un netūrāka, nekā tajā iegāji.” Pateicoties šim gudrajam padomam, jaunā meitene pieņēma pareizo lēmumu palikt tīrai un pasaules ļaunās ietekmes neaptraipītai.”⁴

Ezras Tafta Bensona mācības

Dievs Saviem bērniem ir noteicis šķīstības standartu.

Šajā evaņģēlija laikmetā Tas Kungs vairākkārt ir atkārtojis to bausli, kas dots Sinajas kalnā, kad Viņš teica: „Tev [nebūs] . . . pār-kāpt laulību, . . . *nedz darīt ko līdzīgu tam*” (M&D 59:6, uzsvērums pievienots). No pašiem pirmsākumiem Tas Kungs skaidri un nepārprotami ir noteicis seksuālās šķīstības standartu. Tas vienmēr ir bijis, tas ir tagad un vienmēr būs nemainīgs. Šis standarts ir Šķīstības likums. Tas ir vienāds visiem — vīriešiem un sievietēm, jauniem un veciem, bagātiem un nabadzīgiem.⁵

Baznīcai nav dubulta morāles standarta. Debesu morāles likums gan vīriešiem, gan sievietēm ir pilnīga šķīstība pirms laulības un pilnīga uzticība laulībā.⁶

Mormona Grāmatā pravietis Jēkabs mums vēsta, ka Tas Kungs priecājas par Savu bērnu šķīstību (skat. Jēkaba 2:28). Vai jūs to dzirdat, mani brāļi un māsas? Tas Kungs nav vienkārši apmierināts, kad mēs esam šķīsti; Viņš *priecājas* par šķīstību. Mormons to pašu mācīja savam dēlam Moronijam, kad viņš rakstīja, ka šķīstība un tikumība ir „pats dārgākais un vērtīgākais pār visu citu” (Moronija 9:9).⁷

Vīriešu un sieviešu dabiskā vēlme būt kopā ir Dieva dota. Taču Viņa likumi ierobežo šāda veida attiecības. Kad šīs attiecības ir pareizi saglabātas laulībai un tiek īstenotas laulības saitēs, tās ir pareizas un patīkamas Dieva priekšā, un tiek izpildīta Viņa pavēle — vairoties un piepildīt zemi. Taču, kad šīs pašas attiecības notiek ārpus laulības saitēm, tās ir lāsts.⁸

Dodieties pie laulības altāra šķīsti un tīri. Atstājiet laulības attiecībām šīs jaukās un intīmās attiecības, kuras Debesu Dievs ir paredzējis kā daļu no laulības un kurām nevajag ļaut vaļu ārpus laulības derības. Man nerūp, ko saka pasaule, taču šie ir Dieva valstības standarti.⁹

 2

Šis paaudzes izplatīts grēks ir seksuāla netikumība.

Šis paaudzes izplatīts grēks ir seksuāla netikumība. Tas, kā teica pravietis Džozefs, Israēla elderiem būs lielāku kārdinājumu, lielāku triecienu un lielāku grūtību avots nekā jebkurš cits.¹⁰

Seksuāla nešķīstība ir odze, kas šodien dzeļ ne tikai pasaulei, bet arī baznīcai. Nav pat jāpiemin, ka tā ir bīstami bezrūpīga jeb pielīdzināma galvas bāšanai smiltīs. Noziegumu kategorijā tikai slepkavība un Svētā Gara noliegšana ir lielāki noziegumi par neatļautām seksuālām attiecībām, ko mēs saucam par netikumīgu dzīvesveidu, ja ir iesaistīti neprecēti cilvēki, vai daudz nopietnāks laulības pārkāpšanas grēks, ja ir iesaistīts precēts cilvēks. Es zinu, ka laicīgie likumi uz nešķīstību neraugās tik nopietni kā Dievs, nedz arī soda tik smagi kā Dievs, taču tas nemaina to, cik neticama tā ir. Dieva acīs ir tikai viens morāles standarts vīriešiem un sievietēm. Dieva acīs šķīstība nekad nebūs vecmodīga. . . .

Neviens cits grēks šodien mūsu ļaudīm neliek zaudēt Tā Kunga Garu vairāk nekā gadījuma rakstura seksuālas attiecības. Tās liek mūsu ļaudīm kļūpt, iznīcinot savu izaugsmi, slāpējot savas garīgās spējas un pakļaujot sevi citiem grēkiem.¹¹

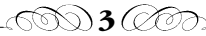
Pirmslaulību attiecību veidošanā uz fizisku, intīmu attiecību pamata slēpjas nāves briesmas. . . . Šādu nelikumīgu attiecību kaitīgās sekas tiek pārnestas laulības dzīvē, radot vilšanos, sirdssāpes un vājinot ģimenes struktūru.¹²

Morāla tīrība ir mūžīgs princips. Dieva Gars „nemīt nešķīstos tempļos” [skat. Helamana 4:24]. Tīrība ir dzīvinoša; nešķīstība ir nāvējoša. Dieva svētos likumus nevar lauzt un palikt nesodītiem par to. Dižas nācījas ir kritušas, kad tās kļuva morāli samaitātas, jo nešķīstības grēki to ļaudis pārvērta bailīgās un izkropļotās būtnēs, kas nespēja stāties pretī savu laiku izaicinājumiem.¹³

Nešķīstība ir visiznīcinošākais no visiem ļaunumiem, kamēr morālā šķīstība ir viens no veiksmīgas mājsaimniecības lielākajiem balstiem. Laimīgas un veiksmīgas mājas nevar uzcelt uz nešķīstības pamata.¹⁴

Daži attaisno savu nešķīstību, pamatojoties, ka ierobežojumi ir tikai reliģiski likumi, kuriem nav nozīmes, jo patiesībā Dieva nav. Jūs atzīsiet, ka tas nav nekas cits kā prasts spriedums, lai attaisnotu kāda cilvēka miesīgo apetīti, iekāri un kaislību. Dieva likums ir negrozāms. Tas attiecas uz visiem, neatkarīgi no tā, vai viņi tic Dievam vai nē. Ikviens ir pakļauts tā sodiem, lai kā viņš censtos tos attaisnot vai ignorēt.

Nešķīstība . . . vienmēr sev līdzī nes nožēlu. Cilvēks nevar nodoties gadījuma sakariem, neciešot sekas no tā. Viņš nevar rīkoties nepareizi un justies labi, — tas nav iespējams. Ik reizi, kad kāds pārkāpj Dieva likumu, viņš samaksā sodu ar sirdssāpēm, skumjām, nožēlu, pašcieņas trūkumu un liedz sev saikni ar Dieva Garu.¹⁵

Lai paliktu morāli tīriem, mums ir jāsagatavojas stāties pretī kārdinājumam.

Lielākā daļa cilvēku krīt seksuālajā grēkā maldīgā mēģinājumā piepildīt savas pamata cilvēciskās vajadzības. Mums visiem ir vajadzība justies mīlētiem un noderīgiem. Mēs visi savā dzīvē meklējam prieku un laimi. To zinot, Sātans bieži vilina cilvēkus nešķīstībā, izmantojot viņu pamatvajadzības. Viņš apsola apmierinājumu, laimi un piepildījumu.

Taču tie, protams, ir maldi. Kā saka Salamana pamācību autors: „Bet, kas ar cita sievu laulību pārkāpj, tas ir neprātis: tas savu dzīvību ved pazudināšanā.” (Salamana pamācības 6:32.) Samuēls–lamānietis mācīja to pašu, kad viņš teica: „Jūs esat meklējuši laimi, darot nekrietnības, kas ir pretrunā ar . . . taisnības dabu” (Helamana 13:38). Alma to pateica vienkāršāk: „Bezdievība nekad nav bijusi laime” (Almas 41:10).¹⁶

Kāds sens sakāmvārds saka: „Labāk ir sagatavoties un nepieļaut kļūdu, nekā to labot un nožēlot.” Cik tas ir patiesi attiecībā uz Šķīstības likumu! Pirmais nosacījums, lai aizsargātu sevi un paliktu morāli tīrs, ir sagatavoties stāties pretī kārdinājumam un nepieļaut křišanu grēkā.¹⁷

Tīras domas

Kontrolējiet savas domas. Neviens nenododas nešķīstībai vienā mirklī. Pirmās nešķīstības sēklas vienmēr tiek sētas prātā. Kad mēs ļaujam savām domām klejot netiklībā vai nešķīstībā, ir sperts pirmais solis uz nešķīstības ceļa. Es īpaši jūs brīdinu no pornogrāfijas ļaunuma. Atkal un atkal no tiem, kas notverti dziļā grēkā, mēs dzirdam, ka bieži pirmais solis uz pārkāpuma ceļa sākās ar pornogrāfiskiem materiāliem. Glābējs mācīja, ka, pat ja vīrietis uzlūko sievieti ar iekāri, jeb, citiem vārdiem runājot, kad viņš ļauj savām domām iziet no kontroles, savā sirdī viņš jau ir pārkāpis laulību ar viņu (skat. Mateja 5:28; M&D 63:16).¹⁸

Tie, kas domā šķīstas domas, nedara nekrietnus darbus. Jūs esat atbildīgi Dieva priekšā ne tikai par saviem darbiem, bet arī par savu domu kontrolēšanu. Tādēļ dzīvojiet tā, lai jums nebūtu no kauna jānosarkst, ja jūsu domas un darbus varētu parādīt uz ekrāna jūsu baznīcā. Vecais teiciens joprojām ir paties, ka jūs sējat domas un pļaujat rīcību, jūs sējat rīcību un pļaujat paradumus, jūs sējat paradumus un pļaujat raksturu, un jūsu raksturs nosaka jūsu mūžīgo likteni. „Cilvēks ir tas, par ko viņš domā.” (Skat. Salamana pamācības 23:7.)¹⁹

Rūpīgi pārdomājiet pravieša Almas vārdus savam noklīdušajam dēlam Koriantonam: „[Atmet] savus grēkus, un [neseko] vairs tam, ko iekāro tavas acis.” (Almas 39:9.)

„Ko iekāro tavas acis.” Ko šis izteikums nozīmē mūsdienās?

Filmas, televīzijas programmas un video ieraksti, kas ir gan ierosinoši, gan netikli.

Žurnāli un grāmatas, kas ir piedauzīgas un pornogrāfiskas.

Mēs jums dodam padomu . . . nepiesārņot savus prātus ar tik degradējošu tēmu, jo prāts, caur kuru iziet šie mēsli, ir neatgriezeniski mainījies.²⁰

Esiet tīri. Esiet tikumīgi savās domās un rīcībās. Lasiet labas grāmatas. Nekad neļaujiet savam prātam būt pakļautam pornogrāfijai. . . . Runājot Tā Kunga vārdiem: „Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti; un tad tava paļāvība kļūs stipra Dieva klātbūtnē. Svētais Gars būs tavš pastāvīgais pavadoņš.” (M&D 121:45–46.)²¹

Lūdziet pēc spēka

Vienmēr lūdziet pēc spēka — pārvarēt kārdinājumu. Kārdinājumi būs jums visiem. Tiem būs dažāda forma, un tie slēpsies aiz daudzām maskām, taču Tas Kungs jums ir devis līdzekli, kā tos pārvarēt. Pravietim Džozefam Smitam Viņš teica: „Lūdz vienmēr, lai tu varētu iznākt kā uzvarētājs; jā, lai tu varētu uzvarēt Sātānu un lai tu varētu izbēgt no Sātāna kalpu rokām, kuri atbalsta viņa darbu” (M&D 10:5). Daļai no mūsu ikdienas lūgšanām vajadzētu būt lūgumam, lai Tas Kungs dod pastāvīgu spēku — pārvarēt kārdinājumu, it īpaši kārdinājumus, kas saistīti ar Šķīstības likumu.²²

Nav tāda kārdinājuma, no kura jūs nevarat izvairīties. Neļaujiet sev nonākt stāvoklī, kurā ir viegli krist. Uzklusiet Gara pamudinājumus. Ja jūs darāt ko tādu, kas liek jums domāt, ka nevarat lūgt un prasīt Tā Kunga svētību tam, ko jūs darāt, tad jūs darāt ko nepareizu.²³

Izvairieties no nepiedienīgām situācijām

Dažkārt precēti vīrieši un sievietes flirtē un ķircina pretējā dzimuma pārstāvjus. Tiek noorganizētas tā dēvētās „nevainīgās tikšanās” vai kopā tiek pavadīts pārmērīgi daudz laika. Visos šajos gadījumos cilvēki attaisno sevi, sakot, kā tās ir dabiskas draudzības izpausmes. Taču tas, kas varētu šķist nevainīga ķircināšana vai vienkārši neliela izklaidēšanās ar kādu no pretējā dzimuma, var viegli vadīt uz daudz nopietnāku iesaistīšanos un iespējamu neuzticību.

Labs jautājums, ko sev pavaicāt, ir šāds: Vai mans dzīvesbiedrs būtu apmierināts, ja viņš vai viņa zinātu, ka es to daru?²⁴

Ja jūs esat precējušies, kad vien tas ir iespējams, izvairieties būt vienatnē ar pretējā dzimuma pārstāvjiem. Daudzas nešķīstības traģēdiju sākas, kad vīrietis un sieviete ir vieni birojā, baznīcā vai braucot kopā mašīnā. Sākotnēji var nebūt nolūka vai pat domas par grēku. Taču šādas situācijas var būt auglīga augsne kārdinājumam. Viena rīcība noved pie citas, un ļoti ātri tam rezultāts ir traģēdija. Ir daudz vieglāk izvairīties no šādiem apstākļiem pašā sākumā, lai kārdinājumam nebūtu iespējas augt.²⁵

„Tie, kas nav precējušies un satiekas ar kādu, uzmanīgi plāno jiet pozitīvas un konstruktīvas aktivitātes.”

Atturība

Esiet atturīgi. Atturība apģērbā, valodā un uzvedībā ir patiesa saprātīguma iezīme un tikumīga pēdējo dienu svētā pazīme. . . . Izvairieties no prastā, vulgārā un kairinošā.²⁶

Veselīgas, pozitīvas aktivitātes

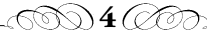
Pārvariet slikto ar labu. Jūs varat pārvarēt daudzas sliktas noslieces ar labu fizisku slodzi un veselīgām aktivitātēm. Veselīga dvēsele, kas brīva no alkohola un tabakas ietekmes, kas bojā ķermeni un garu, ir daudz sagatavotāka uzvarēt ļaunumu.²⁷

Tie, kas nav precējušies un satiekas ar kādu, uzmanīgi plāno jiet pozitīvas un konstruktīvas aktivitātes, lai jūs nepaliktu divatā un jums nebūtu nekas cits, ar ko dalīties, kā vien fiziska pievilcība. . . . Tas ir princips, kā piepildīt cilvēka dzīvi ar pozitīvām aktivitātēm, lai negatīvajām nebūtu iespējas zelt.²⁸

Piepildiet savu dzīvi ar pozitīviem spēka avotiem. Nav pietiekami vienkārši mēģināt pretoties ļaunumam vai atbrīvot savu dzīvi no grēka. Mums ir arī jāpiepilda savas dzīves ar taisnīgumu. Mums ir jāiesaistās aktivitātēs, kas nes garīgu spēku.

Es runāju par tādām aktivitātēm kā Svēto Rakstu padziļināta lasīšana. Kad mēs lasām un studējam Rakstus katru dienu, mūsu dzīvē ieplūst spēks, ko citādi nevar atrast. Ikdienas lūgšana ir vēl viens liela spēka avots. Gavēšana par spēku konkrētā jomā vai par īpašām svētībām var stiprināt mūs pāri par ierastajām spējām. Kristīga kalpošana, baznīcas apmeklēšana, kalpošana Viņa valstībā — tas viss var papildināt mūsu spēka un spēju krātuvi.

Mums ir jādara vairāk par vienkāršu atteikšanos no negatīvām ietekmēm savā dzīvē. Mums tās ir jāaizvieto ar taisnīgām aktivitātēm, kas piepilda mūs ar spēku un apņēmību dzīvot tā, kā vajadzētu.²⁹

Caur pareizu grēku nožēlošanu tie, kas veikuši seksuālu grēku, var atkal kļūt tīri.

Ir daži cilvēki, kuriem padoms — sagatavoties un nepieļaut kļūdu — nāk pārāk vēlu. Jūs jau varat būt dziļi iestidzis smagā grēkā. Ja tā ir noticis, nav citas izvēles, kā sakārtot savu dzīvi un nožēlot savus grēkus. Jums es ieteiktu piecus svarīgus soļus, kas jāveic, lai atgrieztos morālas tīrības stāvoklī. Nekavējoties izvairieties no ikvienas situācijas, kas liek jums grēkot vai var likt grēkot. Lūdziet To Kungu pēc spēka, lai to pārvarētu. Ļaujiet saviem priesterības vadītājiem palīdzēt jums atrisināt šo pārkāpumu un atgriezties pilnā sadraudzībā ar To Kungu. Dzeriet no dievišķa avota un piepildiet savu dzīvi ar pozitīva spēka avotiem. Atcerieties, ka, pareizi nožēlojot grēkus, jūs atkal varat kļūt tīri.

Tiem, kas samaksā patiesas grēku nožēlošanas cenu, ir drošs apsolījums. Jūs atkal varat būt tīri. Izmisums var tikt izklaidēts. Piedošanas maigais spēks ieplūdis jūsu dzīvē. Šajā evaņģēlija laikmetā Tas Kungs apsolīja: „Lūk, tam, kurš nožēlojis savus grēkus, tam tiek piedots, un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieminu” (M&D 58:42).³⁰

Vecākiem vajadzētu mācīt savus bērnus dzīvot saskaņā ar Šķīstības likumu.

Vecākiem no agrām dienām vajadzētu dot saviem bērniem konkrētus norādījumus par šķīstību gan viņu fiziskai, gan garīgai aizsardzībai.³¹

*Prezidents Ezra Tafts Bensons deva padomu vecākiem
— mācīt saviem bērniem par Šķīstības likumu.*

Ja vecāki mīl un ciena viens otru un ja viņu svētajā partnerībā valda pilnīgs atbalsts un neapšaubāma uzticība, šīs būtiskās iezīmes tiks pārņemtas bērnu ģimenēs. Pretēji, ja viņi kašķējas, strīdas un mājās trūkst saskaņas, un ja, būdami šķirti viens no otra, viņi nododas flirtam ar citiem, tad bērnu nākotnes ģimenes tiks vājinātas. . . .

. . . Mūsu mājām ir jābūt spēka bastionam, kurā tiek godāts taisnīgums un kurā valda miers, vienotība un nesavtība, ko rada personīgā šķīstība, neapšaubāma uzticība un vienkārša ziedošanās ģimenei. Vecākiem laulība jāpieņem kā dievišķa institūcija un jāgodā vecāku stāvoklis. Bērni, kas gatavojas laulībai, ir jāiedvesmo ar pamācībām un piemēru, lai tie uzmanītos no nešķīstības, kā no ārkārtīgi nepatīkamas slimības, un praktiski pielietotu citas fundamentālas kristiešu vērtības.³²

6

**Dievs mums ir devis Šķīstības likumu,
lai dāvātu mums prieku.**

Mūsu Debesu Tēvs vēlas tikai to, lai mēs būtu laimīgi. Viņš mums saka tikai to, kas mums dāvās prieku. Un viens no drošākajiem

principiem, ko Dievs mums ir devis, lai palīdzētu mums atrast šo prieku, ir Šķīstības likums. Es no visas savas sirds lūdzu, lai jūs pavisam nopietni apdomātu Šķīstības likuma ievērošanas priekpilnos rezultātus un traģiskās šī likuma pārkāpšanas sekas.³³

Lai darītu Dieva darbu, mūsu dzīvē ir jābūt Dieva Garam un spēkam, un tas ir iemesls tikumībai, — kas ietver personīgo šķīstību, tīras domas un darbus un godīgumu. Bez šī spēka un ietekmes mēs neesam labāki par citu organizāciju pārstāvjiem. Mēs izstarosim šo tikumību, un tā ietekmēs citus uz labāku dzīvi un mudinās tos, kas nav baznīcas locekļi, uzzināt vairāk par mūsu ticību.³⁴

Esiet uzticīgi Dieva svētajiem likumiem. Atcerieties — tos nevar pārkāpt un palikt nesodītiem. Ja jūs vēlaties būt laimīgi un gūt panākumus savās laicīgajās attiecībās, satikšanās periodā pirms laulībām un ģimenes veidošanā saskaņojiet savu dzīvi ar mūžīgajiem debesu likumiem. Nav cita ceļa.³⁵

Nešķīstība nevar sniegt ilgstošu laimi. Šķīstības likuma pārkāpšanā nevar rast prieku. Gluži pretēji. Var gūt mirkļa apmierinājumu. Uz laiku var šķist, ka viss ir brīnišķīgi. Taču attiecības ātri kļūs mazvērtīgas. Rodas vainas sajūta un kauns. Mēs sākam baiļoties, ka mūsu grēki tiks atklāti. Mums ir jāslapstās un jāslēpjas, jāmelo un jākrāpjas. Mīlestība sāk gaist. Sāk briest rūgtums, greizsirdība, dusmas un pat naidis. Tas viss ir dabisks grēka un pārkāpuma rezultāts.

No otras puses, kad mēs paklausām Šķīstības likumam un paliekam morāli tīri, mēs piedzīvosim tādas svētības kā arvien lielāka mīlestība un miers, lielāku uzticību un cieņu pret savu laulāto partneri, lielāku ziedošanos viens otram un tādējādi dziļas un ievērojamas prieka un laimes sajūtas.³⁶

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons teica, ka Tā Kunga seksuālās šķīstības standarts ir „skaidrs un nepārprotams” (1. sadaļa). Kā šis standarts atšķiras no pasaules uzskatiem?
- Kādas ir dažas Šķīstības likuma pārkāpšanas sekas? (Dažus piemērus skat. 2. sadaļā.)

- Ko tieši mēs varam darīt, lai pasargātu sevi un savas ģimenes no seksuāla kārdinājuma? (Dažus piemērus skat. 3. sadaļā.)
- Atkārto prezidenta Bensaona padomu tiem, kas „smagi grēko” (4. sadaļa). Kādas ir jūsu domas un sajūtas, kad jūs pārdomājat Tā Kunga apsolījumu — laipni lūgt „atpakaļ pilnā sadraudzībā” tos, kas nožēlojuši grēkus?
- Kāpēc, jūsuprāt, ir svarīgi vecākiem „dot saviem bērniem konkrētus norādījumus par šķīstību”? Kā vecāku savstarpējā uzticība ietekmē viņu bērnu domas par laulību un šķīstības likumu? (Skat. 5. sadaļu.)
- Kādi ir daži šķīstības likuma ievērošanas „priekšpilnie rezultāti”? (Dažus piemērus skat. 6. sadaļā.)

Saistītās rakstvietas

1. Mozus 39:7–21; 1. korintiešiem 6:18–20; Galatiešiem 5:16; Almas 38:12; 39:3–5; 3. Nefija 12:27–30; M&D 42:22–25

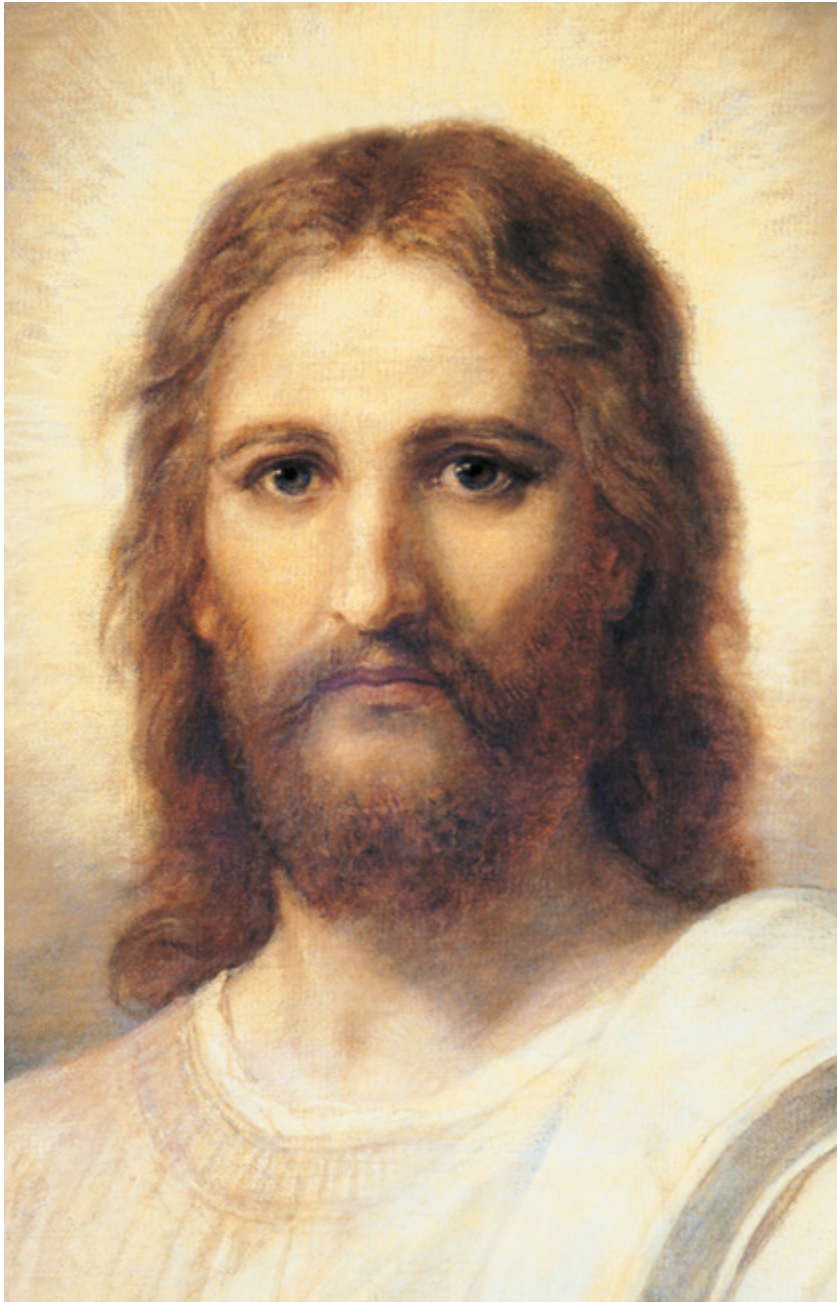
Ieteikums skolotājam

„Iedrošiniet tos, kurus jūs mācāt, nākt uz stundu gataviem mācīties un piedalīties. Kad viņi individuāli cenšas mācīties evaņģēliju, viņi, visticamāk, veicinās mācīšanās gaisotni stundu laikā” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 80).

Atsauces

1. “The Law of Chastity”, *New Era*, 1988. g. jan., 4.
2. “To ‘the Rising Generation’”, *New Era*, 1986. g. jūnijs, 6.
3. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 285.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 282–283.
5. “The Law of Chastity”, 4.
6. “To ‘the Rising Generation’”, 5–6.
7. “The Law of Chastity”, 4.
8. Conference Report, 1964. g. okt., 59.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 281.
10. “Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 4; Džozefa Smita izteikums, kuru citējis Brigams Jāngs “Instructions to Missionaries”, *Deseret News*, 1860. g. 13. jūnijs, 113.
11. Conference Report, 1964. g. okt., 59.
12. “Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man”, *New Era*, 1979. g. sept., 43.
13. Conference Report, 1959. g. okt., 113.
14. Conference Report, 1949. g. apr., 196.
15. *This Nation Shall Endure* (1977), 97.
16. “The Law of Chastity”, 4–5.
17. “The Law of Chastity”, 6.
18. “The Law of Chastity”, 6.
19. Conference Report, 1964. g. okt., 60.
20. “To the ‘Youth of the Noble Birthright’”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 45; skat. arī “To the Young Women of the Church”, *Ensign*, 1986. g. nov., 81.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 285.
22. “The Law of Chastity”, 6.
23. Conference Report, 1964. g. okt., 60.
24. “The Law of Chastity”, 6.
25. “The Law of Chastity”, 6.

26. "To the Young Women of the Church", *Ensign*, 1986. g. nov., 83.
27. Conference Report, 1964. g. okt., 60.
28. "The Law of Chastity", 6.
29. "The Law of Chastity", 7.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 284.
31. Conference Report, 1964. g. okt., 59.
32. Conference Report, 1949. g. apr., 197, 198.
33. "The Law of Chastity", 7.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 278.
35. "Your Charge: To Increase in Wisdom and Favor with God and Man", 43.
36. "The Law of Chastity", 5.

*Glābējs, kurš ir „lēnprātīgs un no sirds pazemīgs” (Mateja 11:29),
ir mums lielisks pazemības piemērs.*

Bīstieties lepnības

*„Lepnība ir universāls grēks, liels netikums.
Pretinde lepnībai ir pazemība.”*

No Ezras Tafta Bensonā dzīves

Savā pirmajā vispārējās konferences uzrunā kā baznīcas prezidents, Ezra Tafts Bensons mācīja par atšķirībām starp lepnību un pazemību:

„Lepnība neraugās uz Dievu un tai nerūp, kas ir pareizs. Tā raugās uz cilvēku un strīdas par to, kam ir taisnība. . . .

Lepnību var raksturot ar jautājumu: „Ko es vēlos no dzīves?“, nevis „Ko Dievs vēlētos, lai es daru ar savu dzīvi?” Tā ir paša griba, kas pretnostatīta Dieva gribai. Tās ir bailes no cilvēka, kas lielākas par bailēm no Dieva.

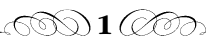
Pazemība atsaucas Dieva gribai — bailēs no Viņa sodiem un lai palīdzētu tiem, kas ir mums apkārt. Lepnajiem ausis skan pasaules aplausi; pazemīgajiem sirdis sasilda debesu aplausi.”¹

Šīs mācības bija zināmas vīriem, kas kalpoja kopā ar prezidentu Bensonu Divpadsmit apustuļu kvorumā. Viņi zināja, ka viņš kā kvoruma prezidents nekad neuztraucās par saviem personīgajiem uzskatiem — tikai par to, lai uzzinātu un pildītu Dieva gribu. Prezidents Boids K. Pekers, kurš vēlāk pats kalpoja par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu, stāstīja par to, kā prezidents Bensons rīkojās kvoruma sanāksmju diskusiju laikā: „Jūs varējāt nepieņemt prezidentam Bensonam, nebaidoties, ka tas tiks uztverts personīgi. Mums bija pilnvērtīgas diskusijas par dažādām tēmām, neraizējoties par to, kāds varētu būt viņa viedoklis.”² Elders Rasels M. Nelsons, kurš prezidenta Bensonā vadībā divus gadus kalpoja Divpadsmit apustuļu kvorumā, teica: „Ikvienā jautājumā, pat ja viņa viedoklis bija atšķirīgs, prezidents Bensons situāciju vērtēja tikai pret vienu

standartu — kā ir vislabāk valstībai? Ja tas nozīmēja, ka jautājums ir jārisina tā, kā viņš to nedarītu, viņš tam piekrita. Viņš vēlējās tikai to, kas bija labākais valstībai.”³

Arī pildot valdības vadošā darbinieka pienākumus, prezidents Bensons līdzīgi ziedojās darot to, kas bija vislabākais Dieva valstībai. Kad viņš kalpoja par Amerikas Savienoto Valstu lauksaimniecības sekretāru, viņš saņēma gan daudzus „pasaules aplausus”,⁴ gan lielu devu skarbas kritikas. Viņš neļāvās ne viena, ne otra ietekmei. Tā vietā viņš bija uzticīgs savas sievas Floras padomam, kuru viņa bieži atgādināja: „Neraizējies, ko pasaule par tevi saka, kamēr vien rīkojies taisnīgi Tā Kunga acīs.”⁵ Apmierināts ar klusajiem „debesu aplausiem”,⁶ viņš vienmēr centās izpildīt Dieva gribu.

Ezras Tafta Bensona mācības

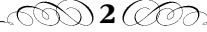
Tas Kungs mūs ir brīdinājis bīties lepnības.

Mācība un Derības mums vēsta, ka Mormona Grāmata ir „pīraksts par kritušo tautu”. (M&D 20:9.) Kāpēc viņi krita? Tas ir viens no lielajiem Mormona Grāmatas vēstījumiem. Grāmatas noslēdzošajās nodaļās Mormons sniedz atbildi šādiem vārdiem: „Lūk, šīs tautas jeb nefījiešu ļaužu lepnums ir izrādījis viņu iznīcība.” (Moronija 8:27.) Un tad, lai mēs nepalaistu garām šo svarīgo Mormona Grāmatas vēstījumu par šo kritušo tautu, Tas Kungs mūs brīdina Mācībā un Derībās: „Bīstieties lepnības, lai jūs nekļūtu kā seno laiku nefījieši.” (M&D 38:39.)

Es dedzīgi tiecos pēc jūsu ticības un lūgšanām, kad es cenšos nest gaismā šo Mormona Grāmatas vēstījumu — lepnības grēku. Jau kādu laiku šī tēma ir smagi nospiedusi manu dvēseli. Es zinu, ka Tas Kungs vēlas, lai šis vēstījums tiktu nodots tieši tagad.

Pirmsmirstīgajā padomē lepnība bija tā, kas lika krist Luciferam, „rīta zvaigznes dēlam”. (2. Nef. 24:12–15; skat. arī M&D 76:25–27; Mozus 4:3.) Šīs pasaules beigās, kad Dievs attīrīs Zemi ar uguni, lepnie tiks sadedzināti kā rugāji un lēnprātīgie iemantos šo Zemi. (Skat. 3. Nef. 12:5; 25:1; M&D 29:9; JS — V 1:37; Maleahija 3:23.)

Mācībā un Derībās Tas Kungs trīs reizes lieto frāzi „bīsties lepnības”, tajā skaitā brīdinot otro baznīcas elderu Oliveru Kauderiju un pravieša sievu Emmu Smitu. (M&D 23:1; skat. arī 25:14; 38:39.)⁷

Galvenā lepnības iezīme ir ienaidis pret Dievu un mūsu līdzcilvēkiem.

Lepnība ir lielā mērā nesaprasts grēks, un daudzi grēko neziņā. (Skat. Mosijas 3:11; 3. Nefija 6:18.) Svētajos Rakstos nav tāda jēdziena kā taisnīga lepnība, — tā vienmēr tiek uzskatīta par grēku. Tādējādi neatkarīgi no tā, kā šo terminu lieto pasaule, mums ir jāsaprot, kā Dievs lieto šo terminu, lai mēs varētu saprast svēto pierakstu valodu un tādējādi gūt labumu. (Skat. 2. Nef. 4:15; Mosijas 1:3–7; Almas 5:61.)

Lielākā daļa no mums lepnību uzskata par egoismu, iedomību, uzpūtību, augstprātību vai nicīgu izturēšanos. Visas šīs īpašības ir šī grēka sastāvdaļas, taču būtība jeb pati sakne tomēr iztrūkst.

Lepnības galvenā iezīme ir ienaidis — ienaidis pret Dievu un ienaidis pret mūsu līdzcilvēkiem. *Ienaidis* nozīmē „naidis, naidīgums vai pretestības stāvoklis”. Tas ir spēks, ar kuru Sātans vēlas valdīt pār mums.

Lepnība pēc būtības ir konkurējoša. Mēs nostādām savu gribu pret Dieva gribu. Kad mūsu lepnība saceļas pret Dievu, tas ir, „lai notiek mana, nevis Tava griba” garā. Kā teicis Pāvils, viņi „meklē savu, nevis Kristus Jēzus labumu”. (Filipiešiem 2:21.)

Mūsu griba cīņā pret Dieva gribu ļauj mūsu vēlmēm, apetītei un kaislībām zaudēt savaldību. (Skat. Almas 38:12; 3. Nefija 12:30.)

Lepnie nevar pieņemt Dieva vadību, kas dod norādījumus viņu dzīvēs. (Skat. Helamana 12:6.) Viņi nostāda savus pieņēmumus par patiesību pret Dieva dižajām zināšanām, savas spējas pret Dieva priesterības spēku, savus sasniegumus pret Viņa varenajiem darbiem.

Mūsu ienaidis pret Dievu izpaužas daudzveidīgi, piemēram, dumpošanās, sirds nocietināšana, stūrgalvība, grēku nenožēlošana, uzpūtība, viegla apvainošanās un zīmju meklēšana. Lepnie vēlas, lai

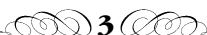
Dievs viņiem piekristu. Viņi nav ieinteresēti mainīt savus uzskatus, lai piekristu Dieva uzskatiem.

Vēl viena nozīmīga šī, ļoti izplatītā, lepības grēka daļa ir ienaidis pret mūsu līdzcilvēkiem. Ik dienas mēs tiekam kārdināti būt pārāki par citiem un nonicināt tos. (Skat. Helamana 6:17; M&D 58:41.)

Lepnie katru cilvēku padara par savu pretinieku, nostādot viņu saprātu, uzskatus, darbus, labklājību, talantus vai jebkādu citu, pasaulīgi izmērāmu, iezīmi pret citiem. Runājot C. S. Lūisa vārdiem: „Lepnība nerod prieku no iegūtā, bet tikai tad, ja iegūts vairāk nekā kaimiņam. . . . Tā ir salīdzināšana, kas dara jūs lepnus: apmierinājums no tā, ka esi pārāks par pārējiem. Tiklīdz ir zudis sāncensības elements, zūd arī lepība.” (*Mere Christianity*, New York: Macmillan, 1952, 109.–110. lpp.)

Pirmszemes padomē Lucifers izvirzīja savu priekšlikumu, sacenšoties ar Tēva ieceri, ko savukārt atbalstīja Jēzus Kristus. (Skat. Mozus 4:1–3.) Viņš vēlējās saņemt vislielāko godu. (Skat. 2. Nef. 24:13.) Īsāk sakot, viņa lepības pilnā vēlme bija gāzt no troņa Dievu. (Skat. M&D 29:36; 76:28.)

Svētajos Rakstos ir daudz pierādījumu lepības skarbai ietekmei uz indivīdiem, cilvēku grupām, pilsētām un tautām. „Augstprātība nāk priekš bojā ejas.” (Salamana pamācības 16:18.) Tā iznīcināja nefijiešu tautu un Sodomas pilsētu. (Skat. Moronija 8:27; Ecēhiēla 16:49–50.)⁸

Lepnie vairāk baidās no cilvēku sprieduma, nevis no Dieva tiesas.

Lepnības dēļ Kristus tika sistis krustā. Farizeji bija sadusmoti, jo Jēzus Sevi dēvēja par Dieva Dēlu, kas apdraudēja viņu stāvokli, un tā nu viņi nodeva Viņu nāvei. (Skat. Jāņa 11:53.)

Lepnības dēļ Sauls kļuva par Dāvida ienaidnieku. Viņš bija greizsirdīgs, jo israēliešu sievietes dziedāja, ka „Sauls ir nositis tūkstošus, bet Dāvids desmitiem tūkstošu”. (1. Samuēla 18:6–8.)

Lepnie vairāk baidās no cilvēku sprieduma, nevis no Dieva sprieduma. (Skat. M&D 3:6–7; 30:1–2; 60:2.) „Ko cilvēki domās par mani?” ir svarīgāk, nekā „Ko Dievs domās par mani?”

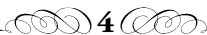
Kēniņa Noa lepnība noveda līdz Abinadija un viņa paša nāvei.

Kēniņš Noa jau gatavojās atbrīvot pravieti Abinadiju, taču viņa ļauno priesteru ietekmē viņa lepnība nosūtīja Abinadiju liesmās. (Skat. Mosijas 17:11–12.) Hērods sēroja par savas sievas lūgumu — nocirst galvu Jānim Kristītājam. Taču viņa lepnības pilnā vēlme — būt labam pret tiem, „kas līdz ar viņu pie galda sēdēja”, lika nogalināt Jāni. (Mateja 14:9; skat. arī Marka 6:26.)

Bailes no cilvēku sprieduma parādās sacensībā par cilvēku atzinību. Lepnie mīl „cilvēku atzinību . . . vairāk nekā godu Dieva priekšā”. (Jāņa 12:42–43.) Šis grēks atklājas tieši mūsu rīcību motivācijā. Jēzus teica, ka Viņš vienmēr darīja, kas „Dievam ir patīkami”. (Jāņa 8:29.) Vai mums visiem neklātos labi, ja mūsu motivācija būtu darīt to, kas Dievam patīkami, nevis censties būt pārākam par mūsu brāļiem un pārspēt citus?

Dažiem lepnības pilniem cilvēkiem nav tik svarīgi, lai viņu atalgojums būtu pietiekams viņu vajadzību apmierināšanai, bet gan lai viņu atalgojums būtu lielāks par kāda cita atalgojumu. Viņi rod gandarījumu, būdami labāki par citiem. Tas ir lepnības radīts ienaidis.

Kad mūsu sirdis ir pārņēmusi lepnība, mēs zaudējam savu neatkarību no pasaules un nododam savu brīvību cilvēku spriedumu gūstam. Pasaule klieudz skaļāk par Svētā Gara čukstiem. Cilvēku apsvērumi ignorē Dieva atklāsmes, un lepnaiss neturas pie dzelzs margas. (Skat. 1. Nefija 8:19–28; 11:25; 15:23–24.)⁹

Lepnība tiek daudzveidīgi izrādīta.

Lepnība ir grēks, kuru labprāt saskatām citos, taču reti atzīstam paši sevī. Daudzi no mums uzskata, ka lepnība ir grēks, kas piemīt pasaules varenajiem, piemēram, bagātajiem un izglītotajiem, kas noraugās no augšas uz visiem pārējiem. (Skat. 2. Nef. 9:42.) Tomēr starp mums ir daudz izplatītāka kaite, un tā ir lepnība — raudzīties no apakšas uz augšu. Tā tiek izrādīta tik daudzveidīgi, piemēram, meklējot vainu citos, tenkojot, ceļot neslavu, kurnot, dzīvojot pāri par saviem līdzekļiem, apskaužot, iekārojot, neizrādot pateicību un atzinību, kas varētu kādu stiprināt, kā arī nesniedzot piedošanu un esot greizsirdīgi.

Būtībā nepaklausība ir lepnības pilna ciņa pret kādu pilnvarotu cilvēku. Tas var būt kāds no vecākiem, priesterības vadītājs, skolotājs vai galu galā Dievs. Lepns cilvēks ienīst faktu, ka ir kāds pārāks par viņu. Viņš domā, ka tas pazemina viņa stāvokli.

Vēl viena izplatīta lepnības izpausme ir savtīgums. Viss, kam ir nozīme, ir, kā tas ietekmēs mani, — iedomība, sevis žēlošana, pasaulīga pašapliecināšanās, savu vēlmju apmierināšana un egoisms.

Lepnības rezultātā tiek veidotas slepenas savienības, lai iegūtu pasaules spēku, labumus un godību. (Skat. Helamana 7:5; Etera 8:9, 16, 22–23; Mozus 5:31.) Šis lepnības grēka auglis, proti slepenās savienības, iznīcināja gan Jarediešu, gan nefijiešu civilizācijas, un tas liek un vēl liks krist daudzām tautām. (Skat. Etera 8:18–25.)

Vēl viena lepnības izpausme ir strīdi. Strīdēšanās, ķildas, netaisnīga valdīšana, plaisa starp paaudzēm, šķiršanās, vardarbība pret laulāto draugu, dumpji un nemieri — tas viss ir pieskaitāms šai lepnības kategorijai.

Strīdi mūsu ģimenēs aizdzen Tā Kunga Garu. Tie aizdzen arī daudzus mūsu ģimenes locekļus. Strīdi variē no naidīgiem vārdiem

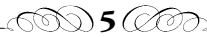
līdz vispasaules konfliktiem. Svētie Raksti mums vēsta, ka „lepo starpā arvien ir nesaskaņas”. (Salamana pamācības 13:10; skat. arī Salamana pamācības 28:25.)

Svētie Raksti liecina, ka lepnie ir viegli aizvainojami un viņi ilgi atceras pārestības. (Skat. 1. Nefija 16:1–3.) Viņi nesniedz piedošanu, lai citam liktu būt parādā un attaisnotu savas ievainotās jūtas.

Lepnie ar grūtībām pieņem padomu vai pamācību. (Skat. Salamana pamācības 15:10; Amosa 5:10.) Lai attaisnotu un pamatotu savas vajības un kļūdas, viņi aizstāvas. (Skat. Mateja 3:9; Jāņa 6:30–59.)

Lepnie paļaujas, ka pasaule noteiks viņu vērtību. Viņu pašnovērtējumu nosaka tas, kur viņi atrodas pasaules panākumu skalā. Viņi jūtas noderīgi kā indivīdi, ja viņu sasniegumi, talanti, skaistums vai intelekta rādītāji ir pietiekami augsti. Lepnība ir neglīta. Tā saka: „Ja tev veicas, tad es esmu neveiksminieks.”

Ja mēs mīlam Dievu, darām Viņa gribu un baidāmies no Viņa sprieduma vairāk nekā no cilvēku sprieduma, mums būs pašnovērtējums.¹⁰

Lepnība ierobežo vai apstādina attīstību.

Lepnība ir iznīcinošs grēks šī vārda tiešajā nozīmē. Tā ierobežo vai apstādina attīstību. (Skat. Almas 12:10–11.) Lepnie nav viegli mācāmi. (Skat. 1. Nef. 15:3, 7–11.) Viņi nemaina savas domas, lai pieņemtu patiesību, jo tas nozīmētu, ka viņiem nav bijusi taisnība.

Lepnība nelabvēlīgi ietekmē visas mūsu attiecības — mūsu attiecības ar Dievu un Viņa kalpiem, attiecības starp vīru un sievu, vecākiem un bērniem, darba devēju un darbinieku, skolotāju un studentu un visu cilvēci. Mūsu lepnības pakāpe nosaka, kā mēs izturamies pret Dievu un mūsu brāļiem un māsām. Kristus vēlas mūs pacelt tur, kur ir Viņš. Vai mēs vēlamies darīt to pašu citu labā?

Lepnība gaisina sajūtu, ka esam Dieva bērni un brāļi, un māsas. Tā šķir un iedala mūs „klasēs”, atbilstoši mūsu „bagātībai” un mūsu „iespējām mācīties”. (3. Nef. 6:12.) Lepni cilvēki nespēj būt vienoti, un, ja vien mēs neesam vienoti, mēs neesam Tā Kunga ļaudis. (Skat. Mosijas 18:21; M&D 38:27; 105:2–4; Mozus 7:18.)

Pazemība ienes vienotību un spēku laulībā un ģimenē.

Padomājiet par to, cik lepnība mums ir izmaksājusi pagātnē un ko tā mums tagad izmaksā mūsu pašu dzīvēs, mūsu ģimenēs un baznīcā.

Padomājiet par grēku nožēlošanu ar pārmaiņām dzīvē, saglābtām laulībām un stiprinātām mājām, ja lepnība mūs neatturētu no atzīšanās grēkos un to atmešanas. (Skat. M&D 58:43.)

Padomājiet par daudziem mazāk aktīviem baznīcas locekļiem, kuri tikuši aizvainoti un viņu lepnība neļauj viņiem piedot vai pilnvērtīgi mieloties pie Tā Kunga galda.

Padomājiet par desmitiem tūkstošu jauno vīriešu un pāru, kas varētu kalpot misijās, ja nebūtu lepnības, kas attur viņus no savas sirds nodošanas Dievam. (Skat. Almas 10:6; Helamana 3:34–35.)

Padomājiet, kā palielinātos tempļa darbs, ja tas laiks, kas tiek pavadīts šajā dievišķajā kalpošanā, būtu svarīgāks par daudzajām lepnības nodarbēm, kas aizņem mūsu laiku.¹¹

6

Pretpote lepnībai ir pazemība.

Dažādos laikos un dažādās pakāpēs lepnība ietekmē mūs visus. Tagad jūs varat saprast, kāpēc Lehija sapnī tā ēka, kas simbolizē pasaules lepnību, bija liela un plaša, un liels bija to skaits, kas tajā iegāja. (Skat. 1. Nef. 8:26, 33; 11:35–36.)

Lepnība ir universāls grēks, liels netikums. Jā, lepnība *ir* universāls grēks, liels netikums.

Pretpote lepnībai ir pazemība — lēnprātība, pakļāvība. (Skat. Almas 7:23.) Tā ir salauzta sirds un nožēlas pilns gars. (Skat. 3. Nef. 9:20; 12:19; M&D 20:37; 59:8; Psalmi 34:18; Jes. 57:15; 66:2.) Kā to tik labi pateicis Radjerds Kiplings:

*Rimst kļiedzieni un kņada;
Kapteiņi un ķēniņi prom dodas.
Kluss paliek tavs senais upuris,
Pazemīga un lēnprātīga sirds.
Kungs, Pulku Tēvs, esi ar mums vēl,
Neļauj mums aizmirst, neļauj mums aizmirst. . . .*

Dievam būs pazemīgi ļaudis. Mēs varam vai nu izvēlēties būt pazemīgi, vai arī mūs piespiedīs būt pazemīgiem. Alma teica: „Tādēļ svētīti ir tie, kas paši pazemojas, nebūdami piespiesti kļūt pazemīgi.” (Almas 32:21.)

Izvēlēsimies būt pazemīgi.

Mēs varam izvēlēties kļūt pazemīgi paši, uzveicot ienaidu pret mūsu brāļiem un māsām, cienot viņus kā sevi pašu un paceļot viņus tikpat augstu vai augstāk par mums pašiem. (Skat. M&D 38:24; 81:5; 84:106.)

Mēs varam paši izvēlēties kļūt pazemīgi, pieņemot padomu un pārmācības. (Skat. Jēkaba gr. 4:10; Helamana 15:3; M&D 63:55; 101:4–5; 108:1; 124:61, 84; 136:31; Salamana pamācības 9:8.)

Mēs varam paši izvēlēties kļūt pazemīgi, piedodot tiem, kas mūs ir aizvainojuši. (Skat. 3. Nef. 13:11, 14; M&D 64:10.)

Mēs varam izvēlēties kļūt pazemīgi, nesavtīgi kalpojot. (Skat. Mosijas 2:16–17.)

Mēs varam izvēlēties kļūt pazemīgi, dodoties misijā un sludinot to vārdu, kas citiem var likt būt pazemīgiem. (Skat. Almas 4:19; 31:5; 48:20.)

Mēs varam izvēlēties kļūt pazemīgi, biežāk dodoties uz templi.

Mēs varam izvēlēties kļūt pazemīgi, nožēlojot savus grēkus un atsakoties no tiem, un piedzimstot no Dieva. (Skat. M&D 58:43; Mosijas 27:25–26; Almas 5:7–14, 49.)

Mēs varam izvēlēties, lai mūsu mīlošais Dievs palīdz mums būt pazemīgiem, pakļaujot savu gribu Viņa gribai un savā dzīvē liekot Viņu pirmajā vietā. (Skat. 3. Nef. 11:11; 13:33; Moronija 10:32.)

Izvēlēsimies būt pazemīgi! Mēs to varam. Es zinu, ka mēs to varam.

Mani dārgie brāļi un māsas, mums ir jāsatavojas atgūt Ciānu. Tas bija tieši lepnības grēks, kas neļāva izveidot Ciānu pravieša Džozefa Smita dienās. Tas pats lepnības grēks, kas pārtrauca ziedošanās likumu nefijiešu tautā. (Skat. 4. Nefija 1:24–25.)

Lepnība ir liels klupšanas akmens Ciānai. Es atkārtuju: Lepnība *ir* liels klupšanas akmens Ciānai.

Mums ir jāiztīra mūsu iekšējais trauks, lai uzveiktu lepnību. (Skat. Almas 6:2–4; Mateja 23:25–26.)

Mums ir jāļaujas „Svētā Gara mudinājumam” un jāatmet lepno, „miesīgo cilvēku”, jākļūst „par svēto caur Kristus Tā Kunga Izpirkšanu” un jākļūst kā „bērniem —pakļāvīgiem, lēnprātīgiem, pazemīgiem”. (Mosijas 3:19; skat. arī Almas 13:28.)

Es bieži lūdzu par to, lai mēs tā varētu darīt un varētu turpināt īstenot mūsu dievišķo likteni.¹²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons norādīja, ka lepnība noveda līdz nefijiešu tautas iznīcībai (skat. 1. sadaļu). Kāpēc, jūsuprāt, lepnība ir tik iznīcinošs spēks?

- Kā cilvēki var „nostatīt [savu] gribu pret Dieva gribu”? (Skat. 2. sadaļu.) Kādas ir dažas no svētībām, ko mēs saņemam, kad pildām Dieva gribu?
- Kāpēc, jūsuprāt, mēs dažreiz jautājam: „Ko citi cilvēki padomās par mani?”, nevis „Ko Dievs domās par mani?” (Skat. 3. sadaļu.) Kā mūsu dzīves mainās, kad par mūsu galveno vēlmi kļūst vēlme — iepriecināt Dievu?
- Atkārtojiet lepnības izpausmes, kas uzskaitītas 4. sadaļā. Kā mēs varam izvairīties no šīm lepnības izpausmēm savā dzīvē?
- Prezidents Bensons teica, ka „lepnība nelabvēlīgi ietekmē visas mūsu attiecības” — ar Dievu un citiem (5. sadaļa). Kāpēc tā ir patiesība? Kā mūsu attiecības uzlabojas, kad mēs esam pazemīgi?
- 6. sadaļā prezidents Bensons uzskaita, kā mēs varam izvēlēties būt pazemīgi. Kāpēc, jūsuprāt, ir labāk izvēlēties būs pazemīgiem, nekā būt piespiestiem būt pazemīgiem?

Saistītās rakstvietas

Mateja 23:12; Lūkas 18:9–14; Jēkaba v. 4:6; Almas 5:27–28; M&D 112:10; 121:34–40

Ieteikums studijām

Lai pravieša vārdus attiecinātu uz sevi, padomā par to, kā viņa mācības attiecas uz tevi (skat. *Teaching, No Greater Call* [1999], 170). Apsver iespēju pajautāt pats sev, kā šīs mācības var tev palīdzēt atrisināt tavas bažas, jautājumus un dzīves grūtības.

Atsauces

1. “Cleansing the Inner Vessel”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 6–7.
2. Boids K. Pekers, Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 429–430.
3. Rasels M. Nelsons, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
4. “Cleansing the Inner Vessel”, 7.
5. Flora Amusena Bensone, *Ezra Taft Benson: A Biography*, 293.
6. “Cleansing the Inner Vessel”, 7.
7. „Beware of Pride”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 4.
8. “Beware of Pride”, 4–5.
9. “Beware of Pride”, 5.
10. “Beware of Pride”, 5–6.
11. “Beware of Pride”, 6.
12. “Beware of Pride”, 6–7; dziesmas teksts no “God of Our Fathers, Known of Old”, Radjerdas Kiplings *Hymns*, no. 80.

*Prezidents Ezra Tafts Bensons un viņa padomnieki
Augstākajā prezidijā: prezidents Gordons B. Hinklijs
(pa kreisi) un prezidents Tomass S. Monsons (pa labi)*

Vadība

„Ja jūs nākotnē gatavojaties būt par vadītājiem baznīcā, [savā] valstī un savos namos, jums jābūt nelokāmiem ticībā, nešauboties ļaunuma priekšā.”

No Ezras Tafta Bensonā dzīves

Ezra Tafts Bensons sāka mācīties būt par vadītāju savā jaunībā. Kad viņš bija gandrīz 13 gadus vecs, viņa tēvs tika aicināts kalpot misijā. Kā vecākais bērns ģimenē, sava tēva prombūtnes laikā Ezra uzņēmās daudzus vadošus pienākumus ģimenes fermā. Pēc vairākiem gadiem, kad viņš tika aicināts kalpot Britu salu misijā, viņš kalpoja par draudzes prezidentu un Ņūkāslas konferences prezidentu (pielīdzināma mūsdienu apgabalam). Vēlāk viņš kalpoja trīs stabu prezidijās — vienā par padomnieku, vienu reizi, uz īsu brīdi, par staba prezidentu un vienu reizi, ilgāku laiku, par staba prezidentu. Savas profesionālās karjeras laikā viņš strādāja vairākos vadošos amatos lauksaimniecības nozarē. Pateicoties tam, ka viņš kļuva par lauksaimniecības jomas vadītāju un ekspertu, prezidents Dvaits D. Eizenhauvers aicināja viņu strādāt Savienoto Valstu augstākajā lauksaimniecības nozares amatā. Astoņus gadus viņš strādāja pie prezidenta Eizenhauvera par Savienoto Valstu lauksaimniecības sekretāru.

Pirms prezidents Bensons kļuva par baznīcas prezidentu, viņš 12 gadus kalpoja par Divpadsmit apustuļu kворuma prezidentu. Kvoruma locekļi viņu kā vadītāju ļoti cienīja. Elders Brūss R. Makonkijs „bieži teica ģimenes locekļiem, ka viņš nekad baznīcā nebija redzējis ko līdzīgu prezidenta Bensonā pārvaldei”.¹

Vadot Divpadsmit apustuļu kворumu, prezidents Bensons iedrošināja kворuma locekļus atklāti paust savas domas, pat ja pats uzskatīja savādāk. Kad elders Rasels M. Nelsons bija jauns kворuma loceklis, viņš domāja, ka varbūt viņam nevajadzētu izteikties. „Taču

[prezidents Bensons] to nepieļāva,” viņš teica. „Patiesībā, ja es klu-
sēja par kādu tēmu, viņš mani piespieda paust savu viedokli.”²

Lai gan prezidents Bensons lūdza katra cilvēka viedokli, viņš ne-
ļāva diskusijām novērsties no tēmas. Prezidents Hovards V. Hanters
teica, ka „viņš zināja, kā likt brāļiem atvērties un panākt atklātu
diskusiju, un spēja to vadīt un kontrolēt, un nonākt līdz vienprā-
tīgam lēmumam”.³ Kad „viņš jūta, ka ir pietiekami diskutēts, viņš
parasti teica: „Es domāju, kas esam nopļāvuši pietiekami daudz
siena.” Saliksim to ķīpā un pieņemsim lēmumu par šo jautājumu.”⁴

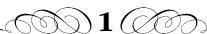
Prezidents Bensons rūpējās par tiem, ko viņš vadīja, un viņš mā-
cīja ar piemēru. „Es nezinu nevienu citu cilvēku, kas vēl vairāk
ņemtu vērā savus līdzcilvēkus vai vēl vairāk domātu par viņu labklā-
jību,” prezidents Gordons B. Hinklijs teica. „Viņš nelūdz citiem darīt
to, ko pats nevēlas darīt, bet gan rāda kalpošanas piemēru, lai mēs,
pārējie, varētu tam sekot.”⁵ Prezidents Bensons arī ļoti efektīvi spēja
delegēt darbus, tādā veidā mācot un pilnveidojot viņus.

Vispārējā konferencē, kad prezidentu Bensonu atbalstīja par baz-
nīcas prezidentu, prezidents Gordons B. Hinklijs pauda savu pārlie-
cību, ka Tas Kungs ir izraudzījis un sagatavojis prezidentu Bensonu,
lai viņš vadītu šo baznīcu:

„Es jums sniedzu savu liecību, ka Pats Tas Kungs izraudzījās
Ezru Taftu Bensonu, lai pirms gandrīz četrdesmit trīs gadiem viņš
kļūtu par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli. Tas ir Tas Kungs,
kas šo gadu gaitā ir viņu pārbaudījis un disciplinējis, skolojis un
sagatavojis. . . .

Kā cilvēks, kas viņu pazīst un kas ir viņam līdzās, es liecinu, ka
viņš ir ticības vīrs, kurš pārbaudīts kā vadītājs, ar dziļu mīlestību pret
To Kungu un Viņa darbu, ar mīlestību pret Dieva dēliem un meitām
ikvienā vietā. Viņš ir cilvēks, kas pierādījis savas spējas.”⁶

Ezras Tafta Bensona mācības

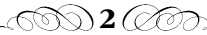
Efektīvi vadītāji ir nelokāmi ticībā un rāda labu piemēru.

Kristus vadības spēks auga no uzaicinājuma — sekot Viņa piemē-
ram. Viņa nepārprotamais aicinājums bija: „Nāc, seko Man!” . . . Viņa

[panākumi, iemantojot] cilvēku uzticību un ziedošanos taisnīguma principiem, bija atkarīgi no dižā, motivējošā mīlestības faktora. Viņš palīdzēja mums apzināties, ka tās dievišķās īpašības katrā no mums, kas grib izpausties, var kļūt par dievišķām, dzīvām realitātēm. Viņa piemērs turpinās kā cilvēces lielākā cerība un spēks.⁷

Ja jūs nākotnē gatavojaties kļūt par vadītājiem baznīcā, [savā] valstī un savos namos, jums jābūt nelokāmiem ticībā, nešauboties ļaunuma priekšā, un, kā teicis Pāvils, „bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā.” (Efeziešiem 6: 11–12.)⁸

Mūsu jaunajiem cilvēkiem vajag mazāk kritikas un vairāk labu paraugu. Jūs esat tie paraugi, uz kuriem viņi raudzīsies, meklējot dzīves modeli, kuram viņi var sekot un pie kura cieši turēties. Viņiem būs nepieciešama tā iedvesma, kuru jūs varat sniegt, kad jūs pilnībā saskaņojat savu dzīvi ar evaņģēlija mācībām.⁹

Cilvēki atsaucas efektīvai vadībai.

Pazemība

Viena no laba vadītāja iezīmēm vienmēr ir bijusi un vienmēr būs pazemīgs gars.¹⁰

Garīgais spēks

Garīgais spēks veicina pozitīvu domāšanu, pozitīvus ideālus, pozitīvus ieradumus, pozitīvu attieksmi un pozitīvus centienus. Tās ir tās īpašības, kas veicina gudrību, fizisku un garīgu labklājību un citu cilvēku entuziasma labvēlību un atsaucību.¹¹

Tikai morāli tīram cilvēkam ir spēja pacelt un iedrošināt citam citu uz lielāku kalpošanu, lielākiem sasniegumiem, lielāku spēku.¹²

Lai pareizi vadītu, iedvesmai ir liela nozīme. . . . Mums ir jābūt iedvesmas garam, neskatoties uz to, vai mēs mācām (M&D 50:13–14) vai vadām valstības lietas (M&D 46:2).¹³

Garam nav apmierinoša aizstājēja.¹⁴

Zināšanas

Īsts vadītājs cenšas būt labi informēts. Viņš ir cilvēks, kas rikojas principa, nevis izdevīguma vadīts. Viņš cenšas mācīties no visām cilvēciskajām pieredzēm, novērtējot tās attiecībā pret dievišķās gudrības atklātajiem principiem.¹⁵

Viens no labākajiem paņēmieniem, kā vadītājiem saprast pareizus principus, ir iegūt pilnīgas zināšanas un izpratni par Svētajiem Rakstiem un attiecīgo rokasgrāmatu. Lielākā daļa situāciju jau reiz ir bijušas, iespējams daudzas reizes, un šīs problēmas atrisināšanai darbības plāns un procedūra jau ir izstrādāta. Tādēļ vienmēr ir gudri izmantot un pārzināt esošās rakstiskās instrukcijas un baznīcas nostāju par radušos jautājumu.¹⁶

Vadītājiem ir dots padoms — studēt baznīcas mācības tā, lai viņi varētu pienācīgi paskaidrot mūsu mācības citiem. Runājot apustuļa Pāvila vārdiem, mēs sagaidām, lai jūs būtu „darbinieks, kam nav ko kaunēties” (2. Timotejam 2:15).¹⁷

Uzticība

Labs vadītājs sagaida uzticību. Un viņš, savukārt, ir lojāls arī pats. Viņš atbalsta tos, kam ir devis darbu. Uzticība pārsniedz darba pieņēmumus. Viņš ir uzticīgs, kad atzinību saņem tie, ar ko viņš kopā strādā. Viņš lepojas ar viņu panākumiem. Viņš nenoraida kādu ideju, ja pirms tam nav aprunājies ar to, kura ideju viņš noraida. Viņš neapkauno kolēģi citu priekšā. Viņš ir tiešs un atklāts.¹⁸

Vienotība

Ir „vienotība, ko pieprasa celestiālās valstības likums; un Ciāna nevar tikt uzcelta savādāk, kā vien uz celestiālās valstības likuma principiem”. (M&D 105:4.) Starp šiem pieprasītajiem principiem un īpašībām ir prāta un sirds vienotība. „Es saku jums: esiet vienoti, un, ja jūs neesat vienoti, jūs neesat Mani” — Glābēja brīdinājums Viņa mūsdienu baznīcai (M&D 38:27; Jāņa 17:20–23). Nekur citur šī prasība nav būtiskāka kā starp tiem, kurus Viņš ir aicinājis prezidēt Savā valstībā.¹⁹

„Cilvēku mīlestība ir neatņemama efektīvas vadības sastāvdaļa.”

Mīlestība un pārliecības izpausmes

Cilvēku mīlestība ir neatņemama efektīvas vadības sastāvdaļa. Vai jūs mīlat tos, ar ko strādājat kopā? Vai jūs apzināties, ka liela ir dvēseļu vērtība Dieva acīs (skat. M&D 18:10)? Vai jums ir ticība jauniešiem? Vai jūs slavējat viņu tikumus, sniedzat atzinību par viņu panākumiem? Vai arī jums ir kritiska attieksme pret tiem viņu kļūdu dēļ?²⁰

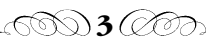
Nereti vēl grūtāk par kritikas paciešanu ir mūsu vadītāja padoma trūkums, kad pildām mums uzdoto pienākumu. Nelieli sirsnīgi un konkrēti komentāri vai norādes ir liels atbalsts ceļa gaitā.²¹

Mēs zinām . . . , ka tas laiks, kuru vadītājs pavada personīgā kontaktā ar baznīcas locekļiem, ir daudz produktīvāks par laiku, kas pavadīts sanāsmēs vai pildot administratīvus pienākumus. Personīgs kontakts ir atslēga, kā pievērst neaktīvus baznīcas locekļus.²²

Jo īpaši Baznīcā, aicināšana nes labāku rezultātu nekā pavēlēšana — arī labākas sajūtas. Atcerieties — paskaidrot. Sekojiet līdzi, lai pārbaudītu, kā noris darbi. Izrādiet novērtējumu, kad cilvēki ir ļoti ievērojuši norādījumus. Paudiet uzticību, ja to varat darīt nevilnoti. Kad kaut kas neizdodas, ir ļoti atskatīties atpakaļ un uzzināt,

kur jūs esat kļūdījušies, — un nebaidieties atzīt, ka esat kļūdījušies. Atcerieties, ka mūsu baznīcas locekļi ir brīvpaprātīgi, nepiešpiesti darbinieki. Viņi arī mīl To Kungu un Viņa darbu. Mīliet viņus. Novērtējiet viņus. Kad jūtat kārdinājumu norāt savu līdzstrādnieku, nedariet to. Tā vietā lieciet lietā interesantu izaicinājumu un paslavējiet viņu. Mūsu Tēva bērni visā pasaulē būtībā ir labi. Viņš tos mīl. To pašu vajadzētu darīt arī mums.²³

Cilvēkiem nepatīk, ja viņiem spiež kaut ko darīt, pat ja tas ir viņu pašu labumam. Taču cilvēki atsaucas efektīvai vadībai.²⁴

Labi vadītāji gudri nodod pilnvaras.

Glābēja piemērs pilnvaru nodošanā

Pats pasaules pamats tika ielikts, nododot pilnvaras. Neskaitāmas reizes Jēzus atgādināja cilvēkiem, ka arī Viņa misiju uz Zemes ir noteikušas pilnvaras. Viņa baznīcas atjaunošanas pirmsākums bija pilnvaru nodošana.

Uzrunājot ebrejus sinagogā, Jēzus teica, ka Viņu pilnvarojis Viņa Tēvs: „Jo Es esmu no debesīm nācis, lai darītu nevis, ko Es gribu, bet ko grib tas, kas mani sūtījis.” (Jāņa ev. 6:38.)²⁵

Jēzus mums rāda meistarīgu piemēru labai pārvaldībai ar pareizu pilnvaru nodošanu. . . . Daudzi Viņa pilnvarotie misionāri ceļoja, palaujoties tikai uz To Kungu. Cilvēki izcieta lielas grūtības, lai īstenotu Viņa norādījumus. Daži no tiem, kalpojot Viņam, nomira nežēlīgā nāvē. Taču Viņa pilnvarotie mācekļi devās uz priekšu drosmīgi kā lauvas Viņa uzraudzībā. Viņi paveica to, par ko nekad nebija sapņojuši. Neviens cits vadītājs nekad nav motivējis vīriešus un sievietes tā, kā to darīja Viņš.²⁶

Jēzus Kristus baznīca veido vadītājus, iesaistot cilvēkus, kas saņēmuši pilnvaras caur pilnvarotajiem. Kad [Jēzus] bija uz Zemes, Viņš aicināja divpadsmit apustuļus, lai tie Viņam palīdzētu pārvaldīt baznīcu. Viņš aicināja arī Septiņdesmitos. Viņš pilnvaroja vēl citus. Viņa baznīcā nebija paredzēti pasīvi novērotāji. Visiem bija jāiesaisnās, lai palīdzētu celt debesu valstību. Un ceļot valstību, viņi veidoja paši sevi.

Jēzus mērķis bija paaugstināt katru cilvēku. . . .

Savas mirstīgās kalpošanas laikā Jēzus Kristus nodeva pilnvaras Saviem divpadsmit apustuļiem.

Jēzus mērķis bija padarīt katru cilvēku par ķēniņu, stiprinot viņa vadības prasmes mūžībā. Tajā neaizmirstamajā naktī pēc pēdējām vakariņām, Viņš teica vienpadsmit apustuļiem . . . : „Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs, jo es noeimu pie Tēva.” (Jāņa 14:15.) Pilnvarojot cilvēku, Jēzus vēlējas viņu paaugstināt, nevis apspiest. Un šodien visā baznīcā vīrieši un sievietes pilnveidojas, pateicoties šiem uzticētajiem amatiem.²⁷

Pilnvaru nodošana mūsu organizācijās

Laba vadība nozīmē pilnvaru nodošanu. Deleģējot daļu no savas darba nastas, jūs palīdzat sev un savai organizācijai. Efektīva vadība ir māksla uzticēt pienākumus, lai caur citiem paveiktu darbu.²⁸

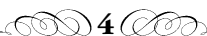
Lai gudri nodotu pilnvaras, tāpat kā lai efektīvi mācītu vai sludinātu, nepieciešama sagatavošanās ar lūgšanām. Tas Kungs to paskaidro šādiem vārdiem: „Gars tiks dots jums ar ticības lūgšanu; un, ja jūs nesaņemsit Garu, jūs nemācīsīt” (M&D 42:14). Un mēs varētu papildināt — jūs nenodosiet pilnvaras bez Gara.²⁹

Šodien gudrs vadītājs baznīcā necentīsies padarīt visu darbu viens pats, ar to radot iespaidu, ka neviens cits nav pietiekami kvalificēts. Un, nododot pilnvaras, viņš radīs pārliecību, ka tam, kuram viņš šīs pilnvaras ir nodevis, ir viņa absolūts atbalsts.³⁰

Pēc pienākuma uzticēšanas vadītājs neaizmirst ne cilvēku, kuram tas uzticēts, ne pašu pienākumu. Viņš seko notiekošajam ieinteresēti, taču ne „lūkojoties pār plecu”. Kad pelnīts, viņš neskopojas ar uzslavām. Ja nepieciešams, viņš izpalīdzīgi uzmundrina. Ja viņš jūt, ka darbs netiek pildīts un nepieciešama kāda pārmaiņa, viņš rīkojas drosmīgi un noteikti, taču laipni. Kad uzdevumam atvēlētais laiks ir beidzies, viņš izsaka atzinību un pateicību.³¹

Neviens gudrs vadītājs neuzskata, ka viņš ir visu labo ideju autors. Viņš lūdz savu padoto ierosinājumus. Viņš liek tiem sajust, ka viņi ir būtiska lēmumu pieņemšanas daļa. Viņš ļauj viņiem sajust, ka viņi īsteno paši savas ieceres, nevis tikai viņa.³²

Baznīcas vadītāji ir darbarīki Dieva rokās, un viņiem vajadzētu tiekties pēc Gara, lai vadītu un pilnveidotu citus.

Šodien baznīcā vadītājs parasti pats iesaistās darba izpildē, kuru viņš patiesi cer sagaidīt. Viņam ir jābūt augstām prasībām. Viņam vajadzētu pārliecināt tos, kam viņš dod uzdevumus, ka, kalpojot Tam Kungam, viņiem ir vēl lielākas spējas, nekā pildot ikdienas pienākumus. Kad [mēs] darām visu, ko spējam, Tā Kunga darbs nevar neizdoties. Mēs esam tikai darbarīki; šis ir Tā Kunga darbs. Šī ir Viņa baznīca, Viņa evaņģēlija iecere. Mēs strādājam ar Viņa bērniem. Viņš neļaus mums piedzīvot neveiksmi, ja mēs darīsim savu daļu. Kad tas būs nepieciešams, Viņš dos mums daudz lielāku spēku par mūsu talantiem un spējām. To es zinu.³³

Mums ir jāatceras, ka . . . baznīca . . . nav biznesa pasaule. Tās panākumi tiek vērtēti pēc glābtajām dvēselēm, nevis pēc peļņas un zaudējumiem. Protams, mums ir jābūt efektīviem un produktīviem, bet mums ir arī jākoncentrējas uz mūžīgajiem mērķiem. Uzmanieties no laicīgu metožu un terminoloģijas ieviešanas svētajos priesterības pienākumos. Atcerieties, ka racionālas problēmas risināšanas metodes, lai gan tās var būt noderīgas, nebūs pietiekamas valstības

darbā. Dieva darbs ir jāpaveic ar ticību, lūgšanu un Garu, „un ja tas ir kādā citādā veidā, tas nav no Dieva” (M&D 50:18).³⁴

Šis baznīcas kopīgais nodoms ir pilnveidot vīriešus un sievietes, kas kļūs dievišķi savā attieksmē, īpašībās un ideālos.³⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons mācīja, ka vadītājiem ir jārāda taisnīgs piemērs (skat. 1. sadaļu). Kāpēc piemēram ir tik spēcīga ietekme? Kā jūs ir ietekmējuši vadītāju taisnīgie piemēri?
- Studējiet labu vadītāju īpašības, kas paskaidrotas 2. sadaļā. Kāpēc, jūsuprāt, cilvēki „atsaucas [šādai] vadībai”? Padomājiet par to, ko jūs varat darīt, lai attīstītu šādas īpašības.
- Prezidents Bensons mācīja, ka baznīcas vadītājiem vajadzētu ievērot Glābēja piemēru, kā nodot pilnvaras (skat. 3. sadaļu). Kā pilnvaru nodošana palīdz celt Dieva valstību? Kā jūs esat guvuši labumu no jums pilnvarotajiem pienākumiem?
- Kā mūsu kalpošana baznīcā var mainīties, atceroties, ka „šis ir Tā Kunga darbs” un ka „mēs strādājam ar Viņa bērniem”? (Skat. 4. sadaļu.) Ko jūs esat piedzīvojuši, kad esat rīkojušies kā darbarīki Tā Kunga rokās, lai palīdzētu citiem cilvēkiem?

Saistītās rakstvietas

2. Mozus 18:13–26; Mateja 5:13–16; Lūkas 22:31–32; Almas 17:1–11; M&D 38:23–27

Ieteikums skolotājam

„Cilvēki ir aizkustināti, kad saņem atzinību par viņu ieguldījumu. Jūs varētu īpaši pievērst uzmanību, lai pateiktos par katra cilvēka komentāru, un, ja iespējams, komentārus padarīt par daļu no stundas diskusijām” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 35–36).

Atsauces

1. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 429.
2. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
3. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 430.
4. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 429.
5. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 474–475.
6. Gordons B. Hinklijs, “Come and Partake”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 47.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 345.

8. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375–376.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 455.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 126.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 377.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
17. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 375.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
19. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
20. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 370.
21. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
22. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 147.
23. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 376–377.
24. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 345.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 378.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 378.
27. *God, Family, Country*, 135–136.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379.
29. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379–380.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 379.
31. *God, Family, Country*, 140.
32. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 371.
33. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372.
34. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 372–373.
35. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 373.

„Gani Manas avis”

*„Mums visiem ir jāmacās būt īstiem ganiem.
Mums ir jāizrāda tāda pati mīlestība pret
citiem, kā Labajam Ganam ir pret mums
visiem. Viņam ir dārģa katra dvēsele.”*

No Ezras Tafta Bensonā dzīves

Prezidents Ezra Tafts Bensons pastāstīja savu pieredzi, kuru viņš ieguva, kalpojot par staba prezidenta padomnieku:

„Pirms daudziem gadiem kādā staba sanāksmē Boisī, Aidaho, mēs centāmies izraudzīties prezidentu vājākajam un mazākajam šī staba elderu kворumam. Mūsu sekretārs bija atnesis sarakstu ar visiem šī kворuma locekļu vārdiem, un šajā sarakstā bija kāda vīrieša vārds, kuru es pazinu dažus gadus. Viņš nāca no stipras pēdējo dienu svēto ģimenes, taču viņš baznīcā nebija ļoti aktīvs.

Ja bīskaps aicināja kaut ko paveikt lūģšanu namā, viņš parasti atsaucās, un, ja elderi vēlējās uzspēlēt bumbu, dažkārt viņu varēja redzēt spēlējām kopā ar elderiem. Viņam bija vadītāja spējas; viņš bija kalpošanas kluba prezidents, un viņam veicās labi.

Es teicu staba prezidentam: „Vai jūs man atļautu satikies ar šo vīrieti un izaicināt viņu pilnībā pakārtot savu dzīvi baznīcas standartiem un uzņemties sava kворuma vadību? Es zinu, ka tajā ir neliels risks, taču viņš to spēj.”

Staba prezidents teica: „Ej, un lai Tas Kungs tevi svēta.”

. . . Es devos uz šī vīrieša mājām. Es nekad neaizmirsīšu viņa sejas izteiksmi, kad viņš atvēra durvis un ieraudzīja, ka pie tām stāv viņa staba prezidija loceklis. Viņš vilcinoties aicināja mani ienākt; viņa sieva gatavoja pusdienas, un es varēju saost kafijas smaržu, kas nāca no virtuves. Es palūdzu, lai viņš uzaicina savu sievu mums pievienoties, un, kad mēs apsēdāmies, es viņam pastāstīju, kāpēc es

„Tagad ir laiks pielietot Glābēja mācības par labo ganu.”

esmu atnācis. „Es nelikšu jums atbildēt šodien,” es viņam teicu. „Viss, ko es vēlos, ir, lai jūs man apsolītu, ka jūs par to padomāsi, lūgsiet par to, domāsi par to, ko tas nozīmēs jums ģimenei, un tad es atgriezīšos nākamajā nedēļā, lai jūs satiktu. Ja jūs nolemsiet to nepieņemt, mēs turpināsim jūs mīlēt,” es piebildu.

Nākamajā svētdienā, tiklīdz viņš atvēra durvis, es redzēju, ka ir notikušas pārmaiņas. Viņš priecājās, mani ieraugot, un ātri aicināja mani ienākt, un sauca savu sievu, lai viņa mums pievienojas. Viņš teica: „Brāli Benson, mēs darījām tā, kā jūs teicāt. Mēs esam par to domājuši un lūguši, un mēs esam nolēmuši pieņemt šo aicinājumu. Ja jums, brāļiem, ir tik liela paļāvība uz mani, es esmu gatavs pakārtot savu dzīvi baznīcas standartiem, tas man jau sen bija jāizdara.”

Vēl viņš teica: „Kopš pagājušās nedēļas, kad jūs bijāt šeit, es nesmu dzēris kafiju, un es to vairāk negrasos darīt.”

Viņš tika apstiprināts par elderu kворuma prezidentu, un apmeklētība viņa kворumā sāka pieaugt, — un tā turpināja palielināties. Viņš devās ārā, aplika savas rokas ap mazaktīvo elderu pleciem un ievada viņus iekšā. Pēc dažiem mēnešiem es pārcēlos.

Pagāja gadi, un kādu dienu tempļa skvērā, Soltleiksitiņā, pie manis pienāca kāds vīrs, izstiepa savu roku un teica: „Brāli Benson, jūs mani neatceraties, vai ne?”

„Es atceros,” es teicu, „taču es neatminos jūsu vārdu.”

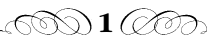
Viņš teica: „Vai jūs atceraties, ka nācāt uz kāda vainīga eldera namu Boisī pirms septiņiem gadiem?” Un tad, protams, es atcerējos. Tad viņš teica: „Brāli Benson, es vienmēr būšu jums pateicīgs par to, ka jūs atnācāt uz manu māju tajā svētdienas pēcpusdienā. Tagad es esmu bīskaps. Es reiz domāju, ka biju laimīgs, taču es nezināju, kas ir īsta laime.”¹

Šis un citu pieredžu iedvesmots, prezidents Bensons mudināja uzticīgus pēdējo dienu svētos meklēt tos baznīcas locekļus, kas dzīvoja „attālināti no baznīcas un evaņģēlija ietekmes”.² 1984. gada aprīļa vispārējā konferencē viņš teica: „Mūs ļoti iepriecina daudzu mūsu brāļu un māsu aktivizēšana. Mēs mudinām priesterības un palīgorganizāciju vadītājus turpināt šo lielo darbu.”³ Tajā pašā nedēļā viņš runāja ar priesterības vadītāju grupu par nepieciešamību īpaši uzraudzīt vīriešus baznīcā, kas vēl nav ordinēti par elderiem:

„Es jūtu līdzī šiem vīriešiem, ģimeņu vadītājiem. . . . Es nedomāju, ka šodien baznīcā mums ir grūtāks uzdevums, kā aktivizēt šos vīriešus un attīstīt viņus līdz tādām līmenim, ka viņi var vest savas ģimenes uz Tā Kunga namu un pavērt viņiem lielākās svētības, kas vīriešiem un sievietēm zināmas šajā pasaulē un nākamajā pasaulē.

Brāļi, mūsu cerība un lūgšana ir, lai jūs uz šo aktivizēšanas darbu neskatītos kā vienkārši īslaicīgu programmu. Mēs ceram, ka tad, kad tiks veikts apraksts par šo mūsu baznīcas vēstures posmu, tiks teikts, ka tas iezīmēja laiku, kad daudzas noklīdušas un zudušas dvēseles bija atgriezušās Dieva baznīcā.”⁴

Ezras Tafta Bensonā mācības

Kā Tā Kunga sekotājiem, daļa no mūsu misijas ir meklēt tos mūsu brāļus un māsas, kas ir atdalījušies no baznīcas.

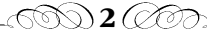
Tā Kunga baznīcas mērķis ir veicināt katra Dieva dēla un meitas progresu pretī mūžīgās dzīves lielākajām svētībām. . . .

Es vēlos parunāt par mūsu misiju — pilnveidot svētos, it īpaši uzdevumu — aktivizēt tos, kas ir izvēlējušies nebūt aktīvi baznīcā. Šie baznīcas locekļi, kas ir mūsu brāļi un māsas, pašlaik dzīvo šķirti no baznīcas un evaņģēlija ietekmes.

Šajā mazaktīvo baznīcas locekļu grupā ir daudzi, kas neapmeklē baznīcas sanāksmes, kas var būt vienaldzīgi un bezrūpīgi. Tajā ietilpst arī tie, kas ir īslaicīgi zuduši, jo mēs nezinām viņu atrašanās vietu. Daži no viņiem ir jaunpievērstie, kas acīmredzami nav saņēmuši gādīgo uzmanību un mācības, kas ļautu viņiem būt „vienas valsts pilsoņiem ar svētajiem”. (Skat. Efeziešiem 2:19.) Daudzi ir neprecēti pieaugušie.

Pret visiem šiem cilvēkiem, mums, kā baznīcas locekļiem un Tā Kunga sekotājiem, ir jāizrāda un jāatjauno sava mīlestība, un no sirds jāaicina atgriezties. „Atgriezieties. Atgriezieties un liksmojiet pie Tā Kunga galda, un no jauna nobaudiet sadraudzības ar svētajiem jaukos un gandarījumu sniedzošos augļus.” (*Ensign*, 1986. g. marts, 88. lpp.)

Mūsu priekšā ir ārkārtīgi grūts uzdevums. . . . Mums ir jāpielieto liela ticība, spēks un apņēmība, ja mēs vēlamies sasniegt šos brāļus un māsas. Taču mums tas ir jādara. Tas Kungs to no mums sagaida. Un mēs to darīsim!⁵

Cenšoties rūpēties par tiem, kas ir zuduši, mums ir jāpielieto Glābēja mācības par labo ganu.

Tagad ir laiks pielietot Glābēja mācību par labo ganu, lai izpildītu mūsu priekšā esošo uzdevumu — atgūt zudušās avis un nomaldījušos jērus.

„Kā jums šķiet? Ja kādam cilvēkam ir simts avju un viena no tām nomaldās, vai viņš neatstās tās deviņdesmit deviņas kalnos un neies meklēt to, kas nomaldījies?”

Un, ja viņam laimējas to atrast, patiesi Es jums saku: viņš vairāk priecājas par to nekā par tām deviņdesmit deviņām, kas nav nomaldījušās.” (Mateja 18:12–13.)

Jēzus dzīves laikā palestīniešu gans pazina katru savu aitu. Aita pazina viņa balsi un uzticējās viņam. Tās nesekoja svešiniekam. Tādējādi, kad gans sauca aitu, tā nāca pie viņa. (Skat. Jāņa 10:1–5, 14.)

Naktīs gani savas aitas veda uz iežogojumu vai aploku. Aploku ieskāva augstas sienas, un sienu augšmalā tika izvietoti ērkšķi, lai mežonīgi dzīvnieki un zagļi nevarētu tām pārrāpties. Tomēr dažkārt kāds mežonīgs dzīvnieks, bada mākts, pārlēca pāri sētai aitu barā, tās nobiedējot un apdraudot.

Šādā situācijā atklājās, kurš ir īsts gans, — tāds, kurš mīlēja savas avis, un kurš bija algots gans un strādāja tikai pienākuma dēļ. Īstais gans bija gatavs atdot savu dzīvību par aitu. Viņš devās aitu barā un cīnījās par tām. Algotais gans savukārt savu personīgo drošību vērtēja augstāk par aitas drošību un parasti briesmās bēga.

Jēzus šo, savam laikam tik raksturīgo, situāciju izmantoja, lai pasludinātu, ka Viņš ir Labais Gans, Īstais Gans. Pateicoties Viņa mīlestībai pret Viņa brāļiem un māsām, Viņš labprātīgi un brīvprātīgi nolika Savu dzīvību par tiem. (Skat. Jāņa 10:11–18.)

Izkopjot draudzību mūsu bīskapijās un draudzēs, mēs varam palīdzēt cits citam palikt Labā Gana ganāmpulkā.

Galū galā Labais Gans atdeva Savu dzīvību par aītām — par jums un par mani, par mums visiem.

Labā gana simbolismā ir nozīmīgs salīdzinājums ar mūsdienu baznīcu. Avis ir jāvada rūpīgiem ganiem. Pārāk daudzas ir noklīdušas. Dažas prom aizvilina īslaicīgs apjukums. Citas ir zudušas pavisam.

Mēs saprotam, ka, tāpat kā pagātnē, dažas avis dumposies un „ir kā savvaļas bars, kas aizbēguši no gana”. (Mosijas 8:21.) Taču pārsvarā mūsu problēmas rada mīlošas un uzmanīgas uzraudzības trūkums, un mums ir jāapmāca vairāk ganu.

Gana uzraudzībā mūsu jaunie baznīcas locekļi, tie, kas no jauna piedzimuši evaņģēlijā, ir jākopj, izrādot uzmanīgu draudzību, kamēr viņi pieaug evaņģēlija zināšanās un sāk dzīvot saskaņā ar jauniem standartiem. Šāda uzmanība palīdzēs nodrošināt, ka viņi neatgriezīsies pie veciem ieradumiem.

Gana mīlošajā uzraudzībā mūsu jaunajiem cilvēkiem, mūsu jaunajiem jēriem, nebūs tik liela tendence noklīst. Un, ja tas tomēr notiks, ganu spieķa izliekums — mīloša roka un saprotoša sirds — palīdzēs viņus atvest atpakaļ.

Gana uzraudzībā daudzus no tiem, kas tagad dzīvo neatkarīgi no ganāmpulka, tomēr var atsaukt atpakaļ. Daudzi no tiem, kas ir apprecējušies ārpus baznīcas un pieņēmuši pasaulīgo dzīvesveidu, var atsaukties uzaicinājumam — atgriezties ganāmpulkā.⁶

3

Tiem pēdējo dienu svētajiem, kuri ir nomaldījušies, ir nepieciešamas īsta un mīloša gana patiesas, izjustas rūpes.

Nav *jaunu* risinājumu šai *senajai* problēmai, kad avis nomaldījušās barības meklējumos. Pārbaudītais risinājums ir tas pienākums, kuru Jēzus uzdeva Pēterim un kuru Viņš uzsvēra, to trīs reizes atkārtot: „Gani Manus jērus! Gani Manas avis. Gani Manas avis.” (Skat. Jāņa 21:15–17.)

Kā teikts iespaidīgajā Mormona Grāmatas brīdinājumā, tie, kas kristīti Kristus baznīcā, ir nemitīgi „[jāpiemin] un [jābaro] ar labo Dieva vārdu”. (Moronija 6:4.)

Tad nu atbilde ir atrodama lūgšanu pilnā ganišanā un avju barošanā, citiem vārdiem sakot, — personīgā uzraudzībā. Ir jābūt īsta un mīloša gana patiesām, izjustām rūpēm, nevis tikai virspusējām rūpēm, kuras varētu izrādīt algots gans.

Pārrunājot šo īstā gana konceptu, mēs apzināties, ka Tas Kungs ir uzticējies šo atbildību priesterības nesējiem. Taču arī māsām ir „ganišanas” aicinājumi žēlsirdīgā un mīlošā kalpošanā, kuru viņas velta viena otrai un citiem. Tādējādi mums visiem ir jābūt īstiem ganiem. Mums citiem ir jāizrāda tā pati mīlestība, kas Labajam Ganam ir pret mums visiem. Dievam ir dārga katra dvēsele. Šis aicinājums attiecas uz katru baznīcas locekli — katru Dieva dēlu un meitu.

„Lūk, Viņš sūta uzaicinājumu visiem cilvēkiem, jo žēlastības rokas ir izstieptas tiem pretim, un Viņš saka: Nožēlojiet grēkus, un Es jūs pieņemšu. . . .

Nāciet pie Manis un jūs baudīsiet dzīvības koka augli; . . .

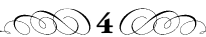
Jā, nāciet pie Manis un dariet taisnības darbus.” (Almas 5:33–35.)

Nevienam nav liegts Viņa aicinājums. Visi tie, kas saņems Viņa laipno aicinājumu — baudīt no Viņa evaņģēlija, ir laipni lūgti. Avis — kāda no tām apjukusi, kāda vienaldzīga, cita izklaidīga — ir

jāatrod un ar mīlestību atkal jāpadara aktīvas. Lai palīdzētu šajā darbā, ir jāliek lietā ikviens priesterības un palīgorganizāciju resurss.

Šī problēma netiks atrisināta, ja vien staba, bīskapijas, kvoruma un palīgorganizāciju vadītāji un uzticīgi baznīcas locekļi ikvienā vietā nepielietos savu gribu un ticību, lai mazāk aktīvos baznīcas locekļus atkal padarītu aktīvus baznīcā.

Kad jūs dedzīgi tiecaties sasniegt šo cienīgo mērķi, mēs jūs mudinām no jauna vērst uzmanību uz efektīvu priesterības mājskološanas un Palīdzības biedrības apmeklējošo māsu programmu. Mājskološana un apmeklējošo māsu programma ir iedvesmotas programmas. Tās ir paredzētas, lai katru mēnesi sasniegtu katru baznīcas locekli — gan aktīvo, gan mazāk aktīvo. Lūdzu, veltiet mājskološanai un apmeklējošo māsu programmai pastiprinātu uzmanību.⁷

**Turpinot kalpot mūsu brāļiem un māsām,
mēs varam viņiem palīdzēt saņemt visas
evaņģēlija svētības un priekšrakstus.**

Mūsu lūgšanām šodien ir jābūt tikpat spēcīgām un rūpju pilnām kā Almas lūgšanām, kad viņš centās atgūt nomaldījušos zoramiešus, kas bija novērsušies no Tā Kunga:

„Ak Kungs, dāvā mums, lai mēs gūtu panākumus, vedot viņus atkal *atpakaļ* pie Tevis Kristū.

Lūk, ak Kungs, viņu dvēseles ir ļoti dārgas, un daudzi no tiem ir mūsu brāļi; tādēļ dod mums, ak Kungs, spēku un gudrību, lai mēs varētu vest šos mūsu brāļus *atkal* pie Tevis!” (Almas 31:34–35; slīpraksts pievienots.) . . .

Principi, kā aktivizēt dvēseles, ir nemainīgi. Tie ir:

1. Zudušie vai mazāk aktīvie ir jāatrod, un ar viņiem ir jāsazinās.
2. Ir jāizrāda mīlošas rūpes. Viņiem ir jājūt mūsu mīlestība.
3. Viņiem ir jānāca evaņģēlijs. Caur skolotājiem viņiem ir jājūt Svētā Gara spēks.
4. Viņi ir jāiekļauj mūsu sadraudzībā.
5. Viņiem ir jābūt jēgpilniem baznīcas pienākumiem.

Runājot Mormona Grāmatas vārdiem, mums ir „jāturpina kalpot”. (3. Nefija 18:32.)

Mūs īpaši uztrauc tas, lai jaunpievērstie tiktu pieņemti kā pilntiesīgi biedri baznīcā. Viņi ir jāuzņem atplestām rokām.

Būsim vienoti mūsu centienos no jauna baznīcā aktivizēt mazāk aktīvos. Tā darot, mēs būsim daudz vienotāki baznīcas misijas īstenošanā — daudz pilnvērtīgāk nest evaņģēliju līdz ar visām tā svētībām un priekšrakstiem visu baznīcas locekļu dzīvēs. Baznīcai „ir vajadzīgs katrs loceklis” (M&D 84:110), un katram baznīcas loceklim ir vajadzīgs evaņģēlijs, baznīca un visi tās priekšraksti.

Es ceru, ka mēs visi tieksimies pēc Tā Kunga svētībām, lai tās mūs stiprinātu un dotu mums nepieciešamo spēku un ietekmi, kas mums būs vajadzīga, kopīgi strādājot šajā lielajā mīlestības darbā.⁸

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā jūs jūtaties, domājot par ģimenes locekļiem vai draugiem, kuri „dzīvo šķirti no baznīcas un evaņģēlija ietekmes”? Ko mēs varam darīt, lai viņus uzrunātu? (Skat. 1. sadaļu.)
- Pārdomā prezidenta Bensona mācības par atšķirībām starp algotņu un īstu ganu (skat. 2. sadaļu). Ko mēs varam darīt, lai būtu labāki gani?
- Prezidents Bensons mums atgādināja, ka cilvēkiem ir nepieciešamas „īsta un mīloša gana patiesas, izjustas rūpes” (3. sadaļa). Kā mēs varam pilnveidot savas rūpes par citiem? Pārdomājot šo jautājumu, padomā par to, kā tu kalpo mājskolotāja vai apmeklējošās māsas aicinājumā.
- Ko, jūsprāt, nozīmē — „turpināt kalpot”? (3. Nefija 18:21.) Pārdomā šos piecus principus, ar kuriem dalījās prezidents Bensons, lai palīdzētu mums kalpot tiem, kam no jauna jāklūst aktīviem baznīcā (skat. 4. sadaļu). Kā katrs no šiem principiem var cilvēkam palīdzēt saņemt evaņģēlija svētības?

Saistītās rakstvietas

Mateja 9:10–12; Lūkas 15; 22:32; 1. Pētera 5:2–4; Moronija 6:4; M&D 18:10–16; 84:106

Ieteikums studijām

„Lasīt, studēt un pārdomāt nav viens un tas pats. Mēs lasām vārdus, un mums var rasties idejas. Mēs studējam un Svētajos Rakstos varam atklāt dažādus modeļus vai sakarības. Taču, kad mēs gremdējamies pārdomās, mēs ieaicinām atklāsmes Garu. Manā izpratnē „gremdēties pārdomās” nozīmē — domāt un lūgt par to, ko esmu cītīgi lasījis un studējis Svētajos Rakstos.” (Henrijs B. Airings, „Serve with the Spirit”, *Ensign* vai *Liahona*, 2010.g. nov., 60.)

Atsauces

1. “Feed My Sheep”, *Ensign*, 1987. g. sept., 4–5.
2. “Feed My Sheep”, 3.
3. “Counsel to the Saints”, *Ensign*, 1984. g. maijs, 8.
4. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 234.
5. “Feed My Sheep”, 3.
6. “Feed My Sheep”, 3–4.
7. “Feed My Sheep”, 4.
8. “Feed My Sheep”, 4, 5.

Laicīgās un garīgās labklājības principi

„Viss, kas ir saistīts ar cilvēces ģimenes ekonomisko, sociālo un garīgo labklājību, ir un vienmēr būs Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas interesēs.”

No Ezras Tafta Bensona dzīves

1936. gadā, kad cilvēki visā pasaulē cīnījās ar Lielās depresijas radītajām grūtībām, Augstākais prezidijs iepazīstināja ar jaunu labklājības programmu. Šī programma, kas tika saukta par Baznīcas drošības plānu, tika izveidota, lai „palīdzētu cilvēkiem palīdzēt pašiem sev”, nevis lai nodrošinātu cilvēkiem bezmaksas pārtiku un citas preces.¹ Kad Augstākais prezidijs un pārējie baznīcas vadītāji ieviesa šo programmu, viņi mācīja smaga darba, pašpaļāvības un kalpošanas pamata principus. Viņi mudināja baznīcas locekļus maksāt desmito tiesu un gavēņa ziedojumus, gatavot un uzglabāt pārtiku, izvairīties no nevajadzīgiem parādiem un krāt naudu nākotnes vajadzībām.

Tajā laikā prezidents Ezra Tafts Bensons kalpoja par padomnieku kādā no Boisī, Aidaho, stabiem. Viņš bija arī ekonomists, mārketinga speciālists un Aidaho štata lauksaimniecības pārvaldības speciālists. Viņš pieņēma sava staba prezidenta uzdevumu — apmeklēt sanāksmi, kurā iepazīstināja ar Baznīcas drošības plānu. Viņš vēlāk atcerējās: „Mana dvēsele no visas sirds atsaucās visam, ko es tajā dienā dzirdēju. Es devos atpakaļ uz Boisī stabu un teicu saviem brāļiem, ka šī programma ir ekonomiski, sociāli un garīgi pamatota, un paudu pārliecību, ka baznīcas ļaudis no visas sirds tai atsauksies kā uz plānu, kas ir ne tikai pamatots, bet arī vajadzīgs.”²

Divus mēnešus, pēc tam, kad prezidents Bensons savam stabam pastāstīja par šo programmu, „sākās daudzi labklājības projekti:

*Elders Ezra Tafts Bensons, pa labi, kopā ar Šveices misijas
prezidenta pienākumu izpildītāju Maksu Zimmeru, pārbaudot
labklājības krājumus Ženēvā, Šveicē, 1946. gadā.*

kāda bīskapija iestādīja vairākus akrus lielu dārzu, kāda cita iesēja piecpadsmīt akrus cukurbiešu un Palīdzības biedrība kādā citā stabā konservēja pārtiku un šuva segas un apģērbu. [Kāda bīskapija] pat uzcēla nelielu konservu fabriku.”³

10 gadus vēlāk prezidents Bensons redzēja labklājības programmas plašo ietekmi. Kā Divpadsmīt apustuļu kvoruma loceklis, viņam tika dots uzdevums — prezidēt pār baznīcu Eiropā tūlīt pēc Otrā pasaules kara. Šajās kara nomocītajās zemēs viņš vadīja baznīcas darbu, lai apgādātu cilvēkus ar precēm, kas palīdzēja tiem atgūt pašpietiekamību. Viņš atminējās savu pieredzi, kad baznīcas pirmā kuģa krava ar pamatproduktiem un precēm ieradās Berlīnē, Vācijā:

„Es paņēmu līdzī misijas prezidenta pienākumu izpildītāju, prezidentu Ričardu Rendžlaku. Mēs devāmies uz vecu, nopostītu noliktavu, kurā bruņotu sargu uzraudzībā atradās vērtīgās pamatpreces. Noliktavas tālākajā stūrī mēs redzējām kaudzi ar kastēm, kas sniedzās gandrīz līdz griestiem.

„Vai tajās kastēs ir ēdiens?” Ričards jautāja. „Vai jūs gribat man pateikt, ka tās kastes ir pilnas ar pārtiku?”

„Jā, manu brāli,” es atsaucos, „pārtika un apģērbs, un gultas piederumi, un, es ceru, daži medicīnas piederumi.”

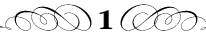
Mēs kopā ar Ričardu nocēlām vienu no kastēm. Mēs to atvērām. Tā bija pilna ar visvienkāršāko ēdienu — ar kaltētām pupām. Kad šis labais vīrs to ieraudzīja, viņš ielika savas rokas kastē un izslidināja pupiņas caur saviem pirkstiem, pēc tam viņš vairs nespēja savaldīties un pateicībā raudāja kā bērns.

Mēs atvērām citu kasti, tā bija pilna ar šķeltajiem kviešiem, kas nebija pārstrādāti, bet gan tieši tādi, kādus Tas Kungs tos radījis un paredzējis tiem būt. Viņš nobaudīja šķipsniņu kviešu. Pēc neilga brīža viņš paskatījās uz mani asaru pilnām acīm — arī manas acis bija mitras — un teica, lēnām šūpojot savu galvu: „Brāli Benson, ir grūti noticēt, ka cilvēki, kas mūs nekad nav redzējuši, var tik daudz paveikt mūsu dēļ.”

„Tāda ir Tā Kunga kārtība! Brīvprātīgi ziedojumi, kas sniegti brālīgā mīlestībā, neviltota ziedošanās un citu atbalstīšana, lai viņi varētu palīdzēt paši sev. Tā tiek nodrošināta cieņa un pašcieņa.”⁴

Ezras Tafta Bensonā mācības

Tas Kungs ļoti vēlas un ir gatavs svētīt Savus ļaudis laicīgi un garīgi.

Es apzinos, mani brāļi un māsas, ka, runājot par laicīgām tēmām, Tas Kungs ir teicis:

. . . visas lietas Man ir garīgas, un nekad Es neesmu devis jums likumu, kurš būtu bijis laicīgs. . . ." [M&D 29:34.]

Mērķis, protams, ir garīgs. Tomēr mēs dzīvojam materiālā, fiziskā, laicīgā pasaulē. . . .

. . . Cilvēks ir duāla būtne, laicīga un garīga, un agrīnajās atklāsmēs saviem ļaudīm Tas Kungs daudzas reizes izmantoja gadījumu, lai dotu norādījumus un pavēles par laicīgiem jautājumiem. Viņš vadīja svētos un baznīcas vadītājus, iepērkot zemes un citus īpašumus, ceļot tempļus, pat izveidojot drukas presi un veikalus un būvējot pansiju „noklīdušajam ceļiniekam” [skat. M&D 124:22–23]. Lielajā atklāsmē, kas pazīstama kā Gudrības vārds, Viņš ne tikai norādīja, kas cilvēkam ir un nav labs, Viņš ieskicēja plānu dzīvnieku barošanai, kuru vairāk nekā simts gadu laikā pakāpeniski ir atbalstījuši zinātniski, cilvēku veikti pētījumi [skat. M&D 89]. Tas, kas ietekmē cilvēces labklājību, vienmēr ir bijis un vienmēr būs baznīcas interesēs. Mūsu ļaudīm vienmēr ir doti padomi laicīgos jautājumos. . . .

Ir svarīgi, lai mēs nenovirzītos no patiesības, mani māsas un brāļi. Vienmēr atcerēsimies, ka viss materiālais nav nekas cits, kā līdzeklis lielāka mērķa sasniegšanai, un ka šis mērķis ir garīgs, lai gan Tas Kungs ļoti vēlas un ir gatavs svētīt Savus ļaudis laicīgi. Viņš to ir norādījis daudzās atklāsmēs. Viņš ir norādījis atkal un atkal, ka mums ir jālūdz par mūsu labību, mūsu mājlopiem, mūsu māsaiņniecībām, mūsu mājām un jāpiesauc Tā Kunga svētības par mūsu materiālajiem darījumiem. Un Viņš ir apsolījis, ka Viņš tur būs un būs gatavs, un labprāt mums palīdzēs. . . .

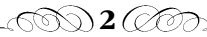
. . . Tas Kungs mūsu vietā nedarīs to, ko mēs varam un ko mums vajadzētu darīt pašiem. Taču Viņa nolūks ir rūpēties par Saviem svētajiem. Viss, kas attiecas uz cilvēku ģimenes ekonomisko, sociālo

un garīgo labklājību, ir un vienmēr būs Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas interesēs.⁵

Izpildot jebkuru labklājības programmas aspektu, mums ir jāatce-
ras galvenais — tās izveidošanas nolūks. Šis noteiktais nolūks ir „iz-
veidot, cik tālu, cik tas ir iespējams, sistēmu, ar kuras palīdzību tiktu
novērsts dikdienības lāsts, likvidēti bezdarbības ļaunumi, un mūsu
ļaužu starpā no jauna tiktu radīta neatkarība, strādīgums, saimnieciskums un pašcieņa. Baznīcas mērķis ir palīdzēt cilvēkiem palīdzēt pašiem sev. Darbam no jauna ir jātiek celtam godā kā valdošajam principam mūsu baznīcas locekļu dzīvē.”⁶

Baznīcas labklājības programmas spēks slēpjas katrā ģimenē, kas ievēro iedvesmotos baznīcas vadītāju norādījumus, lai, caur atbilstošu sagatavošanos, tā būtu pašpietiekama. Dievs ir paredzējis, lai viņa svētie tā sagatavotos, „lai Mana baznīca [kā teicis Tas Kungs] varētu stāvēt neatkarīga pār visām citām radībām zem celestiālās pasaules”. (M&D 78:14.)⁷

Svēto Rakstu līdzība par piecām gudrajām un piecām ģeķīgajām jaunavām [skat. Mateja 25:1–13] ir atgādinājums, ka var būt par vēlu cilvēka mēģinājumiem ieviest kārtību savā garīgajā un laicīgajā namā. Vai mēs esam sagatavoti?⁸

Ar neatlaidīgu, mērķtiecīgu, nesavtīgu darbu mēs iegūstam to, kas mums dzīvē nepieciešams, un nostiprinām mūsu dievišķās īpašības.

Viens no pirmajiem principiem, kuru atklāja tēvam Ādamam, kad viņu izdzina no Ēdenes dārza, bija: „Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, līdz kamēr tu atkal atgriezies pie zemes” (1. Mozus 3:19). Viss materiālais, ko mēs dzīvē iegūstam, ir mūsu darba un Dieva žēlastības rezultāts. Tikai ar darbu mēs sagādājam to, kas mums dzīvē nepieciešams.⁹

Dievs cilvēkam ir pavēlējis dzīvot sava, nevis kāda cita vaiga sviedros.¹⁰

Mūsu evaņģēlijs ir darba evaņģēlijs — mērķtiecīga, nesavtīga un tāda darba, kas paveikts patiesas Kristus mīlestības garā. Tikai tā var nostiprināties mūsu dievišķās īpašības. Tikai tā mēs varam kļūt

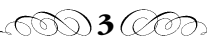
par cienīgiem darbarīkiem Tā Kunga rokās, lai svētītu citus caur to spēku, kas var likt vīriešiem un sievietēm izmainīt dzīvi uz labāku.

Mums ir jābūt pazemīgi pateicīgiem par šo izaicinājumu, šo manojumu, šo kalpošanas iespēju un tās bagātīgo atlīdzību. Cik veiksmīgi ir tie, kas var ievērot Tā Kunga plānu, lai attīstītu šo spēku un pielietotu to citu cilvēku svētīšanai. Tieši to darīja Kristus. Tieši to mums ir privilēģija darīt.¹¹

Palīdzības saņēmējiem vajadzētu strādāt tik, cik viņi var, lai nopelnītu patēriņa priekšmetus vai gavēņa ziedojumu pabalstus. Ja netiktu nodrošināti jēgpilni darbi, ja cilvēki nebūtu mudināti strādāt, tiktu radīti postoši baznīcas pabalsti, un tas nodoms, ar kuru labklājības programma tika izveidota, būtu degradēts. Tas ir debesu likums, un šo likumu mēs neesam pilnībā apguvuši šeit, uz Zemes, — ka nevar pastāvīgi palīdzēt cilvēkiem darīt viņu vietā to, ko viņi var un ko viņiem vajadzētu darīt pašiem.¹²

Mums vajadzētu lūgt Tā Kunga svētības visos savos darbos, un mums nekad nevajadzētu darīt to, par ko nevaram lūgt Viņa svētības. Mums nevajadzētu gaidīt, ka Tas Kungs mūsu vietā izdarīs to, ko mēs varam izdarīt paši. Es ticu ticībai un darbiem, un ticu, ka Tas Kungs daudz vairāk svētīs to cilvēku, kas strādā, lai sasniegtu to, ko viņš lūdz, nekā Viņš svētīs to cilvēku, kas tikai lūdz.¹³

Neatlaidīgs, mērķtiecīgs darbs rada stipru veselību, cildināmus sasniegumus, tīru sirdsapziņu un atspirdzinošu miegu. Darbs cilvēkam vienmēr ir bijis svētīgs. Lai jums būtu veselīga cieņa pret darbu, vai tas būtu fizisks, garīgs vai roku darbs. Lai jūs vienmēr baudītu apmierinājumu par godīgu darbu. . . . Jūs nekad nenokļūsiet debesīs, tikai vēloties vai sapņojot. Jums ir jāmaksā smaga darba, upurēšanās un taisnīgas dzīves cena.¹⁴

Kad mēs izaudzējam un uzglabājam pārtiku, mēs gūstam tūlītēju labumu un sagatavojamies nākotnei.

Vai jūs kādreiz esat uz mirkli apstājušies, lai aptvertu, kas notiktu ar jūsu sabiedrību vai tautu, ja transporta sistēma būtu paralizēta vai ja sāktos karš vai ekonomiskā depresija? Kā jūs vai jūsu līdzcilvēki iegūtu ēdienu? Cik ilgi piemājas pārtikas veikaliņš — vai lielveikals — varētu apmierināt sabiedrības vajadzības?

Visi ģimenes locekļi var piedalīties pārtikas sagādāšanas darbā.

Neilgu laiku pēc Otrā pasaules kara beigām, Augstākais prezidijs mani aicināja doties uz Eiropu, lai atjaunotu mūsu misijas un ieviestu pārtikas un apģērba izsniegšanas programmas svētajiem. Manā atmiņā spilgti iespiedušies ļaudis, kas katru rītu sakāpa vilcienos ar dažādiem nelieliem dekoratīviem izstrādājumiem savās rokās, lai dotos uz lauku apvidiem un apmainītu savas mantas pret pārtiku. Vakarā vilciena stacija bija pilna ar cilvēkiem, kuru rokas bija pilnas ar dārzeņiem un augļiem, un spiedošiem sivēniem, un cāļiem. Tādu kņadu jūs nekad neesat dzirdējuši. Šie ļaudis, protams, bija gatavi mainīties ar praktiski visu, lai iegūtu dzīvības uzturēšanai nepieciešamo — pārtiku.

Gandrīz aizmirsts ekonomiskās pašpalātvības līdzeklis ir pārtikas gatavošana mājās. Mēs esam pārāk pieraduši doties uz veikaliem un nopirkt to, kas mums ir vajadzīgs. Gatavojot daļu savas pārtikas, mēs lielā mērā mazinām inflācijas ietekmi uz mūsu naudu. Vēl svarīgāk, mēs mācāmies, kā gatavot pašiem savu pārtiku, un iesaistām visus ģimenes locekļus noderīgā nodarbē. . . .

. . . Es vēlos jums ierosināt darīt to, ko darījuši ir citi. Izveidojiet domubiedru grupu un iegūstiet atļauju izmantot brīvu zemi dārza ierīkošanai vai iznomājiet zemes gabalu un iekopiet savus dārzus.

Daži elderu kvorumi to ir darījuši kopā kā viena kvoruma locekļi, un visi, kas ir piedalījušies, ir novākuši dārzenu ražu un augļus un guvuši svētības no sadarbības un ģimenes iesaistīšanas. Daudzas ģimenes ir uzrakušas zālienu, lai izveidotu dārzus.

Mēs mudinām jūs būt pašpaļāvīgākiem, lai, kā Tas Kungs ir pasludinājis, „neskatoties uz bēdām, kas jums uzbruks, . . . baznīca varētu stāvēt neatkarīga pār visām citām radībām zem celestiālās pasaules” (M&D 78:14). Tas Kungs vēlas, lai mēs būtu neatkarīgi un pašpaļāvīgi, jo šīs būs bēdu dienas. Viņš mūs par to ir brīdinājis un atkal brīdina. . . .

Pārtikas sagādāšana ir tikai viena daļa no atkārtoti atgādinātā uzsvara — veidot pārtikas krājumus . . . , kur to ir iespējams darīt. Baznīca nav pateikusi, kādu pārtiku vajadzētu uzglabāt. Šis lēmums jāpieņem katram baznīcas loceklim individuāli. . . .

. . . Atklāsme par pārtikas sagādāšanu un uzglabāšanu mūsu laicīgajai labklājībai var izrādīties tikpat būtiska, cik Noas laikos dzīvojošajiem bija iekāpšana šķirstā. . . .

. . . Plānojiet izveidot savus pārtikas uzkrājumus, gluži tāpat kā jūs veidotu uzkrājumus kontā. No katras algas nedaudz atliciniet pārtikas krājumu veidošanai. Konservējiet vai marinējiet augļus un dārzeņus, ko esat ievākuši savos sakņu un augļu dārzos. Iemācieties, kā uzglabāt pārtiku, to kaltējot un, iespējams, sasaldējot. Savā budžetā atvēliet līdzekļus uzkrājumu veidošanai. Krājiet sēklas un iegādājieties atbilstošus darbarīkus, lai paveiktu šo darbu. Ja jūs krājat un plānojat iegādāties otru mašīnu vai televizoru, vai kādu preci, kas vienkārši sniedz jums komfortu vai prieku, jums varbūt vajadzētu mainīt savas prioritātes. Mēs mudinām jūs to darīt lūgšanu pilniem un *darīt to tagad*. . . .

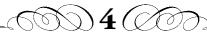
Pārāk bieži mēs gozējamies ērtajā bezrūpībā un uzskatām, ka kara posts, ekonomiskas nelaimes, bads un zemestrīces uz mums neattiecas. Tie, kas tā domā, vai nu nezina Tā Kunga atklāsmes, vai arī tām netic. Tie, kas lepnī domā, ka šīs nelaimes nenotiks, ka viņi kaut kādā veidā tiks pasargāti svēto taisnīguma dēļ, tiek maldināti un nožēlos to dienu, kad viņi šiem maldiem noticēja.

Tas Kungs ir mūs brīdinājis atkal un atkal par lielu pārbaudījumu dienām un caur Saviem kalpiem devis padomu, kā mēs varam

sagatavoties šiem grūtajiem laikiem. Vai mēs esam uzklausījuši Viņa padomu? . . .

Mani brāļi un māsas, esiet uzticīgi šim padomam un jūs tiksiet svētīti, — jā, jūs būsit vissvētītākie cilvēki uz visas zemes. Jūs esat labi ļaudis. Es to zinu. Taču mums visiem ir jābūt labākiem, nekā mēs esam. Sagatavosimies, lai mēs ar mājas pārtiku un uzkrājumiem varētu paēdināt ne tikai sevi, bet arī citus.

Lai Dievs mūs svēta, ka mēs esam sagatavoti mums priekšā stāvošajām dienām, kas varētu būt skarbākās no visām.¹⁵

Mūsu sirdīs ir miers un prieks, kad mēs uzkrājam daļu no mūsu ienākumiem un izvairāmies no nevajadzīgiem parādiem.

Es patiesi mudīnu jūs dzīvot saskaņā ar fundamentālajiem darba, taupības un pašpalāvēības principiem un mācīt savus bērnus ar savu piemēru. . . . Dzīvojiet atbilstoši saviem ieņēmumiem. Daļu no šiem ieņēmumiem regulāri atlieciet uzkrājumiem. Izvairieties no nevajadzīgiem parādiem. Rīkojieties gudri, cenšoties neiegādāties pārāk daudz mantu. Mācieties labi pielietot to, kas jums ir, pirms jūs domājat par citu preču iegādi.¹⁶

Diemžēl daži cilvēki uzskata, ka tad, kad mēs piedzīvojam grūtus laikus, kad esam neprātīgi un izšķērdīgi rīkojušies ar saviem resursiem un dzīvojuši pāri par saviem līdzekļiem, tad mums jāvēršas baznīcā vai pie valdības, lai mūs no šīs situācijas glābtu. Daži mūsu baznīcas locekļi ir aizmirsuši baznīcas labklājības plāna pamatprincipu — „neviens patiesš pēdējo dienu svētais, kamēr vien fiziski spēj, neuzliks brīvprātīgi savu nastu, ko spēj nest pats, citiem”. . . .

Vairāk nekā jebkad agrāk mums ir jānācās un jāpielieto ekonomiskās pašpalāvēības principi. Mēs nezinām, kad mūs var skart slimības vai bezdarba radīta krīze, kas var ietekmēt mūsu apstākļus. Mēs zinām, ka Tas Kungs ir pasludinājis globālas dabas katastrofas nākotnē un ir brīdinājis mūs atkal un atkal, lai mēs tam būtu gatavi. Šī iemesla dēļ brāļi atkārtoti ir uzsvēruši programmu, kas vērstā uz laicīgās un garīgās labklājības pamatprincipiem.¹⁷

Dzīvošana pāri par saviem līdzekļiem var radīt „lielas ciešanas”.

Tas Kungs vēlas, lai Viņa svētie būtu brīvi un neatkarīgi tajās grūtajās dienās, kas stāv mūsu priekšā. Taču neviens cilvēks, kas atrodas finansiālā gūstā, nevar būt patiesi brīvs.¹⁸

Ķēniņu grāmatā mēs lasām par sievieti, kas raudot atnāca pie pravieša Elīsas. Viņas vīrs bija miris, un viņai palika parāds, kuru viņa nespēja nomaksāt. Kreditors gatavojās atņemt viņas divus dēlus un pārdot tos par vergiem.

Brīnumainā veidā Elīsa ļāva viņai iegūt eļļas krājumus. Tad viņš viņai teica: „Ej un pārdod eļļu un samaksā savu parādu; no atlikuma tad pārtiec pati ar saviem dēliem.” (Skat. 2. Ķēniņu 4:1–7.)

„Samaksā savu parādu un dzīvo.” Cik augļīgi šie vārdi vienmēr ir bijuši! Cik gudrs padoms tas ir mūsdienās! . . .

Daudzi cilvēki netic, ka vēl kādreiz būs smaga recesija. Juzdamies droši, ka viņiem vienmēr būs darbs un stabila alga, un ieņēmumi, viņi nonāk parādos, nepadomājot, ko viņi darīs, ja zaudēs savu darbu vai ja ienākumi beigsies dažādu citu iemeslu dēļ. Taču vislabākie speciālisti atkārtoti ir teikuši, ka mēs vēl neesam pietiekami gudri, lai kontrolētu savu ekonomiku bez ekonomikas kritumiem. Agrāk vai vēlāk šie kritumi notiks.

Cits iemesls lielākiem parādiem ir vēl dziļāks, un tas rada lielākas bažas. Tas ir materiālisma pieaugums kā pretstats uzticībai garīgām vērtībām. Daudzas ģimenes, lai atstātu iespaidu uz citiem cilvēkiem, iegādāsies dārgā rajonā lielāku un dārgāku māju, nekā nepieciešams. . . . Līdz ar augstajiem dzīves standartiem rodas kārdinājums pēc katras jaunas ierīces, kas parādās tirgū. Mūsdienu reklāmas smalkie, rūpīgi izplānotie paņēmieni ir mērķēti uz patērētāja pretestības vājākajiem punktiem. Rezultātā, diemžēl pieaug sajūta, ka materiālās lietas ir jāiegūst tagad, negaidot, nekrājot, neko sev neliedzot.

Vēl ļaunāk, lielākajai daļai ģimeņu, kurām ir parādi, nav likvīdo aktīvu [uzkrājumu], kas varētu pasargāt krīzes laikā. Kādās nepatikšanās viņi varētu nokļūt, ja viņu ienākumi pēkšņi beigtos vai nopietni samazinātos! Mēs visi pazīstam ģimenes, kas uzņēmušās lielākus parādus, nekā viņi spēj samaksāt. Aiz katra šāda gadījuma ir lielas ciešanas.¹⁹

Es nedomāju, ka visi parādi ir slikti. Protams, nē. Pamatots biznesa parāds ir viens no izaugsmes aspektiem. Pamatots hipotekārais kredīts ir liela palīdzība kādai ģimenei, kam ir jāaizņemas mājokļa iegādei.²⁰

Galu galā ir vieglāk dzīvot savu līdzekļu ietvaros un atturēties aizņemties no nākotnes rezervēm, ja vien aizņemšanās nav pamatvajadzībām — nekad luksusa precēm. Būt tik neapdomīgam savos tēriņos, ka tajā dienā, kad mūsu ieņēmumi beidzas, mums ir jāgriežas sociālās palīdzības iestādēs vai baznīcā pēc finansiālas palīdzības, nav taisnīgi pret mums pašiem vai pret mūsu sabiedrību.

Es jūs nopietni mudinu nesaistīt sevi ar pārmērīgiem parādiem. Krājiet tagad un pērciet vēlāk, un jūs būsiet daudz vairāk priekšā. Jūs sevi nosargāsi no augstiem procentiem un citiem maksājumiem, un tā nauda, kuru jūs krājat, var radīt iespēju veikt pirkumu vēlāk, saņemot ievērojamas skaidras naudas atlaides.

. . . Izvairieties no kārdinājuma — iegādāties īpašumu, kas ir daudz ārišķīgāks vai plašāks, nekā jums patiesībā ir vajadzīgs.

Daudz labāk jums, it īpaši tikko izveidotajām, jaunajām ģimenēm, būs sākumā nopirkt nelielu māju, par kuru varat samaksāt nosacīti īsā laikā. . . .

Pasargājiet sevi vai savas ģimenes no finansiālajām vētrām. Atmetiet luksusa lietas, vismaz uz laiku, lai veidotu uzkrājumus. Cik gudri ir iekrāt savu bērnu izglītībai un savām vecumdienām! . . .

Brāļi un māsas, mūsu sirdis mājo miers un prieks, kad mēs dzīvojam atbilstoši saviem ienākumiem. Es ceru, ka Dievs mums dāvās gudrību un ticību uzklaut priesterības iedvesmoto padomu, lai izkļūtu no parādiem, dzīvotu saskaņā ar saviem līdzekļiem un iztikt bez parādiem, īsāk sakot, — „samaksāt savu parādu un dzīvot”.²¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- 1. sadaļā prezidents Bensons ieskicē baznīcas labklājības programmas pamata principus. Kā šie principi sekmē mūsu laicīgo labklājību? Kā tie sekmē mūsu garīgo labklājību?
- Kādi ir daži no „neatļaidīga, mērķtiecīga darba” ieguvumiem? (Dažus piemērus skat. 2. sadaļā.) Kas tev patīk darbā? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu bērniem un jauniešiem mācīties gūt prieku no darba?
- Kādas svētības mēs saņemsim, ievērojot prezidenta Bensaona padomu 3. sadaļā? Padomājiet par to, ko jūs darīsiet, lai ievērotu šo padomu, ņemot vērā jūsu tagadējos apstākļus.
- Kāpēc, jūsuprāt, saprātīga naudas lietošana rada „mieru un prieku”? Pretstatā, ko mēs varam piedzīvot, ja mēs nedzīvojam „atbilstoši [saviem] ieņēmumiem”? (Skat. 4. sadaļu.)

Saistītās rakstvietas

Jēkaba gr. 2:17–19; Almas 34:19–29; M&D 19:35; 42:42; 75:28–29; 104:78; Mozus 5:1

Ieteikums skolotājam

„Lai palīdzētu audzēkņiem atbildēt uz jautājumiem, jūs varat viņiem pateikt, ka pēc nolasīšanas vai pastāstīšanas, jūs uzdosiet jautājumus. . . . Piemēram, jūs varat teikt: „Kamēr es lasīšu šo rindkopu, klausieties, lai jūs varētu dalīties, kas jūs tajā visvairāk ieinteresēja.” (Teaching, No Greater Call [1999], 69.)

Atsauces

1. Hibers Dž. Grants, Conference Report, 1936. g. okt., 3.
2. "Church Welfare — Economically Socially Spiritually Sound", Lauksaimniecības labklājības sanāksmē, 1972. g. okt., 5.
3. Šerija Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 119.
4. "Ministering to Needs through the Lord's Storehouse System", *Ensign*, 1977. g. maijs, 84.
5. Conference Report, 1945. g. okt., 160, 163, 164.
6. "Ministering to Needs through the Lord's Storehouse System", 83; citējis Heberts Dž. Grants, Conference Report, 1936. g. okt., 3.
7. "Prepare Ye", *Ensign*, 1974. g. janv., 81.
8. Conference Report, 1967. g. apr., 61.
9. "Prepare for the Days of Tribulation", *Ensign*, 1980. g. nov., 32.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 481.
11. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 484.
12. "Ministering to Needs through the Lord's Storehouse System", 83.
13. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 485.
14. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 481.
15. "Prepare for the Days of Tribulation", 32–33, 34.
16. "The Ten Commandments: America at the Crossroads", *New Era*, 1978. g. jūl., 39.
17. "Prepare for the Days of Tribulation", 32; citēts *Welfare Plan Handbook* (1952), 2, citējis Marions G. Romnijs, "Church Welfare—Some Fundamentals", *Ensign*, 1974. g. janv., 91.
18. "Prepare Ye", 69.
19. "Pay Thy Debt, and Live", *Ensign*, 1987. g. jūn., 3–4.
20. Conference Report, 1957. g. apr., 54.
21. "Pay Thy Debt, and Live", 4, 5.

*„Mēs labprātīgi ziedojam savu laiku un līdzekļus, ar ko [Tas Kungs]
mūs svēta, lai nodibinātu Viņa valstību uz Zemes.”*

Evaņģēlija sludināšana pasaulē

„Mēs esam priecīgi, ka kopā ar savu Debesu Tēvu varam būt iesaistīti Viņa bērnu glābšanas un paaugstināšanas dižajā darbā.”

No Ezras Tafta Bensonā dzīves

Prezidentam Ezram Taftam Bensonam misionāru darbs bija ģimenes tradīcija. „Mana tēva ģimenē bija vienpadsmit bērni,” viņš paskaidroja. „Visi vienpadsmit no mums ir kalpojuši misijā. Arī mana sieva kalpoja misijā, un viņai bija lieliska iespēja savas misijas piedējos sešus mēnešus kalpot kopā ar savu māti, kas bija kļuvusi par atraitni. Kad mans tēvs devās misijā, būdams vecākais dēls, es atceros viņa rakstītās vēstules no ASV vidējo rietumu misijas. Līdz ar šīm vēstulēm mājās ienāca misionāru darba gars, kas tās nekad nav atstājis un par ko es esmu pazemīgi pateicīgs.”¹

Prezidents Bensons kalpoja par pilnlaika misionāru Britu misijā, no 1921. gada līdz 1923. gadam, un „misionāru darba gars” turpināja būt kopā ar viņu vēl ilgi pēc šiem divarpus gadiem. Piemēram, būdams Amerikas Savienoto Valstu zemkopības ministrs, no 1953. līdz 1961. gadam, viņš sazinājās ar daudziem cilvēkiem no citām ticībām. 1961. gada aprīļa vispārējā konferencē viņš svētajiem sacīja: „Man ir aptuveni 9000 cilvēku vārdi, ar kuriem, veicot darba pienākumus, man ir bijusi personīga saskarsme. Es ceru iedot katra šī cilvēka kontaktinformāciju misionāriem. Es vēlos, lai katrs no viņiem dzird evaņģēliju. Es vēlos, lai visi mūsu Tēva bērni varētu iegūt svētības, kas nāk, pieņemot un dzīvojot pēc Jēzus Kristus evaņģēlija.”²

Prezidenta Bensonā entuziasms par misionāru darbu nenoplaka arī turpmākajos gados, un viņš dedzīgi vēlējās, lai visi baznīcas locekļi būtu ar šādu entuziasmu. Viņš uzrunāja tieši jaunos vīriešus par viņu gatavošanos kalpot pilnlaika misijā. „Gatavojieties tagad,”

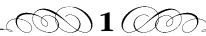
viņš teica. „Sagatavojiet sevi fiziski, mentāli, sociāli un garīgi.”³ Viņš skubināja vecākus palīdzēt saviem dēliem šajā gatavošanās procesā. Viņš aicināja arī jaunās sievietes un vecākus baznīcas locekļus nopietni apsvērt iespēju — kalpot pilnlaika misijā. Viņš centās pārliecināt visus baznīcas locekļus dalīties evaņģēlijā ar saviem līdzcilvēkiem.

Prezidents Tomass S. Monsons pastāstīja par reizi, kad prezidenta Bensona misionāru darba mīlestība iedvesmoja nākamo misionāru: „Kādu piektdienu viņš ar māsu Bensoni, kā ierasts, apmeklēja sesiju Džordanriveras templī. Esot tur, pie prezidenta Bensona piegāja kāds jauniešs, kas, būdams priekpilnu sirdi, sasveicinājās un pateica, ka viņš ir ticis aicināts kalpot pilnlaika misijā. Prezidents Bensons paņēma šo tikko aicināto misionāru aiz rokas un ar smaīdu uz lūpām teica: „Ņem mani līdzī! Ņem mani līdzī!” Šis misionārs liecināja, ka kaut kādā ziņā viņš *paņēma* prezidentu Bensonu sev līdzī misijā, jo viņa teiktais apliecināja prezidenta Bensona pastāvīgo mīlestību, viņa pieķeršanos misionāru darbam un viņa vēlmi vienmēr būt iesaistītam kalpošanā Tam Kungam.”⁴

Prezidents Bensons bija apņēmības pilns dalīties evaņģēlijā, jo viņš mīlēja visus Debesu Tēva bērnus: „Mūsu Tēva bērniem ir nepieciešams evaņģēlijs. . . . Es zinu, ka Tas Kungs viņus mīl un, kā Viņa pazemīgajam kalpam, manā sirdī ir mīlestība pret visiem miljoniem šīs pasaules cilvēku.”⁵ Domājot par Glābēja mīlestības spēku, viņš liecināja: „Mūsu svētības vairojas, kad mēs dalāmies Viņa mīlestībā ar saviem līdzcilvēkiem.”⁶

Piedalīdamies misionāru darbā visa mūža garumā un iedrošinādam visus svētos darīt tāpat, prezidents Bensons varēja apliecināt: „Es esmu izjutis misionāru darba prieku. Nekur pasaulē nav tāda darba, kas spētu sagādāt cilvēkam lielāku prieku un laimi.”⁷

Ezras Tafta Bensona mācības

Pasaule alkst pēc patiesas reliģijas, un mums tā ir.

Pēc Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, brīnišķīgās parādīšanās Džozefam Smitam, šķiet, ka lielākā atjaunotās Baznīcas atbildība bija sludināt evaņģēliju pasaulei — visiem mūsu Tēva bērniem.

Šī sludināšanas pieredze, patiesi, ir bijusi ļoti svarīgu, dramatisku notikumu pilna — uzupurēšanās, prieka, grūtību, drosmes un pāri visam — pilna mīlestības pret līdzcilvēkiem. Uz zemes virsas jūs nekur neatradīsiet līdzīgu precedentu. Jā, šī mīlestības darba virzīšana uz priekšu ir prasījusi asinsizliešanu, sviedrus un asaras. Kāpēc mēs to esam darījuši? Tāpēc, ka Debesu Dievs ir pavēlējis to darīt; jo Viņš mīl Savus bērnus, un tā ir Viņa griba, lai visiem zemes iedzīvotājiem būtu iespēja dzirdēt un, pēc savas brīvas gribas, pieņemt, un dzīvot saskaņā ar brīnišķīgajiem Jēzus Kristus evaņģēlija glābšanas un paaugstināšanas principiem.⁸

Es esmu pārliecināts, ka pasaulei nekas nav vajadzīgs tik ļoti kā Jēzus Kristus evaņģēlijs, un ka cilvēki pasaulē vēlas to, ko evaņģēlijs tiem var sniegt, taču viņi to neapzinās. Viņi vēlas stabilitāti, ko nodrošina evaņģēlijs un kas sniedz atbildes uz viņu pieredzētajām problēmām; kas dod viņiem drošības un iekšēja miera sajūtu. Mani brāļi un māsas, risinājumus pasaules problēmām mēs varam rast tikai evaņģēlijā.⁹

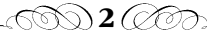
Tikai evaņģēlijs izglābs pasauli no pašas radītā posta. Tikai evaņģēlijs mierā apvienos visu rasu cilvēkus un nacionalitātes. Tikai evaņģēlijs sagādās cilvēkiem prieku, laimi un glābšanu.¹⁰

Pasaule alkst pēc patiesas reliģijas, un mums tā ir.¹¹

Mēs vēlamies dalīties ar pasauli šajā brīnišķīgajā vēstījumā, ka, caur Dievu Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, Dieva valstība ir atjaunota. Šis ir lieliskākais vēstījums kopš Jēzus Kristus augšāmcelšanās.¹²

Mēs pazemīgi un pateicīgi pieņemam šo lielo atbildību, kas ir mūsu Baznīcai. Mēs esam priecīgi, ka kopā ar savu Debesu Tēvu varam piedalīties šajā dižajā, Viņa bērnu glābšanas un paaugstināšanas, darbā. Mēs labprātīgi ziedojam savu laiku un līdzekļus, ar ko Viņš mūs svēta, lai nodibinātu Viņa valstību uz Zemes. Mēs zinām, ka tas ir mūsu galvenais pienākums un mūsu lielā iespēja. Tieši šāda degsme ir raksturojusi Jēzus Kristus Baznīcas veikto misionāru darbu visos laikos. Tā ir vareni iezīmējusi šo laiku pilnības atklāšanas laikmetu — mūsdienas. Visur, kur dzīvo uzticīgi pēdējo dienu svētie, ir sastopama šāda nesavtīga uzupurēšanās svarīgākā darba vārdā.¹³

Mums ir darāms liels darbs. Mums visiem — gan jauniem, gan veciem — ir jābūt gataviem to veikt. Mums ir jābūt par svētību visām nācijām, mums ir jābūt uzticīgiem taisnības principiem.¹⁴

Vienalga, kādi ir mūsu dzīves apstākļi vai stāvoklis sabiedrībā, — mēs visi varam būt misionāri.

Kā Tā Kunga Baznīcas locekļiem, mums ir jāattiecas pret misionāru darbu nopietni. Ja jūs darāt to, ko jums vajadzētu darīt, ja jūs mīlat šo darbu, jūs palīdzēsiet glābt cilvēku dvēseles.¹⁵

Dalīšanos evaņģēlijā būtu ne vien jāuzlūko kā priesterības pienākums, bet mums visiem vajadzētu tiekties pēc šīs pieredzes ar lielu prieku un gaidām. Patiesais evaņģēlija dalīšanās iemesls ir vest dvēseles pie Kristus, mācīt un kristīt mūsu Debesu Tēva bērnus, lai mēs varētu priecāties kopā ar viņiem (skat. M&D 18:15) mūsu Tēva valstībā.¹⁶

Tā ir mūsu visu lielā atbildība. Mēs nevaram no tās izvairīties. Lai neviens vīrietis un sieviete nedomā, ka savas dzīvesvietas, stāvokļa sabiedrībā, nodarbošanās vai statusa dēļ viņš vai viņa ir atbrīvoti no šīs atbildības.¹⁷

Jaunie vīrieši un jaunās sievietes

Mēs ceram, ka ikviens jauniešs plāno būt par Tā Kunga vēstnesi.¹⁸

Kas būtu jādara, lai zēnos veicinātu vēlmi kalpot? Jums nevajadzētu vilcināties . . . ar palīdzēšanu pieņemt lēmumu — kalpot misijā. Jums viņiem ir jāpalīdz pieņemt lēmums doties misijā, kad tiem ir deviņi, desmit un vienpadsmit gadi! Mājas — tā ir vieta, kur sākas jauno zēnu gatavošana. *Katram* jauniešim savās mājās ir jātiek gatavotam kalpošanai.

Savlaicīga gatavošana nozīmē mācīt jaunam zēnam, kā lūgt, lasīt viņam stāstus no Mormona Grāmatas un citiem Svētajiem Rakstiem, noturēt mājvakarus un dot viņam atbildību mācīt daļu no nodarbošanās, mācīt viņam par morālās tīrības principiem, izveidot uzkrājuma kontu viņa misijai, mācīt viņu, kā strādāt, un nodrošināt ar iespējām kalpot citiem.¹⁹

Mēs vēlamies tādus jaunos vīriešus, kas, ierodoties misijā, ir gatavi uzcītīgam darbam, kuru ticība balstās uz personīgu taisnīgumu un dzīvi pēc augstiem standartiem, lai viņiem var būt lieliska un produktīva misija.²⁰

Tas Kungs vēlas, lai katrs jaunietis kalpo pilnlaika misijā. . . . Nav nekā svarīgāka, ko jaunietis varētu darīt. Mācības var turpināt vēlāk. Stipendijas var tikt atliktas. Profesijas apgūšanas mērķi var pagaidīt. Jā, pat tempļa laulībām vajadzētu gaidīt, kamēr jaunietis ir kalpojis godājamu pilnlaika misiju Tam Kungam.

. . . Arī jaunajām sievietēm . . . ir iespēja kalpot pilnlaika misijā. Es esmu pateicīgs, ka mana mūžīgā pāriniece kalpoja misijā Havaju salās, pirms mēs tikām salaulāti Soltleikas templī, un es esmu priecīgs, ka pilnlaika misijā ir kalpojušas arī trīs no manām mazmeitām. Tieši jaunās māsas ir vienas no mūsu misionāru labākajiem paraugiem.²¹

Laulātie misionāru pāri

Mums šajā misionāru darbā ir nepieciešams arvien vairāk laulāto misionāru pāru.²²

Daudzi vecāka gadagājuma pāri varētu kalpot misijā. Kalpojot misijā, viņi pieredzēs, kā, pateicoties tieši viņu misijai, īpašos veidos tiks svētīti viņu bērni, mazbērni un mazmazbērni. Tas būs lielisks piemērs nākamajām paaudzēm.²³

Daudzi pāri liecina, ka viņu kalpošana misijā ir bijis viens no laimīgākajiem kopā pavadītajiem brīžiem, jo viņi bija pilnībā nodevušies vienam mērķim — misionāru darbam.²⁴

Baznīcas locekļu veiktais misionāru darbs

Mums ir jāuzsver nepieciešamība pēc lielāka baznīcas locekļu ieguldījuma misionāru darbā. Pieredze rāda, ka tas ir visproduktīvākais misionāru darba veikšanas veids. Baznīcas locekļu veiktais misionāru darbs ir viens no būtiskākajiem aspektiem mūsu baznīcas locekļu personīgai izaugsmei. Es esmu pārliecināts, ka jebkurā bīskapijā vai draudzē, kur baznīcas locekļi veiks misionāru darbu, tiks vairoti garīgums.²⁵

Kad bija pēdējā reizi, kad jūs aicinājāt savu kaimiņu uz dievkalpojumu, staba konferenci vai apmeklēt jūsu ģimenes mājvakaru?

„Tas Kungs vēlas, lai mēs būtu misionāri.”

Kad bija pēdējā reize, kad jums bija patiesi dziļa saruna ar draugu par evaņģēliju? Tās ir brīnišķīgas pieredzes.²⁶

Tas Kungs atbalstīs baznīcas locekļus misionāru darba pienākumu veikšanā, ja vien viņiem būs ticība — uzsākt mēģinājumu kaut ko darīt.²⁷

Ir pienācis laiks pacelt latīņu un aptvert šī lieliskā darba diženumu. Tas Kungs to sagaida no mums. Nepietiek tikai ar to, ka mēs esam baznīcas locekļi un apmeklējam dievkalpojumu, maksājam savu desmito tiesu un atbalstām labklājības programmu. Tas viss ir labi, — taču ar to ir par maz. Tas Kungs vēlas, lai mēs būtu misionāri, lai mēs dzīvotu pēc evaņģēlija, — jā, pilnībā — un palīdzētu celt Viņa valstību.²⁸

3

Mormona Grāmata ir lielisks Svēto Rakstu kopums, kas mums ir jāpielieto savā misionāru darbā.

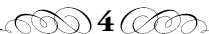
Mormona grāmata ir paredzēta gan baznīcas locekļiem, gan visiem pārējiem. Kopā ar Tā Kunga Svēto Garu, Mormona Grāmata ir pats labākais instruments, ko Dievs mums ir devis pasaules pievēršanai. Ja mēs vēlamies palīdzēt cilvēkiem pieņemt evaņģēliju, mums ir jāpielieto tas instruments, ko Dievs šim darbam ir paredzējis, — Mormona Grāmata.

Nekas cits mūs neiedvesmo kalpošanai misijā tā, kā to izdara Mormona Grāmatas lasīšana. Mums ir vajadzīgi vairāk misionāru. Taču mums ir vajadzīgi arī labāk sagatavoti misionāri, kas nāk no bīskapijām, draudzēm un mājām, kurās tie ir iepazinuši un iemīlējuši Mormona Grāmatu. Mums ir vajadzīgi misionāri, kam ir stipra liecība par tās dievišķumu un kas, Svētā Gara vadīti, var aicināt savus klausītājus lasīt un apdomāt tās vēstījumu, zinot ar pilnīgām zināšanām, ka Tas Kungs viņiem apliecinās patiesību par to ar Svētā Gara spēku. Mums ir vajadzīgi misionāri, kas ir līdzvērtīgi mūsu vēstījumam.²⁹

Mormona Grāmata ir lielisks Svēto Rakstu kopums, kas mums ir jāpielieto misionāru darbā. Tā apliecina, ka Džozefs Smits bija pravietis. Tajā ir ietverti Kristus vārdi, un tās galvenais uzdevums ir vest cilvēkus pie Kristus. Viss pārējais ir mazāk svarīgs. Svarīgākais jautājums, kas būtu jāapdomā, lasot Mormona Grāmatu: vai es vēlos mācīties vairāk par Kristu? Mormona Grāmata ir labākais veids, kā atrast cilvēkus, kas ir gatavi pieņemt evaņģēliju. Mormona Grāmata nesatur informāciju, kas ir „patīkama pasaulei”, tāpēc pasaulīgos tā neinteresē. Tā lieliski sašķiro cilvēkus tajos, kas vēlas sekot Kristum, un tajos, kas to nevēlas darīt. (Skat. 1. Nefija 6:5.)

Pastāv atšķirība starp pievērstu baznīcas locekli, kura ticība ir celta uz Kristus klints, caur Mormona Grāmatu, un kas turas pie dzelzs margas, un tādu, kurš nav.³⁰

Mēs nedrīkstam aizmirst, ka Tas Kungs pats ir devis Mormona Grāmatu, lai tā būtu Viņa galvenais liecinieks. Mormona Grāmata joprojām ir mūsu visefektīvākais palīgs misionāru darbā. Liksim to lietā.³¹

**Lai misionāru darbā varētu gūt panākumus,
mums ir jāiegūst Svētais Gars, jābūt pazemīgiem,
jāmīl cilvēki un uzcītīgi jāstrādā.**

Dažreiz misionāri jautā: „Kā es varu gūt panākumus? Kā misionāru darbā ir iespējams kļūt efektīvam?” Es dalīšos četros pārbaudītos un pierādītos veidos, kā misionāri un baznīcas locekļi var gūt panākumus misionāru darbā.

Pirmkārt, — centieties iegūt Svētā Gara klātbūtni.

Lai mēs varētu gūt panākumus, mums ir nepieciešama Tā Kunga, Svētā Gara, klātbūtne. Mēs zinām, ka Svētais Gars nemīt nešķīstos tempļos. Tādēļ viena no mūsu augstākajām prioritātēm ir pārliecināties par to, ka mūsu dzīve ir sakārtota. Tas Kungs ir teicis: „Esiet šķīsti jūs, kas nesat Tā Kunga traukus.” (Mācība un Derības 38:42.)

Glābējs mums ir devis norādījumus attiecībā uz Sava evaņģēlija mācīšanu: „Un Gars tiks dots jums ar ticības lūgšanu; un, ja jūs nešaņemsit Garu, jūs nemācīsīt.” (Mācība un Derības 42:14.)³²

Viens no vēstījumiem, kuru es atkal un atkal esmu atkārtojis saviem brāļiem, Divpadsmitajiem, ir par Svētā Gara nozīmīgumu. Vislielākā nozīme ir Svētajam Garam. Es nezinu, cik daudz reizes es to esmu teicis, taču man neapnīk to teikt, — nav nekā svarīgāka par Svēto Garu.³³

Otrkārt, — esiet pazemīgi.

Tas Kungs ir teicis, ka neviens nevar palīdzēt šinī darbā, izņemot, ja viņš būs pazemīgs un pilns mīlestības. (Skat. Mācība un Derības 12:8.) Būt pazemīgam nenozīmē būt vājam. Pazemība nebūt nav jāpielīdzina kautrībai vai bailēm. [Mēs] varam būt pazemīgi un reizē bezbailīgi. [Mēs] varam būt pazemīgi un reizē drosmīgi. Būt pazemīgam nozīmē atzīt savu atkarību no augstāka spēka — nepārtrauktu vajadzību pēc Tā Kunga atbalsta Viņa darbā.³⁴

Mēs nespējam paveikt šo darbu paši saviem spēkiem. Šis ir Viņa darbs. Šis ir Viņa evaņģēlijs. Mums ir nepieciešama Viņa palīdzība. Lūdziet to, esiet tās cienīgi, izlejiet savu dvēseli Tam Kungam, lai to saņemtu.³⁵

Treškārt, — mīliet cilvēkus.

Mums ir jāiemācās mīlēt cilvēkus. Mums ir jāpiemīt līdzjūtībai un šķīstai evaņģēlija mīlestībai pret cilvēkiem, vēloties viņus iedrošināt, stiprināt, norādīt uz augstāku mērķi, labāku dzīvi un galu galā uz paaugstināšanu Dieva celestiālajā valstībā. Mēs izceļam to cilvēku labās īpašības, ar kuriem mēs ikdienā sastopamies, un mīlam viņus kā Dieva bērnus, ko Tas Kungs mīl. . . .

Lai mēs varētu būt efektīvi, mums ir jāiemācās sajust līdzjūtību pret visiem mūsu Tēva bērniem — jāiemācās viņus mīlēt. Cilvēki jūt, kad viņi tiek mīlēti. Daudziem tas pietrūkst. Kad mēs jutīsim viņiem līdzī, viņi mums atbildēs uz to ar labu gribu. Mēs būsīm ieguvuši draugu.³⁶

Mīlēt savus līdzcilvēkus — tas ir liels mūsu pienākums. Tas ir otrais no diviem augstākajiem baušļiem. Daudzi no mūsu kaimiņiem vēl nav baznīcas locekļi. Mums ir jābūt labiem kaimiņiem. Mums ir jāmīl un jādraudzējas ar visiem mūsu Tēva bērniem.

Es ļoti ceru, ka mēs būsīm pilni ar Dieva mīlestību pret visiem līdzcilvēkiem!³⁷

Ceturtkārt, — uzcītīgi strādājiet.

Ja mēs vēlamies saglabāt Svētā Gara klātbūtni, mums ir jāstrādā. Nekas nesagādā lielāku prieku vai gandarījumu kā apziņa smagas darbdienas beigās, ka esam darījuši visu, kas ir mūsu spēkos.

Smags darbs — tas ir viens no lielākajiem misionāru darba noslēpumiem. Ja misionārs strādās, viņam būs Svētā Gara klātbūtne; ja viņam ir Svētā Gara klātbūtne, viņš mācīs, būdams Svētā Gara vadīts; ja viņš mācīs Svētā Gara vadībā, viņš aizskars cilvēku sirdi un viņš būs laimīgs. . . . Darbs, darbs, darbs — nekas cits nevar to aizstāt, jo īpaši misionāru darbā.³⁸

Es zinu, ka Dievs dzīvo. Šis ir Viņa darbs. Viņš vēlreiz no debesīm ir dalījies vēstījumā ar visu pasauli; ne tikai ar dažiem pēdējo dienu svētajiem, bet ar visiem mūsu brāļiem un māsām — gan tiem, kas ir, gan tiem, kas nav Baznīcā. Lai Dievs mums dod spēku dalīties šajā vēstījumā ar pasauli, dzīvot saskaņā ar evaņģēliju un Baznīcas standartiem, lai mēs varētu saņemt apsolītās svētības.³⁹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kāpēc „pasaulei nekas nav vajadzīgs tik ļoti” kā evaņģēlijs? (Dažus piemērus skat. 1. sadaļā.) Nosauciet dažas atjaunotās partijas, pēc kurām, jūsu prāt, „pasaule alkst”?
- Pārskatot 2. sadaļu, padomājiet par doto padomu, kas attiecas uz jums un jūsu ģimeni. Kā katrs no mums, neskatoties uz mūsu apstākļiem, var dalīties evaņģēlijā? Ko mēs varam darīt, lai sagatavotos kalpot pilnlaika misijā? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu citiem sagatavoties kalpot pilnlaika misijā?
- Prezidents Bensons sacīja, ka Mormona Grāmata ir „pats labākais instruments, ko Dievs mums ir devis pasaules pievēršanai” (3. sadaļa). Vai jūs esat pieredzējuši, ka cilvēki pievēršas — pateicoties Mormona Grāmatas studēšanai? Ko mēs varam darīt vairāk, lai dalītos ar Mormona Grāmatu?
- Prezidents Bensons dalījās „četros pārbaudītos un pierādītos veidos”, kā gūt panākumus misionāru darbā (4. sadaļa). Kāpēc, jūsu prāt, veicot misionāru darbu pēc šī parauga, tiek gūti panākumi? Kādus piemērus jūs esat redzējuši, kad cilvēki ir pielietojuši šos principus?

Saistītās rakstvietas

Marka 16:15; 1. Tim. 4:12; Almas 17:2–3; 26:1–16; M&D 4; 12:7–9; 15:4–6; 88:81; 123:12–17

Ieteikums studijām

„Dalieties tajā, ko esat iemācījies. Šādi rīkojoties, jūsu domas būs skaidrākas un jums labāk izdosies saistīt cilvēku uzmanību” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 17).

Atsauces

1. „Our Responsibility to Share the Gospel”, *Ensign*, 1985. g. maijs, 8.
2. Conference Report, 1961. g. apr., 112–113.
3. „Preparing Yourself for Missionary Service”, *Ensign*, 1985. g. maijs, 37.
4. Tomass S. Monsons, „God Be with You Till We Meet Again”, *Ensign*, 1990. g. nov., 87.
5. Conference Report, 1970. g. apr., 129.
6. „Life Is Eternal”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 34.
7. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 213.
8. Conference Report, 1970. g. apr., 128.
9. Conference Report, 1961. g. apr., 113.
10. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 188.
11. Conference Report, 1955. g. apr., 49.

12. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 110.
13. *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties* (1974), 49–50.
14. Conference Report, 1950. g. okt., 147.
15. „Of the Most Worth”, *New Era*, 1989. g. jūn., 4.
16. „Of the Most Worth”, 6.
17. „Our Responsibility to Share the Gospel”, 8.
18. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 189.
19. „Our Responsibility to Share the Gospel”, 7.
20. „To the ‘Youth of the Noble Birthright’”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 45.
21. „To the Young Women of the Church”, *Ensign*, 1986. g. nov., 83.
22. „To the Elderly in the Church”, *Ensign*, 1989. g. nov., 5.
23. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 78.
24. „Our Responsibility to Share the Gospel”, 8.
25. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 208–209.
26. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 210.
27. „Of the Most Worth”, 4–6.
28. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 211.
29. „Of the Most Worth”, 6.
30. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 203–204.
31. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 204.
32. *Come unto Christ* (1983), 91–92.
33. Seminar for New Mission Presidents, 1985. g. 3. apr.
34. *Come unto Christ*, 94.
35. „Principles for Performing Miracles in Missionary Work”, seminārs jaunajiem misijas prezidentiem, 1988. g. 21. jūn.
36. *Come unto Christ*, 96.
37. „Our Responsibility to Share the Gospel”, 8.
38. *Come unto Christ*, 96, 97.
39. Conference Report, 1943. g. okt., 21.

Viens no staba organizēšanas nolūkiem ir „vienot un pilnveidot baznīcas locekļus, . . . nodrošinot viņiem pieeju Baznīcas programmām, priekšrakstiem un evaņģēlija apmācībai”.

Stabu stiprināšana

„Ciānas stabi un apgabali simbolizē svētās vietas, par kurām Tas Kungs ir runājis, kur Viņa svētajiem pēdējās dienās ir jāsapulcējas, lai patvertos no vētras.”

No Ezras Tafta Bensonā dzīves

1935. gada 13. janvārī Boisi, Aidaho, staba locekļi atbalstīja 35 gadus veco Ezra Taftu Bensonu par pirmo padomnieku viņu staba prezidijā. Prezidenta Skota S. Brauna vadībā, prezidentam Bensonam bija daudz iespēju kalpot, vadīt un mācīt. Piemēram, viņš palīdzēja Melhisedeka priesterības nesējiem atkal būt aktīviem Baznīcā,¹ kā arī viņš palīdzēja pildīt staba pienākumus laikā, kad tika ieviesta Baznīcas labklājības programma.²

1938. gadā stabā bija vairāk nekā 8000 baznīcas locekļu, tādēļ Augstākais prezidijs norādīja, ka tas ir jāsadala trīs stabos. Prezidents Bensons teica, ka viņš bija „šokēts”, kad 1938. gada 27. novembrī tika aicināts būt par prezidentu vienā no šiem stabiem. Viņa sieva Flora saviem bērniem teica, ka viņu tēva saņemtais aicinājums ir svētība.³

Prezidenta Bensonā kalpošana staba prezidenta aicinājumā bija svētība visam stabam. Viņš turpināja mācīt labklājības principus, un īpašu uzmanību viņš pievērsa jauniešiem. Pirms vienas staba konferences sesijas viņš pamanīja jauno vīriešu grupu, kas centās aizlavīties no sanāksmju nama. „Viņi lēnām gāja pa gaiteni uz sētas durvju pusi, raugoties uz foajē, lai būtu droši, ka viņu aiziešana netiek pamanīta. Aptuveni tad [viņš] izgāja no sava biroja, novērtēja situāciju, un izstiepa savas rokas, lai zēni nonāktu tieši tajās. „Man ir tik liels prieks jūs redzēt, zēni,” viņš teica. „Dosimies uz konferenci kopā.” Viņš nosēdināja viņus pirmajā rindā un vēlāk aicināja viņus dalīties savā liecībā.”⁴

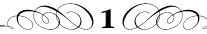

Prezidents Bensons bija kalpojis par staba prezidentu mazāk par diviem mēnešiem, kad viņu piemeklēja vēl viens pārsteigums. Viņam tika piedāvāts izpildsekretāra darbs Nacionālajā lauksaimniecības kooperatīva padomē, Vašingtonā. No sākuma viņš noraidīja piedāvājumu, taču vēlāk, konsultējoties ar Floru un Augstāko prezidiju, viņš nolēma šo darba piedāvājumu pieņemt.⁵ Kad 1939. gada 26. martā viņu atbrīvoja no staba prezidenta aicinājuma, viņš rakstīja, ka tā bija „visgrūtākā diena, ko es jebkad esmu pieredzējis. . . . Savā uzrunā [staba locekļiem] es biju bagātīgi svētīts no Tā Kunga, taču man bija ļoti grūti kontrolēt savas sajūtas. Nav labāku cilvēku visā pasaulē [un] es viņus visus mīlu.”⁶

Bensonu ģimene pārcēlās uz Betesdu, Mērilendu, kas atrodas netālu no Vašingtonas. Bija pagājis mazliet vairāk par gadu, kad prezidents Rudžers Klavsons, Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents, un elders Alberts E. Bovens, arī no Divpadsmit apustuļu kvoruma, apciemoja šo reģionu, lai organizētu jaunu stabu. Prezidents Klavsons satikās ar Ezra Taftu Bensonu un teica: „Brāli Benson, Tas Kungs vēlas, lai tu būtu šī staba prezidents. Ko tu par to saki?” Prezidents Bensons atkal bija pārsteigts. Viņš teica: „Es nepazīstu šos cilvēkus. Es šeit esmu dzīvojis tikai vienu gadu.”⁷ Taču viņš pazemīgi pieņēma šo aicinājumu un prezidēja vairāk nekā 2000 staba locekļu ģeogrāfiski lielā stabā. Flora izteica savas domas par viņa, kā staba prezidenta, kalpošanu: „Viņam tas ļoti patīk. Pats amats viņam nav tik svarīgs, viņam ir prieks, ka spēj palīdzēt pēc iespējas vairāk cilvēkiem saskatīt evaņģēlija patiesību.”⁸

Vēlāk, būdams apustulis, prezidents Bensons apciemoja stabus visā pasaulē. Viņš teica: „Reizēm, atgriežoties no viesošanās kādā stabā, es esmu teicis savai sievai, ka es īsti nezinu, kādas būs debesis, taču es nevaru prasīt neko vairāk par to baudu un prieku, ko es izjūtu, satiekoties ar tiem vīriešiem un sievietēm, kas ir starp Ciānas stabu, bīskapiju un misiju vadītājiem. Mēs, patiesi, esam bagātīgi svētīti.”⁹

Ezras Tafta Bensona mācības

Mēs, baznīcas locekļi, pulcējamies Ciānas stabos.

Tie, kas nepieder Baznīcai, dažreiz vaicā: „Kas ir stabs?” Arī baznīcas locekļi uzdod līdzīgus jautājumus: „Ar ko stabs ir īpašs? Ko tas mums, baznīcas locekļiem, nozīmē?”

Cilvēki, kas nepieder mūsu baznīcai, ar stabu saprot apgabalu, kas ir bīskapa pārziņā. Stabs ir ģeogrāfisks apgabals, kurā ietilpst vairākas bīskapijas (vietējās draudzes), un tās pārrauga prezidijs.

Baznīcas locekļi terminam *stabs* piešķir simbolisku nozīmi. Iztēlojieties savā prātā lielu telti, kas ir uzlieta ar virvju palīdzību, kas ir piestiprinātas pie daudziem stabiem, un šie stabi ir stingri nostiprināti zemē. Pravieši ir salīdzinājuši pēdējo dienu Ciānu ar lielu telti, kas apņem visu pasauli [skat. Jesajas 54:2; 3. Nefija 22:2]. Šo telti tur virves, kas ir piestiprinātas pie stabiem. Šie stabi, protams, ir dažādas cilvēku grupas, kas ir izplatījušās pa visu pasauli. Šobrīd Israēls tiek sapulcināts dažādos Ciānas stabos.¹⁰

Stabu organizēšanai ir vismaz četri mērķi:

1. Katrā stabā prezidē vismaz trīs augstie priesteri, kurus atbalsta 12 vīriešu grupa, — zināma, kā augstā padome, un kas izveido miniatūra tipa Baznīcu svētajiem noteiktā ģeogrāfiskā reģionā. Tās nolūks ir vienot un pilnveidot baznīcas locekļus, kas dzīvo šī staba robežās, nodrošinot viņiem pieeju Baznīcas programmām, priekšrakstiem un evaņģēlija apmācībai.

2. Staba locekļiem ir jābūt par taisnīguma paraugu.

3. Stabi nodrošina aizsardzību. Baznīcas locekļi ir aizsargāti, ja viņi ir vienoti, savu vietējo priesterības amatpersonu vadībā, un iesvēta sevi savu pienākumu veikšanai, un tur savas derības. Šīs derības, ja tās tiek ievērotas, kļūst par aizsardzību no kļūdām, ļaunuma un nelaimes.

Mēs būvējam tempļus tikai tur, kur mums ir stabi. Tempļa svētības un priekšraksti sagatavo cilvēkus paaugstināšanai. Protams, tas nav iespējams uzcelt templi katrā stabā, taču patlaban mēs piedzīvojam ievērojamu, jā, brīnumainu attīstību, kad tempļi tiek celti dažādās

pasaules vietās. Šī tempļu celtniecība ļauj baznīcas locekļiem saņemt visas Tā Kunga svētības.

4. Stabi sniedz patvērumu no vētras, kas nāks pār visu zemi.¹¹

2

Stabi ir izveidoti, lai palīdzētu vecākiem mācīt evaņģēliju un vadīt viņu bērnus izpildīt glābšanas priekšrakstus.

Mācībā un Derībās mēs lasām:

„Un vēl, cik daudz vecākiem ir bērni Ciānā vai *jebkurā no tās stabiem*, kas ir izveidoti, kuri nemāca tiem saprast grēku nožēlošanas, ticības Kristum, dzīvā Dieva Dēlam, un kristīšanas un Svētā Gara dāvanas ar roku uzlikšanu mācību, kad tie ir astoņus gadus veci, grēks būs uz vecāku galvām. Jo tas būs likums Ciānas iedzīvotājiem vai *jebkurā no tās stabiem, kas ir izveidoti.*” (68:25–26; slīpraksts pievienots.)

Šis ir viens no galvenajiem stabu organizēšanas mērķiem. Stabi tiek veidoti, lai palīdzētu vecākiem, „kuriem Ciānā ir bērni”, mācīt Jēzus Kristus evaņģēliju un pieņemt glābšanas priekšrakstus. Stabi tiek organizēti, lai pilnveidotu svētos, un šis process sākas mājās, kur efektīvi tiek mācīts evaņģēlijs.¹²

3

Kad staba locekļi atbilst Tā Kunga svētuma prasībām, stabs kļūst par skaistu simbolu, ko var uzlūkot visi pasaules iedzīvotāji.

Tas Kungs ir teicis: „Jo Ciānai jāpieaug skaistumā un svētumā; tās robežām ir jāpaplašinās; tās stabiem ir jānostiprinās; jā, patiesi Es saku jums, Ciānai ir jāceļas un jātērpjas savās skaistajās drānās.” (Mācība un Derības 82:14.)

Tas Kungs atklāj vēl vienu stabu organizēšanas būtisku nolūku: lai būtu skaists simbols, ko uzlūkot visai pasaulei. Izteikums — „jātērpjas savās skaistajās drānās”, protams, norāda uz iekšējo svētumu, kas ir jāiegūst katram baznīcas loceklim, kas sevi sauc par svēto. Ciāna ir „sirdsšķīstie”. (Mācība un Derības 97:21.)

Ciānas stabi tiek stiprināti un Ciānas robežas tiek paplašinātas, kad tās locekļi dzīvo atbilstoši svētuma prasībām, ko Tas Kungs sagaida no Saviem izredzētajiem ļaudīm.¹³

4

Katrs stabs sniedz aizsardzību un patvērumu no redzamiem un neredzamiem ienaidniekiem.

Vēl vienā atklāsmē, no Tā Kunga, staba organizēšanas nolūks ir skaidrots šādi: „Patiesi Es saku jums visiem: Celies un mirdzi, lai tava gaisma varētu būt par karogu visām tautām; un lai sapulcināšana uz Ciānas zemes un tās stabos varētu būt par glābiņu un patvērumu no vētras un no niknuma, kad tas tiks izliets bez mēra pār visu zemi.” (Mācība un Derības 115:5–6.)

Šī atklāsme sevī ietver bausli — ļaut mūsu gaismai mirdzēt, lai tā kļūtu par paraugu visām nācijām. Paraugs — tas ir standarts, pēc kura jāvadās, domājot par precizitāti un pilnveidošanos. Svētajiem ir jābūt par svētuma paraugu, ko pasaule varētu uzlūkot. Tas ir Ciānas skaistums.

Pēc tam Tas Kungs atklāj, ka Ciānas stabi ir nepieciešami, lai tie „varētu būt par glābiņu un patvērumu no vētras un no niknuma, kad tas tiks izliets bez mēra pār visu zemi”. Stabi svētajiem sniedz aizsardzību gan no redzamiem, gan no neredzamiem ienaidniekiem. Šī aizsardzība izpaužas, kad priesterības vadītāji sniedz padomu, stiprinot liecību, veicinot ģimenes solidaritāti un personīgo taisnīgumu.

Priekšvārdā Savām atklāsmēm, Mācībā un Derībās, Tas Kungs brīdināja: „Tā diena nāk ātri; tā stunda vēl nav, bet ir tuvu, kad miers tiks paņemts prom no zemes un velnam būs vara pār viņa paša valdījumu” [Mācība un Derības 1:35].

Mūsdienās . . . mēs pieredzam šī pareģojuma piepildīšanos, Sātanam lielā niknumā valdot uz zemes pār „paša valdījumu”. Viņa ietekme nekad nav bijusi tik liela, tāpēc no viņa ļaunās ietekmes posta tiks pasargāti tikai tie, kas par savu pavadoni ir izvēlējušies Svēto Garu, kā arī seko priesterības vadītāju padomam.

Tāpat Tas Kungs šajā priekšvārdā, kas ir saņemts ar atklāsmi, apliecina, ka Viņa vara būs pār Viņa svētajiem un „Tas valdis viņu vidū” [Mācība un Derības 1:36]. Viņš to dara, strādājot caur Saviem izredzētajiem kalpiem un stabu un bīskapiju vadītājiem.¹⁴

Baznīcai augot, tas ir ļoti svarīgi, ka mēs veidojamies stabili un labi un ka stabi, kas nākotnē potenciāli varētu tikt izveidoti, atbilst nepieciešamajām pamatprasībām, lai gūtu panākumus, un ka esošie

Pulcējoties ar svētajiem stabos, mēs saprotam, ka tas var būt par „glābiņu un patvērumu no vētras” M&D 115:6).

stabi nenogurstoši strādā pie pilnvērtīgas Baznīcas programmu īstenošanas. Mūsdienās šiem stabiem ir jābūt par sapulcēšanās vietām Ciānai un garīgām svētnīcām, kā arī pēc iespējas vairāk veidos jāattīsta pašpaļāvība.¹⁵

Ciānas stabi un apgabali ir simboli svētajām vietām, par kurām ir runājis Tas Kungs, kur Viņa svētajiem ir jāsapulcējas pēdējās dienās, lai patvertos no vētras. Jūs un jūsu bērni tur pulcēsities, lai pielūgtu, lai izpildītu svētus priekšrakstus, lai satiktos ar citiem, lai mācītos, lai nodarbotos ar mūziku, dejām, skatuves mākslu, sportu un lai kopumā pilnveidotu sevi un cits citu. Bieži īpaša vērtība tiek pievērsta tam, ka mūsu sanāksmju namiem ir uz debesīm vērstas smailes, simbolizējot, kādai vajadzētu būt mūsu dzīvei — vienmēr ar skatu uz augšu un virzībā pie Dieva.¹⁶

Pravietis Nefijs Mormona Grāmatā paredzēja dienu, kad svētie tiks izkaisīti pa stabiem visā pasaulē. Viņš redzēja laiku, kad Tas Kungs sniedz viņiem Savu aizsardzību no iznīcinošajām vētrām, kas apdraud viņu pastāvēšanu. Nefijs pravietoja: „Un notika, ka es, Nefijs, redzēju Dieva Jēra spēku, ka tas nolaidās uz Jēra Baznīcas

svētajiem un uz Tā Kunga derības ļaudīm, kas bija izkaisīti pa visu zemes virsu; un viņi bija bruņoti ar taisnību un ar Dieva spēku lielā slavā.” (Mormona Grāmata, 1. Nefija 14:14.)

No atklāsmēm mēs zinām, ka pēdējās dienās būs briesmas, nelai-
mes, vajāšanas, taču, būdami taisnīgi, svētie tiks pasargāti. Tā Kunga
apsolījums Mormona Grāmatā ir skaidrs: „Viņš pasargās taisnīgos ar
Savu spēku.” (1. Nefija 22:17.)¹⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Saskaņā ar izlasīto 1. sadaļā, kā jūs atbildētu uz jautājumu — kādēļ ir nepieciešams organizēt baznīcas locekļus stabos?
- Prezidents Bensons mums atgādināja, ka stabi palīdz vecākiem mācīt evaņģēliju saviem bērniem un nodrošina viņus ar priesterības priekšrakstiem (skat. 2. sadaļu). Kā stabā notiekošais ir stiprinājis jūsu pūliņus mājās?
- Kad jūs esat redzējuši staba baznīcas locekļus sapulcējamies kopā, lai rādītu piemēru, „ko var uzlūkot visi pasaules iedzīvotāji”? (Skat. 3. sadaļu.) Kādu labumu jūs esat guvuši no šiem pasākumiem?
- Kādā veidā stabs nodrošina aizsardzību „no redzamiem un neredzamiem ienaidniekiem”? (Skat. 4. sadaļu.) Kā mēs varam piedalīties staba norisēs? Kādas svētības mēs varam iegūt, piedaloties staba aktivitātēs?

Saistītās rakstvietas

Jesajas 25:3–5; Mateja 5:14–16; Moronija 10:31–33; M&D 101:17–21; 133:7–9

Ieteikums skolotājam

„Prasmīgs skolotājs nejauda: „Ko es šodien darīšu nodarbībā?”, bet gan domā: „Ko mani studenti šodien darīs nodarbībā?” Viņš nevaicā: „Ko es šodien mācīšu?”, bet gan: „Kā es palīdzēšu saviem studentiem atklāt to, kas viņiem ir jāzina?” (Virdžīnija H. Pīrsa, „The Ordinary Classroom — A Powerful Place for Steady and Continued Growth”, *Ensign*, 1996. g. nov., 12; citēts *Teaching the Gospel: A Handbook for CES Teachers and Leaders* [1994], 13.)

Atsauces

1. Skat. 20. nodaļu šajā grāmatā.
2. Skat. 21. nodaļu šajā grāmatā.
3. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 122; Francis M. Gibbons, *Ezra Taft Benson: Statesman, Patriot, Prophet of God* (1996), 104.
4. Šerija L. Djū, Dona Šlurfa atstāsts *Ezra Taft Benson: A Biography*, 122.
5. Skat. 1. nodaļu šajā grāmatā.
6. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 144.
7. *Ezra Taft Benson: A Biography*, 156–157.
8. Flora Amusena Bensone, citēts *Ezra Taft Benson: A Biography*, 159.
9. Conference Report, 1948. g. okt., 98.
10. *Come unto Christ* (1983), 101.
11. *Come unto Christ*, 104–105.
12. *Come unto Christ*, 101–102.
13. *Come unto Christ*, 102.
14. *Come unto Christ*, 103–104.
15. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 151.
16. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 151–152.
17. *Come unto Christ*, 104.

Uz Kristu vērsta dzīve

*„Tas, cik ļoti mēs līdzināties Kristum,
parāda cilvēka patieso diženumu.”*

No Ezras Tafta Bensona dzīves

Prezidents Ezra Tafts Bensons bieži citēja Glābēja doto padomu divpadsmit nefijiešu mācekļiem: „Kādiem vīriem jums jābūt? „Patiesi, Es saku jums, tādiem kā Es.” (3. Nefijs 27:27).¹ Šis princips — nepieciešamība būt vairāk līdzīgiem Kristum — bija vadmotīvs, kas prezidenta kalpošanas laikā atkal un atkal tika uzsvērts, īpaši, kad viņš kalpoja par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu, kā arī par Baznīcas prezidentu.

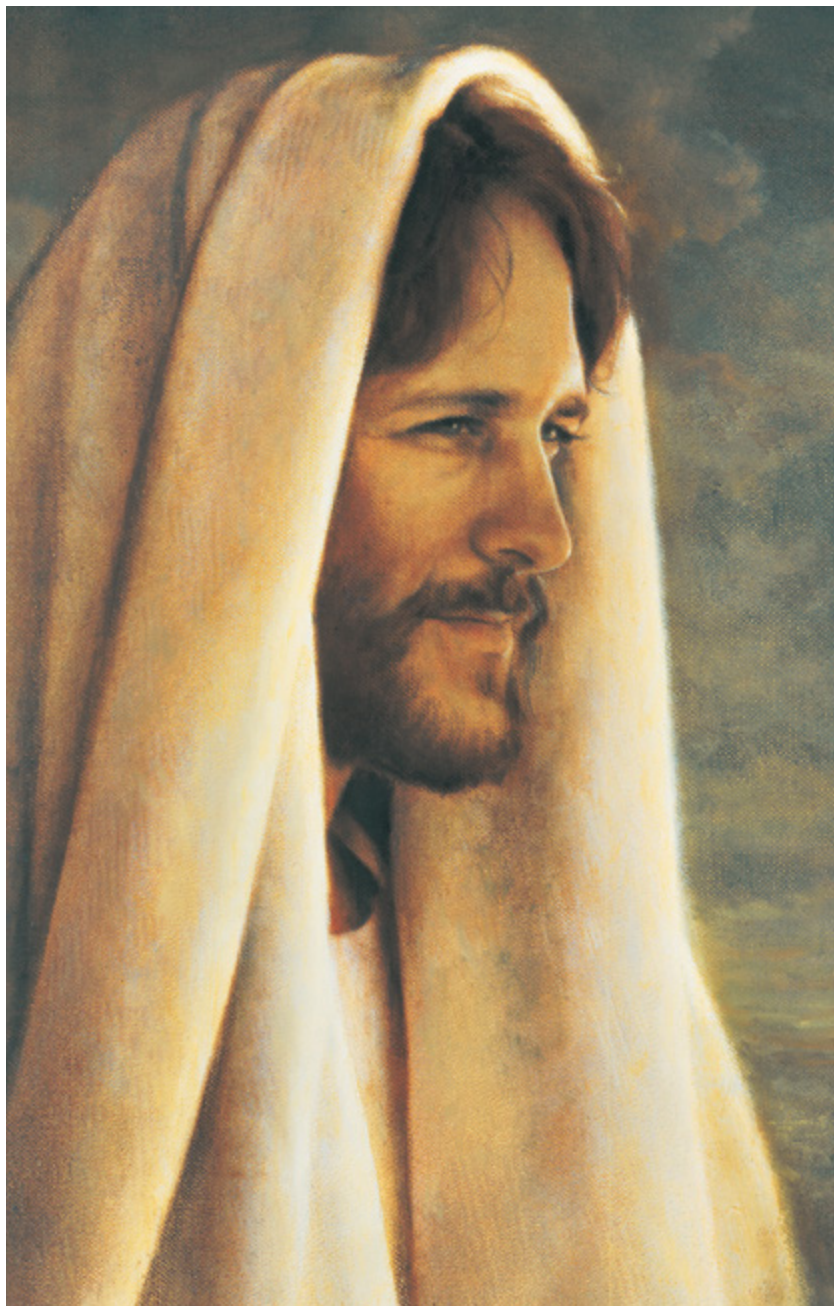
Veltījis savu dzīvi kalpošanai Tam Kungam, prezidents Bensons runāja ar spēku un pārliecību, daloties šajā liecībā:

„Es jums liecinu, ka nav izaicinājuma, kas būtu lielāks, aizraujošāks un kas mūsu dvēseli padarītu vēl cildenāku, kā cenšanās mācīties par Kristu un sekošana Viņa piemēram. Mūsu paraugs — Jēzus Kristus, dzīvoja priekšzīmīgu dzīvi. Viņš ir mūsu aizstāvis Tēva priekšā. Viņš nesa diženo Izpirkšanas upuri, lai mēs varētu saņemt prieka pilnību un lai mēs varētu tikt paaugstināti, saskaņā ar Viņa žēlsirdību, mūsu grēku nožēlošanu un taisnīgumu. Viņš visu paveica nevainojami, un Viņš mums pavēl būt pilnīgiem, tāpat kā Viņš un Viņa Tēvs ir pilnīgs. (Skat. 3. Nef. 12:48.)

„Ko darītu Jēzus?” vai „Kā Viņš vēlētos, lai es rīkojos?” — šie ir šīs dzīves vissvarīgākie personīgie jautājumi. Sekošana Viņa piemēram ir šīs dzīves lielākais panākums. Tas vīrietis un sieviete, kura dzīve visvairāk līdzinās Skolotāja dzīvei, ir patiesi veiksmīgs.”²

Kad prezidents Bensons centās pārliecināt svētos sekot glābēja pilnīgajam piemēram, viņš viņiem atgādināja, ka viņi var to paveikt tikai ar Glābēja palīdzību. Viņš paziņoja:

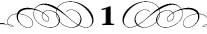
„Jēzus . . . saka: „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.”” (Jāņa 14:6.)

„Es zinu, ka Dievs dzīvo. Es zinu, ka Viņš mūs mīl. Es zinu, ka bez Viņa palīdzības neviens nevar gūt panākumus, taču kopā ar Viņu neviens nevar ciest neveiksmi.

Es zinu, ka ar Dieva palīdzību mēs būsim daudz veiksmīgāki dzīvē nekā bez Viņa.

Kaut mums visiem būtu drošme, no šī brīža un turpmāk, katru dienu daudz cītīgāk censties domāt par Kristu, mācīties no Viņa, sekot Viņa piemēram un darīt to, ko Viņš vēlas, lai mēs darītu.”³

Ezras Tafta Bensonā mācības

Jēzus Kristus piemērs un mācības sniedz lielisku paraugu visai cilvēcei.

Pirms divtūkstoš gadiem uz zemes dzīvoja kāds pilnīgs cilvēks: Jēzus Kristus. Viņš bija Debesu Tēva un laicīgās mātes dēls. Tēva vadībā, Viņš ir šīs pasaules Dievs. Viņš mācīja cilvēkiem patiesību, lai tie varētu būt brīvi. Viņa piemērs un mācības sniedz visai cilvēcei lielisku paraugu, kas ir vienīgais, kuram var uzticēties.⁴

Nekam citam nav bijusi tik liela ietekme uz šīs zemes kā Jēzus Kristus dzīvei. Mēs nevaram iedomāties savu dzīvi bez Viņa mācībām. Ja nebūtu Viņa, mēs dzīvotu nepatiesu mācību un pielūgšanas veidu apmulsumā, kas izveidotos baiļu un neziņas rezultātā, kur valdītu viss jutekliskais un materiālais. Mēs esam tālu no mērķa, kuru Viņš mums ir izvirzījis, taču mēs nekad nedrīkstam par to aizmirst, kā arī mēs nedrīkstam aizmirst, ka mūsu centieni iegūt gaismu un pilnveidošanās nebūtu iespējami bez Viņa mācībām, dzīves, nāves un Viņa augšāmcelšanās.

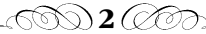
. . . Mums ir jāmacās, atkal un atkal, ka tikai pieņemot un dzīvojot pēc mīlestības evaņģēlija, kā to ir mācījis Skolotājs, un ka tikai darot Viņa gribu, mēs varam būt brīvi no neziņas un šaubām, kas mūs ir sasaistījušas. Mums ir jāapgūst šī vienkāršā, brīnišķīgā patiesība, lai mēs šobrīd un vienmēr varētu pieredzēt lielu prieku. Mums ir jāaizmirst par sevi, darot Viņa gribu. Mums Viņš ir jāliek pirmajā vietā savā dzīvē.⁵

Jāņa evaņģēlija 14. nodaļā, pēc Pēdējās maltītes, Jēzus sirsnīgi atvadījās no Saviem mācekļiem. Viņš sacīja, ka dosies sataisīt viņiem

vietu Sava Tēva namā, lai tur, kur Viņš ir, būtu arī viņi. Un Toms Viņam sacīja:

„Kungs mēs nezinām, kurp Tu ej; kā lai mēs zinātu ceļu?”

„Jēzus viņam saka: Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” (Jāņa 14:5–6.) Mums ir zināms šis ceļš. Tas ir skaidri norādīts.⁶

Mēs nākam pie Kristus, raugoties uz Viņu katrā savā domā un cenšoties attīstīt Viņa īpašības.

Mormona Grāmatā mēs lasām, ka mums vajag „ticēt Kristum un nenoliegt Viņu”. (2. Nef. 25:28.) Mums ir jāpaļaujas uz Kristu un nevis uz miesīgo roku. (Skat. 2. Nef. 4:34.) Mums ir „jānāk pie Kristus un jātop pilnveidotiem Viņā”. (Mor. 10:32.) Mums ir jānāk „ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu” (3. Nef. 12:19.), ar badu un slāpēm pēc taisnības (skat. 3. Nef. 12:6). Mums ir jānāk, „baudot Kristus vārdu” (2. Nef. 31:20), kad mēs to saņemam, lasot Viņa Svētos Rakstus, caur Viņa iesvaidīšanu un Viņa Svēto Garu.

Īsumā — mums ir jāseko „dzīvā Dieva Dēla paraugam” (2. Nef. 31:16).⁷

Tas Kungs sacīja: „Griezieties pie Manis katrā domā.” (M&D 6:36.) Mums ir jāgriežas pie Tā Kunga katrā domā, jo tas ir vienīgais veids, kā mēs varam būt tādi vīrieši un sievietes, kādiem mums vajadzētu būt.

Tas Kungs Saviem mācekļiem uzdeva jautājumu: „Kādiem vīriem jums jābūt?” Pēc tam Viņš atbildēja uz Savu jautājumu, sakot: „Tādiem kā Es.” (3. Nef. 27:27.) Lai mēs varētu kļūt tādi, kāds ir Viņš, — Viņam ir pastāvīgi jābūt mūsu prātos un domās. Katru reizi, kad mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu, mēs apņemamies „vienmēr atcerēties Viņu”. (Mor. 4:3; 5:2; M&D 20:77, 79.)

Ja mēs esam savu domu rezultāts un mums ir jābūt tādiem kā Kristus, tad mums ir jādomā Kristum-līdzīgas domas. Ļaujiet man to atkārtot: Ja mēs esam savu domu rezultāts, un mums ir jābūt tādiem kā Kristus, tad mums ir jādomā Kristum-līdzīgas domas.

. . . Mums ir jādomā par To Kungu. Mums ir jādomā par Kristu.⁸

Lai mūsu personīgā dzīve, mūsu mājas un mūsu padarītais darbs atspoguļo mūsu Kristum-līdzīgo raksturu. Dzīvojiet tā, lai citi par jums varētu teikt: „Tas patiešām ir īsts kristietis!”

Jā, mēs ticam Jēzum Kristum, taču vēl svarīgāk ir tas, ka mēs raugāmies uz Viņu, mēs paļaujamies uz Viņu, un mēs cenšamies attīstīt sevī Viņa raksturīpašības.⁹

Kristus ir mūsu ideāls. Viņš ir mūsu paraugs. . . . Tas, cik ļoti mēs līdzināmies Kristum, parāda cilvēka patieso diženumu.¹⁰

Būt tādām kā Glābējs — tas ir liels izaicinājums jebkuram! Viņš ir dievības loceklis. Viņš ir Glābējs un Izpircējs. Viņš bija pilnīgs it visā, ko Savā dzīvē darīja. Viņā nebija nedz trūkumu, nedz vājību. Būt tādiem, kā Viņš, — vai mums tas ir pa spēkam? Atbilde ir — jā. Mēs ne vien to *varam*, bet tas ir mūsu uzdevums un mūsu atbildība. Viņš nebūtu mums devis bausli, ja nebūtu paredzējis, ka mēs to ievērojam [skat. Mateja 5:48; 3. Nefija 12:48].

Apustulis Pēteris runāja par procesu, kura laikā cilvēks var iegūt „dievišķu dabu” (2. Pētera 1:4). Tas ir svarīgi, jo, ja mēs, patiesi, iegūsim dievišķu dabu, mēs kļūsim tādi kā Viņš. Rūpīgi aplūkosim, ko Pēteris māca par šo procesu. Viņš teica:

„Tāpēc pielieciet visas pūles un parādaļt savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu,

atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību,
dievbijībā brālību, brālībā mīlestību” (2. Pētera 1:5–7).

Pētera nosauktās īpašības ir daļa no Glābēja dievišķās dabas jeb Viņa raksturiezīmēm. Šīs ir tās īpašības, kuras mums ir jāattīsta, lai mēs varētu vairāk līdzināties Viņam. Pārrunāsim dažas no šīm svarīgajām īpašībām.

Pirmā raksturiezīme, uz kuras balstās visas pārējās, ir *ticība*. Ticība ir pamats, uz kura tiek veidots dievišķs raksturs. . . .

Pēteris turpina, sakot, ka vēl bez ticības mums ir nepieciešams *tikum*s. . . . Tikumiska uzvedība nozīmē, ka [cilvēks] ir šķīsts savās domās un rīcībā. Viņš savā sirdī nevienu neiekāro, jo šāda rīcība „aizliēgs ticību” un liks Svētajam Garam atkāpties (M&D 42:23), un šajā darbā nav nekā svarīgāka par Svēto Garu. . . .

Apustulis Pēteris, kas šeit ir attēlots ar augšāmcelto Jēzu Kristu, mācīja veidu, kā mēs varam attīstīt Glābēja raksturīpašības.

Tikumums ir kā svētums jeb dievbijības īpašība. [Mums] vajadzētu cītīgi tiekties pēc tā, kas ir tikumīgs un jauks, nevis pēc tā, kas degradē un ir nekrietns. Tikumība rotās [mūsu] domas nepārtraukti (skat. M&D 121:45). Kā cilvēks var uzskatīt sevi par pilnībā tikumīgu cilvēku, ja viņš ir nodevies pornogrāfijas, apgānīšanas un vulgarietātes ļaunumam? . . .

Nākamā īpašība, vēl bez ticības un tikuma, Pētera aprakstītajā pilnveidošanās procesā, ir *atziņa*. Tas Kungs mums ir sacījis, ka „nav iespējams cilvēkam tikt glābtam neziņā” (M&D 131:6). Citviet Dievs ir pavēlējis: „Meklējiet labākajās grāmatās gudrības vārdus; meklējiet zināšanas, patiesi studējot, un arī ar ticību” (M&D 88:188). . . . Lai arī visa veida studēšana par patiesību ir ļoti vērtīga, svarīgākās cilvēkam apgūstamās patiesības ir tās, kas ir nepieciešamas glābšanai. Tā Kunga uzdoto jautājumu: „Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele?” (Mateja 16:26) — var attiecināt uz centieniem iegūt izglītību vai pasaulīgus labumus. Tas Kungs varēja arī vaicāt: „Ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iegūs visas pasaules zināšanas, taču nezinās, kā tikt izglābtam?” . . .

Ja mēs apvienosim savu garīgo izglītību ar savām laicīgajām studijām, tas mums palīdzēs koncentrēties uz to, kas dzīvē ir vissvarīgākais. . . .

Vēl kāda īpašība, kuru Pēteris ir pieminējis un kas ir daļa no dievišķās dabas, ir *atturība*. [Atturīgs cilvēks] spēj apvaldīt savas emocijas un izteikumus. Viņš visu dara ar mēru un ne ar ko nepārspilē. Īsumā — viņš ir pašsaldīgs. Viņš valda pār savām emocijām un nevis otrādi. . . .

Vēl bez atturības, mums ir nepieciešama arī *pacietība*. . . . Pacietība ir vēl viena paškontroles izpausme. Tā ir spēja apvaldīt un neļauties savai kaislei. Savās attiecībās ar tuviniekiem pacietīgs cilvēks nekad neiesaistās neapdomīgā rīcībā, ko viņam vēlāk nāktos nožēlot. Pacietīgs cilvēks stresa situācijās saglabā savaldību. Pacietīgs cilvēks pret citu vājībām izturas ar sapratni.

Pacietīgs cilvēks gaida uz To Kungu. Reizēm mēs lasām vai dzirdam par cilvēkiem, kas, lūdzot svētību no Tā Kunga un tūlītēji to nesaņēmuši, zaudē savu pacietību. Paļaušanās uz To Kungu tik lielā mērā, lai būtu „mierīgs un zinātu, ka [Viņš ir] Dievs”, ir daļa no dievišķās dabas (M&D 101:16).

Pacietīgs [cilvēks] izturas ar iecietību pret savu tuvinieku kļūdām un vājībām. Viņš nevainos un nekritizēs viņus, jo viņš viņus mīl.

Vēl viena īpašība, ko piemin Pēteris, ir *laipnība*. . . . Laipns cilvēks ir līdzjūtīgs un lēnprātīgs attiecībās ar citiem. Viņš ir iecietīgs pret citu sajūtām un izturas pieklājīgi. Viņš ir izpalīdzīgs. Laipns cilvēks piedod citu cilvēku vājības un vainu. Laipnība tiek izrādīta pret visiem: gan gados vecajiem, gan jaunajiem, dzīvniekiem, trūcīgajiem un augstākstāvošajiem cilvēkiem.

Šis ir dievišķās dabas patiesās īpašības. Vai jūs saprotat, kā mēs kļūstam vairāk līdzīgi Kristum, esot tikumiskāki, laipnāki, pacietīgāki un spējot labāk kontrolēt savas emocijas?

Apustulis Pāvils lietoja dažus spilgtus izteicienus, lai parādītu, ka baznīcas locekļiem ir jāatšķiras no pārējās pasaules. Viņš mums teica, ka kristoties esam „tērpušies Kristū” (Galatiešiem 3:27), mums ir „jāatmet vecais cilvēks” un „jāapgērbj jaunais cilvēks” (Efeziešiem 4:22, 24).

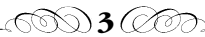
Pēdējais dievišķās dabas tikums ir *žēlsirdība* jeb tīrā Kristus mīlestība (skat. Moronija 7:47). Ja mēs patiesi censtos būt līdzīgāki mūsu Glābējam un Skolotājam, tad mūsu galvenais mērķis būtu iemācīties mīlēt tā, kā Viņš mīl. Mormons teica, ka žēlsirdība ir „lielākā no visām” (Moronija 7:46).

Mūsdienās pasaulē daudz tiek runāts par mīlestību, un daudzi to meklē. Taču tīrā Kristus mīlestība ievērojami atšķiras no tās mīlestības, kādu pazīst pasaule. Žēlsirdība nekad nemeklē pašlabumu. Tīrā Kristus mīlestība tiecas tikai pēc citu cilvēku mūžīgās izaugsmes un prieka. . . .

Glābējs paziņoja, ka mūžīgā dzīve ir zināt vienīgo patieso Dievu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu (skat. Jāņa 17:3). Ja tā ir patiesība, un es jums svinīgi liecinu, ka tā *ir* patiesība, tad mums ir jāvaicā: kā mēs varam iepazīt Dievu. Dievišķu īpašību iegūšana, kā to ir aprakstījis Pēteris, ir tas veids, kā mēs varam iegūt mūžīgajai dzīvei nepieciešamās zināšanas. Pievērsiet uzmanību Pētera apsoliņumam, kas seko tūlīt aiz aprakstītā procesa:

„Jo, ja šīs lietas pie jums ir *un iet vairumā*, jūs netapsit kūtri, nedz neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā” (2. Pētera 1:8; slīpraksts pievienots).

. . . Es lūdzu, lai mēs attīstītu Glābēja raksturīpašības, lai tad, kad mēs stāvēsim Pēdējā tiesas dienā un Viņš katram no mums vaicās: „Kāds vīrietis vai sievietē tu esi?”, mēs, būdami pateicīgi un ar prieku, varētu pacelt savu galvu un atbildēt: „Tāds, kāds esi Tu.”¹¹

Glābējs mūs mierinās un iedrošinās palikt uz takas, pa kuru Viņš vēlas, lai mēs ietu.

Cik tālu mēs noklistam no ceļa, ko mums ir parādījis Vīrs no Galilejas, tik lielā mērā mēs cietīsim sakāvi savās personīgajās cīņās. . . . Taču mēs neesam bez Viņa palīdzības. Viņš atkal un atkal saka Saviem mācekļiem un visiem mums: „Jūsu sirdis lai neizbīstas. . . .”

„Ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu.”

„Es jūs neatstāšu bāreņus (bez mierinājuma). . . .”

„Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu. . . .” (Jāņa 14:1, 14, 18, 27.)¹²

Pievērsīsimies vēlreiz Mormona Grāmatai, . . . lai mācītos dažus principus par nākšanu pie Kristus, par nodošanos Viņam, koncentrēšanos uz Viņu un pakļaušanos Viņam. Mēs citēsim tikai dažas no daudzajām rakstvietām par šo tematu.

Pirmkārt, mums ir jāzina, ka Kristus aicina mūs nākt pie Viņa. „Lūk, Viņš sūta uzaicinājumu visiem cilvēkiem, jo žēlastības rokas ir izstieptas tiem pretim, . . . Jā, Viņš saka: Nāciet pie Manis un jūs baudīsiet dzīvības koka augli” (Almas 5:33–34).

Nāciet, jo Viņš stāv „ar atvērtām rokām, lai jūs pieņemtu” (Mormona 6:17).

Nāciet, jo „Viņš mierinās jūs jūsu ciešanās, un Viņš aizstāvēs jūs” (Jēkaba 3:1).

„Nāciet pie Viņa un upurējiet visu savu dvēseli kā upuri Viņam” (Omnija 1:26).

Moronijs, noslēdzot pierakstu par Jarediešu civilizāciju, rakstīja: „Es gribu ieteikt jums meklēt šo Jēzu, par ko pravieši un apustuļi ir rakstījuši” (Etera 12:41).

Nefijiešu civilizācijas beigu posmā Moronijs teica savus pēdējos vārdus: „Jā, nāciet pie Kristus un topiet pilnveidoti Viņā, . . . ja jūs noraidīsiet jebkādu bezdievību un mīlēsiet Dievu ar visu savu spēku, prātu un sirdi, tad Viņa labvēlība ir pietiekama jums” (Moronija 10:32).

Tie, kas ir nodevušies Kristum, „stāv kā Dieva liecinieki visos laikos un visās lietās, un visās vietās”, lai tie tādi varētu palikt „līdz pat nāvei” (Mosijas 18:9). Viņi saglabā Jēzus Vārdu „vienmēr ierakstītu savās sirdīs” (Mosijas 5:12). Viņi uzņemas „Kristus Vārdu, būdami ar apņēmību kalpot Viņam līdz galam” (Moronija 6:3).

Kad mēs dzīvojam uz Kristu vērstu dzīvi, „mēs runājam par Kristu, mēs priecājamies par Kristu, mēs sludinām par Kristu” (2. Nefija 25:26). Mēs „saņemam iepriecinošo Dieva vārdu, un mūžīgi baudām Viņa mīlestību” (Jēkaba 3:2). Pat tad, kad Nefija dvēsele bija nosku-musi, savu grēku dēļ, viņš teica: „Es zinu, kam es esmu uzticējies. Mans Dievs ir bijis mans atbalsts” (2. Nefija 4:19–20).

Mēs atceramies Almas padomu: „Jā, un piesauc Dievu visam sa-vam atbalstam; jā, lai viss, ko tu darītu, būtu Tam Kungam, un lai

kurp tu arī ietu, lai tas būtu Tai Kungā; jā, lai visas tavas domas būtu vērstas uz To Kungu; jā, lai visa tava sirds mīlestība būtu nolikta Tam Kungam mūžīgi. Apspriedies ar To Kungu visā, ko tu dari” (Almas 37:36–37).

„Atcerieties, atcerieties,” teica Helamans, „ka tas ir uz mūsu Pestītāja klints, kurš ir Kristus, . . . kur jums jāceļ savs pamats, lai, kad velns sūtīs savus stipros vējus, . . . [tiem] nebūtu spēka jūs ievilkt tai ciešanu un bezgalīgo bēdu bezdibenī” (Helamana 5:12).

Nefijs teica: Tas Kungs „ir piepildījis mani ar Savu mīlestību, līdz pat manas miesas iznīcībai” (2. Nefija 4:21). Tie, kas ir Kristus pārņemti, „top dzīvi Kristū” (2. Nefija 25:25). Viņi „necieš nekādas bēdas, ja vien tās netiek pārņemtas ar Kristus prieku” (Almas 31:38). Viņi ir „Jēzus roku apskauti” (Mormona 5:11). Nefijs teica: „Es gavilēju savā Jēzū, jo Viņš ir atpestījis manu dvēseli” (2. Nefija 33:6). Lehijš sacīja: „Es esmu ieskauts mūžīgi Viņa mīlestības rokās” (2. Nefija 1:15). . . .

. . . Diženais Mormons [uzrakstīja] vēstuli savam mīļotajam dēlam Moronijam, kurā teica:

„Mans dēls, esi ticīgs Kristū; un lai tas, ko es esmu rakstījis, tevi neapbēdina, nomācot tevi līdz nāvei, bet lai Kristus tevi paceļ augšup, un lai Viņa ciešanas un nāve, un Viņa miesas parādīšana mūsu tēviem, un Viņa žēlastība un iecietība, un cerība uz Viņa godību un mūžīgo dzīvību, paliek mūžīgi tavā prātā.

Un lai Dieva Tēva, kura tronis ir augstu debesīs, un mūsu Kunga Jēzus Kristus, kurš sēž pie Viņa varas labās rokas, līdz visas lietas taps pakļautas Viņam, labvēlība ir un paliek ar tevi mūžīgi” (Moronija 9:25–26).

Es lūdzu, lai arī katrs no mums seko šim iedvesmotajam padomam: „Esi ticīgs Kristū”. Ja mēs tādi būsim, Viņš mūs iedrošinās un Viņa labvēlība būs ar mums mūžīgi.¹³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Bensons paziņoja: „Nekam citam nav bijusi tik liela ietekme uz šīs zemes, kā Jēzus Kristus dzīvei” (1. sadaļa). Kā

Glābēja dzīve ir ietekmējusi šīs zemes dzīvi? Kā Glābēja dzīve jūs ir ietekmējusi?

- Kādas izmaiņas notiek mūsu dzīvē, kad mēs „domājam par Kristu”? Kā mūsu domas ir saistītas ar mūsu raksturīpašībām? Studējot 2. sadaļu, padomājiet, kā jūs varat pilnīgāk attīstīt pieņemtās Kristus-līdzīgās raksturīpašības.
- Kā mācības 3. sadaļā var jums dot cerību, cenšoties būt līdzīgiem Glābējam? Kā Glābējs jums ir palīdzējis sekot Viņam?

Saistītās rakstvietas

Marka 8:34; Filipiešiem 4:13; 1. Jāņa 3:23–24; 2. Nefija 25:23, 26; Mosijas 3:19; Almas 7:11–13; Moronija 7:48

Ieteikums studijām

„Plānojiet savas studijas tā, lai tās stiprinātu jūsu ticību Glābējam” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005], 21). Piemēram, studējot jūs varat uzdot sev šādus jautājumus: kā šīs mācības var man palīdzēt vairot izpratni par Jēzus Kristus Izpirkšanu? Kā šīs mācības var man palīdzēt kļūt līdzīgākam Glābējam?

Atsauces

1. Skat. piemēram „Strengthen Thy Stakes”, *Ensign*, 1991. g. janv., 5; „Think on Christ”, *Ensign*, 1989. g. marts., 4; „In His Steps”, *Ensign*, 1988. g. sept., 4.
2. „Think on Christ”, *Ensign*, 1984. g. apr., 13.
3. „Think on Christ”, *Ensign*, 1984. g. apr., 13.
4. Conference Report, 1967. g. apr., 58.
5. „Life Is Eternal”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 34.
6. Conference Report, 1966. g. apr., 128.
7. „Joy in Christ”, *Ensign*, 1986. g. marts, 5.
8. „Think on Christ”, *Ensign*, 1984. g. apr., 11, 13.
9. *The Teachings of Ezra Taft Benson*(1988), 328.
10. „A Sacred Responsibility”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 78.
11. Conference Report, 1986. g. okt., 59, 60–62, 63; vai *Ensign*, 1986. g. nov., 45, 46–47, 48.
12. „Life Is Eternal”, 34.
13. „Come unto Christ”, *Ensign*, 1987. g. nov., 84–85.

Attēlu saraksts

- Uz vāka: Fons © Artbeats
Uz vāka: Ezras Tafta Bensonas foto
© Busath.com
36. lpp.: Fragments no *Kristus un ba-
gātais jauneklis*, Heinrihs Hofmans.
Ar atļauju no C. Harrison Conroy
Co., Inc.
40. lpp.: *Sendienu paraugi/mūsdienu
solījumi*, Džefs Vords
60. lpp.: *Pirmsmirstīgais Kristus*,
Roberts T. Barets
83. lpp.: *Alma meklē grēku nožēlo-
šanu*, Roberts T. Barets
87. lpp.: Fragments no *Viņš ir aug-
šāmcēlies*, Dels Pārsons
92. lpp.: Fragments no *Kristus un
Marija pie kapa*, Džozeifs Brikijš
95. lpp.: „*Mieru Es jums atstāju*” (*Jāņa
14:27*), Valters Reins
100. lpp.: *Kristus aicina Pēteri un
Andreju*, Herijs Andersons
104. lpp.: *Džozeifa Smīta Pirmā vīzija*,
Gregs K. Olsens
109. lpp.: *Džozeifs Smīts saņem plāk-
snes*, Kenets Railijs
128. lpp.: *Brālīs Džozeifs*, Deivids
Lindslijs
132. lpp.: *Bībele un Mormona
Grāmata liecina par Kristu*,
Gregs K. Olsens
138. lpp.: *Moronijš nodod zelta plāk-
snes Džocefam Kumoras pakalnā*,
Luiss A. Remsijs
232. lpp.: Fragments no *Kristus attēls*,
Heinrihs Hofmans. Ar atļauju no
C. Harrison Conroy Co., Inc.
237. lpp.: *Abinadijs ķēniņa Noas
priekšā*, Arnolds Fribergs
251. lpp.: *Šos divpadsmit Jēzus sūtīja*,
Valters Reins
256. lpp.: *Atkal atrasts*, Gregs K.
Olsens
300. lpp.: *Maigais Dziedinātājs*,
Gregs K. Olsens
304. lpp.: *Gani Manas avis*, Kamila
Korija

Alfabētiskais rādītājs

A

Atjaunošana, 110–111

Atklāsme

caur dzīvo pravieti, 149–150

caur Svēto Garu, 161

caur tempļa apmeklēšanu,
176–177

Atturība, 226

B

Baznīcas prezidents

ir mums vissvarīgākais pravietis,
150–151

nekad nenovirzīs baznīcu no
pareizā ceļa, 154

saka mums to, kas mums ir jā-
dzird, 151–153

saņem atklāsmi baznīcai, 149–151
svētības no sekošanas baznīcas
prezidentam, 147–149, 153–155
Bensone, Flora Smita Amusena
(sieva)

draudzība ar Ezru Taftu Bensonu,
7–8, 10–12

laulība ar Ezru Taftu Bensonu, 12,
181–182, 193, 205

nāve, 33

pilnlaika misija, 10–11

Bensone, Sāra Danklija (māte)

izrāda ticību, kad viņas vīrs tiek
aicināts misijā, 4–5

māca dēlam Ezram par templi,
169

viņas ticība, 91

Bensons, Džordžs Tafts, jaun. (tēvs)

māca dēlam Ezram lūgt Dievu, 47
pilnlaika misija, 4–5, 39, 279

vada savu ģimeni, sekojot pravie-
tim, 147

viņa ticība, 91

Bensons, Ezra Tafts

aicināts Divpadsmit apustuļu
kvorumā, 15–17

aicināts par Divpadsmit apustuļu
kvoruma prezidentu, 28–29

aicināts sludināt grēku nožēlo-
šanu, 79

apmeklē baptistu baznīcu Mas-
kavā, Krievijā, 26–28

bērība, 2–4, 59

darba darīšanās ceļo kopā ar ģi-
menes locekļiem, 182–183, 194

darbs ASV lauksaimniecības mi-
nistra amatā, 22–24, 47–48, 245

dod aicinājumu mazaktīvam
vīrietim kalpot par vadītāju,
255–257

Floras Amusenas aplidošana, 7–8,
10–12

ģimene, 14–15, 181–183, 193–194
iekļauj lūgšanu valdības sapulcēs,
47–48

ievieš baznīcas labklājības
programmu savā stabā, 265,
267

izglītība, 11, 13

kā atbildi uz lūgšanu saņem
palīdzību no valdības amatper-
sonas, 54–55

kalpošana Eiropā pēc 2. pasaules
kara, 17–21, 54–55, 69–71, 267,
271

kļūst par baznīcas prezidentu,
29–30, 149, 246

laulība ar Floru Smitu Amusenu, 12, 181–182, 193, 205
 liecina par Džozefu Smitu, 105–106
 liecina par Jēzu Kristu, 25–28, 31, 91, 93, 299, 301
 liecina par Mormona Grāmatu, 30–31, 124–125, 127–130, 137–140
 liecina par Spensera V. Kimbala pravietisko acinājumu, 149
 lūgšanas, kā raksturojis Gordons B. Hinklijs, 48
 mācās lūgt Dievu no sava tēva, 47
 mācās par templi no savas mātes, 169
 mīlestība pret Debesu Tēvu, 38
 mīlestība pret Jēzu Kristu, 93
 misionāru darba tradīcija ģimenē, 279
 mudina jaunu vīrieti sagatavoties misijai, 280
 nāve, 1, 33
 palīdz jaunajiem vīriešiem būt aktīviem baznīcā, 6–7, 291
 paraugs kolēģiem valdībā, 37, 47–48
 patriotisms, 21–25
 pavada laiku ģimenē, neskatoties uz pienākumiem baznīcā un darbā, 194
 pazemība, 233–234
 piedzimšana, 2
 pilna laika misija, 9–10, 105–106, 279
 profesionālā karjera, 12–14, 37, 245, 292
 saņem iedvesmu aicināt jaunu staba prezidentu, 157
 uzrunā visu vecumu baznīcas locekļus, 32
 vadības stils, 28–29, 117, 233, 245–246, 257–258

vecāki, 4–6, 39, 59, 91
 veselības pasliktināšanās, 33
 vietējā kalpošana baznīcā, 6–7, 12–14, 245, 255–258, 265–267, 291–292

Bērni

mācīšana par tempļiem, 175–176
 šķīstības mācīšana, 228–229

C

Cerība, 86–89

Ciānas stabi

Ciānas stabu nolūks, 293–297
 Ezras Tafta Bensona vadība
 Ciānas stabos, 14, 245, 255–258, 265–267, 291–292

D

Darbs

darba vērtība, 269–270
 misionāru pūliņos, 287
 vada uz panākumiem, 59

Debesu Tēvs

atbild uz lūgšanām, 53–56
 Debesu Tēva baušļi, 38–44, 80–81
 Debesu Tēva gribas īstenošana, 74–75
 Debesu Tēva mīlestība pret mums, 43
 dedzīgi vēlas palīdzēt mums izmainīt savu dzīvi, 85–86
 mīlestība pret Debesu Tēvu, 37–44
 mūsu saziņas uzlabošana ar Debesu Tēvu, 52–53
 nekad nespēj mūs dzīvot pēc evaņģēlija, 62
 parādījās Džozefam Smitam, 106–107
 svētības no savas dzīves pievēršanas Debesu Tēvam, 44–44
 ticība Debesu Tēvam, 99–100
 vēlas, lai mēs būtu laimīgi, 73–74

vienmēr ir tuvu, 47

Deleģēšana, 250–252

Derības, 172–173

Dieva vārds
 ietver Svētos Rakstus, dzīvo
 praviešu vārdus un personīgo
 atklāsmi, 120

nostiprina mūs pret ikdienas
 izaicinājumiem, 118–119

pret Dieva vārdu nedrīkst izturē-
 ties nevērigi, 124–125

svētības no Dieva vārda studēša-
 nas, 122–124

uzcītīga Dieva vārda studēšana
 vada uz uzticību, 120–122

Skat. arī Mormona Grāmata;
 Svēto Rakstu studēšana

Dievs Tēvs. *Skat.* Debesu Tēvs

Domas, tīras domas, 224

Džozefs Smits. *Skat.* Smits, Džozefs

E

Eiropa, Ezras Tafta Bensona misija
 Eiropā, 17–21, 54–55, 69–70,
 267, 271

F

Finanses, 273–276

G

Gars. *Skat.* Svētais Gars

Glābšanas iecere, tās izprašana
 vada uz grēku nožēlošanu,
 80–81

Grēku nožēlošana
 dievišķas skumjas vada uz grēku
 nožēlošanu, 84–85

ir vairāk nekā uzvedības maiņa,
 81

seko ticībai Kristum, 81

seksuāla grēka nožēlošana, 227

un cerība, 86–89

un sirds pārmaiņa, 79–80, 82–84

Ģ

Ģimene
 attiecības ģimenē ar cilvēkiem
 gados, 212–215

evaņģēlija mācīšana ģimenē,
 189–190

ģimenes stiprināšana, 184–186,
 193–194

lūgšana ģimenē, 50–52

mūžīgā ģimene, 173, 181,
 189–190

tās nozīme laikā un mūžībā, 183

Skat. arī Laulība; Mājas; Mātes;
 Tēvi; Vecāki; Vecvecāki

Ģimenes lūgšana, 50–52

Ģimenes mājvakars, 147, 149, 189

Ģimenes vēsture, 173–174

J

Jēzus Kristus
 cenšanās kļūt līdzīgiem Jēzum
 Kristum, 86–88, 101–102

dedzīgi vēlas palīdzēt mums
 izmainīt savu dzīvi, 85–86

drosmīgi liecībā par Jēzu Kristu,
 97–98

Ezras Tafta Bensona mīlestība
 pret Jēzu Kristu, 93

izmaina mūs, tādēļ mēs varam
 izmainīt pasauli, 79–80

Jēzus Kristus Augšāmcelšanās,
 96–97

Jēzus Kristus baznīca, 88–89

Jēzus Kristus īpašības, 302–306

Jēzus Kristus krustā sišana, 94–96

Jēzus Kristus mīlestība pret
 mums, 38–39, 93

Jēzus Kristus misija, 93–96

Jēzus Kristus Mormona Grāmatā,
 131–133

Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana,
 93–96

kā Glābējs, 91–102, 301–302

- mierina un iedrošina mūs,
306–308
- parādījās Džozefam Smitam,
106–107
- sekošana Jēzus Kristus priekš-
zīmei, 99–102, 246, 250–252,
259–261, 299–308
- ticība Jēzum Kristus, 81, 99–100
- vēršanās pie Jēzus Kristus katrā
domā, 302
- K**
-
- Kalpošana
baznīcā, 252–253
gados veciem cilvēkiem, 215–217
laulībā, 184–186
- Kalpošana mazaktīviem baznīcas
locekļiem, 255–263
- Kārdinājums
izvairīties no kārdinājuma, 225
pretoties kārdinājumam, 223–227
- Karš debesis, 61–62
- Kristus. *Skat.* Jēzus Kristus
- L**
-
- Labklājība, laicīgās un garīgās lab-
klājības principi, 265–276
- Labklājības programma baznīcā
baznīcas labklājības programmas
galvenais nolūks, 269
baznīcas labklājības programmas
ietekme Eiropā pēc 2. pasaules
kara, 17–21, 54–55, 267
- Ezra Tafts Bensons ievieš baz-
nīcas labklājības programmu
savā stabā, 265, 267
sniedz darba iespējas, 270
- Laime
Debesu Tēvs vēlas, lai mēs justos
laimīgi, 74–75
ir gūstama ticībā Dievam, 72
kristīga dzīve vada uz laimi,
101–102
- laime par spīti pārbaudījumiem,
69–70
- laimes iecere ir evaņģēlija iecere,
80–81
- prasa piepūli, 73–74
- Laulība
Ezras un Floras Bensonu laulība,
181–182, 205
laime laulībā, 184–186
laulības derība, 184–186
laulības stiprināšana, 181–182
Skat. arī Ģimene; Mājas; Vecāki
- Lēmumi
nosaka mūsu mūžīgo likteni, 63
prasa lūgšanu pilnu piepūli, 64
- Lepnība
lepnības izpausmes, 238–239
lepnības sekas, 236–240
bailes no cilvēka vērtējuma, nevis
Dieva vērtējuma, 236–238
ienaidis pret Dievu un citiem,
235–236
ierobežo attīstību, 239–240
ir pretēja pazemībai, 233, 234,
241–242
pretlīdzeklis lepnībai ir paze-
mība, 241–242
Tas Kungs brīdina būties lepnības,
234–235
Skat. arī Pazemība
- Lielā depresija, 265, 267
- Lūgšana
atbildes uz lūgšanām, 53–56
Bensonu ģimenes lūgšanas par
Ezru Taftu Bensonu, 48–49
lielāka centība lūgšanās, 52–53
lūgšana, lai pretotos kārdināju-
mam, 225
lūgšana, lai saņemtu Svēto Garu,
161–162
lūgšana, neskatoties uz necieni-
guma sajūtu, 85
lūgšana ģimenēs, 50–52

- lūgšanas paraugs, ko mācīja Jēzus, 49–50
pastāvīgas lūgšanas, 49–50, 72
- L**
-
- Ļaundarība
nekad nav bijusi laime, 63, 81, 223
pasaules ļaundarība, 118–119
- M**
-
- Mācība un Derības, 134–135
- Mājas
kā patvērums no pasaules, 181
maigākās dzīves pieredzes ir mājās, 182–183
Skat. arī Ģimene; Laulība; Vecāki
- Mātes
mātes loma ir Dieva noteikta, 198
padoms mātēm pavadīt laiku ar bērniem, 198–201
Skat. arī Tēvi; Vecāki
- Mīlestība
mājās, 181, 182–183
misionāru darbā, 280, 287
pret Dievu, 37–44
pret „pazudušajām avīm”, 255–263
vadībā, 249–250
- Misionāru darbs
Ezras Tafta Bensona entuziasms par misionāru darbu, 279, 280
jaunās sievietes un misionāru darbs, 283
jauniešu sagatavošana misionāru darbam, 279–280
jaunie vīrieši un misionāru darbs, 282–283
mīlestība misionāru darbā, 280, 287
misionāru darba tradīcija Ezras Tafta Bensona ģimenē, 279
- Mormona Grāmatas lietošana misionāru darbā, 129, 137–140, 143–145, 285
panākumi misionāru darbā, 286–287
pazemība un misionāru darbs, 286
prieks misionāru darbā, 280
pūlēšanās misionāru darbā, 287
seniori un misionāru darbs, 208–209, 283
Svētā Gara ietekme misionāru darbā, 286
visā pasaulē, 280–282
visos dzīves posmos, 282–284
- Mormona Grāmata
brīdinājums par nevērīgu izturēšanos pret Mormona Grāmatu, 127, 129–130
Džozefs Smits un, 108–109
ikdienas studēšana, 142–143
liecina par Jēzu Kristu, 131–133
māca patiesu doktrīnu, 133–134
pēdējo dienu svēto reliģijas noslēgākmens, 127–135
rakstīta pēdējām dienām, 140
savas dzīves piepildīšana ar Mormona Grāmatu, 143–145
svētības, to lasot kopā ar ģimeni, 132–133
tai ir jābūt mūsu studēšanas un mācīšanas centrā, 128
tās lasīšana ar maziem bērniem, 137, 139
tās lietošana misionāru darbā, 128, 137, 139–140, 143–145, 285
tās spēks, 30–31, 142–143
tuvina mūs Dievam, 131–133
un Mācība un Derības, 134–135
Skat. arī Dieva vārds; Svēto Rakstu studēšana

N

Nākotne, dzīvošana nākotnei, 88

O

Optimisms, 72

P

Pagātne, nedzīvot pagātnē, 88

Paklausība

- kā lielākais dzīves pārbaudījums, 38, 44
- svētības no paklausības, 42–44, 80–81, 164–165

Parāds, 273–276

Pārbaudījumi, 69–71, 72, 118–119

Pārtikas uzglabāšana, 270–273

Pašpaļāvība, 265–276

Patriotisms, 21–25

Pazemība

- lepnība ir pretēja pazemībai, 233–234, 241–242
- Ezras Tafta Bensona pazemības paraugs, 233–231
- misionāru darbā, 286
- vadībā, 247
- Skat. arī* Lepnība

Piederība baznīcai, tās nozīme, 80–81, 88–89

Piedošana

- par seksuāliem grēkiem, 227
- piedošanas solījums, 87–89

Piemērs, vadišana ar piemēru, 246–247

Pievēršana. *Skat.* Sirds pārmaiņa

Pirmā vīzija, 106–107

Pornogrāfija, 223–224

Pravietis. *Skat.* Baznīcas prezidents

Priesterība

ar priesterības spēku ģimenes tiek saistītas caur tempļa priekšrakstiem, 173

priesterības pilnība ir pieejama vienīgi templī, 171–172

R

Rīcības brīvība

- mūžīgs princips, 61–62
- tās lietošana noved pie sekām tagad un mūžībā, 62–67

S

Sadraudzība baznīcā, 26, 255–263

Sātans

- Sātana meli, 80, 86
- Sātana naidis pret mums, 43

Seksuāls pārkāpums

- piedošana par seksuālu pārkāpumu, 227
- pretošanās kārdinājumam, 223–227
- seksuāla pārkāpuma briesmas, 222–223

Sirds pārmaiņa

- cilvēka iekšējās izmaiņas, 79–80
- notiek pakāpeniski, 86–88
- un grēku nožēlošana, 79–80, 82–84

Skumjas, dievišķas skumjas vada uz grēku nožēlošanu, 84–85

Smits, Džozefs

- Dieva valstība uz Zemes vēleiz nodibināta caur Džozefu Smitu, 110–111
- Džozefa Smita iepriekšordinācija, 112–113
- Džozefa Smita lūgšana ietekmēja miljoniem cilvēku, 65
- Džozefa Smita mocekļa nāve, 111–112
- Džozefa Smita saņemtās atklāsmes, 107–108

Džozefa Smita uzticīgums,
111–112
eņģeļi apmeklē Džozefu Smitu,
107–108
ir pēdējā evaņģēlija laikmeta
priekšgalā, 112–113
Pirmā vizija, 106–107
un Mormona Grāmata, 108–110
sniegšanās pretim mazaktīviem
baznīcas locekļiem, 255–263
Svētais Gars
ir ar mums, kad mēs paklausām
Dieva likumiem, 164–165
misionāru darbs un, 286
sazinās caur sajūtām, 161
Svētā Gara sadraudzība, 159–160
Svētā Gara saņemšana caur lūg-
šanu un gavēšanu, 161–162
Svētā Gara saņemšana caur Svēto
Rakstu studēšanu, 162–164
Svētā Gara vadība ir būtiska Tā
Kunga darbā, 157, 159
Svēto Rakstu studēšana
aicina Svēto Garu, 162–164
svētības no Svēto Rakstu studēša-
nas, 118–124
Svēto Rakstu studēšanas vērtība,
124–125
vada uz lielāku aktivitāti baznīcā,
120–122
Skat. arī Dieva vārds; Mormona
Grāmata

Š

Šķīstība
likums, 219–229
nekad nepaliek vecmodīga, 219
pretoties kārdinājumiem pārkāpt
Šķīstības likumu, 223–227
sniedz prieku, 228–229
šķīstības mācīšana bērniem,
227–228

šķīstības standarts ir Dieva
bauslis, 221

T

Templis
aizsardzība un vadība tempļos,
172–173
atklāsmes saņemšana templī,
176–177
Ezra Tafts Bensons uzzina par
templi no mātes, 169
kalpošana priekštečiem templī,
173–174
kā simbols, 170–171
mācīšana bērniem par templi,
175
priesterības pilnība pieejama
vienīgi tempļos, 171–172
templi noslēgtās derības, 171–172
tempļa priekšrakstu saņemšana,
171–172

Tēvi

padoms tēviem garīgās vadības
sniegšanā, 195–197
tēvu mūžīgais aicinājums, 195
Skat. arī Mātes; Vecāki

Ticība

fermeri Idaho štatā rikojas
ticībā, 71
ietver sekošanu Jēzum Kristum,
90–101
palīdz iemantot optimismu un
mieru, 72–74
svētie Eiropā pēc 2. pasaules kara
rikojas ticībā, 69, 71
ticība ir pirms grēku nožēlošanas,
81

V

Vadība
efektīvas vadības īpašības,
247–250

- Ezras Tafta Bensona vadības paraugs, 28–29, 117, 233–234, 245, 246, 255–258
- piemēra nozīmīgums vadībā, 246–247
- sekošana Glābēja piemēram vadībā, 246, 250–252
- un citu stiprināšana, 252–253
- un deleģēšana, 250–252
- Vājība, vājības pārvarēšana, 85–86
- Vecāka gadagājuma cilvēki
- attiecības ar vecāka gadagājuma cilvēkiem, 214–215
- padoms baznīcas vadītājiem par vecāka gadagājuma cilvēkiem, 215–217
- palikt stipriem slimības laikā, 212
- piepildījuma atrašana, 208–211, 217
- rūpes par viņiem, 212–214
- Tā Kunga milestība pret vecāka gadagājuma cilvēkiem, 207–208
- viņu iekļaušana ģimenes aktivitātēs, 214
- viņu pienākumi, 207–208
- viņu spēks, 207
- Vecāki
- vecākiem jā māca bērniem par šķīstību, 227–228
- vecākiem jā māca bērniem par templi, 175
- vecāku godāšana, 212–214
- vecāku lomas, 195–201
- vienotība starp vecākiem, 202
- Skat. arī* Ģimene; Laulība; Mājas; Mātes; Tēvi
- Vecvecāki
- attiecības ar vecvecākiem, 214–215
- Ezra un Flora Bensoni kā vecvecāki, 205, 207
- Skat. arī* Ģimene
- Vienotība
- bērnu audzināšanā, 202
- efektīvi vadītāji demonstrē vienotību, 248
- ģimenēs, 50–52, 186–187
- laulībā, 184–186
- vienotībai nepieciešama pazemība, 239–240

Ž

Žēlsirdība, 38–39

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

